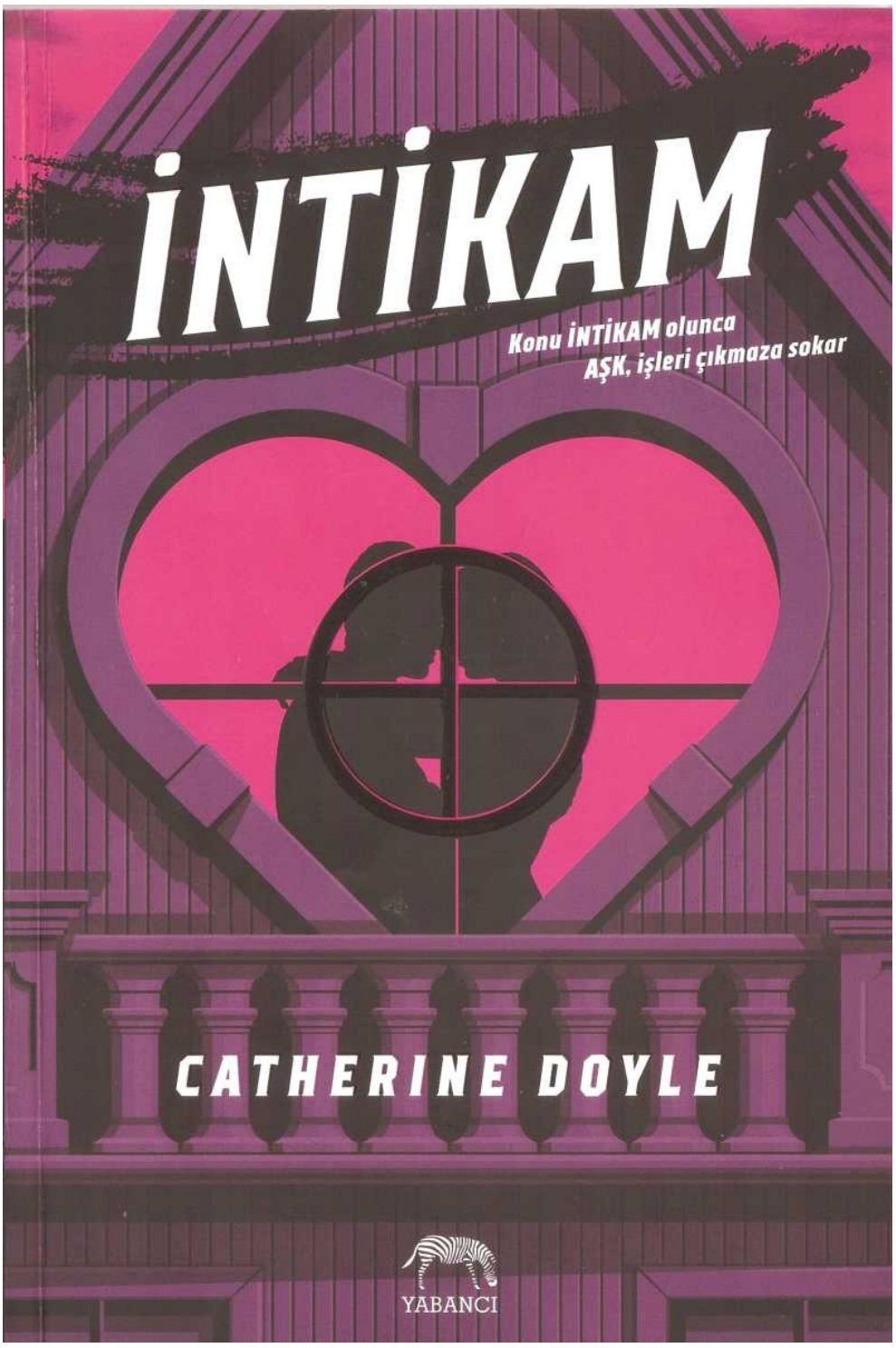
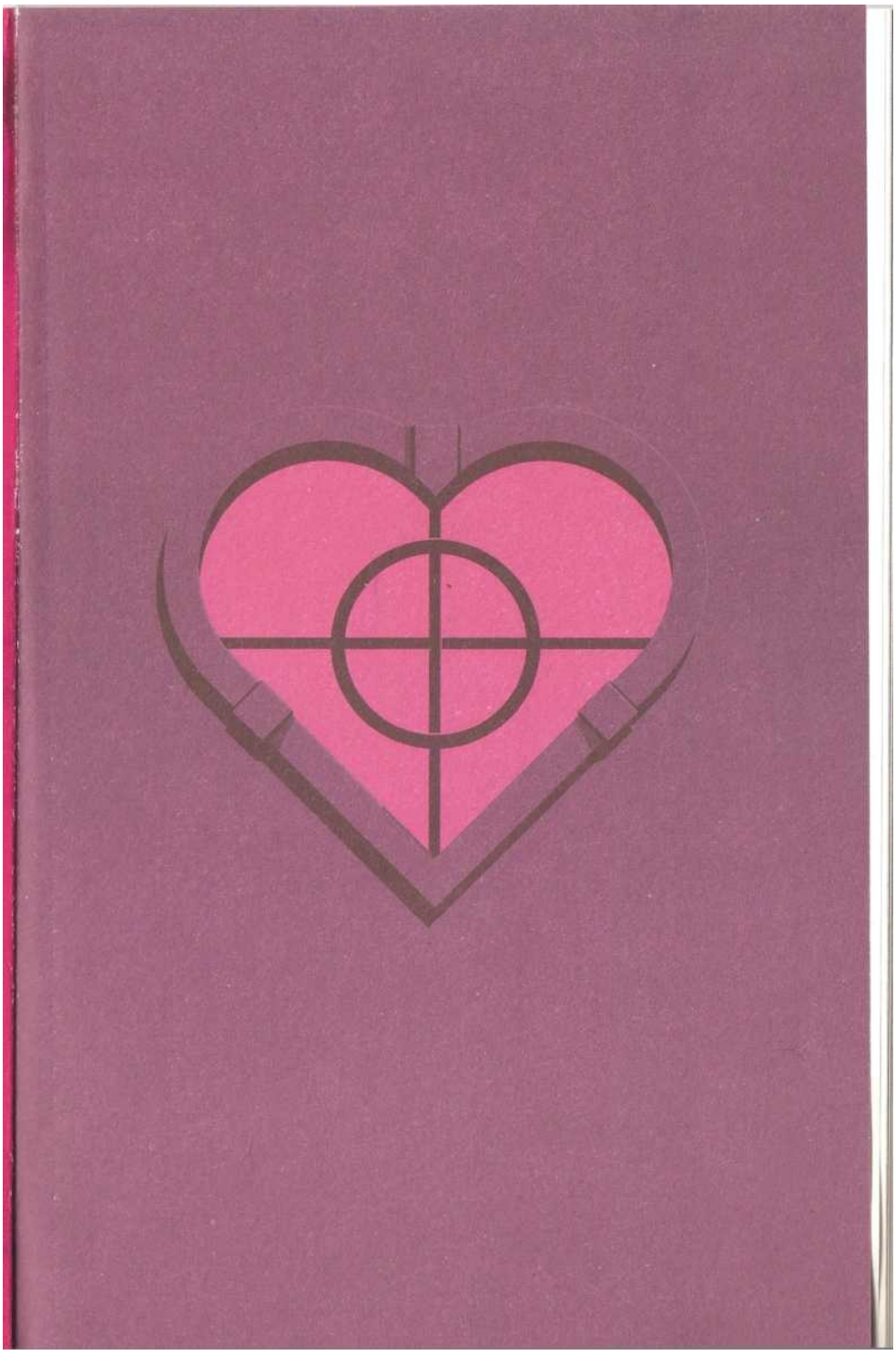
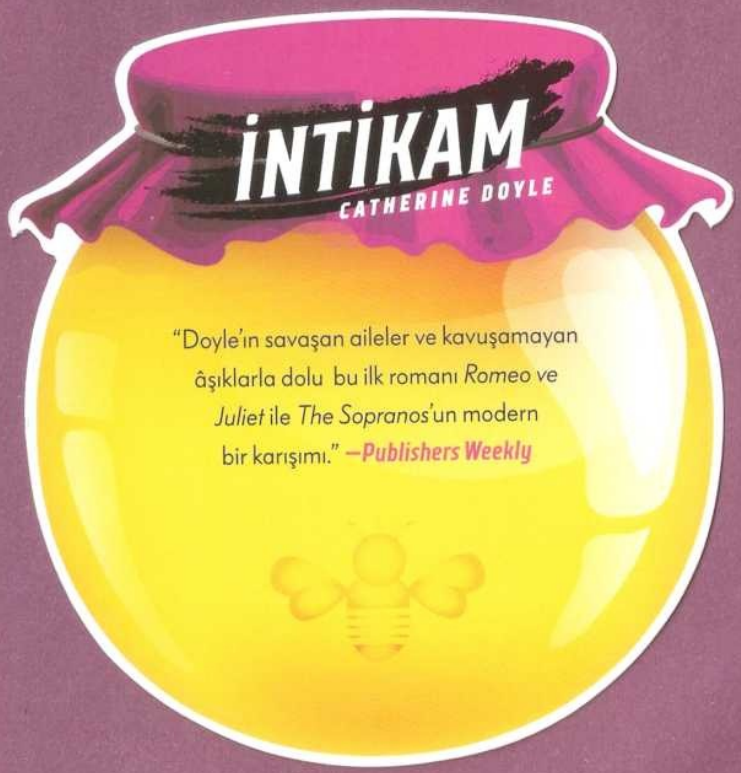

İNTİKAM
Konu İNTİKAM olunca
AŞK, işleri çıkmaza sokar
CATHERINE DOYLE
YABANCI

"Doyle'ın savaşan aileler ve
kavuşamayan âşıklarla dolu
bu ilk romanı *Romeo ve Juliet* ile
The Sopranos'un modern bir karışımı."
—*Publishers Weekly*

"Hikâye çok ilginç bitiyor... İnanılmaz
sürükleyici bir kitap. Sophie, Nic ve
Luca'nın karakterleri üzerine çok
düşünülerek yazılmış."
—*VOYA*

"Doyle'ın kendinden emin
kalemi ve Sophie'nin kızgın fakat
empati kurulabilen tavırları,
bu romantik gerilim üçlemesini
bir nefeste okutacak."
—*Booklist*

İNTİKAM
CATHERINE DOYLE
"Doyle'ın savaşan aileler ve kavuşamayan
âşıklarla dolu bu ilk romanı *Romeo ve*
Juliet ile *The Sopranos*'un modern
bir karışımı." —Publishers Weekly

İntikam
Özgün Adı | *Vandetta*
Catherine Doyle

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Su Akaydın
Düzelti | Eren Nadir Akşamoğlu
Kapak İllüstrasyonu | Hamdi Akçay
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Haziran 2017, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-51-4

Türkçe Çeviri © Pınar Polat, 2016
© Yabancı Yayınları, 2017
© Catherine Doyle, 2015

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

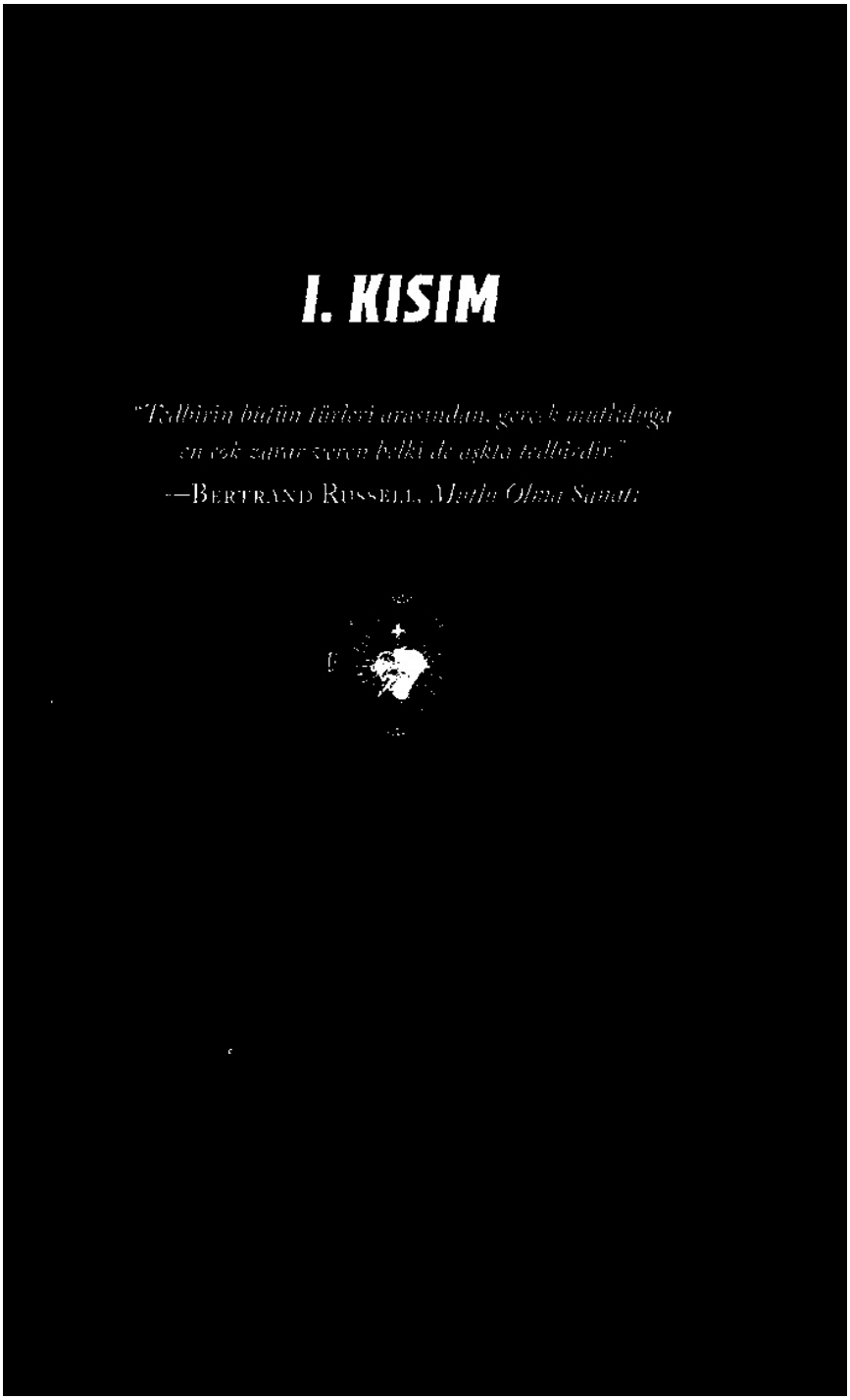
CATHERINE DOYLE

İNTİKAM

Çeviren

Pınar Polat

Babam için

- BİRİMCİ BÖLÜM
- İKİNCİ BÖLÜM
- ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
- DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

- BEŞİNCİ BÖLÜM
- ALTINCI BÖLÜM
- YEDİNCİ BÖLÜM
- SEKİZİNCİ BÖLÜM
- DOKUZUNCU BÖLÜM
- ONUNCU BÖLİİM
- ON BİRİNCİ BÖLÜM
- OK İKİNCİ BÖLÜM
- OH ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
- OH DÖRDUNCÜ BÖLÜM
- OH BEŞİNCİ BOLUM
- ON ALTINCI BÖLÜM
- ON YEDİNCİ BÖLÜM
- OK SEKİZİNCİ BÖLÜM
- OH DOKUZUNCU BÖLÜM
- YİRMİNCİ BÖLÜM
- YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM
- YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM
- YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
- YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
- YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM
- YİRMİ ALTINCI BÖLÜM
- YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM
- YİRMİ SEKİZİMİ BOLÜM
- YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM
- OTUZUNCU BOLUM
- OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

BİRİMCİ BÖLÜM

BAL KAVANOZU

Kasa ile bir deste sipariş kâğıdının arasında durduğu için onu ilk başta görmedim. Bir yaz günümü daha Gracewell'in Yeri adlı restoranda sıkıntıdan patlayarak geçirirken, saatlerdir belki de daha uzun bir süredir orada öylece duruyordu.

Bu akşam restoranı kapatmak için sadece iki kişi kalmıştık. Ben kasanın yanında durmuş parmaklarımla tezgâhın üzerinde tempo tutarken, en yakm arkadaşım ve garson partnerim Millie, restoranda bir o yana bir bu yana kayıp süpürgenin sapını mikrofon gibi kullanarak şarkı söylüyordu. Diğer herkes gitmişti. Hiç de sıradışı bir müdür olmayan amcam Jack akşamdan kalma bir halde evdeydi.

Sıra sıra dizili masaların önünde bordo sandalyeler ve bazı yerlerde de plastik bitkiler vardı. Kapı kilitli, ışıklar loştu. Cam kenarındaki barıklı masalar temizdi.

Millie'nin Adele'i mahvedişini dinlememeye çalışırken onu, o bal kavanozunu fark ettim. Elime alıp inceledim.

Millie katlettiği şarkıyı yarıda keserek, restoranın diğer ucun-

dan, "Sanırım zamanla daha da iyiye gidiyorum," diye seslendi. Düzgün yapabildiği tek şey hafif bir İngiliz aksamydı ama onun da tek nedeni *İngiliz* olmasıydı. "Artık o tiz sesi çıkarabiliyorum."

Başımı kaldırıp bakmadan, *"Büyük* gelişme Mil," diye yalan söyledim.

Kavanoz küçüktü ve silindir şeklindeydi. Kavanozu sağa sola yatırırken balm içindeki altın rengi kristaller miskin miskin içinde salınıyordu. Kapağı kare şeklinde bir parça kumaşla kapatılmıştı. Gövdesinin ortası etiket yerine ince, kadife bir kurdele ile şık bir düğümle bağlanmıştı. Kurdele siyahtı.

Ev yaipımı mıydı acaba? Tuhaf. Cedar Hill'de kendi balını yapan kimseyi tanımıyordum ki ben Cedar HiU'deki neredeyse herkesi tanıyordum. Burası Chicago'nun eteklerinde, herkesin herkesten haberdar olduğu, kimsenin affetmediği ve kimsenin unutmadığı ufak bir yerdi. Bütün bunları bizzat yaşadığım için biliyordum. Babamm olayından sonra adı kötüye çıkmış birinin çocuğu olmuştum. Adınız bir kere kötüye çıktı mı üstünüze yapışıp kalır.

Millie şarkısının son notasını da kulak tırmalayan bir sesle söyledi. Sonra da tezgâhın arkasına geçip süpürgeyi kaldırdı. "Hazır mısın gitmeye?"

Avucumda tuttuğum bal kavanozunu uzatarak, "Bu nereden geldi?" diye sordum.

Millie omuz silkti. "Bilmem. Ben vardiyama başladığımda buradaydı."

Yüzünü yamuk yumuk gösteren altın rengi prizmadan ona baktım. "Tuhaf değil mi?"

Millie 'Bu konu beni hiç de alakadar etmiyor' dermiş gibi bir ifade takınarak, "Bal mı? Pek de tuhaf sayılmaz," dedi.

"Ev yapımı."

"Evet, o kadarım anladık." Kaşlarmı çattı ve kavanoza dokunmak için elini uzattı. "Bu kurdele biraz tuhaf. Bir müşteri bahşiş olarak bırakmış olabilir mi?"

"Hangi müşteri bahşiş olarak bir kavanoz bal bırakır ki?"

Millie nefesini tuttu ve yüzünü neşe dolu bir ifade kapladı. "Sen..." Abartılı nefes aldı. "Yoksa..." deyip nefes verdi. "Bugün..."

Beklentiyle ona doğru eğildim.

"Bundan Winnie the Pooh adında..."

Buna kandığıma inanamadım.

"Küçük sarı bir ayıcığa mı servis yaptın?"

Kahkahası benim de gülmeme neden oldu. Bu hep de böyle olmuştu zaten. Beş yıl önce Cedar Hill'e taşınmayı benim için cezbedici kılan, bir ördeğin boğulmasını andıran o ses. Okulda kendimizi hep aynı şeylere gülerken bulurduk. Yüzümüzü saçma sapan hallere sokup, birinin ayağı takılıp düştüğünde hiç de yakışık almayacak şekilde kıkırdar, bizi bir araya getiren saçma sapan konularda uzun uzun konuşur, gülünç varsayımsal durumları tartışırdık. O zamanlar bunun, on sekiz ay önce ailemin başına gelen şeyden sonra sağlam kalacak tek dostluk olacağını bilmiyordum ama artık bir önemi yoktu çünkü Millie benim sahip olduğum en iyi ve ihtiyacım olan tek arkadaştı.

Restoranı kapatıp da dışarıdaki yumuşak akşam havasına çıkana kadar güldük. Foster ve Oak caddelerinin ortasında yer alan restoran, rengi solmuş göze çarpmayan tuğladan mütevazı bir yapıydı. Tam anlamıyla simetrikti. Binanın dışını kaplayan kare şeklindeki pencereler ve her yanını saran küçük otopark, binanın keskin hatlarını daha da ön plana çıkarıyordu. Park boyunca sıralanmış sokak lambaları, tepeden sallanan tabeladaki "Gracewell'in Yeri" yazısmı hafifçe aydınlatıyordu. Yolun hemen karşısmda, postanenin ilerisinden kaldırım boyunca aşağı doğru uzanan özenle budanmış ağaçlarm arkasında kalan eski kütüphane, gecenin karanlığında belli belirsiz görülüyordu.

Boş otoparktan geçerken güzelce paketlenmiş bal kavanozu hâlâ elimdeydi. Amcam evde kendi edip kendi bulduğu baş ağrısıyla uğraştığı ve buna sahip çıkacak kimse olmadığı için, kendi kendime, "Kimin umurunda ki?" dedim. Ben, kendi konumumdaki bitkin düşmüş ve az maaş alan herhangi bir çalışanın yaptığını yapıyordum; hemen kullanmayacak olsam da bedava bir şeye konmuştum. Bu yüzden de bir zafer kazanmışım edasıyla yürüyerek restorandan uzaklaştım.

Millie bana ayak uydurmak için yavaşladı. "Düşünüyordum da..."

"Aman dikkat et de yorulma," diye ona takıldım.

"Belki de balı ben almalıyım."

Neşeyle, "Kim bulduysa onundur," dedim.

"Sophie, Sophie, Sophie." Kolunu omzuma, doladı ve beni kendine çekti. Boyumuz neredeyse aynıydı ama Millie kıvrımlı, güzel bir vücuda sahipken, ben erkek gibi cılız ve babam gibi tombiş yanaklıydım. Ama gamzelerim de ona çekmişti ki bu da hiç yoktan iyiydi. Millie bana bunu hatırlatırcasma yanağını yanağıma sürttü. Gülümsediğini hissettim. *"Bu dünyadaki en iyi arkadaşım.* Sen olmasan hayatım ne kadar da sıkıcı olurdu? Yıldızlar şimdikinin yarısı kadar bile parlamaz, ayın eski halinden eser kalmazdı. Çiçekler solardı ve..."

"Asla olmaz!" Kollarından kurtuldum. "Bana iltifatlar yağdırarak bal zulama erişemezsin. Senin çekimine karşı bağışıklığım var benim."

Millie gözlerini kısarak iç parçalayan bir sesle mızmızlandı. "Zaten koca restoran senin ya! Benim bir balım bile mi olamaz?"

Haklı olsa da, on sekiz yaşma bastığımda restoranın bana miras kalacak olması, hayatımın en büyük hedefi olmaktan çok uzaktı. Restoranın bana geçecek olması babamın gitmeden önce verdiği bir talimattı ve bu, hayırı cevap olarak kabul etmiyorum der gibi sert bir tavır takman aşırı huysuz amcamın hiç şüphesiz yerine getireceği bir şeydi. Bir önemi de yoktu zaten. Restoranın heyecan uyandıracak bir mesele olmadığmı Millie de ben de biliyorduk. Olmayı bekleyen bir felaketten başka bir şey değildi. Ama siyah kurdeleli bal kavanozu mu? İşte o, günün monotonluğunu ortadan kaldıracak oldukça hoş bir sürprizdi.

Millie arkamda kıpırdandı. "Sophie, ben vicdanının sesi," diye arkamdan fısıldadı. "Uzun zamandır konuşmadığımızı biliyorum ama doğru şeyi yapmanın zamanı geldi artık. Millie çok iyi ve güzel. Balı ona vermek istemez misin? Bunun onu ne kadar da sevindireceğini bir düşün."

"Vicdanımın İngiliz aksam olduğunu bilmiyordum."

"Evet, orasını fazla kurcalama. Balı ona ver işte."

Gecenin içine doğru giderek kendi yollarımıza ayrılacağımız araba parkının kenarında durakladım. Annemle babamın gelirleri yarıya inmeden önce, Millie'yle aynı tarafa, hizmetçilerin, bahçıvanların, devasa havuzların ve evlerin antrelerinde kristal avizelerin olduğu Shrewsbury Bulvarı'na yürürdük. Şimdi

yürüdüğüm yol, eskisine göre çok daha uzun.

"Millie bal sevmez ki," diye çıkıştım. "Ayrıca anlara da hiç saygısı yok. Geçen hafta, öldüğünden emin olmak için bir arının üstüne üç kez bastığını gördüm."

"Bu ülkenin iğrenç böceklerin istilasına uğramış olması benim suçum değil."

"Ne bekliyorsun ki? Temmuzun ortasındayız."

"Bu tam bir rezalet."

“Ayrıca Çiçek Bahçesi parfümünü sürmüştün."

"Arı saçma sapan hareketler yapıyordu."

"O yüzden sen de onu öldürdün."

Millie elini uzattı. "Ver işte bana şu lanet balı Gracewell. Ceza almaktan kurtulmak için onu rüşvet olarak kullanmam gerek."

Kaşlarımı kaldırdım. Sekiz saat boyunca birlikte çalışmıştık ve bana bundan bahsetmemişti. "Ceza almak mı?"

"Tam bir adaletsizlik. *Tam* bir yanlış anlaşılma."

"Dinliyorum..."

"Alex bana *‘tel suraf* dedi," deyip vurgulamak için duraksadı. "Buna inanabiliyor musun?"

Millie'nin gerçekten de diş telleri vardı ve teknik olarak telleri suratmdaydı. Ama bunu dile getirmedim. Onun yerine herhangi bir en iyi arkadaşın yapacağım yaptım. Aşın sinirlenmiş gibi bir yüz ifadesi takındım ve onun pek olgun sayılmayan ama kesinlikle çok seksi abisinin bu kadar odunluk yapmasma takılmışım gibi yaptım.

"Tam bir pislik," diye ekledim.

"Gerçekten gezegendeki en berbat insan. Neyse sonra her şey üst üste geldi ve iPhone'u camdan dışarı düştü... Şey... benim ellerimden düştü sayılır. Tesadüf eseri tam da o sırada ellerimi onu penceresinden dışarı sarkıtmıştım... Sonra karşımda resmen *cinnet* geçirdi."

"Ah kardeşler ah!"

"Evini adilik abideleriyle paylaşmak zorunda kalmadığın için şanslısın işte," diyerek söylendi. "On dokuz yaşındaki *hangi* erkek kız kardeşine çığırır? Yani bu *saygısızlık* değil de ne? Parker soyadının yüz karası resmen. Hem telefonunun kırılacağım nereden bilebilirdim ki ben?"

"Tuhaf." Balı hâlâ elimde tutarak yakındaki bir sokak lambasına yaklaştım ve yaydığı ışığın altında gölgemin kıvrılışını izledim. "En son çıkan iPhonelarm *içlerine* monte edilmiş küçük paraşütler olduğuna yemin edebilirdim oysa ki..."

Millie sanki sorun etrafında uçuşuyormuş gibi elini havada savurdu. "Anneme tariflerinden birisinde kullanması için bu bal kavanozunu verirsem, o zaman beni zaten olduğum gibi nazik, sevecen bir kız olarak görür ve adaletsiz cezasını geri alır. Hem zaten o ceza da cahil domuz Alex yüzünden haksız yere verildi bana."

Doğruldum. "Boşuna nefesim tüketme. Bal bende kalacak."

Dümdüz kahverengi saçlarını zarif bir şekilde savurarak, "Amaan neyse ne! Zaten zehirli falandır o muhtemelen," dedi.

Dil çıkardı ve beni güçlükle kazandığım ödülümle baş başa bırakarak karanlığın içine doğru süzüldü. Siyah kurdelenin elimden kayışma bakarak kavanozu çantama koydum.

Yoldan karşıya geçtim ve ne tarafa gideceğime karar vermeye çalışarak durakladım. Üst üste altı vardiyanın ardından, topuklarım sızlıyordu. Millie'yle çok oyalandığımız için de saat normalden daha geç olmuştu. Genelde tercihim eve, aydınlık ve kalabalık olan uzun yoldan gitmek olurdu ama şehrin içine inip yokuş yukarı çıkan ve Lockwood Bulvarı'nm sonundaki hayalet-li evin önünden dolanan kestirme yol ondan çok daha kısaydı.

İKİNCİ BÖLÜM

BAKIŞLARI AKILDAN ÇIKMAYAN ÇOCUK

Tepede dolunay vardı ama akşam her zamankinden daha karanlık gibiydi. Bana sadece kendi ayak seslerimin eşlik ettiği on beş dakikanın ardından, önümde, diğer evlere gözetleme kuleleri gibi tepeden bakarak gökyüzüne doğru uzanan Priestly Malikânesi'nin burçları belirdi.

Malikâne güzel olduğu kadar, bana kendi içine çökmüş bir bebek evini hatırlatırdı hep. Dış cephesi tuhaf açılarla oyulmuş beyaz eskitilmiş ahşaptan, fazla yayılmış sarmaşıkları delip geçen köşeleriyse bıçak gibi çıkıntılıydı. Dış cepheyi üstü yapraklarla sarılı taş bir duvar çevreliyordu. Burası Cedar Hill'de güvenli olmakla övünebilecek tek evdi ama duvarm gotik havası sınırları belli etmekten ziyade davetsiz misafirleri uzaklaştırıyordu.

Bu malikâneyi bilen insanlar ondan aynı oranda bir korku ve merakla bahsediyorlardı ve kafalarında oraya dair kendilerine özgü hikâyeler kuruyorlardı. Ben yedi yaşındayken, annem bana huysuz, sıkıcı bir prensle görücü usulü evlenmemek için günlerini o eski evin burçlarmda saklanarak geçiren güzel bir pren-

sesin hikâyesini anlatmıştı. On yaşma bastığımda, mahalledeki çocuklar, oranm yaşlı kötü bir cadmın büyülü evi olduğuna; evin kocaman odalarını kediler ve kurbağalar, kazanlar ve süpürgelerle doldurduğuna, yataklarında uyuyor olmaları gereken ama ortalıkta gezen çocukları alıp götürmek için gecenin yarısında gökyüzüne doğru uçtuğuna karar vermişlerdi. Millie'yle tanıştığımda bana aralık

pencerelerin hemen içinde duran ve ışıldayan kırmızı gözlerle dışarı gözetleyen vampirleri anlatmıştı.

Sonra on dört yaşımda Cedar Hillle ilgili bir tarih ödevimi yaparken, o malikâneyle ilgili tüyler ürperten gerçekle karşı karşıya gelmiştim. Cadılar, prensesler ya da vampirler yoktu. Sadece II. Dünya Savaşı'ndan eski halinden çok farklı bir halde çıkan, ön cephelerde hemşirelik yapmış Violet Priestly adında genç bir kadın varmış. Sarsıcı anıları, halüsinasyonları göz ardı edilemeyecek kadar yoğunlaşana kadar hayaletler gibi başma üşüşmüşler. Kocasını ve genç oğullarını zehirledikten kısa bir süre sonra, kendini eski evin antresinde asmış.

Tabii ki bu olaydan sonra kimse orayı satın almak istememiş.

Priestly'nin tarafında biriken karanlığı hiçbir şey alıp götüremezdi. En sıcak yaz günlerinde bile, sokaklar hayali su birikintileriyle ışıldarken, o evin etrafını saran belirgin bir soğukluk vardı. İşte bu yüzden başka bir yerden ve zamandan bir iz olarak, hep boş ve kesinlikle fethedilemez bir halde onlarca yıl boyunca ayakta kalmıştı.

Ta ki bu akşama kadar.

Birdenbire ürperen kollarımı ısıtmak için ovuşturarak ve, *neden bu tarafa gelmeye karar verdim ki?* diye düşünerek malikâneye yaklaşırken, ürkerek evin en son gördüğüm halinden tamamen farklı bir hal aldığını gördüm. Sonunda birisi orayı değiştirmişti. Bunu *gerçekten* yapmıştı. Terk edilmiş malikâne yirmi birinci yüzyıla doğru çekilmişti ve artık yeniden hayat bulmuş gibiydi.

Durdum.

Paslanmış ferforje demir kapılar bükülerek açılmış ve artık bahçe duvarının karşısında görüntü kalabalığı etmeyen çitlere yaslanmıştı. Ağlayan çmarlar neredeyse doğal olmayacak derecede düzgün bir biçimde budanmış, var olduğundan haberdar olmadığım ikinci kat pencerelerini açığa çıkarmıştı. Sarmaşıklar altındaki sağlam ahşap plakaları ve iki yanındaki damla şeklinde lambalarla aydınlatılmış yeni boyanmış kırmızı kapıyı ortaya çıkaracak şekilde kesilmişti. Lambaların ışığında da yeni dökülmüş çakıl taşlı zeminde yan yana

park edilmiş iki siyah cip vardı.

Telefonum cebimde titredi. Millie sağ salim eve vardığım haber vermek için mesaj atmıştı. Bu da dolaylı olarak benim henüz eve varmadığımı hatırlattı. İstemeye istemeye yoluma devam etmeye yeltendim ama içerideki bir şey beni durdurdu. Cedar Hill'in donmuş kalbi olan Priestly Malikânesi tekrar atıyordu ve saat ne kadar geç olsa da bu konuda daha çok bilgi sahibi olmak zorundaydım.

İşte o anda bir şey hissettim. Başımı kaldırıp ağaçların arasından yukarı doğru baktım ve üst kattaki bir pencerede birini görür gibi oldum. O birisi, genç bir erkekti. Yaşından emin olamadım ama uzaktan bile ışıldayan gözlerini görmemek imkânsızdı. Gözleri narin yüzüne göre fazlasıyla büyüktü ve bana sanki başka bir dünyadan bakarlarken kocaman dairelere dönüştüler. Öne doğru eğildi ve camı pencereden dışarı itecekmiş gibi avuçlarım cama yasladı. El mi sallıyordu? Yoksa bana gitmemi mi söylüyordu?

Ona elimi kaldırdım ama elim yapış yapış olmuştu ve titreyerek havada kaldı. Sonra bu tuhaf çocuk, arkasındaki karanlığa karışarak, ev yeni görüntüsüyle tekrar bir başma kalana dek, onu fark ettiğim gibi aniden gözden kayboldu.

Önümdeki karanlık canlanmaya başlarken, kaşlarımı çatarak gözlerimi boş pencereden indirip karşımdaki araç yoluna baktım. Bir hışırtı sesi geldi. Ciplerden birinin arkasında başka bir siluet görene kadar gözlerimi kısarak dikkatlice baktım. Eğilmiş, arabanın içinde bir şey arıyordu.

Daha fazla kurcalama arzuma karşı koymaya çalıştım ama meraktan ölecek gibi oldum ve ellerim titredi. Kaldırımdan o tarafa doğru ilerleyerek sessizce açık kapıların hemen içine girdim ve hışırtı sesi kesildi. Bir araba kapısı kapandı ve karanlıkta çakıl taşlarının gıcırtımsım duydum. Siluet doğruldu ve arabanm arkasından başı belirdi. Bastıkça ses çıkaran çakıl taşlarının üzerinde telaşla yürüyerek, evle kapıların arasında durdu ve onu izlediğimi gördü.

Lambaların ışığının altında bile sadece dış hatları belli oluyordu. Geniş omuzları ve kararlı hareketleri olan uzun boylu bir gölgeydi. Durakladı ve kolunu aşağı indirerek sırt çantasmı bilinçli bir yavaşlıkta ayaklarının yanma koydu. Yana çekildi ve çantayı benim meraklı bakışlarımdan uzağa, en yakındaki cipin ardında kaybolacak şekilde botuyla tekmeledi. Ama *her neyse* onu çoktan

görmüştüm ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Başını yana doğru eğip tek tek bilinçli adımlar atarak yaklaştı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Her adımıyla kalbim göğsümde daha hızlı çarptı. Merakım uçup gitmiş, yerine gerçeği bırakmıştı. Bir yere izinsiz girip yakalanmıştım ve şimdi de gölge gibi biri, ağır adımlarla bana doğru geliyordu.

Arkama dönüp sendeleyerek tekrar boş sokağa çıktım. Belirgin ayak sesleri arkamdaki sessizliği böldüğünde koşmaya başladım. Ama önümde belirip tiz bir sesle miyavlayan kediyi hiç hesaba katmamıştım. Kollarımı sağa sola sallayarak aniden durduğumda, yabancı sırtıma çarpıp ben tam çığlık atmak üzereyken nefesimi ve sesimi keserek havaya uçmama neden oldu. Çantamı düşürdüm ve küt diye kaldırıma çakıldım. Kaldırım ellerimi ve dizlerimi çizdi. Başım döndü ve akşam yemeğinde yediklerim midemde âdeta çalkalandı.

Ben ne olduğunu ya da tam olarak nasıl bir cinayete kurban gideceğimi idrak edemeden, birisi sanki geriye sarma tuşuna basmış gibi, acıyla kıvrandığım asfalttan saniyeler önce durduğum yere, ayağa kaldırıldım.

Ama bu kez bir şey farklıydı. Belimdeki güçlü elleri hissettim. Ben dengemi sağlamaya çalışarak öne arkaya doğru sendelerken o eller beni dik tutuyordu.

"Stai tranquillo, sei al sicuro."' Bu sözcükler öyle tuhaf ve beklenmediklerdi ki hayal kurduğumu sandım.

Aşağı doğru baktım ve ellerini bana doladığını fark ettim. Aniden sanki yukarıdan bakarmış gibi kendimi, Cedar HiU'deki en kötü *şöhretli* evin önünde, gecenin bir yarısı, boş bir sokakta, hiç tanımadığım bir yabancımn kollarına bırakmış bir halde gördüm.

Beni az önce bahçesine izinsiz girerken yakalamış sonra da yere düşürmüş bir yabancı...

Hayranlıkla kendimden geçeceğim bir ânı memnuniyetle karşılayacak kadar çok romantik film izledim ama CSI'ıri" da bir sürü bölümünü izledim. İrkilerek yabancı elleri bedenimden uzaklaştırarak öne doğru atıldım. Eğilip yerden çantamı aldım ve sıçrayarak ayağa kalkıp çantamı bir hışımla omzuma attım. Ama ondan önce yabancının botlarındaki kaim metal toka gözüme ilişti.

Çantamda her ihtimale karşı silah olarak kullanılabilecek bir şey olmasını umarak, başımı kaldırıp ona baktım. Ama o hiç kıpırdamadı. Yüzü karanlıkta sadece belli belirsiz görünüyordu. Bana saldırmaya yönelik bir girişimde daha bulunmadı. Ben de durup bekleyerek ona bu fırsatı vermedim.

"Peşimden gelme," dediğimde sesim o anki ruh halimden çok daha güçlü çıktı.

Arkamı döndüm ve koşmaya başladım.

Bana seslendiğini duydum ama çoktan oradan uzaklaşmıştım.

Tekrar arkama dönmedim ama koşarken gölgenin gözlerinin, *onun gözlerinin*, ensemde gezindiğini hissedebildiğimden emindim. Arkamdan, karanlığın içinden uzaktan duyulan bir kahkaha sesi geldi.

Eve rekor sürede ulaştım. Bal kavanozunu mutfaktaki pencerenin önüne bırakıp koşarak merdivenlerden üst kata çıktıktan

*** (İta.) Sakin ol, güvendesin, *-çn***

**** Uzun adı *Crime Scene Investigatiorı (Olay Yeri İnceleme)* olan bir Amerikan polisiye dizisi. *-çn***

sonra, acıyan dizlerime merhem sürüp yatağıma kıvrıldım. Gözlerimi cin gibi açıp, bana saatler gibi gelen uzunca bir süre tavana baktıktan ve göğsümde küt küt atan kalbimin sesini dinledikten sonra, pencerelerdeki çocukların olduğu rüyaların, karanlık siluetlere ve bal kavanozlarının olduğu kâbuslara dönüştüğü huzursuz bir uykuya daldım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AYAKLI GAZETE

Beni gıcık eden çok fazla şey yoktu. Ama nadir görülen huzursuzluğun kaynağı evimin içine sızmayı ve daha başlamadan güneşli sabahı mahvetmeyi başardı.

"...Bu hayra alamet değil Celine. Böyle şeyler benim içime doğar..."

Rita Bailey'nin bir polis sireninden daha tiz olan sesi, bir kat altımda olsa da yatak odama kadar gelip girmekte hiç zorluk çekmedi. Suratımı buruşturarak tavana baktım. Lana Green'in evlilik dışı ilişkisini, Jenny Orin'in gittikçe daha kötüye giden sedef hastalığını ya da Tylerların çocuklarının bit skandalim dinlemek istemiyordum. Ama yaşlı kadının ses tonu bana başka çare bırakmadı. Her halükarda buna katlanmak zorundaydım ve yatak odamın moral bozucu dağınıklığı, bir noktada kahvaltı yapma isteğimle birleşince, onunla direkt yüzleşip günümün en tatsız kısmını atlatıp kurtulmaya karar vermeme neden oldu.

Yuvarlanarak yataktan kalktım ve bir kısmı bir şeyin altında kalmış bir sutyeni almak için yerde kırışık bir halde duran kot-larm ve içi dışına çıkmış tişörtlerin arasmda süründüm. Sıçrayarak ayağa kalkıp hiçbir şeye dokunmadan döndüm çünkü bazen bunu bir oyun haline getiriyordum. Yerden bir kot şort aldım ve giydim. Sonra da üstüne beyaz askılı bir tişört ve ayaklarıma en sevdiğim Converselerimi geçirdim. Biraz nemlendirici sürüp saçımı dağmık bir topuz yaptıktan sonra, kendimi, henüz kahve içmeden ve aşırı yorgun bir halde, ortasına düşeceğim manzaraya iyice hazırlayarak sessizce merdivenlerden aşağı indim.

Kısacık kesilmiş beyaz saçlı; zayıf, sarkık suratlı; yaşlı ve iri bir kadın olan Rita

Bailey, mutfak masasının üzerine eğilmiş, saçma sapan, pembe bir pantolon, ceket takımla kahvesini yu-dumluyordu. Annem de yanında, gergin bir gülümsemeyle ve uygun zamanlarda otomatik olarak kafa sallayarak nazikçe ona tahammül ediyordu. Normalde dikiş malzemeleri ve kumaş örneklerinden yığınlarla dolu olan masanm bir kısmını bile temizlemişti. Şimdi sadece bir metre kadar bir alana toplanmış, her an düşecek ve devrilecek gibi bir duvara yaslanmışlardı.

Shrewsbury Bulvarı'nda dört odalı geniş bir evde oturduğumuzda annemin elbise yapması için gereken malzemelerle tıklım tıklım dolu iki kocaman odası vardı ama burada üzerinde çalıştığı şeyler hep bir odadan diğerine taşmıyor, sıkış tıkış evimizin içinde akla gelebilecek her renk ve desen peşimizden geliyordu. Top top güpürler ve koltukların kollarma serilmiş krem rengi danteller, kısa yazlık elbiseli ve şaşalı tuvaletler içindeki cansız mankenlerin altında yer bulmak için mücadele veriyorlardı. Buraya taşındığımız bir buçuk yıl öncesinden beri bazı sarsıcı zamanlarda, odamın bir kenarında duran, tamamlanmamış bir gelinlik ya da asla gün yüzüne çıkmaması gereken kot bir elbise giymiş cansız mankeni görünce çığlık atarak uyandığım da oldu.

Annemin bir düzeni yok sayılmazdı. Sadece düzeni her neyse onu kimse çözemiyordu. Muhtemelen Chicago çapmdaki en planlı dağmık elbise terzisiydi ve bence bu durum hoşuna gidiyordu. Gözlerini kısmış masanm karşısmda düşecek gibi duran kumaş yığınına bakan Bayan Bailey onunla aynı fikirde değildi anlaşılan.

Mutfağa daldım ve limona boğulmuş gibi ekşittiği yüzü sonsuza kadar öylece donup kalmadan önce dikkatini çektim. "Günaydın Bayan Bailey." *Hiç de fena sayılmazdı.*

Yüz ifadesini değiştirerek bana baktı. "Günaydın Persephone."

Yüzümü buruşturdum. Kendi adımı tam haliyle duymayalı uzun zaman olmuştu ve hiç şaşırtıcı olmayan bir şekilde değişen bir şey yoktu. İsmim hâlâ berbattı. Ama bu yaşlı kadının sanki beş yaşındaki bir çocukla konuşurmuş gibi ünlü harfleri bastırarak *'Perr-se-foğ-niii'* diye telaffuz edişi onu her zaman daha da beter kılıyordu.

Genelde olduğu gibi bu konuyla birlikte gelen bir parça bıkkınlıkla, "Sophie'yi tercih ediyorum," diye karşılık verdim.

"Ama Persephone çok daha güzel."

"Ama bana kimse öyle hitap etmiyor." Benim adım bu değildi ve o da bunu biliyordu. O isim sadece annemin, ne yazık ki benim doğduğum dönemlere denk gelen Yunan mitolojisine yönelik gelip geçici takıntısının sembolüydü. Neyse ki babam bu upuzun ismi kullanmayı ben bir yaşındayken bırakmıştı. Zaten en başından beri istediğinden şüphelendiğim 'Sophie'nin, benim ismime kabul edilebilir bir alternatif olduğunu fark etmesi çok sürmemiş. Babama bu konuda iki sebepten dolayı minnettardım; bir, hayatımı güçlükle telaffuz edilebilen tarihi eser bozuntusu bir isimle geçirmek zorunda kalmamış olmam; İkincisi de bana 'Sophie' yerine 'Persy' ismini kullanmamış olması. Annem yenilgiyi kabullenince, tamamen 'Sophie' olmuşum. Düz, basit ve telaffuz edilebilir.

Sonra düşününce, "İsmimin o olduğunu nereden biliyorsunuz ki siz?" diye sordum. Bayan Bailey her seferinde bana bilerek yanlış isimle hitap ettiğinde, en iyi sakladığım sırlarımdan birini nasıl keşfettiğini hiç düşünmemiştim. Ama zaten taşındığımızda, ondan sürekli gizlemeye çalışmamıza ve Shrewsbury Bulvarı'na yürüyerek bir saat uzaklıkta olmasına rağmen, yeni evimizin yerini ilk öğrenen kişi de oydu. Belki de gerçekten ona her şey malum oluyordu.

"Bir keresinde bir zarfın üstünde gördüm."

"Nerede?"

"Hatırlayamıyorum." Bu soruyu sorduğuma almmış gibi konuştu. "Posta kutunuzdan düşmüş olabilir."

"Hı-hı." İçimden *'Meraklı Hafiye'* diye düşündüm.

Yanımda annem parmağını fincanının kenarında döndürüyordu. "Sophie/' diye bana nazikçe kızdı. "Neden başka bir şeyden konuşmuyoruz?"

"Neden? Bana akima gelebilecek en utanç verici ismi koyduğun için suçu benim üstüme mi atmaya çalışıyorsun hâlâ?" derken sesim neşeli olsa da tam anlamıyla şaka yapmıyordum. Tabii bu annemin umurunda falan değildi. İsmim yüzünden

ona kızmamı açıklanamaz bir şekilde eğlenceli buluyordu. Sanırım bu mantıklıydı. Zaten bu şakanın asıl mimarı oydu. Şimdi de Bayan Bailey ve restoranda rastgele zamanlarda kestirdiğim için sinirlendiğinde bunu bana karşı bir silah gibi kullanan amcam Jack gibi insanlar aracılığıyla bir türlü yakamı bırakmıyordu.

Annem yüzünü sadece o ince ve anlamlı kaşlarını görebileceğim şekilde fincanının içine doğru eğip alaylı bir ifadeyle gülerek, "Bence Sophie ismi de onun kadar hoş. Sana yakışıyor," diyerek gönlümü almaya çalıştı. Kaşlarının o kadar simetrik oluşunu bir parça kıskandım. Annemin her yeri bir peri gibi narin ve zarifti. Genetiğin bir mucizesi olarak bana sadece altm sarısı saçları ve kalp şeklindeki yüzü geçmişti. Ama aynı ortamda buluna buluca onun aşırı dağınıklık eğilimini ve düzgün yemek yapamamasını da almışım. Kısa boyumun kaynağına dair düşüncemi kendime saklıyordum çünkü hâlâ, hızla yaklaşan on yedinci doğum günümden önce, mucizevi bir şekilde bir 7-8 santim daha uzamayı umuyordum.

"Sophie" kelimesini duyan Bayan Bailey memnuniyetsizlikle kulak tırmalayan, uzunca bir ses çıkardı. Kulağa sanki boğulu-yormuş gibi geliyordu ve ufacık, ahlak yoksunu bir yanım, bir anlığına gerçekten de boğuluyor olmasını diledi.

Kupamı doldurmak için tezgâha yöneldiğimde pencerenin önündeki bal kavanozu gözüme çarptı. Kavanozdan yansıyan güneş ışınları sanki 'Günaydın' der gibi bana göz kırptı. *'Tadına bakmazsam yazık olurdu,'* diye karar verdim. Bir kaşık aldım ve kavanozun kapağmı yavaşça açıp siyah kadife kurdeleyi bozmamaya özen göstererek üstündeki kare şeklindeki, kenarlarından iplikler çıkmış kumaşı kenara koydum.

Arkamda Bayan Bailey en sevdiği şeyi yapıyordu. Yani yakınma sanatım icra ediyordu. "Persephone *çok* daha zarif. Şimdi ona yakışmayabilir ama pek tabii ona *alışmaya* çalışabilir."

"Teşekkürler ama ben Sophie'yi kullanacağım ve modern dünyada yaşamaya devam edeceğim." Kaşığı kavanoza daldırıp döndürdüm.

Bayan Bailey arkamdan adımı telaffuz etmek çok zormuş gibi bastıra bastıra, "Bu sabah çok bitkin görünüyorsun Sophie," dedi.

Onun sataşmalarına kulak asmayıp bir kaşık dolusu balı medeni bir tercih olan yulafa karıştırma ya da kızarmış ekmeğe sürme zahmetine girmeden doğruca ağzıma götürdüm.

Annem arkamdan, "Kafein ihtiyacını karşıladı mı her zamanki gibi neşeli ve bıcır bıcır olur." Normalde sakin olan sesindeki hafif gerginlik, sabrının sonunda tükenmek üzere olduğunu anlamamı sağladı. Babam her şeyi berbat ettikten sonra annem insanlık dışı derece kibarlaştı. Bu da hâlâ, altmış küsur yaşındaki, yalnız, *sinir bozucu* Bayan Bailey'yi geri çeviremeyecek kadar kibar olduğu anlamma geliyordu. Konuştuğu şeyler memnuniyetsizlikleri ve iğneli iltifatlardan ibaret olsa da.

"Emin misin Celine? Çok yorgun görünüyor. On altı yaşmda bir genç kızm görünmesi gerekenle uzaktan yakından alakası yok. Güneşe çıkıp bronzlaşmalı. Eskiden çok da güzelim bir kızcağızdı."

Ben de ona aynı çirkef tavırla, *Gerçekten mi?* diye cevap verirdim ama bal yüzünden dişlerim birbirine yapışmıştı.

Annem hafifçe iç geçirdi. Bu onun özel bir yeteneğiydi. Herhangi biri için 'Yorgunum/mutluyum/hayal kırıklığına uğradım,' gibi herhangi bir anlam ifade edebilecek kadar belirsizdi ama bu kez nazikçe konuyu kapatmaya yönelik olduğunu hissettim.

Kahvemi alıp koşarak kaçma isteğimi bastırarak arkamı döndüm. Mutfak sandalyesinin ayaklarım elimden geldiğince gürültülü bir şekilde yere sürtüp Bayan Bailey'nin suratındaki rahatsızlık ifadesi karşısında zevkten dört köşe olarak sandalyeye iyice yerleştim.

Peki hanımefendi. Hadi bakalım. "Umarım önemli bir konuşmayı bölmedim." Yapmacık, aşırı tatlı sözcükler sesimdeki iğneli tavrı gizliyordu. Kahveden ilk kocaman yudumumu aldım ve buharın burnuma doğru yükseldiğini hissettim.

"Şey... aslında *böldün."*

Çok şaşırtıcı doğrusu! Bayan Bailey'nin çığır açan haber bültenlerini her zaman bölüyor gibiydim zaten.

"Annene Lockwood Bulvarı'ndaki Priestly Malikânesi'ne yeni bir ailenin taşındığını anlatıyordum tam da."

Şok oldum çünkü Bayan Bailey'nin ağzından çıkacak herhangi bir şeyle ilgileneceğim hayatta aklıma gelmezdi. Ama birdenbire en sevdiğim televizyon dizisinin final senaryosunu açıklamak üzereymiş gibi Cedar Hill'in ayaklı gazetesine kilitlenmiştim. *Nereden gelmişler? Priestlylerle yakınlık dereceleri ne? Neden bu saçma sapan pembe takım elbiseyi giyiyorsunuz?*

Ben konuşmaya başlayamadan önce annem "Hımm, mahallede yeni *yüzler* görmek güzel olur eminim," diye araya girdi.

Yaşlı kadm sanki nöbet geçiriyormuş gibi başını salladı. Masanın üstüne eğildi ve bütün dikkatimizi ona vermemizi istercesine dik dik bize baktı ama zaten dikkatimizi ona verdiğimizin farkındaydı. Sesini alçalttı. "Biliyorsun, bana bazı şeyler malum oluyor Celine. Çocukluğumdan beri bir şeyler görüyorum..."

Gülmemek için kahvemi üflemek zorunda kaldım.

"Birkaç hafta önce o eski malikânenin önünden geçiyordum ve içimi bir huzursuzluk kapladı. Tadilat çalışmalannı ve nakliye kamyonlarını gördüğümde, her şey yerine oturmaya başladı. Evde yine birileri yaşıyor ve bunun hiç de iyi bir şey olmadığını *biliyorum."*

Annem, "Belki de işin aslını bilmeden çıkarımlar yapmamalıyız/' diye önerdi. Sesindeki sersemlikten dikkatinin dağılmak üzere olduğunu anlayabildim. Kaşlarını çatarak kapri pantolonundan çıkan bir ipliği çekiştirmeye başladı.

Bayan Bailey'ye de sakin olmasını söylemeyi düşündüm ama sanki gizli bir boyuta bakarmış gibi gözlerini çoktan bizim arka bahçeye doğru çevirmişti. Ama aslında sadece pencerenin önündeki çiçeğe bakıyordu. Gözlerini kıstı ve muhtemelen çiçeğin öldüğünü fark ederek iç geçirdi.

"Beş genç erkeğin mahallede olay çıkarmasının hiçbir iyi yanı yok çünkü tam olarak bunu yapacaklar Celine. Şuraya yazıyorum işte."

Tekrar başını salladı ama kısa ak saçlarının her bir teli donup kalmış gibi öylece kaldı.

"Bir dakika. *Beş* genç erkek mi dediniz?" İkisini görmüştüm zaten. Yani bir tanesini gördüm sayılırdı. İkincisi beni yere düşürmüştü. O ânı hatırlayınca suratımı astım. Bir gece boyunca kafa patlattıktan sonra bile bu konuda ne düşüneceğimi bilemedim.

Bayan Bailey tabii ki ilgim karşısında dehşete düştü. Nasıl bir yüz karası olduğumu tam olarak ifade etmek için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi ağzı açılıp kapandı. Sonunda daha etkili olsun diye göğsünü tutarak, "Beş tane *sorunlu* genç erkek," dedi. "Taşındıklarını gördüm ve pek de saygın tiplere benzemediklerini söyleyebilirim."

Babam hakkında da aynı şeyi söylememiş miydiniz? diye sormak istedim ama kendime engel oldum. Tartışmaya değmezdi. Hiçbir zaman da değmedi zaten. Ayrıca ihtiyacım olan bütün bilgileri almıştım. Mahallede genç erkeklerden oluşan yeni bir aile vardı. Ona anlattığımda Millie sevinçten havalara uçacaktı.

Dikkatim dağılmış bir halde kalkıp yansı dolu kupamı lavaboya götürdüm. "Bence yeni komşularımızın olması çok güzel bir şey." ^

Bayan Bailey sırtıma bir hançer saplar gibi arkamdan, "Bunun neresi *çok güzel?"* diye sordu.

Arkama döndüm. "Neresi çok güzel *değil?* Kimse isteyerek Cedar Hill'e gelmiyor hiç. Burası çok sıkıcı. Her an hepimiz fosile dönüşecekmişiz gibi geliyor." *Belki de bazılarımız fosilleşmiş bile...* Yine kendime hâkim oldum.

"O kadar da abartmaya gerek yok," diye karşılık verdi.

Elimde olmadan gözlerimi devirmemek için, gözlerimi kırpıştırıp durdum.

Dikiş malzemelerini karıştıran annem, "Eminim o gençler gayet iyilerdir," diye ikna etmeye çalıştı. Kapri pantolonunda kendisine ihanet eden tek bir ipliği düzeltmek için bir iğne bulmakla daha çok ilgilendiğini anlayabiliyordum.

Bayan Bailey hâlâ kaşlarmı çatıyordu. O ifadeyi bozmamak için kendini fazla zorladığı için de yüzü seğiriyordu. "Hayır Celine. Bu işte bir uğursuzluk var. O ev çok uzun zamandır boştu. Hepimiz de bunun nedenini biliyoruz."

Abartılı bir şekilde, "Hayaletler," dedim. *'Uuuuu'* da demek istedim ama fazla ileri gitmiş olurum diye düşündüm.

Bayan Bailey sandalyesinden aniden kalktı ve hiç beceremese de bir kapris gösterisi yaparak şalını omzuna aldı. Tekrar konuştuğunda sesi alçaktı. "İstediğin kadar şaka yapabilirsin Persep-hone ama dikkatli olsan iyi edersin."

Göz ucuyla anneme baktım ve dikkatini aramızda geçen di-yaloğa verdiğini fark ettim.

Bayan Bailey ikimize de bakmadan, "Adı kötüye çıkanlar kendi gibileri çekerler," diye geveledi. "Babanın yaptığı göz önünde bulundurulursa, dikkatli olmakta fayda..."

"Bence bu kadarı yeter Rita." Annem sandalyesinden kalkarak yaşlı kadına ters ters baktı. "Sophie kendi başımn çaresine bakabilir. Nasıl dikkatli olunacağının da farkında."

Aklım başka yerlere gitse de, "Evet," diye onu destekledim. Dün gece başımı beladan nasıl kurtardığımı düşünüyordum. Dizlerimdeki acı, onun anısıyla yeniden canlandı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MEKTUP

Bayan Bailey'nin sözcükleri hayatımın son bir buçuk yılında fazlasıyla alıştığım bir şeyi gün yüzüne çıkardı: Babamla ilgili vicdan azabmı.

Tekrar odamın mahremiyetine döndüğümde, bağdaş kurarak her daim dağınık olan yatağımın üstüne oturdum. Hapishaneden gelen en son zarfı bir elimde sıkıca tutarak içindeki mektubu dikkatlice çıkardım ve babamın, en azından şimdilik bana birkaç haftada bir gönderdiği sayfalara hapsolan hayatına daldım.

Sevgili Sophie,

Bîr süredir yazamadığım için özür dilerim. Cedar Hill'deki hayat kadar ilginç olma da anlatılacak bir şeyim olana kadar beklemek istiyorum.Oradan ayrılmadan önceki ha-limden daha sıkıcı biri olmaya başladığımı düşünmeni asla

istemem. Aslında buradaki zamanımı en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyorum. Sana tekrar gurur duyacağın bir şey sunmak istiyorum.

Madde 22'yi* sadece iki günde bitirdiğimi bilmek eminim hoşuna gidecektir. Bu da sonunda daha hızlı okumaya başladığım anlamına geliyor. Geri döndüğümde bir İngilizce öğretmeni kadar bilgim olacak. Hatta belki de kendi kitabımı bile yazarım.

Umarım yazın güzel geçiyordur. Güneşe çıkmamak konusunda çok endişelenmemeye çalış. Bütün arkadaşların erken yaşlanırlarken, cildin hâlâ gencecik olduğunda son gülen sen olacaksın.

Restoranda her şey nasıl? Umarım Jack Amca'n sana göz kulak oluyordur. Onun elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorum. O yüzden fazla üzerine gitme. Ondan izin alırsan Millie'yle uzaklara, bir macera yaşamaya gitmen için eminim sana biraz izin verecektir.

Amcandan bahsetmişken, ona da okuması için bir şeyler tavsiye etmen gerektiğini düşünüyorum. Okumak stres atmasına iyi gelebilir. Belki renkli resimleri ve kocaman siyah harfleri olan bir kitap olabilir. Ne dersin? Şaka yapıyorum. Ona böyle dediğimi söyleme. Onun için endişeleniyorum ki şu anki durum göz önünde bulundurulduğunda bu, kulağa iro-

* Amerikalı yazar Joseph Heller tarafından yazılan, orijinal adı *Catch 22* olan bir roman, *-çn*

nik gelebilir ama senin ona ve tansiyonuna dikkat edeceğine güveniyorum. Ne yazık ki giderek yaşlanıyoruz.

Annen nasıl? Bulaşık makinesini tamir ettirmeyi hatırladı mı yoksa lavaboyu ağzına kadar doldurma planına başvurmak zorunda mı kaldın? Umarım çok çalışarak kendini yormaya bir son vermiştir ama bunun ne kadar uzak bir ihtimal olduğunu biliyorum. Sorarsa lütfen ona onu düşündüğümü söyle. Bir süredir ondan haber almadım ama hâlâ her şeyi hazmetmeye çalıştığını biliyorum. Bu durum senin için olduğu kadar onun için de zor diye tahmin ediyorum.

Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu. Boş vaktin olduğunda beni ziyaret etmeni gerçekten çok isterim. Doğum gününden sonra her şey tekrar durulduğunda gelmeye ne dersin? İstersen Jack seni getirir. Düşündüğünün aksine senin gençlere özgü iğneleyici tavrını özlüyorum.

Şimdilik bu kadar. Bir sonraki mektubunu sabırsızlıkla bekliyorum ve her zaman olduğu gibi seni düşünüyor ve günleri sayıyorum.

Sevgiler,
Baban

Mektubu tekrar zarfın içine koyup komodinin üzerine bıraktım. Bu melankoli hissini kafamdan atmaya çalıştım. Babamın onca mektubundan sonra bile, okurken hâlâ üzülüyordum ama onları almamanın bin kat daha acı vereceğini de biliyordum.

İçimde bir sıkıntıyla not defterimi dizlerime yaslayıp hayatımın olumsuz kısımlarını sansürleyip olumlu olanlara dikkat çekerek cevabımı yazmaya başladım. Dünyam yıkılsa babama söylemezdim çünkü onun hangi şekilde olursa olsun güzel şeylere maruz kalmaya hayatımdaki herkesten daha çok ihtiyacı vardı. Ne kadar kızgın olsam da, hayallerimin yıkıldığını hissetsem de, ona hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu şeyi verirdim.

Merhaba Baba,

Bunu not defterimi derisi soyulmuş dizlerime yaslayarak sızlayan bir elle yazıyorum. Nedenini merak ediyorsan dün gece işten eve dönerken yüz üstü kaldırıma çakıldığım için.

Ürkünç bir gölge peşimden gelip beni yere düşürdü. Ama sorun değil çünkü beni öldürmesine izin vermedim (bir şey değil) ama şimdi niyetinin zaten öyle olmadığından oldukça eminim. Muhtemelen gecenin yarısı kendi başıma evinin önündeki yolu neden gözetlediğimi sorabilmek için peşimden geliyordu sadece. 'Ah siz gençler!' diye düşündün değil mi?

Neyse ki ölmedim ve bu hikâyeyi anlatabiliyorum ama gururumun bu olaydan sağ kurtulduğunu söyleyemem. Yine de bu mektubun giriş kısmı için uygun olduğunu düşünüyorum ve seni birazcık gülümsetebildiğime eminim.

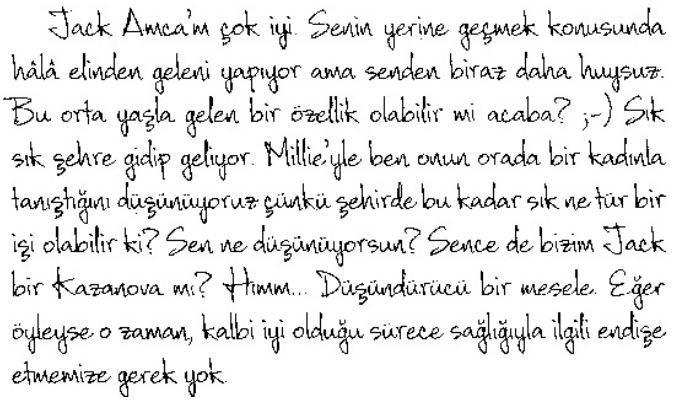
Umarım bu kaza iyi bir şeye bahane olur çünkü eve acı ve paranoya içinde koşarak geldim.

Kitap okuduğunu bilmek çok güzel. Bence kitap yazmak da harika bir fikir. İnsana terapi gibi geldiğini söylüyorlar hep.

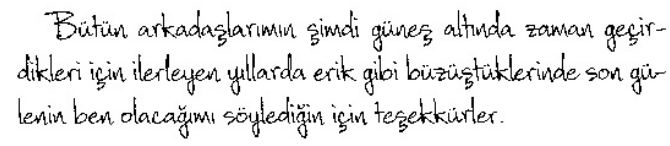
Kimlerin söylediğini, hatta bunun doğru olup olmadığını bile bilmiyorum ve umarım ***kitap*** derken otobiyografi türünde bir kitabı kastetmiyorsundur çünkü bu, senin ruhuna her ne kadar iyi gelecek olsa da, ben senin cinayetten yargılanışının hikâyesini karton kapaklı bir kitap halinde tekrar yaşamak için yanıp tutuşmuyorum. Ayrıca annemin yakın bir gelecekte sinir krizi geçirişine şahit olma fikrine de hiç sıcak bakmıyorum.

Bu yaz çalışmak dışında çok bir şey yapamadım. İşe de alışmaya başladım.

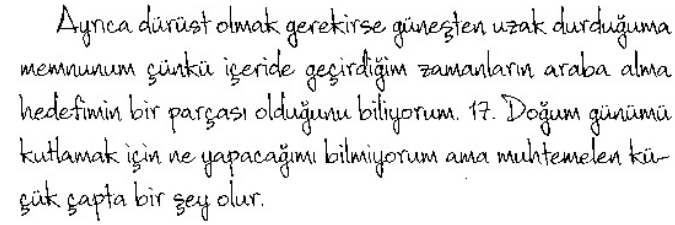
Hayatımın şu anki monotonluğuna teslim oldum.

Jack Amca'm çok iyi. Senin yerine geçmek konusunda hâlâ elinden geleni yapıyor ama senden biraz daha huysuz. Bu orta yaşla gelen bir özellik olabilir mi acaba? ;-) Sık sık şehre gidip geliyor. Millie'yle ben onun orada bir kadınla tanıştığını düşünüyoruz çünkü şehirde bu kadar sık ne tür bir işi olabilir ki? Sen ne düşünüyorsun? Sence de bizim Jack bir Kazanova mı? Hmm... Düşündürücü bir mesele. Eğer öyleyse o zaman, kalbi iyi olduğu sürece sağlığıyla ilgili endişe etmemize gerek yok.

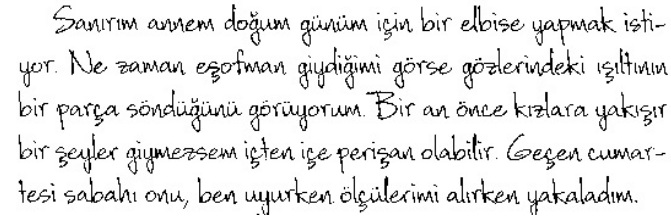
Ama ben de Jack Amca'mı tanıyorsam eğer, yaşadığı muhteşem bir aşktan ziyade iğrenç bir yasak ilişkidir eminim. Şimdiye kadar hiçbir şey senin onun hayatında bıraktığın boşluğu dolduramadı.

Bütün arkadaşlarımın şimdi güneş altında zaman geçirdikleri için ilerleyen yıllarda erik gibi büzüştüklerinde son gülenin ben olacağımı söylediğin için teşekkürler.

O zaman hâlâ birden çok gerçek arkadaşım olacağını ima ettiğin için duygulandım. Umarım gerçekten böyle düşünüyorsun-dur. Eğer ne kadar çok insanın bana sırt çevirdiğini bilseydin, bu içini parçalardı eminim.

Ayrıca dürüst olmak gerekirse güneşten uzak durduğuma memnunum çünkü içeride geçirdiğim zamanların araba alma hedefimin bir parçası olduğunu biliyorum. 17. Doğum günümü kutlamak için ne yapacağımı bilmiyorum ama muhtemelen küçük çapta bir şey olur.

Millie'nin annesiyle babası tatile gidecekler. O yüzden Alex'le birlikte onun üniversiteden arkadaşlarının falan da geleceği ***B UYÜK*** bir ev partisi verecekler. Sen burada olsaydın eğer, kesinlikle tasvip etmezdin. Ama değilsin.

Sanırım annem doğum günüm için bir elbise yapmak istiyor. Ne zaman eşofman giydiğimi görse gözlerindeki ışıltının bir parça söndüğünü görüyorum. Bir an önce kızlara yakışır bir şeyler giymezsem içten içe perişan olabilir. Geçen cumartesi sabahı onu, ben uyurken ölçülerimi alırken yakaladım.

Üstünde tek bir dantel ya da parıltılı bir şey görürsem, her şey çirkin bir hal alacak.

Her zamankinden daha çok çalışıyor ama bundan gerçekten keyif alıyor gibi duruyor.

Onun da arkadaşlarının çoğu, olanların hemen ardından ona sırt çevirdiler. Çevirmeyenler de artık pek uğramıyorlar. Sanırım annem sosyal ışıltısını kaybetti.

Geçen yılın hepimiz için çok zor olduğunu biliyorum ama artık daha mutlu görünüyor ve eminim o da seni benim kadar özlüyordur.

Bazen senden ve hapse girmenin bize yaşattığı her şeyden nefret ediyor gibi geliyor. Bazen ben de aynı şekilde hissediyorum.

Bayan Bailey yine pazar günleri gelmeye başladı. Az önce onun muhtemelen bu gezegendeki yaşayan gelmiş geçmiş en sinir bozucu insan olduğuna karar verdim. Sence şeytanla bir akrabalığı var mıdır? Sadece bir düşünce bu tabii.

Sinir bozucu demek hafif kalır. Seninle ilgili söylediği saçma sapan şeylerin hiçbirini bilmiyorsun. Millie de muhtemelen bana sadece yarısını falan anlatıyor.

Daha bu sabah buradaydı. Eski Priestly Malikânesi'ne taşınan yeni aileden bahsediyordu. Sanırım onların uzak akrabaları falanlar. Tuhaf değil mi? Ben oranın sonsuza kadar boş kalacağını sanıyordum.

Şimdi genç erkeklerle dolup taşıyor.

Doğum günümden sonra, restorandan izin aldığımda birkaç hafta içinde seni görmeye geleceğim. Gerçekten sabırsızlanıyorum.

Seni kupkuru ve mutsuz bir halde görmekten ödüm kopuyor. Bunu her düşündüğümde içimden gözyaşlarına boğulmak geliyor.

Şimdilik hepsi bu kadar. Seni çok özlüyorum.

Bazen bu, fiziksel olarak canımı acıtıyor.

Hep aklımdasın.

Keşke bunun bir düğmesi olsa da kapatabilsem.

Ve gün sayıyorum.

Yılları sayıyorum.

Kucak dolusu sevgiler,

Sophie x

BEŞİNCİ BÖLÜM

PRIESTLY KARDEŞLER

Zamanın hızlanmasını isteyerek başım önüme eğik, burnumu tezgâha yapıştırmış bir halde ayakta duruyordum. Günün en yoğun saatlerinde bile, restoran hiçbir zaman müşterilerle dolup taşmıyordu ama bu akşam alışılmadık bir şekilde sessizdi. Eve gidebilmeme sadece bir saat daha kalmıştı ve dakikalar geçmek bilmiyordu. O da yetmezmiş gibi klima bozulmuştu ve içerideki boğucu nem saçlarımm uçlarını elektriklendiriyordu. Teslimatçı da üç gündür gelmemişti. Bu da menüdeki bazı malzemelerimizin azaldığı anlamına geliyordu.

Yansı genç bir kız, diğer yarısı da sorudan ibaret olan Millie arkamda durarak omzumu dürttü. "Şu nereden çıktıkları belli olmayan Priestlylerin akrabaları *daha yeni* taşmdılarsa, o gölge çocuk da o beş gençten *biri* olabilir, değil mi?"

Esneyerek, "Evet, muhtemelen," dedim Bu sanki duyduğu en komik şeymiş gibi kahkaha attı. "Senin için amma da utanç verici bir durum."

Başımı kaldırdım. "Rezil olmak utanmaktan daha iyidir."

Millie sırıttı. "Off! Hadi ama Soph. Nerede senin maceracı ruhun?"

Sorusunu gözden geçirirmiş gibi yaptım. "Sanırım hayatta kalmaya yönelik doğal içgüdümün altında gömülü."

"Bir gölgeyle öpüşebilirdin," derken yüzü neşeyle aydınlanmıştı.

"Ya da bir gölge tarafından vahşice katledilebilirdim," diye çıkıştım.

"Öff! *Amma da* oyunbozansın."

"Peki şuna ne dersin? Bir dahaki sefere hiç tanımadığım bir yabancıyla riskli bir duruma düştüğümde, onunla öpüşmeyi deneyeceğime söz veriyorum."

"Peh! Tutmayacağın sözler verme. Umutlanmak istemiyorum."

Kapının üstündeki zil çaldı ve üç kız sallana sallana içeri girdi. İkisini okuldan tanıdım. Erin Reyes ve Jane Leder, çirkeflik ve uzun bacaklardan ibarettiler ve insanları yargılamayı tam zamanlı bir kariyer haline getirebilirlerdi. Onları Gracevvell'in Yeri'nde gördüğüme şaşırdım. Burası keyif aldıkları pahalı mekânlardan çok farklıydı ama en sevdikleri eğlence kaynağım da barındırıyordu; yani beni. Babamın hapse girmesinin üstünden neredeyse bir buçuk yıl geçmiş olabilirdi ama bu *hâlâ* Erin'in en sevdiği konuydu.

Benimle göz göze geldi ve alaycı bir ifadeyle güldü. Beni mest olmuş bir ifadeyle inceleyen üçüncü kıza yüksek sesle fısıldadığında yüzümü ekşitmemeye çalıştım. "İşte o. Gerçekten de burada, *olayın olduğu yerde* çalışıyor. İnanabiliyor musun buna?"

Diğer iki kız kıkırdadı. Yanaklarımın kızardığını hissettim.

Her zamanki çirkefliğe karşı sabrı en az benimki kadar olan Millie, "Öff! Bununla ben ilgilenirim. Dikkatli olmazlarsa menülerinin yanında kıçlarına basacağım tekmeyi de götürürü..." Onlarla ilgilenmek üzere tezgâhın köşesini dönerken sesi kesildi.

Onun arkasmdan sevecenlikle gülümsedim. Gracewell'in Yeri çoğunlukla şehirde çalışan insanlara ya da yıllardır buraya gelen yerli ailelere hizmet verirdi. Ama arada sırada okuldan gelen gürültücü engerek yılanları, bön bön bakmak için Michael Gracewell'in adı çıkmış restoranına uğrarlardı.

Dalgın bir kafayla önlüğümün ipliklerini düzeltmeye başladım ve onlardan yamuk bir kurdele yaptım.

"Herhangi bir iş yapmayı düşünüyor musun Sophie?"

Müdür yardımcısı Ursula mutfaktan geri geldi. Neredeyse Bayan Bailey kadar yaşlı ama ondan *bin kat* daha muhteşemdi çünkü mor saçı taşıyabiliyor ve yaşama arzumu olumsuz anlamda etkileyecek sohbetler kurmadan edebiliyordu. Uç kıza menüler uzatan Millie'yi işaret etti.

"Off hadi ama. Başka kimse yok. Bomboş masalara hizmet de edemem ki," diyerek karşı çıktım.

Ursula daimi sigara alışkanlığıyla çelişen kadifemsi bir kahkaha attı. "Bu akşam dikkatin dağınıkmış gibi görünüyorsun. Sadece onu diyorum." Yuvarlak gözlüklerini iyice oturana ve gözlerini iki kat daha büyük gösterene kadar burnundan yukarı doğru itti. "Yoksa her zamankinden daha dikkati dağınık mı demeliyim?"

"Çünkü dikkati *gerçekten de* dağınık Ursula." Millie geri gelmiş önlüğünü çıkarıyordu. Benden bir saat önce çıkacaktı. O anda ona bir parça gıcık oldum. "Ursula'ya anlatmalıyız."

Ursula, "Evet, anlatmalıyız," diye tekrar ederek yanımdaki duvara yaslanabilmek için yan döndü. Tam olarak aynı boydaydık. Bu nedenle doğruca gözlerimin içine bakmak için çok az çaba sarf etmesi gerekiyordu.

"Ama benim anlatacak *hiçbir* şeyim yok," diye yemin ettim.

"Külliyen yalan!" Millie elinde kapüşonlu eşofman üstüyle tezgâhm önüne geçti. Onu üstüne giyip, şeffaf braketlerinin hepsini gözler önüne serecek şekilde kocaman gülümsedi. Fermuarını çekti ve Jack Amca'mm gözünden nasıl kaçtığını anlamadığım 'HARİKA MİLLİE' yaka kartı gözden kayboldu. Ursula bir mıknatıs gibi yaklaşıp dikkatini Millie'ye vererek cevap verdi.

Millie baş parmağıyla çaktırmadan beni işaret ederek, "Şey, muhtemelen buna inanmayacaksın," diye söze başladı. "Ama

Sophie bir gölgeden hoşlanmaya başladı. Gerçek, hakiki bir gölgeden hoşlanma vakası bu. Bir güneş tutulması kadar nadir ama böyle şeyler oluyor. Sophie'çiğimiz bir gölge sever."

Ursula kaşlarını neredeyse birbirine temas edecek şekilde çattı. "Ne?"

Millie'ye çok kızgın bir bakış atarak, "Sadece şaka yapıyor," diye açıkladım.

Millie, "Öyle mi yapıyorum Sophie? Öyle mi yapıyorum?" diye sorarak kendine has ifadesiyle ukala ukala gülümsedi. "Ursula, ben çıkıyorum. O yüzden şuradaki *muhteşem tiplerle* senin ilgilenmen gerek," deyip köşedeki Erin ve arkadaşlarını işaret etti. Sonra da restoranın içinde ilerleyerek, "Yarın görüşürüz!" diye bağırdı.

Millie gözden kaybolduktan sonra, Ursula keskin bakışlarını bana çevirdi. "Eee? Bu gölge meselesi de neyin nesi?"

"Gerçekten önemli bir şey değil. Priestly Malikânesi'nde yaşayan yeni bir aile var ve geçen akşam sanırım onlardan birine çarptım ama sonra ondan kaçtım. Şimdi de Millie bunun hayatında duyduğu en komik ve trajik şey olduğunu düşünüyor." Bir bez alıp zaten parlayan tezgâhı sildim.

Ursula hikâyemin ardında başka şeylerin olup olmadığına karar vermeye çalışırmışçasına gözlerini kıstı ama bana bir dizi soru yöneltemeden, kapının üstündeki zil öttü.

Birdenbire sessizleştiğimiz ortama kapıdan iki kişi girdi.

Ağzım açık bakmamaya çalıştım. Bir tane uzun boylu, siyah saçlı, yakışıklı erkeği görmezden gelmek zordu ama iki tanesini görmezden gelmek neredeyse imkânsızdı.

Kapıdan girince durakladılar. Yan yana dururlarken geniş omuzları birbirine temas ediyordu. Masalardan birinin altında olabilecek ya da tavandaki fanlardan sarkabilecek bir şey arıyor-larmış gibi restoranı büyük bir dikkatle incelemeye başladılar.

Ursula da ben de istemeden öne doğru bir adım attık.

Çabasız bir şıklıkları vardı. Muhtemelen benim bütün gardırobumdan daha pahalı deri botlarının üstüne giydikleri siyah düz kesim kotlan tam ölçülerine göre dikilmişti ve boyunlarındaki sade gümüş kolyelerinin vurguladığı özel tasarım tişörtleri vardı.

Sağdaki çocuğu inceledim ve içimde bir kıpırtı oluştu. Vücudunun şeklini, boyunu bir yerden tanıyordum. Gözlerimi aşağı indirince botlarındaki metal tokaları tanıdım.

Ümitsizce dikkati dağılan bir tek Ursula'yla ben değildik. Bir an köşedeki üç kızın nasıl da sohbetlerini bırakıp birdenbire az öncekinden daha aç göründüklerini fark ettim. Onları suçlamadım. Çocuklar bir Hollywood filminden çıkmış gibilerdi.

Bize bakmadan kayarak, evet âdeta kayarak cam kenarındaki bir masaya gidip oturdular. Dikkatleri kendi aralarındaki fısıltı halindeki konuşmadaydı.

Ursula iç geçirerek, "Bununla sen ilgilenebilir misin tatlım? Onların yanında durabileceğimi sanmıyorum. Çok sinir bozucu," deyip köşedeki kızlarla ilgilenmek üzere uzaklaştı.

Geçen geceki karşılaşmam kötü bir rüyadan biraz daha öteymiş gibi gelmişti ama şimdi Gölge Çocuk burada olduğu için, bu durumun gerçekliğiyle yüzleşmek zorunda kalacağımı fark ettim. O Olimpos Dağı, ben de Gracewell'in Yeri'ydim ve hâlâ neden beni düşürdüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Şansım biraz yaver giderse, beni tanımama ihtimali yüksekti.

Dikkat çeken dış görünüşleri ve bariz benzerlikleri onların kardeş olduklarını düşünmeme neden olsa da masalarına yaklaştığımda İtalyanca konuşuyor olmaları bu teorimi doğrulamış oldu. Gölge Çocuk da benimle bu aynı iniş çıkışlı aksanla konuşmuştu.

Çabuk çabuk, "Merhaba. Benim adım Sophie ve bu akşam size ben servis yapacağım," diyerek ikisine de birer menü verdim.

Gölge Çocuk sohbeti bıraktı. Bana döndü. Yakından beklediğimden daha genç ama kulaklarının altında kıvrılan koyu kestane rengi saçları ve içinde sarıların olduğu kahverengi badem gözlerine bakılırsa muhtemelen benden daha büyüktü.

O an sadece yakışıklılığı değil onu bir yerden tanıyormuşum hissi karşısında da âdeta çarpıldım. Bu yüzü daha önce, çok uzun zaman önce gördüğüme dair kapıldığım hissi bir türlü üstümden atamıyordum ve inkâr edilemeyecek derecede yakışıklı olsa da gözlerimi ondan alıp başka tarafa bakmaya yönelik huzursuzluk verici bir zorunluluk hissettim. Gözlerimi kırpıştırarak bu transtan çıkmaya çalıştım. Beni hazırlıksız yakaladı sadece. Eğer onu daha önce görmüş olsaydım, unutmazdım.

Gözlerime bakarak alçak sesle, "Sophie, sanırım geçen akşam karşılaştık," dedi.

Yüzüm düştü. Gözleri gözlerime alışkın olmadığım bir yoğunlukla bakarken ellerimi önümde kavuşturdum. Bizim konuştuklarımızla tamamen ilgisiz görünen kardeşi sessizce menüyü inceliyordu.

Gölge Çocuk gülümsedi. "Sadece sana yerden kalkmanda yardımcı olmaya çalışıyordum. Biliyorsun değil mi?"

Umursamaz olmasını umduğum bir ifadeyle, "Demek öyle," diye karşılık verdim. "Benim düşmeme sebep olduğun o andan mı bahsediyorsun? Ne kadar da kibarsın."

Alındıysa da bunu belli etmedi. "Koşarken öyle aniden durdun ki yavaşlamaya zamanım olmadı... Ayrıca özür dilemeyi *denedim ama* yanlış hatırlamıyorsam sen kaçtm."

Huzursuzca gülümsedim. "Aşırı tepki göstermiş olabilirim..."

"Kötü bir şey olmadı zaten. Sorun değil," diyerek ellerini havaya kaldırdı. "Ama hep böyle savunmaya mı geçersin?"

"Duruma bağlı. Sen hep böyle... saldırıya *mı geçersin?"*

Alçak sesle, *“Non lo s o,"* dedi ve karşısında menüsüne odaklanan kardeşi hafifçe bir kahkaha attı. Bir dilden diğerine bu kadar rahat geçişi karşısında şaşkına döndüm ve onları neyin bu kadar eğlendirdiğini de biraz merak ettim.

Gölge Çocuk bir an sonra rahatsızlığımı fark etmişçesine, "Bu soruya birçok cevap verilebilir," dedi. Kaşlarını çattı ve masanın üstüne doğru eğildi. "Bütün

olanlardan dolayı özür dilerim Sophie. Sadece sana bir şey sormak istemiştim. Ama sonra koşarken

birdenbire durdun ve..." Cümleyi tamamlamadı. Kendinden utanıyormuş gibi görünmek için elinden geleni yaptı.

"Bir kedi vardı ve onu ezmek istemedim."

"Aaa! Şimdi anladım."

"Ama sonra *sen* beni ezmeye yeltendin. O yüzden aniden durmama değdi mi pek emin değilim."

Sanki bir işler karıştırıyormuş gibi bir edayla, "Dediğim gibi," dedi. "Sana bir şey sormak istemiştim."

"Soru sorarken hep böyle agresif misindir? Etkili bir sorgulama yapabileceğinden emin değilim."

"Belki de haklısın," diyerek hafifçe gülümsedi. "Ama zaten ben öyle bir mesleği icra edemeyecek kadar sabırsızım."

Ne düşündüğümü unutmamaya çalışarak, koyu kahve gözlerindeki san *çizgilere* odaklandım. O gözlerde bir şey vardı.

"Peki soru neydi?"

"Şey... İlk başta neden evimi gözetlediğini sormak istedim. Sonra seni fark ettiğimde neden aniden oradan ayrılmaya karar verdiğini merak etmeye başladım."

Artık gülümsemiyordu. Beni inceliyordu. Ne demek istediğini anladım. Kaçtığımı biliyordu. Ondan korktuğumu da biliyordu ama şimdi ona bakınca neden öyle hissettiğimi hatırlayamadım.

"Benden mi kaçıyordun?"

Başımı sallayınca yanaklarım sallandı. "Hayır. Kesinlikle hayır."

Bu kez gülümseyerek, "Gerçekten mi?" diye üstüme geldi. Gülümsediğinde kaşları kalktı ve çenesi gevşedi. Yüz ifadesinde güzel bir değişiklik oldu.

"Ben yaptığım şeye 'sıradan bir aksayarak yürüme' demeyi tercih ederim."

Benden geriye doğru çekildi ve yavaşça onun dışındaki şeylerin de farkına varmaya başladım. "Ben daha ziyade, telaş içinde depar atmak derdim."

"Bunlar aynı şeyin sadece farklı ifade şekilleri."

"Sana zarar verdiysem özür dilerim. Bu arada ben Nic. Bu da abim Luca."

İki erkek kardeşin arasında duruyor olsam da Luca'nın neredeyse hiç farkında değildim. Menüsünü incelemeyi bırakıp ellerini üstünde kavuşturdu. Ona bakarak gülümsedim. "Graceweirin Yeri'ne hoş geldiniz."

Luca, "Bu benim için sıkıcı bir deneyimdi/' diye cevap verdi. Sesi sabırsızlığın etkisiyle ters ve boğazı ağrıyormuş gibi çatallıydı. "Ama bu akşam bir derece profesyonel davranmayı planladığım bilmek güzel Sophie."

Bembeyaz oldum. *Ne kadar da kaba bir çocuk bu?*

Sohbetimiz sanki kendisini de ilgilendiriyormuş gibi işaret parmağıyla önce Nic'i sonra beni işaret etti. "Şimdi odaklanmaya hazır mısın Nicoli?"

Nicoli. Adının uzun hali kendisine yakışıyordu. Güzeldi.

Nic bana daha yakm olacak şekilde yerinde kıpırdandı. İkimiz de yan yana durmuş abisine bakıyorduk. "Sakin ol Luca."

Luca kaşlarını kaldırdı. *"L'ipocritd* kardeşim."

Nic elini Luca'ya doğru salladı. *"Stai zittoF"*

Luca tekrar bana dönerek, "Burada uzun zamandır mı çalışıyorsun Sophie?" diye sordu. Bir elini saçında gezdirerek yüzüne düşen dağımk siyah saçlarını geriye, kulaklarının arkasına aldı. Artık doğru dürüst görebildiğim parlak mavi gözleri karşısında bir anda büyülendim. İnsanın içine işliyor gibiydiler ve bronz

suratında normalden öte bir ışıltıları vardı. Camdaki çocuk o muydu diye merak ettim. Hayır. Luca fazla sert, fazla dikti. O değildi. Bundan neredeyse emindim.

"Ee?" diyerek beni sıkıştırdı.

Nic sinirle, "Luca" diye çıkıştı. "Bunu yapmasan olmaz m..."

"Bırak da cevap versin."

Cevabımın aralarmda gittikçe yoğunlaşan gerginliği dmdir-mesini umarak, "Hayır. Uzun zamandır burada çalışmıyorum," diye cevap verdim.

*** (İta.) İkiyüzlü. Cümledeki anlamı, "Amma da ikiyüzlüsün kardeşim." *-çn* ** (İta.) Kapat çeneni, *-çn***

Belki de ben yanlarına gelmeden önce tartışmışlardı. Ya da belki de Luca pek dışarı çıkmıyordu ve sosyalleşmekten anladığı buydu. "Bu sadece aptalca bir yaz işi."

Restoranın hayatımdaki ve geleceğimdeki rolüyle ilgili yalan söylediğim için suçluluk duydum ama onlarm aslında olduğum kadar sıradan olduğumu, hayatımın neredeyse yirmi yıldır hiç yeniden dekore edilmemiş bir yere, kimsenin başına heyecan verici hiçbir şeyin gelmediği bir yere bağlı olduğunu düşünmelerine birdenbire katlanamadım.

Nic kollarını masadan çekti ve önünde kavuşturdu. Neredeyse bir şey yapması için ona meydan okur gibi gözlerini kısarak Luca'ya baktı.

Luca onun bu öfke dolu bakışlarından hiç etkilenmişe benzemiyordu. "Memnun musun peki?"

Omuz silktim. "Herhangi birisi ne kadar memnun olabilirse o kadar sanırım."

"Peki ya iş arkadaşların? Onlardan memnun musun?"

Nic burnundan soluyarak, "*Smettilal"* dedi. Aksam yine kusursuzca değişti.

"Onlardan memnun olup olmamamın bir önemi var mı?"

Luca, "Sen söyle," dedi.

Sakince, "Evet. Çoğunlukla gayet iyiler," diyerek cevap verdim. "Neden ki? Polis soruşturması falan mı yapıyorsun?"

Luca, problemli tanışmamızdan sonra ilk kez, keskin dişlerini ve belirgin elmacık kemiklerini ortaya çıkaracak şekilde bana gülümsedi.

Nic alçak sesle, "Sophie, abimi ciddiye alma. Gördüğün üzere sosyal becerileri *berbat,"* dedi.

Sesindeki yumuşaklık beni sakinleştirdi ve bir anlığına bile olsa ondan etkilenmek için kendime izin verdim. Sonra da onları menüleriyle baş başa bıraktım.

Tezgâha geri döndüğümde Ursula coşkuyla, "Şu Tanrı'nm lütfü tiplere bir bak," dedi. "Ee? *Bu çocuklar* yeni Priestlyler mi?"

Hafifçe başımı salladım. Karşıda Nic ve Luca başka bir sohbete dalmışlardı. Tekrar kendi küçük ve güzel dünyalarına dönmüşlerdi. Ursula'yla ben de o dünyanın yanmdaki bir gezegendeydik ve utanmadan onları gözetliyorduk.

Bana takılarak, "Senin hoşlandığın gölge siyah saçlı olan mı?" diye sordu.

"Hayır. Diğeri."

Nic birdenbire, sanki bizi duyabiliyormuş gibi başını çok hafifçe çevirdi. Nedenini bilmeden nefesimi tuttum ve Ursula'nm kolunu sıktım ama fark etmedi çünkü ağzının suyu akmasın diye mücadele veriyordu. Sonra Nic yine sohbete daldı. Sanki konuştukları konunun yoğunluğu yüzünden bir nefes almaya ihtiyacı var gibiydi. Şimdi o nefesi aldığında göre tekrar konuya daldı. Luca da öyle. Dudakları kıpırdıyor, el hareketleri daha çok şey ifade ediyordu.

Ursula onların aralarında gittikçe artan öfkeden hiç etkilenmeden, şakayla, "İnsan gözlerini alamıyor resmen. Ayrıca şu gözlere bir bak. Nerelilermiş?" dedi.

"Cennetten olabilir mi?" diye bir tahmin yürüttüm. İkimiz de güldük. Çok egzotik, Cedar Hill'de gördüğüm herkesten çok farklı bir havaları vardı.

"Melekler yemek yer mi?"

İşte o zaman siparişlerini almayı tamamen unuttuğumu hatırladım. Tezgâhın etrafmdan geçtim ve hızla yanlarına gittim. "Size ne getirebilirim?" Önlüğümdeki not defterini aldım ve kapağını açarak alttaki sayfayı kopardım.

Luca müdahalemden rahatsız olmuş, sanki nerede olduklarını unutmuş gibi duruyordu. Menüsünü tekrar açtı. Beş saniye falan inceledi ve kaşlarını çatarak geri çekildi. "Bir tane kahve. Sade. Sert."

Nic'i işaret etti.

Nic sonunda, "Ben az pişmiş biftekli sandviç istiyorum. Yanında da patates kızartması ve bir bardak süt," deyip menüsünü kapattı ve gözlerini bana çevirerek, "Lütfen," diye ekledi.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sorarken gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Dudaklarımda utangaç bir gülümsemenin belirdiğini hissettim.

Luca ikimizin arasına doğru, *"Cazzo',* hepsi bu kadar," dedi.

Sorunlu müşterilerle başa çıkmaya alışmıştım artık ama Luca'nm tavrının eşi benzeri yoktu ve sinirlerimin normalde olduğundan daha çabuk bozulduğunu fark ettim. "Özür dilerim ama *çalıştığım yerdeki* varlığım seni rahatsız mı ediyor? Çünkü burada kalmak zorunda değilsin."

Bana kibirli bir tavırla baktı. Ben de ona baktım.

"Sadece kahvemin içine tükürme, yeter."

Dilimi ısırarak yine yanlarından ayrıldım.

Siparişi mutfaktaki Kenny'ye ilettikten sonra Erin ve arkadaşlarının arkasını temizleyen Ursula'ya katıldım. Dakikalar ilerlerken biz de kendimizi geri kalan masaları silerek ve yerleri süpürerek oyaladık. Nic'e bifteğini götürdüğümde tişörtünün arkasından ensesindeki dövmenin ucu gözüme ilişti. Sonraki on dakikayı tezgâhın arkasında muhtemelen onun gösterişli bir haçın tepesi olduğunu düşünerek geçirdim.

Kapanış saatine beş dakika kala, ben o akşamki hesapları tutarken Luca'nm telefonu çaldı ve ayağa kalkıp aniden çıkıp gitti.

Nic bir silahlı çatışmanın içine yürüyormuş gibi utanarak tezgâha yaklaştı. İçimdeki o rahatsızlık verici tanıdık kıpırtı yine belirdi ama onu bastırdım. *Kendine gel.*

"Abim adına özür dilerim." Kolunu arkaya doğru salladı. "Bebekken başının üstüne düşürüldüğünü düşünüyoruz... Yüzlerce kez."

"Daha önce onun kadar çok soru soran birisiyle karşılaştığımı sanmıyorum," dedim. Luca'yla ilgili söyleyebileceğim, aklıma gelen tek olumsuz şey buydu.

Nic sanki kulağının yanında bir arı vızıldıyormuş gibi başını salladı. Belki de abisini öyle görüyordu. "Ben artık buna alıştım sanırım. Seni sinir etmesine izin verme."

"Etmedi."

"Luca gözünü korkutmuyor mu?"

Olumsuz anlamda başımı salladım.

Nic'in gözlerinde aniden yoğun bir ateş belirdi. Ânında kalp atışlarımın ne kadar sesli olduğunun farkmdaydım.

"Güzel," dedi.

Düşününce, "Ama kesinlikle tuhaftı," diye ekledim. "Ve inanılmaz kaba."

"Luca'yı buraya daha sık getirmeliyiz. Böylece onu yola getirebilirsin." Nic benim sadece hayalini kurabileceğim bir forsla ışıldayan siyah bir kredi kartı çıkarıp bana verdi. Birdenbire bütün bedenimin hazır ola geçtiğini hissettim. Nic'in de bunun farkında olup olmadığmı merak ettim. Muhtemelen kızlar üzerinde böyle bir etki uyandırmaya alışkındı.

Odaklanmaya çalışarak, "Eee? Ne zaman taşındınız?" diye sordum.

"Geçen hafta." O zaman onu daha önceden tanıyor olamazdım. Zihnim bana oyunlar oynuyordu. Nic etraftaki bir sürü malikâneden birisinde de kendi ailesi oturuyormuş gibi bir rahatlıkla arkasına, eski malikâneden tarafa işaret etti. Bu beni şaşırtmadı tabii. Nic'in belirgin bir havası vardı. Avrupa tatilleri ve Aspen'deki kayak merkezlerine gitmeye gücü yetecek zengin bir çocuk havası... Cedar Hill kadar sıradan bir yerin çok daha ötesine uzanan bir soyu sopu vardı. "Ama evimizi gözetlediğin için sen zaten bunu biliyorsun muhtemelen."

Yanaklarımın tekrar alev aldığını hissettim. "Ben evinizi gözetlemiyordum."

Gülümsemesi daha da belirginleşti. "Tabii. Aynen öyle görünüyordu."

Pos makinesini ona doğru uzattım ve şifresini girerken bekledim. Gözlerim derisinin altında oluşan morluklar ve derin kırmızı kesiklerle dolu sağ eline kaydı.

"Eline ne oldu?" diye sordum ve kendi sesimdeki dehşet tonundan korktum. Çok kötü görünüyordu ve acıyla yüzünü buruşturmadan nasıl durabildiğini anlayamadım.

Nic elini makineden geri çekip şaşkınlıkla baktı. Bileğini büküp yarasını inceleyerek ağır ağır, *"Ah,"* dedi.

Mekanik fatura baskı sesi sessizliği doldurdu.

"İyi misin?"

"İyiyim."

Onu sinirlendirdiğim hissine kapıldım. Faturayı makineden kopardım ve ona verdim. Bu kez diğer eliyle aldı.

"Burnumu sokmak istemedim."

"Hayır. Hiç de öyle yapmadın." Boğazım temizledi. "Sadece unutmuştum. O kadar. Geçen gün dışarıda kaldım ve içeri girmek için evin arkasındaki tahtayla kapatılmış bir pencereyi yumruklayarak kırmak zorunda kaldım. Taşınmanın artıları..."

Dediğimin çok bariz bir şey olduğunun farkında olsam da, "Çok açıyormuş gibi görünüyor," dedim.

Nic hafifçe başını salladı. "Daha beterlerini gördüm."

Şaka yapıp yapmadığını anlayamadım ve ben verecek bir cevap bulamadan bana arkasını dönmeye başladı.

"Muhtemelen gitmeliyim Sophie."

"Güle güle," dedim.

Başını çevirerek, "Belki yakında görüşürüz. Ne dersin?" diye seslendi.

"Tekrar beni öldürmeye çalışmadığın sürece olur."

"Yapmamaya çalışırım. Sen de tekrar gelip evimi gönül rahatlığıyla gözetleyebilirsin kesinlikle." Göz kırptı ve sesi yine neşeliydi.

"Gözetlemiyordum."

"Buona notte Sophie."

ALTINCI BÖLÜM

BOĞULAN ADAM

Eve geldiğimde evimin önündeki yola park edilmiş gümüş rengi bir Mercedes gördüm. Sırf yakınında duruyor olması bile annemin külüstür Ford'unu daha da zavallı gösteren arabanın etrafından dolaşüm. Mercedes çok gösterişli olabilirdi ama boş ve yabancıydı. Ayrıca annem genelde akşamın bu saatinde yatakta olurdu. Zengin misafirleri ağırlıyor ***olmazdı.*** Ben bir yüz karasının çocuğu olabilirdim ama o da karısıydı ve bu onun da sosyal hayatının eskisine göre çok daha durgun olduğu anlamına geliyordu. Artık arkadaşlar yerine, üstünde uğraştığı işler vardı.

Onun bir misafir, babamın yerine geçmeye çalışacak nazik bir misafir ağırladığını düşünerek paniğe kapılmaya başladım. Belki de annem beklemekten çoktan yorulmuştu. Belki de gelecek dört yılı meraklı komşular ve iyi gün dostlarından gelen soruları geçiştirerek ve her sevgililer gününü babam kendisinden koparıp alındığı için ağlayarak tek başına göğüslemek istemiyordu. Belki de bu araba her şeyi düzeltmeye çalışacak ve bunu başaracak olan adamın arabasıydı.

Dikkatimi toparladım. Gerçekten yapılacak tek bir şey vardı. O bir şey de dışarda durup panik olmamaktı. Hayır. İçeri yürüyüp içimde barındırdığım bütün dalgacılık ve huysuzluğu toplayıp bu gizemli talip her kimse onu korkutup kaçırmaktı.

Giriş kapısından içeri girip kapıyı arkamdan sessizce kapattım. Mutfaktan tok bir ses geliyordu. Bir erkek sesi! Koridorda ilerleyerek mutfağa açılan kapının hemen ardında durdum. Kapı aralıktı.

Annem, "Neden bu kadar diken üstündesin bilmiyorum. Onu korkutacaksın," diyordu.

"Benim tavsiyemi dikkate aldığın bir gün gelecek mi Celine?"

Jack Amca'mm gergin sesi beni yabancı bir adamınkinden daha çok şaşırttı. Geçmişe bakarsak annemle amcam hiç iyi anlaşmazlardı zaten. Annem için amcam hep bir ayak bağıydı. Ayak bağı olduğu meseleler konser biletleri ya da eve servis pizza olsa da baş belası olduğu gerçeği değişmiyordu. Annemin hoş görmeyi reddettiği kişiydi amcam. 'Seni evimde istemiyorum' listesinde Bayan Bailey'nin altında yer alıyordu ki bu da *manidardı.*

Ben büyürken, ortalıkta olmayan, alkolik anne ve babaları yüzünden babamla amcamın tek varlıkları birbirleriydi. Jack, yaşı küçük olduğu ve bir yuva kurmayı hep reddettiği için babama çok güveniyordu. Onu geceleri yakınlarda bir bara götürüyor ya da annemin sadece üçümüzün olmasını istediği özel anlarda babamın hayatına dalıyordu. Kısacası amcam hep vardı ve anneme göre kötü bir örnekti.

Ama ben amcamm başka yüzlerini de biliyordum. Bir kere, sırf laf arasında müzikalleri sevdiğimi söylediğim için beni Ori-ental Theathre'da *Wicked* müzikalini izlemeye şehre götüren adamı; iş yerinde Millie'yle konuşurken bilerek yakınlarımızda oyalanıp erkeklerle ilgili problemlerimiz konusunda bize kendince bilge tavsiyeler vererek muhabbete dahil olan adamı; ben ciddi bir konudan şikayet etmeye çalışırken saçlarımı karıştıran adamı; ani bir kararla 'öylesine' bana iPhone alan, kar yağarken okul otobüsüne gitmek için çamurlar arasından yürümek zorunda kalmayayım diye beni arabayla okula götürmek konusunda ısrar eden adamı... Babam hapse girdiğinde devreye girerek beni koruyan adamı gördüm. Zalim söylentiler ve geri çekilen parti davetleri karşısında bana siper olmakta her zaman başarılı olamasa da en azmdan denedi.

Kapıya daha da yaklaştım.

Annem, "Sophie'yi kendi komplo teorilerine bulaştırmanı istemiyorum," diye çıkıştı. "Hiçbir şey öğrenmedin mi sen?"

"Ona göz kulak olmak benim işim Celine. Mickey'ye bir söz verdim."

Annem en korkutucu ruh haline özgü en kısık seslerinden biriyle, "Bence yeterince şey yaptın zaten," diye cevap verdi. Amcamın ne hissettiğini tahmin ederek ben bile irkildim.

Amcam öfkeyle, "Bütün bunları ne zaman unutacaksın?" diye çıkıştı.

"Sen bu meselede oynadığın rolü kabullenince."

Kapıdan içeri doğru gizlice baktım. Annem üstünde bornoz ve terlikle mutfağın bir ucunda duruyordu. Yüzünü çevreleyen kısa sarı saçları dağınıktı ve yüzünde bir tiksinti ifadesi vardı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kalçasını dik bir tavırla kıvırarak tek tarafa doğru yaslanmıştı. Celine Gracewell sinirlenince kimse ona bulaşmak istemezdi. Bunun doğruluğunu herkesten çok ben biliyordum.

Amcam yenilgiyle omuzlarım düşürerek, "Ben sadece Sophie'nin güvenliğini sağlamaya çalışıyorum. Neden bana izin vermiyorsun?" dedi.

"Çünkü sana güvenmiyorum. Hem de bütün olanların ardından hiç."

Amcam hoşnutsuz bir iç çekerek geri çekildi ve başını salladı. "Sen zaten bana hiç güvenmedin."

"Of! Kapat çeneni Jack."

Beni bu yılın geri kalanında rahatsız etmeye yetecek kadar çok şey duyduğuma karar vererek kapıyı ayağımla iterek açtım.

"Neler oluyor?"

Jack'in ***yüzüne*** bir rahatlık ve yanaklarına renk geldi. "İşte buradasın."

"Evet," derken vurgulamak için kendimi işaret ettim. "İşte buradayım. Bütün bu bağırış, çağırış da ne demek oluyor?"

"Yok bir şey. Yok." Elini ağaran kısacık saçlarında gezdirdi. Başının arkasını kaşıyarak, "Sadece stresliyim," dedi.

Amcam zaten hep bir şey yüzünden stresliydi.

"Burada ne işin var?"

O cevap veremeden, annem burnundan soluyarak, "Abartmaya gelmiş," dedi.

Evyah!

Ortamı yumuşatmaya çalışıp amcamla annemin arasında durarak, "Yoldaki yeni araban mı?" diye sordum. "Restorandan o kadar para kazanıyorsan-muhtemelen bana zam yapman gerek."

Şakam ona komik gelmemiş gibiydi. "Bir arkadaştan ödünç aldım. Şu an kendi arabamı kullanmıyorum."

Yine ortamı yumuşatmak adına, "Bu günlerde fazla mı paranoyaksın?" dedim.

Ne diyeceğini, nasıl davranacağını bilememek kadar rahatsızlık verici bir şey yoktu gerçekten. Ayrıca Jack Amca'm orta yaş krizi sağ olsun, kırmızı, üstü açılabilir klasik bir araba kullanıyordu. Bu yüzden onunla dalga geçmek hakkımdı.

İç çekti. "Onun gibi bir şey."

Annem etrafımdan dolanıp bir bardak su doldurdu. "Ona ne söylemek istiyorsan söyle de hayatlarımıza geri dönebilelim."

Yine, "Bu kadar geç bir saatte burada ne işin var?" diye sordum. "Ayrıca işe neden gelmiyorsun? Teslimatçı adam hâlâ gelmedi."

Amcam sanki kaybolmuş bir çocuk gibi, nasıl duracağını bilemeyerek bir o, bir bu ayağının üstünde durdu. "Biliyorum," derken sesinden bitkinlik akıyordu. "Luis cuma akşamı öldü."

Vicdan azabı duyarak, "Aa," dedim. Teslimatçımn bir adı vardı: Luis. Evet, hatırladım. Şimdi de daha taş çatlasa kırk yaşında olan Luis ölmüştü. "Ne oldu ona?"

"Boğuldu."

"Boğuldu," diye tekrar ettim. "Akşam. Nerede?"

Jack sanki bunda hiçbir tuhaflık yokmuş gibi sadece, "Küvetinde," dedi.

Annem ağzını kapatarak, "Aman Tanrım!" dedi.

Öte yandan ben, ağzım açık bakıyordum. Bu, kulağa çok mantıksız geliyordu. "İntihar mıymış?" Ben en son bir teslimat için imza atarken, Luis havanın ne kadar harika olduğundan bahsediyordu.

Jack ruhsuz bir şekilde, "Luis'in uğruna yaşayacağı çok şeyi vardı," diye cevap verdi. "Bunu kendisi yapmadı." ***Bu da*** ne demek oluyordu ki? Birden kollarımdan yukarı bir ürperti duydum. Amcam ima ettiği şeyden etkilenmeden, sessizce bu konu üzerinde kafa patlatmama neden olarak konuşmaya devam etti. "Eric Cain ve ben yarın Luis'in ailesini ziyaret edeceğiz. Biz bütün bunlarla uğraşırken onların hiçbir eksiklerinin olmadığından emin olmak istiyorum. Karısını teselli etmek imkânsız."

Kendimi berbat biri gibi hissetmeye başladım. Luisle belki yirmi kez falan karşılaştım ama adını zor biliyordum. Amcam onun hikâyesini de ailesini de biliyordu; şimdi de her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için çabalayacaktı.

"Çok güzel bir şey yapmış olursun," deyip bana katılır diye anneme baktım. Bu konuda amcama hakkını verirdi değil mi? Ama dikkati benim üzerimde değildi.

Onun yerine alçak sesle, "Zavallı kadın," dedi.

Amcam bana, "Yapılması gereken bu," dedi.

"Sen iyi misin?" Amcam duygularını pek açığa vuran birisi değildi ama yüzünden üzgün olduğunu anlayabiliyordum,

"Evet," diyerek endişemi geçiştirdi. "Sadece gitmeden önce uğrayıp seninle konuşmak istedim."

Riske girerek, "Telefon edebilirdin," dedim. Amacım kabalık etmek değildi ama insanların önce telefon etmeden ziyaret gelmesinin sinir bozucu bir yanı vardı. "Bana her an ulaşabilirsin."

"Telefonumu kaybettim. Yeni bir tane almam gerek."

Annem masanm etrafından dolanıp amcamdan mümkün olduğunca uzağa oturdu. Konuşmamızı hâlâ bir yandan takip ederken, diğer yandan çok da saklama gereği duymadığı bir işaret olarak tırnaklarıyla masada ritim tutmaya başladı. Luis'in ölümünün annemin amcama duyduğu bariz memnuniyetsizliği hafifleteceğini düşündüysem de yanılmıştım.

Amcam onun öfkesini göz ardı etti. Bense bu durumun rahatsızlık verici tuhaflığını yaşayan tek kişi benmişim gibi hissettim.

"Eee? Ne var, ne yok?"

Amcam bir sandalye çekip oturarak dirseklerini dizlerine dayadı. Omuzları düştü. "Yarın Luis'in ailesini ziyaret ettikten sonra, şehirde kalacağım. Bir süre Cedar Hill'e dönmeyeceğim. Ama gitmeden önce seninle bir konuda konuşmak istiyorum."

Bana ciddi gri mavi gözlerle baktı. O gözler benim gözlerim-di; babamın gözleriydi ve ne kadar benzediklerini fark edince bir an içim sızladı. Eskiden ikiz oldukları sanılabilirdi ama artık değil. Hapishane hayatı babamın dış görünüşüne hiç de nazik davranmamıştı. Amcamın yüzüyse kırışıksız sayılırdı. Saçları düzgün, teni güneş altında olmaktan hafif bronzdu.

"Hangi konuda konuşmak istiyorsun?" Tezgâha yaslandım ve bir şeylerin yolunda gitmediğini hissederek istemeden tezgâhı sıkıca kavradım. Bu yüzden annemle tartışıyorlardı. Annem tırnaklarını masaya vurmaya devam etti.

"Mahalleye yeni bir aile taşınmış. Onlara dikkat etmeni istiyorum."

içimdeki paniğin yüzüme vurduğunu hissettim. "Ne?"

Temkinli bir ifadeyle beni inceledi. "Neden bahsettiğimi biliyor musun?"

Bunun nereden çıktığını ve neden yine paniğe kapıldığımı anlamaya çalışarak yavaşça başımı salladım. "Priestlylere ne olmuş?"

İpucu için annemin tepkisini inceledim.

Elini ters bir tavırla sallayarak, "Abartıyor," diye geveledi. Yine de olduğu yerde kalarak aramızdaki etkileşimi izledi.

"Persephone." Refleks olarak yüzümü ekşittim. Amcamın adımın uzun halini kullanmasından nefret ediyordum. "Bu konunun detaylarına girmeyeceğim," dedi. Amcamın ters sesi babamınkine çok benziyordu ve tüylerimin ürpermesine neden oldu. Bir anlığına gözlerimi kapatıp babam yanımdaymış, her şey olması gerektiği haline dönmüş, az önce birinin küvetinde boğuluşundan konuşmamışız ve mahalledeki en seksi oğlanlara kocaman ışıklı bir uyarı tabelası iliştirmek üzere değilmişiz gibi yapmak istedim. "Sadece dediğimi yap."

Şüphe duymadan edemedim. Eli morarmış olsa bile Nic'in insana huzur veren bir yanı vardı.

"Ne zaman geri döneceksin?"

"Henüz bilmiyorum."

Her zamanki gibi ketumdu. Keşke Sorgu Kraliçesi Millie burada olsaydı diye düşündüm. O dilsiz birinden bile cevaplar alabilirdi. Bundan keyif de alırdı üstelik.

"Yani bana tek söyleyeceğin bu mu?"

"Başka bir şey yok." Gözlerini başka tarafa, camdan dışarı, evimizin ardındaki karanlığa doğru çevirdi. "Anlıyor musun?"

Aslında bunun ***hiçbir*** yanım anlamadığımı söyleyerek cevap vermek üzereydim ki aşırı garip bir şey oldu. Amcam sanki bir şey onu ısırmış gibi ayağa fırladı. Sandalye geriye devrildi. Mutfağın diğer ucuna koştu.

Annem sandalyesini tiz bir sesle yere sürttü. "Neler oluyor?"

Amcam mutfak tezgâhına doğru atıldı ve elini uzattı. Camı yumr uklayacağını sandım ama onun yerine pencerenin önündeki bal kavanozunu aldı. Tekrar bana baktığında gözleri kızarmıştı ve yuvalarından fırlayacak gibi duruyordu.

"Nereden geldi bu?"

"B-bal mı?" diye kekeledim. İlk defa birinin bu kadar zararsız bir şey karşısında bu kadar dehşete düştüğünü görüyordum. "Onu buldum."

Siyah kurdeleyi parmaklarının arasına alarak dokundu. "Nerede?"

Omuz silktim. "Birisi restoranda bırakmış. Kapatırken buldum."

Amcamm rengi attı. Normalde kırmızı olan yanakları ürkütücü derecede bembeyaz olmuştu. "Bundan bir tane daha bulursan, olduğu yerde bırakıp hemen beni aramanı istiyorum."

"Amca bu sadece bal," dedim.

Son zamanlarda neden herkes böyle tuhaf davranıyordu? Ben çoktan tadına bakmıştım ve hâlâ hayattaydım. Yani zehirli olamazdı.

Alçak sesle, "Sadece dediğimi yap," dedi. "Tamam mı?"

"Telefonun olmadığını söylemiştin," diye hatırlattım.

"Yenisini alınca seni ararım."

"Jack?" Bütün bu tuhaflıkların arasında annemin hâlâ yanımızda olduğunu unutmuştupı. "Bence artık gitmelisin. Dengesiz davranıyorsun. Bu da beni çok rahatsız ediyor. Sophie de muhtemelen yatmak istiyordur."

Yorgun olmadığımı söyleyerek itiraz etmek için ağzımı açtım ama sonra kendime hâkim oldum. Annem haklıydı.

"Peki." Amcam başını sallayarak yere baktı. "Özür dilerim Sophie. Çok yoğun bir gün geçirdim."

Ona rahatlatıcı bir ifadeyle gülümseyerek, "Önemli değil," dedim. Amcam, restoranı işletmek ve şehirdeki yatırımlarını idare etmekle uğraşmaktan bitap düşüyordu ama son zamanlarda daha bir kendinde değildi. Bitkindi ve asabiydi. Şimdi Luis öldüğü için de davranışları hiç olmadığı kadar tuhaftı.

"İyi geceler Sophie."

"İyi geceler," diye karşılık verdim.

Amcam bal hâlâ elinde, yorgun adımlarla arka kapıya yöneldi.

Yarım saniye sonra arka bahçemizdeki hareket sensörü yandı ve verandanın kare kare zeminine ve fazlasıyla uzamış çimlere bakarak bizden uzaklaşan amcamın gölgesini aydınlattı.

"Bu ne yapı..."

Annemin sorusunun geri kalanı, korkunç bir çarpma sesinin arasında kayboldu. Burnumu pencereye dayadım ama amcam çoktan gözden kaybolmak üzereydi. Aşağı, ışığm paramparça olmuş yüzlerce camdan yansıdığı yere baktım.

Annem ayağa kalkıp pencerede yanıma gelerek, "Bu adam var ya!" diye bağırdı. "İşte bu yüzden onu buralarda görmek istemiyorum. Amcanın davranışları tamamen dengesiz. Yine içki içmeye başlamış. Eğer bırakmazsa pişman olacağı bir şeye bulaşacak..." Gerisini getirmedi ve kolumu sıvazlamaya başladı. "Sen iyi misin?"

Ellerimi, titremesin diye pencereye yaslayarak, "İyiyim," diye yalan söyledim.

"Keşke baban burada olsaydı da onu yola sokabilseydi."

Yavaşça, "Babam burada olsaydı amcam yoldan çıkmazdı bence," dedim.

Annem iç geçirdi. "O pisliği temizlemek için sabaha kadar beklemek zorunda kalacağım."

"Ben de sana yardım ederim."

Birlikte camın önünde durup balın koyu altın rengi bir kan gibi taşların aralarına sızışını izledik.

YEDİNCİ BÖLÜM

KIZIL DOĞANLAR

Millie'nin her duruma uygun bir kıyafeti vardı. O yüzden cumartesi günü nehir kenarındaki sahaya, kısacık bir şort ve gördüğüm en dar basketbol formasıyla geldiğinde şaşırmadım. Gruplar halindeki gençlerin arasından geçerek âdeta siyah-kırmızı bir renk patlaması halinde bana doğru süzüldü.

"Senin ***Bulls*** hayranı olduğunu bilmiyordum."

"Aaa, bilmiyor muydun?" Ukala bir ifadeyle gülümsedi ve kendini bırakarak sahaya yakın tribünlerin en altındaki bankta benim yanıma oturdu.

O saçlarını atkuyruğu yaparken, "Ya da şöyle söyleyeyim," diye söze başladım. "Senin basketbol hayranı olduğunu bile bilmiyordum."

"Sanırım benim daha çok ***erkeklere*** hayran olduğum söylenebilir." Saç lastiğini çekip düzeltti. "Bu forma üstü Alex'in. Çamaşır makinesinde çekti," derken utanmaz utanmaz sırıttı.

Kendi üstüme baktım; annemin kapri koşu taytı, düz gri askılı bir üst ve fosforlu yeşil çizgili eski bir çift Aszcs spor ayakkabı.

Saçlarım tepede atkuyruğu yapılmış, iki kürek kemiğimin ortasına doğru uzanıyordu. Güneşin ensemde toplanmayacak kadar az tüyleri sararttığını daha şimdiden hissedebiliyordum.

Millie kıyafetimi süzerek burnunu kıvırdı.

Pek emin olamayarak, "Sen çok şey... görünüyorsun," diye söze başladı.

"Özensiz mi?" diyerek cümlesini tamamladım.

Spor, hayatımdaki en önemli şey sayılmazdı ama amcamın son davranışlarından

kafamı uzaklaştıracak bir şeyim olduğu için minnettardım. Bal kavanozu-veranda sinir krizinden sonra birkaç gün ortalıktan kayboldu ve hâlâ benimle iletişim kurmaya çalışmadı. Onun yokluğunda restorandan Ursula sorumluydu. Luis'in ölümüne en kötü tepkiyi o verdi ve boğulması ihtimaline karşın bir daha asla küvette yıkanmamaya karar verdi. Millie'yle ben bu konuda daha az abartılı davrandık ama yine de Ursula'nm sinir bozucu bağırış çağırışlarından, en azından bir günlüğüne kurtulduğumuza memnunduk.

Genelde Cedar Hill Yaz Basketbol Turnuvası'nda hiç oynamazdık. Turnuva kelimesi de aslında bunu tam anlamıyla ifade edemiyordu. Daha ziyade Cedar Hill Sakinleri Demeği'nin her Temmuz ayında ev sahipliğini yaptığı basketbolla alakalı bir etkinlikti. Parkın bakımı, mahalle bekçiliği ve açık hava sinema gecelerinin de dahil olduğu gittikçe çoğalan bir gündemin bir parçası olarak CHSD, her zaman biz gençleri, 'sosyal anlamda cazip ve olumlu bir biçimde' sokaklardan ve beladan uzak tutacak yeni fikirler buluyordu. Basketbol turnuvası gerçekten rağbet gören birkaç tane fikirden biriydi ve yıllar boyunca herkesin dalga geçtiği ama kimsenin kaçırmak istemediği bir gelenek haline gelmişti. Bu, mahalledeki çocukların gerçekten birlikte yaptığı tek şeydi aslında. Yazın geri kalanında ortalıkta sürüklenen kuru çalılar gibi ikişer, üçer gruplar halinde şehirde dolanıp duruyorduk.

Bu aslmda Millie'yle benim için kenarda oturup dondurma yiyip yakışıklı çocukları işaret ederek tadım çıkardığımız bir etkinlik olmuştu hep, ama Millie'nin tabiriyle tekrar 'insan içine çıkmak' niyetiyle bu sene turnuvaya katılmaya karar vermiştik. Ben çekimserdim. ***Kim bir katilin kızıyla takılmak, basketbol oynamak ister ki,*** diye düşünüyordum. Neyse ki Millie'nin abisi Alex bizi takımına katılmak üzere davet etmişti. Bizi dahil etmenin oyunu kendisi için daha zorlaştırmanın bir yolu olduğunu tahmin ettim. Son üç yılda kazandığı kupalar muhtemelen şimdiye kadar odasında toz toplamıştı.

"Biliyor musun? Bu kez bu şeyi gerçekten kazanabiliriz." Millie etrafını dikkatlice incelerken, kollarını arkasına doğru uzatarak tribünde oturduğumuz yere uzandı.

Her zaman olduğu gibi tribünlere tıkış tıkış sığmaya çalışan ve sahaların etrafındaki çimlere yayılan oyuncuların iki katı kadar seyirci vardı. Erin Reyes ve ekibinin geri kalanı iyi bir gözetleme noktası olan tribünlerin tepesinden

çoktan yer tutmuştu bile. Turnuvada oynamak yerine dondurmalarını mümkün olduğunca kışkırtıcı bir şekilde yeme konusunda çalışıyorlardı. Daha şimdiden rahatsızlık verici derecede iyi bir iş çıkarıyorlardı. Sahaların gerisindeki nehir yavaşça akıyor, bulutsuz gökyüzünü yansıtıyordu. Nehir kenarında da yeni filizlenen ağaçlar sanki içindeki bir şeye bakıyormuş gibi nehrin üstüne doğru eğiliyorlardı.

Millie özlemle, "En son ne zaman basketbol oynadığımı hatırlıyorum da," dedi. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Güneşin beyaz yanaklarmda çiller çıkardığını görebiliyordum. "Alex'e pas atmaya çalışıyordum ama kaçırmıştım ve top mutfak camına çarpıp kırdı."

O zamanı özlemle hatırlayarak, "Güzel zamanlardı," dedim.

"Ya sen?" Başını aşağı indirdi.

"Hiç oynamamış olabilir miyim?"

Millie alnını kırıştırdı. "Eminim iyi iş çıkaracaksın."

Birisi, "Öyle yapsan iyi edersin," diye lafa girdi.

Millie'nin abisi Alex ağır adımlarla bize doğru geliyordu. Gülüşü, mükemmel ve dümdüz dişlerinin tamamını gözler önüne seriyordu. Yanında iki arkadaşı vardı. İlkinin ahenkle dans eden saçları ve bariz alınmış kaşları olan Ken oyuncak bebeğinin çok daha az yakışıklı ve daha kısa ve iri bir versiyonu olan Robbie Stenson olduğunu fark ettim. Pek konuşmaz, şık bir trol bebek gibi uzun adımlarla etrafta koşuşturup dururdu. Diğer çocuğu Millielerde bir, iki kez bilgisayar oyunu oynarken görmüştüm ama pek konuşkana benzemiyordu. Parlak turuncu saçları, upuzun kollarıyla bacakları ve geriye kalanından daha parlak bir alnı vardı.

Millie ayağa sıçradı. "Sonunda teşrif edebildiniz. Kazanmamız gereken bir turnuva var."

Alex arkasını işaret etti. "Soph, Stenny'yle Foxy'yi tanıyorsun, değil mi?"

Ah! Oğlanlar ve onların aptal takma isimleri. "Evet, merhaba," derken el salladım.

Robbie Stenson bu tanıştırmaya dahil olmayacak kadar havalıyım dercesine başıyla selam verdi. Öyle belirsizdi ki zor fark ettim. Foxy'yse bana fosforlu sarı bir yelek fırlattı. Yakalayamadım ve yerden almak için eğilmek zorunda kaldım. Muhtemelen beni takımlarında gördüklerine hiç de memnun değillerdi.

Millie refleks olarak yeleğini yakaladı. Sonra alev almış gibi yere attı. "Asla olmaz. Bunu giymem ben. Leş gibi ter kokuyor."

"Ciddi misin?" derken Alex'in sesinden kardeşler arası muhabbetten daha şimdiden bıkmış olduğu belli oluyordu.

Millie tiksinerek dudaklarını büzdü. "Ölmeyi tercih ederim." Gülmemek için kendimi tuttum. İngiliz aksanları, hiç hak etmeseler de en saçma diyaloglarının bile, kulağa bir tiyatro eseri gibi gelmesine neden oluyordu.

Robbie, Foxy ve ben itiraz etmeden yelekleri giydik. Benim yeleğim fosforlu spor ayakkabılarım dışında her şeyi içine alarak dizlerime ve kollarımın yarısına kadar uzanıyordu. Sonunda yaptığım pek de üstü örtülü olmayan baskıyla Millie de kendi-ninkini giydi.

Kendi kendine, "Tam bir despotsun," diye söylendi.

"En azından bacakların hâlâ güzel görünüyor," diyerek içini rahatlatmayı denedim. Ama bu çirkin gerçekten saklanamazdık. İkimizde büyük beden fosfor içinde yüzüyorduk.

Alex alkış yapıp ellerini birbirine sürterek, "Önce birinci sahaya çıkacağız. Takımımızın adı 'Attığını Vuranlar[7]," dedi.

Millie'yle ben yüzümüzü ekşittik. Bir ağızdan, "Gelmiş geçmiş en berbat isim," dedik.

Alex, "O zaman neden siz daha iyi bir isim bulmuyorsunuz bakalım?" diyerek meydan okudu.

Millie, "Ay! Ay! Ay!" diyerek zıplamaya başladı. "Galibin Sırrı'na ne dersiniz?"

Alex'in yüzü düştü. Foxy homurdandı.

Robbie, "Bu kulağa mantıklı bile gelmiyor," diyerek araya girdi.

Berbat bir şekilde parlayan yeleklerimizi işaret ederek, "Fosforlu İnsanlar'a ne dersiniz?" diye önerdim.

"Peki." Alex teslim olur gibi ellerini kaldırdı. Robbie'yle Foxy de istemeye istemeye razı oldular. "İsmi değiştireceğiz."

Millie ellerini ağzınm kenarlarına koyarak sesini kalınlaştırdı. "Bu Sophie için küçük, Alex'in espri anlayışı için kocaman bir adım."

Robbie bizi, Foxy ve daha şimdiden bütün bu durumu bizden bin kat daha çok ciddiye alan Alex'le bırakarak ismimizi yeniden kaydettirmek için koşup gitti.

Bir donanma özel tim askeri edasıyla, "Biraz düşündüm de, bu sene diğer oyuncuların çoğu bizden daha küçükler ki bu da bize avantaj sağlıyor..." diye bilgi verdi.

Millie kolumu yumrukladı ve dikkatim abisinden uzaklaştı. "Ne?"

"Şimdi gerçekten öleceksin." Gözleri kocaman açıldı. Ben de onun baktığı tarafa doğru döndüm. "Bunlar onlar değil mi? Pri-estly Kardeşler?

Ölmek konusunda tam anlamıyla yanılmıyordu. Kalbim kesinlikle duracak gibi oldu. Priestly Kardeşler sahanın diğer bir ucundan bize doğru geliyorlardı. Bu kez dört kişiydiler. Buğday tenleri ve siyah saçları aralarındaki bağlantıyı bariz bir hale getiriyordu.

Sadece, "Basketbol şortunun bir erkeğe yakıştığını düşüneceğim hiç aklıma gelmezdi," diyebildim.

Millie de, "Ben de aynı şeyi düşünüyordum tam," dedi.

Burada ne işleri var ki?, diye düşündüm. Çoğumuz gelenek uğruna buraya geliyorduk. Zaman öldürmek için güzel bir yöntemdi ve güneşli bir günde yapacak daha iyi bir şeyi olmayan çocuklar için son çareydi. Ama bu çocuklar Cedar HiH'in geri

kalanı gibi değillerdi. Onların uyduruk bir mahalle basketbol turnuvasına katılmaya tenezzül etmeyeceklerini düşünürdüm.

Luca ciddi bir suratla Nic'in yanında yürüyordu. Onların iki yanlarında da yeni birer erkek kardeşleri vardı. İsteseydiler muhtemelen beş bacak koşusu[1] onlar için çantada keklik olurdu.

Kardeşlerin, konuştuğunda ona odaklanmalarına bakılırsa Luca aralarında en büyükleriydi diye düşündüm. Ama diğerleri, henüz tanışmadığım, dış görünüş olarak birbirine çok benzeyen diğer ikisi de ondan çok küçük sayılmazlardı. On sekiz, on dokuz yaşlarında olabilirlerdi. Ona kıyasla daha kısa belki daha iriydiler ama aynı keskin çeneleri ve belirgin elmacık kemiklere sahiptiler. Nic'in dördü arasında en küçük olduğunu tahmin ettim ama o da çok küçük sayılmazdı.

"Yok böyle bir yakışıklılık!" Millie'nin resmen salyaları akıyordu. "Rüyalarımdan çıkıp gelen dört İtalyan taş. Nic hangisi?"

Gözlerimi ondan alamamıştım. "Siyah saçlı olan."

"Ha ha. Çok komik."

"Sağdan ikinci."

"Vay be! Peki ya Luca?"

"Soldan ikinci."

Millie kendi kendine ıslık çaldı. *"**Merhaba*** Mavi Göz!"

Alex onun omzunu dürttü. "Bitti mi? Burada taktik konuşmaya çalışıyoruz."

Millie burnundan soluyarak, "Kapa çeneni," diyerek onu başından attı. "Bir şey yapıyorum burada." Gözlerini kısarak odaklandı. "Peki en sağdaki kim? Saçları geriye yatırılmış olan? Bir de şu bir yara izi mi?"

"Bilmiyorum. Belki de ona 'Jöle' demeliyiz."

Onlar yaklaştıkça, etraftaki bütün kızların dikkatini çektikleri daha da bariz bir

hal aldı ve bunun farkındaymış gibiydiler. Gülümsemeden elini kaldıran penceredeki gözleri ışıldayan beşinci kardeşin nerede olduğunu merak ettim ama Nic'le göz göze geldiğimizde ve midemde kelebekler uçuşmaya başladığında ne düşündüğümü unuttum.

Ağzım sessizce kıpırdatarak, "Selam," dedi.

Heyecandan yerinden fırlayacak gibi olan kalbimi tutma isteğime karşı koyarak ben de ona gülümseyerek karşılık verdim.

"Vay canına! Çok baştan çıkarıcı bir hareketti bu." Millie bir o ayağı, bir bu ayağı üstünde.zıplıyordu. "Geliyorlar. Kendinden emin dur."

Alex ve arkadaşlarını basketbol sahasındaki diğer bütün erkekler gibi yeni gelenleri görmezden gelmeye kararlı bir halde sıkıcı stratejilerini konuşmaya bırakarak, âdeta çaresiz iki mıknatıs gibi erkek kardeşlere doğru çekildik. Amcamın o anda çok acil ve önemli gelen uyarısı buhar olup gitti. Eğer bu çocuklar, amcamın düşündüğü gibi gerçekten belanm habercileriyseler, o zaman ben güneşe fazla yaklaşıp erimeye hazır olan İkarus olmaya razıydım.

"Selam," diye seslendim. "Bugün sizin de oynayacağınızı bilmiyordum."

Nic birkaç adım ötede durdu. Kardeşleri de etrafımıza toplandılar. "Son dakika kararıydı. İyi ki böyle karar vermişiz."

Millie beni çimdikledi. Bu onun sessizce çığlık atma yöntemiydi.

Luca hiç lafı dolandırmadan, "Güzel yelek Sophie. Seni zar zor görebiliyorum," dedi.

"Luca." Dikkatimi abisine kibirli bir tavırla bakmaya yetecek kadar bir süreliğine Nic'ten uzaklaştırdım. "Her zaman olduğu gibi. Seni görmek ne güzel."

Yanındaki kardeşi güldü. Çok saçma bir saç stili vardı. Saçlarının üstü atkuyruğu yapılmış, yanları kazınmış ve sol kulağındaki küçük altın halka küpeyi gözler önüne seriyordu. Bu gülünç, bitki gibi saç stiline rağmen yakışıklıydı ama güldüğünde gözleri kocaman açılıyor ve ağzı öndeki uçları hafif kırık iki dişi ortaya çıkaracak şekilde açılarak, onu bir parça deli gibi gösteriyordu. Bana

Aslan Kral'daki o deli sırtlanı hatırlattı.

Nic, "Luca'yı duymazdan gel. Sadece sana laf sokmaya çalışıp başarısız oluyor," diye araya girerek, benim yerime abisine öfkeyle baktı.

Luca, "Ayrıca onun küçük olduğuna dikkat çekmeye çalıştım," diye ekledi.

"Teşekkürler Dedektif Sherlock. Ben de biliyorum küçük olduğumu."

"Sadece emin olmak istedim."

"Beyninle ağzın arasında bir filtren var mı senin?" diye sordum.

Vurdumduymaz bir tavırla "Onu fazla kullanmamaya çalışıyorum," diye karşılık verdi.

"Orası kesin."

"Mızmızlanma İşaret Fişeği."

"Kapa çeneni Luca." Nic kırmızı yeleğini başından geçirip aşağı çekti. "Bence yelek sende güzel durmuş Sophie."

Luca, *"Cazzo,* yine başlıyoruz işte," diye söylendi. Gözlerini devirdi. Sonra da atkuyruklu kardeşine doğru eğilerek fısıldamaya çalışarak, "Restoranda da böyleydi işte. Çok sinir bozucu," dedi.

"Bir şeyleri hakaret sayılacak kadar yüksek sesle, en can alıcı zamanda fısıldayarak söylemek konusunda gerçekten çok başarılısın, biliyor musun Luca?"

"Teşekkürler Sophie," derken sesi yükseldi. Yüzündeki sahte samimiyet neredeyse inanılırdı. "Böyle düşünmen benim için çok değerli."

"Sana bir madalya almalıyım."

"Hiç zahmet etme," derken o ukala gülümsemesi yavaş yavaş ortaya çıktı. "Bugünden sonra zaten bir kupam olacak."

Dudaklarımı büzdüm. "Ben o kupayla ne yapabileceğini biliyorum..."

Millie'nin kahkahası cevabımın geri kalanını bastırdı. Kolunu bana yandan dolayarak yeleğin üstünden beni çimdikledi. ***İçten içe ciyaklıyordu.***

Nic aramızdaki konuşmayı daha beter olmaktan kurtararak, "Eee? Takımınızın adı ne peki?" diye araya girdi.

Derin bir ***nefes aldım*** ve ***yüzüme*** düşen artık beyazlamış saçları yana aldım. "Fosforlu insanlar."

Luca burnundan güldü.

Millie, "Sizinki ne?" diye sordu ama soruyu Nic'e yöneltme-mişti. Alt dudağını hafifçe ısırarak Jöle'ye bakıyordu.

Ben de onun yüzüne odaklandım. Millie haklıydı. Yüzünde ***bir iz*** vardı. Bunun sol kaşını ikiye bölen ve buğday teninde parlayan eski bir yara izinden kaldığı çok belliydi. Refleks olarak Nic'in morarmış eline baktım ve içimi bir huzursuzluk hissi kapladı. Bu hissi uzaklaştırdım.

Jöle doğruca Millie'nin tuzağına düşüp aç bakışlarla dudaklarını inceleyerek ona, "Kızıl Doğanlar," diye cevap verdi.

Millie yüzünde tamamen şuh bir ifadeyle, "Çok sert," dedi.

Luca, "Ya bu olacaktı ya da Melek Yaratanlar olacaktı," diye ekledi. Espri yaparken öylesine ruhsuzdu ki komik mi deli mi olduğunu anlayamıyordum bazen.

Nic, "Kes şunu," diyerek Luca'nm omzuna çat diye yumruk attı ama abisi irkilmedi bile. O darbeyi ben alsaydım yerde 'Anne!' diye bağırıyor olurdum.

Jöle, aynı Nic ve Luca gibi bir dilden diğerine pürüzsüz bir şekilde geçerek, "***Calmati***f Bu gerginliği dağıtsam iyi olacak," dedi. Hangisinin gerçek aksanları olduğunu anlamak güçtü. Amerikan mı yoksa İtalyan mı? Jöle ellerimizi sıkmak için eğildi. Millie'nin elini benimkinden daha uzun tuttu; başparmağıyla

elini okşadığım da fark ettim. Belki de Millie flört konusunda kendi eş değerini bulmuştu sonunda. "Ben Dominico. Ama siz bana Dom diyebilirsiniz."

Millie hayatımda duyduğum en ürkütücü sesle kıkırdadı. "Ben Millie. Bu da Sophie. Mahallemize hoş geldiniz."

Mahallemize hoş geldiniz mi? Sonra bu konuda onunla alay etmek zorundaydım. Belki de onlara elinde bir sepet dolusu muf-finle falan gidebilirdi.

"Teşekkürler. Sen de Sophie gibi restoranda mı çalışıyorsun Millie?" Dom onun adını sanki güzel bir çiçekmiş gibi bastırarak söyledi. Etkileyiciliği Nic'inki kadar çarpıcıydı ama gözleri onunkilerden daha koyu, bakışları daha yoğundu. Benden uzaklaşıp Millie'yle kendi fısıltı halindeki sohbetlerine başlarken, yara izini inceledim.

Tekrar Nic'in dikkatinin üzerimde olduğunu hissettim. İçtenlikle, "Bugün için bol şans," dedi.

"Teşekkürler. Size de." Ona söylemek istediğim başka şeyler de vardı ama Luca ve At Kuyruklu bizi izlerken utanmadan tek kelime bile edemiyordum.

Luca araya girerek, "Bizim şansa ihtiyacımız yok," dedi ve Nic'ten öfkeli bir yumruk daha kazandı.

At Kuyruklu, "Luca," diye mızmızlandı. Sesi hiç de normal olmayan bir şekilde yüksekti ve Marge Simpson'mkine benziyordu. Şok içinde bir anlığına yüzüne baka baka kahkaha atacağımı sandım. Suratını astı ve kaşları kahverengi gözlerinin üstünde tüylü bir tırtıl gibi birleşti. "Gidip kayıt yaptırabilir miyiz?"

"Evet. Hadi gidelim Gino. Zaten rakiplerimizle arkadaşlık kurmamalıyız." Luca geri çekilirken Nic'e dirsek attı. "***Andiamo***', Âşık Çocuk."

Nic özür diler gibi, "Benim muhtemelen gidip hazırlanmam gerek. Muhteşem diktatörümüzün damarına basmak istemem," dedi.

"Ben de," dedim ama ikimiz de olduğumuz yerde kaldık.

"Neyse takımının geri kalanı nerede? Beşinci bir oyuncunuz yok mu?"

Başını umduğumdan daha rahat bir edayla salladı. Beşinci kardeşlerinden bahsetmesini, en azından neden gelmediğine ya da gerçekten var olduğuna, ilk gece pencerenin önünde ürkütücü hayalet bir çocuğu hayal etmediğime dair bir ipucu vermesini umuyordum. "Biz dörtlü bir ekibiz."

"O zaman dezavantajlısınız," diyerek duruma dikkat çektim. "Bu riskli bir hamle."

Nic gözleriyle içindeki altın rengi hareleri ışıldatacak bir şey yaptı. Bunun gizli bir süper güç mü yoksa güneşin etkisi mi olduğundan emin değildim ama çok etkiliydi. Bir parça da rahatsız ediciydi ama neden öyle olduğunu hâlâ çözememiştim.

Gizli gizli plan yapar gibi, "Sen bizim beşinci üyemiz olabilirsin istersen. Luca'yı senden uzak tutacağıma söz veriyorum," diye fısıldadı.

Tedirginlik uyandırabilecek gülümsememe engel olmak için dudağımı ısırdım. "Görevimi terk edersem Millie'nin beni affedeceğinden emin değilim."

"Aa, anlıyorum." Az önce tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi baktı. "Sen böyle bir şey yapmayacak kadar asilsin."

"Sen de beni ondan çalmayacak kadar onurlusundur eminim."

"Hayır, değilim."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Şey, o zaman ben ikimizin yerine de onurlu olmak zorundayım," dedim ve reddedişim için kendi kendime gerekçe sunmak için, "Ayrıca bir dakika içinde oyuna çıkacağız ve strateji oturumu yapma fırsatımızı çoktan kaçırdık. Takımımın geri kalanını daha fazla sinirlendirmek istemiyorum."

"Neredeler?"

Arkamda bir tür yoğun sıçrayış egzersizi yapmakta olan Alex ve diğer sarı yeleklileri işaret ettim.

Nic'in gülümsemesi kayboldu. "Şu sarışın çocuk mu?"

"O Millie'nin abisi, yanındakiler de onun arkadaşları. Bence bizi takıma alsınlar diye onlara rüşvet verdi."

Nic, eğilerek kapsamlı esneme hareketleri yapan Alexle diğerlerini inceledi. "Eminim rüşvete gerek olmamıştır."

"Soph." Millie geri gelmiş, kolumdan çekiştiriyordu. "Gitmemiz gerek. Oyunumuz başlamak üzere."

Dom onun yanından uzaklaştı ve yara izi yine gözüme ilişti. Bizden yaşça çok büyük olamazdı ama bir şey onu yaşlandırmış, olduğundan daha farklı görünmesine neden olmuştu. Ne olduğunu tam çözemedim. Benim kendisini izlediğimi fark etti ve aniden çapkın bir ifadeyle ukala ukala gülümsedi.

Utanarak başımı çevirdim.

Millie, "Sahada görüşürüz çocuklar," diyerek beni kendine doğru çekti. Yürürken de poposunu normalde yaptığından daha çok kıvırdı.

Nic'e el salladığımda hâlâ Alex'e bakıyordu. Bana karşılık vermedi.

İlk oyunumuzu Kızıl Doğanlarla Kurtarıcı Toplar'm maçını izlemek için tam zamanında kazandık. Priestly kardeşleri izlemek büyüleyiciydi. Geldiklerinden beri bilinçli olarak onlara karşı ilgisiz duran Alex bile gözlerini oyundan alamıyordu. Nic'le Dom sahanın her yerinde kırmızı birer rüzgâr gibi eserek bariz bir şekilde en atletik olanlardı. Diğer oyunculara karşı oynamaktan ziyade onları, belki de atkuyruğu yüzünden korkutmakta daha başarılı gibi duran Gino'ya arada sırada fırsat verseler de basketlerin çoğunu o ikisi attı.

Luca kenarlarda âdeta kayarak ilerliyordu ve imkân bulduğunda gölgelerin arasında âdeta bir engerek yılanı gibi sıçrayarak, daha diğer oyuncu onun orada olduğunu anlayamadan topu rakiplerinin elinden kapıyordu. Ama tek yaptığı buydu; yani araya girmek. Onun tek bir basket attığını bile görmedim. Tek damla ter bile dökmedi.

Bizim ***Şampiyonlara Bulaşmaymlara*** karşı oynadığımız maç Priestlylerin oyunu bitmeden önce başlamıştı ama bizim gibi bir sonraki tura çıkacakları barizdi. 62-39 gibi açık ara bir farkla kazandık. İşin çoğunu Alex halletti; ondan kalan

zamanlarda da Foxy ve Robbie. Millie çok geride kaldı ama umurunda olmadığını açık açık belli etti. Boy göstermek için buradaydı ve eli yanlışlıkla basketbol topuna değerse de sorun değildi.

Priestly kardeşlerin ikinci oyunlarını bizden çok daha rahat kazanışlarını izledik. Üçüncü maçımızda Fırtına Sincaplar[7]a karşı oynadık. Nic'in yandan beni izlediğinin sürekli farkındaydım ve bu kez daha bilinçli bir çaba sarf ettim. Millie de aynı taktiği uyguluyor gibiydi çünkü bir kez olsun çığlık atarak topun aksi yönünde koşmuyordu; hatta peşinden koşuyordu.

Bizim maçın üçüncü çeyreğinin sonunda, Priestlyler de diğer sahada kendi oyunlarını kazanıyorlardı. Bu da takımlarımızın finale çıkacağı anlamına geliyordu.

1

Dört kişinin yanyana gelip bacaklarının birbirine bağlanarak tamamlamaya çalıştıkları koşu. *~yhn*

SEKİZİNCİ BÖLÜM

SUSTALI ÇAKI

Millie, "Lanet olsun!" dedi. Kâküllerinin kısa tarafları yanlara savrulmuştu. Biz sahada oyalanırken deli gibi onları düzeltmeye uğraşıyordu. "Ben Dom'a karşı oynamak istemiyorum. Ne kadar berbat olduğumu görecek. Sonra da gelecek hafta vereceğim ev partisine gelmeyecek."

"Daha şimdiden onu partiye mi çağırdın?"

Millie bana yavaşça göz kırptı. "Sen Nic'i davet ettin mi?"

"Imm..."

"Off Sophie!" Gözlerini sıktı ve şakaklarını ovuşturmaya başladı. "Senin şu akimdan neler geçtiğini çok merak ediyorum bazen."

"Onu davet etmek aklıma bile gelmedi," diye itiraf ettim.

Dünyanın en berbat taklit girişimiyle, ***"Onu davet etmek aklıma bile gelmedi/'*** diye dünyanın en kötü aksan taklidiyle dediklerimi tekrar etti.

"Ben Güneyli değilim ki," diye belirttim.

Laf sokuşumu göz ardı ederek, "Parti senin doğum gününde. Onu kesinlikle davet etmelisin," diye karşılık verdi.

"Edeceğim." Nic'i doğum günümde gerçekleşecek ve beni tanıyacak toplamda beş kişinin olduğu bir ev partisine çağırma fikri karşısında tedirgin olmamaya çalıştan.

"Bu arada da Dom'un son oyunda bana olan bütün saygısını yitirmemesini umalım."

Atkuyruğumu yeniden toplayarak, "Sorun değil. Zaten ne kadar kötü olduğunu gördü," diyerek onu yatıştırmaya çalıştım.

Bana tehditkâr bir ifadeyle baktı. "Terlediğimi görmüş olması yeterince kötü zaten. Bugün hava kırk derecenin üstünde olmalı."

Alex, Robbie ve Foxy bize katılıp tekrar esne hareketleri yapmaya başladılar. Öylesine çaba sarf ediyorlardı ki resmen gülünecek bir durumdu. Alex, "Bir oyun daha çocuklar. Almak üzereyiz," dedi.

Millie, ***"Hiç de almak üzere falan değiliz,***" diye fısıldadı.

Üzülerek başımı salladım. "Mahvolduk."

Alex endişe dolu bir yüz ifadesiyle dikkatim bize verdi. Millie'yle ben serseri mayınlar gibiydik. Alex de bunun ***çok*** net farkmdaydı. "Peki. Kızıl Doğanlar'm bir adamı eksik. Yani Foxy, Stenny ve ben en güçlü üç kişiyi alabiliriz. Millie ve Sophie siz en uzun boylu olana yakın durun."

"Ben Luca'yı sıkıştırmak istemiyorum," diye mızmızlandım.

Millie ümitlenerek, "Ben Dom'u sıkıştırabilir miyim?" diye sordu.

Alex ellerini saçlarında gezdirdi. Terli saçlarını gözlerinden arkaya doğru aldı. "Hayır. Eğer Luca etrafta serbestçe dolaşırsa oyunumuzu bozar."

Alex'in arkasından Priestly kardeşlerin sahada yerlerini aldıklarını görebiliyordum. Nic yüzünde odaklanmış bir ifadeyle topu elleri arasmda geçiriyordu. Onun yanmda Luca aşırı ukala bir ifadeyle gülüyordu. 'Kendini Beğenmiş Bir Pisliğim' demeyen bir yüz ifadesi var mı diye merak ettim.

"Dünya'dan Sophie'ye."

"Hı?"

Alex, Millie'nin ki kadar iri mavi gözlerle bana bakıyordu.

Bazen yüz ifadelerinin bu kadar benzer olması ürkütücüydü. "Az önce dediğimi duydun mu?"

Sersem sersem başımı salladım. "Konuşuyor muydun sen?"

Derin bir iç çekti ve ellerini omuzlarıma koyarak gözlerimin içine bakü. Millie'nin seksi abisi bana bu kadar yakınlaştığında normalde heyecanlanırdım ama Nic'in farkmda oluşum dikkatimi dağıtıyordu. "Millie'nin odaklanmasını sağlamana ihtiyacım var. Gerisini ben halledeceğim. Kızıl Doğanlar yere çakılacaklar."

"Onlardan böyle bahsetmeyi kesmen lazım. Seni ciddiye alamıyorum."

Kararlılığımı kontrol altma almaya çalışır gibi omuzlarıma daha sertçe bastırdı. Yüzünün yanından bir damla terin süzülerek boynuna akışını izledim. "Sophie, ***lütfen*** odaklanabilir misin?"

"Bence anladı dostum."

Alex ellerini çekti. Geri çekilince Nic'in onun hemen yanında durduğu gördüm. Yine 'Sana güvenmiyorum ve belki de seni öldürmek istiyorum' diyen gözlerle bakıyordu ama bu kez yakından ve çok daha düşmancaydı.

Alex, "Kaybetmekten, bizim toplantımıza kulak misafiri olmak zorunda kalacak kadar çok mu endişe duyuyorsun?" diye karşılık verdi.

Nic tek kaşını kaldırdı. "Sen de bu oyunu onu bu konuda bu kadar korkutacak kadar mı ciddiye alıyorsun? Rahat bırak onu."

Alex Nic'in üstüne yürüdü. Neredeyse aynı boydaydılar ama Nic avantajlıydı. "Ben kazanmayı severim. Sophie de öyle."

"Eminim Sophie eğlenmeyi de seviyordur. Böyle bir kavramdan haberdar mısın?" Nic dişlerini sıktı. "Onu rahat bırak."

Alex, "Sen kim oluyorsun ki?" diye çıkıştı. "Hiçbirimizi tanımıyorsun. O yüzden neden işimize burnunu sokmayı bırakıp kendi işine bakmıyorsun?"

Nic yerinden kıpırdamadı. Resmen göğüsleri temas edecek şekilde durdular. Alex'in Robbie ve Foxy'ye bakış atışma bakılırsa destek beklediğini görebiliyordum. Nic'in savunmaya geçtiğini fark ettim. Buna ilk kez şahit olmuyordum ve Alex'e güvenmeyişinin nedeninin ben olduğumun farkmdaydım. Ona attığı bakışlara bakılırsa, Nic gözleriyle sanki Alex'in kafasında bir delik açmaya çalışıyordu.

"Sakin olun çocuklar," deyip ikisinin araşma girdim ve ellerimle onları ayırdım. Alex uzaklaştı ama Nic kolay kolay yerinden kıpırdamadı. Her bir hücresinden yayılan testosteronu hissedebiliyordum resmen. "Hadi başlayalım şuna. Olur mu?"

"Peki." Alex dişlerini sıkmıştı.

"Peki." Nic arkasma dönüp kardeşlerine işaret etti. Sahanın diğer tarafında toplandılar.

Millie yanıma gelerek alçak sesle, "Sanırım Dom bana çıkma teklifi edecek," dedi.

Alex ve Nic topa sıçramak için yerlerini alıyorlardı.

"Nereden biliyorsun?"

Arkamızdan biri bağırdı. Top oyuna girmişti ve onu Nic yakalamıştı.

"Benimle inanılmaz flört etti. Ben de ***kendimi*** utanmaz bilirdim. Birlikte vakit geçirmek için partiye kadar beklemek istemediğini anlayabiliyorum."

Ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan Nic ilk basketi attı.

Oyun öyle çabuk ilerliyordu ki ne olduğunu takip edemiyordum. Topa neredeyse

hiç dokunmamıştım. Millie de Luca ışık hızıyla gelip elinden almadan önce topu sadece bir kez sektirmeyi başardı. Nic yanımdan her geçtiğinde, bana değdiğini hissedebileyim diye sanki bilerek yavaşlıyordu. Ben de Luca'yı sıkıştırmam gerektiğini tamamen unutuyordum. Devre arası olduğunda, altı puan gerideydik.

Üçüncü çeyreğin başında Robbie bana pas attı. Potanın yanında tamamen açıkta duruyordum. Sıçradım ama basket atamadan top ellerimden kaçtı. Gino hızla bana çarpmca sekerek uzağa gitti. Nic birdenbire orada belirerek beni arkadan yaka-lamasaydı sahanın dışına uçardım. Sendeleyerek küt diye ona çarptım.

Nefes nefese, "Dikkat et," dedi. Düzensiz nefesi ensemi okşuyordu.

Luca, "Nic! Dikkat!" diye bağırdı.

Başımı tam kaldırdığımda kocaman turuncu bir bulanıklığın doğruca yüzüme doğru geldiğini gördüm. Başım geriye, Nic'in göğsüne çarptı. Üstüne yığıldığımda beni yakaladı.

Başımın üstünden, ***"Tu*** sez ***pazzo'V*** diye bağırdı.

Yanaklarımdan süzülen yaşlar burnumdan akan kana karıştı.

Etrafımda bir kalabalık oluştu.

"Özür dilerim." Bu, Luca'nın sesiydi ama ona odaklanamadım. "Ama 'dikkat' dedim ben."

Nic burnundan soluyarak, "Onun başı aradayken neden bana pas atarsın ki?" diye çıkıştı.

"Bir basketbol maçı sırasında sen neden ona dokunuyordun ki?"

"VaffanculcTV'

Bunun ne anlama geldiğini tahmin etmek için İtalyanca bilmeme gerek yoktu.

Millie hışımla yeleğini çıkarıp bana verdi. Kanamayı durdurmak için boşta kalan elimle burnumun ortasını sıkarak yeleği burnuma bastırmaya başladım ve file

kumaşa yıllarca sinmiş kekremsi erkek teri kokusunu almamaya çalıştım.

Millie, *"Herkes* biraz geriye çekilip onu rahat bırakabilir mi?" dedi.

Nic ellerini belimden çekip bana endişeyle bakan diğer herkesin yanına katıldı. Yakınlardaki bir kelebeğin hareketlerini izleyip kendi kendine kıkırdayan Gino dışında.

Alex, "Oynamaya devam edebilir misin sence Sophie?" diye sordu.

Nic öfkeden kudurarak ona döndü. "Ciddi misin sen dostum? Tek söyleyebileceğin bu mu?"

Alex, "Senin *sorunun* ne be?" diye karşılık verdi.

Nic cevap veremeden Millie, akla gelebilecek en sinirli iki yaşında bir çocuk gibi ayaklarını yere vurmaya başladı. "*İkinizin* derdi ne? *Aptal* erkekler ve sizin *aptal* rekabetçi ruhunuz. *Kapayın çenenizi.* Hepiniz! Sophie'yle ben, bu *çocukça* oyunu uyduruk bir kupayı kazanabilesiniz diye sizin gibi öfkeden kuduran mağara adamlarıyla oynamaya kesinlikle devam etmeyeceğiz. Bu zavallı gövde gösterisine daha fazla dahil olmak istemiyoruz."

Luca, "Ben..." diye söze başladı.

Millie işaret parmağını havaya kaldırarak sanki dürtecekmiş gibi doğruca gözüne yönlendirdi. "Sen tek kelime daha etme. Söyleyecek bir şeyin varsa bir karta yazıp, paranın alabileceği *en güzel* çiçeklerle birlikte Sophie'nin evine gönderebilirsin. Ne kadar büyük bir hödük olduğun ve neredeyse onu *öldürmek* üzere olduğun için ne kadar üzgün olduğundan bahsedebilirsin. Ole-bilirdi. Anlıyor musun? *Ölebilirdi.* Senin bunun karşısında tek yapabildiğinse böyle ukala ukala sırıtmak. Ben bunun azıcık bile komik olduğunu düşünmüyorum ve bilmeni isterim ki harika bir espri anlayışım vardır. O yüzden neden o inanılmaz mükemmel suratındaki gülümsemeden kurtulup biraz insanlığa gelmiyorsun seni kibirli pislik?"

Herkesin Millie'nin gülünç performansı karşısmda gülme-meyi nasıl başardıklarını aklım almıyordu. Birazcık daha az acı çekiyor olsaydım, yerde iki büklüm bir halde olurdum.

"Mil..." Alex araya girmeye çalıştı.

"Hayır Alex!" diye bağırdı. "Senin de bahanelerini duymak istemiyorum. Sen ***nereden*** çıktın ki? Aynı rahimden çıktığımıza inanmakta zorlanıyorum. Sahte bir kupa olmadan hayatına devam edecek kadar adam olmamandan bir ders çıkaramıyorsan, o zaman Sophie'yle ya da benimle konuşacak kadar da adam değilsin demektir. Aynı şey ***siz*** ahmaklar için de geçerli." Beni kolumdan tutup herkesten uzağa doğru çekiştirmeye başladı. "Kenara gidiyoruz. Orada dondurma da var ve ***son karar*** bu!"

Herkesin gözlerinde hâlâ üstlerinden atamadıkları şaşkınlığı görebiliyordum. Anlaşılan Millie'yi hafife almışlardı. Nic abisini gözleriyle âdeta oyuyor gibiydi. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Luca çoktan bu dünyadan göçmüş olurdu.

Biz sahadan ayrılırken Alex'in, "Oyuna devam edelim mi?" dediğini duydum.

"Durumu eşitlemek için ben bu oyunda kenarda oturabilirim." Nic'in bu önerisi kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

"Asla olmaz. Bu şekilde bitireceğiz. Yine de sizi yeneceğiz."

Aptal Alex.

Oyundan sonra Nic beni saha kenarında açılmamış bir dondurmayı burnuma tutarken buldu. Millie sahadaki çılgınca çıkışının ardmdan filizlenen aşklarını kurtarmaya çalışmak için Dom'u aramaya gitmişti. Alex de oflaya puflaya çekip gitmişti. Luca da kocaman kupayı kolunun altına almış bir yerlerde dolanıp duruyordu muhtemelen.

"Tebrikler. Kazandınız."

"Teşekkürler." Nic yanımdaki çime oturdu ve dizlerini kendine doğru çekerek kollarını onlara doladı. "Ama 60 cmlik plastik bir kupanın hayatımda büyük bir değişiklik yaratacağını sanmıyorum."

"Ben oynamaya devam etseydim kaybederdiniz muhtemelen," diye takıldım. Dondurmayı burnumdan çektim ve bir şeyler hissetmek için burnumu kıpırdattım. Kırılmış gibi durmadığı için içim rahatladı.

Nic, "Aynı eskisi gibi," dedi. Daha iyi bakmak için yaklaştı ve burnunun üstüne yayılmış küçük çilleri gördüm. "Mükemmel."

"Siz erkeklerin bana sürekli saldırma ihtiyacınız da neyin nesi?" diye sordum. "Bana gareziniz falan mı var? En azından daha çaktırmadan yapabilirsiniz bunu."

"Senden kaynaklanıyor olmalı," deyip bana muzip bir ifadeyle güldü. "Genelde çok ketumuzdur."

"Dört erkek ve ketumluk. Bu iki kavram zihnimde pek de ör-tüşmüyor."

"Şey aslında biz dört kişi sayılm..." Arkamdaki bir şey dikkatini çekince cümlesinin gerisini getirmedi.

Arkama doğru baktım.

Sahanın ötesindeki nehrin kenarında atkuyruklu birinin kısa san saçlı birini ağaçların arkasma doğru ittiğini görebildim. Alex ve Gino. Pek seçilmiyorlardı ama kavga ediyor gibi duruyorlardı.

Nic ayağa fırladı. Ben de ona yetişmeye çalıştım ama benden çok daha hızlıydı.

Saniyeler içinde nehrin kenarındaydı ve ağaçların arasından ilerleyerek Alex'i kardeşinin üzerinden çekti. Onlara yetiştiğimde Gino'yu yerde iki büklüm bir halde başını ellerinin arasına almış bir halde kıpırtısız yatarken buldum. Nic, Alex'i yere yapıştırdı ve karşılıklı ağız dalaşına girdiler.

Alex bedenini yana doğru çekti ve Nic'i tekmeleyerek poposunun üstüne düşmesine neden oldu.

İkisi de ayağa sıçradıklarında Alex, "Bu seni hiç ilgilendirmez," diye bağırdı.

"Daha az önce kardeşimi yere serdin!" diye bağırarak öfkeyle Alex'in üstüne yürüdü ve dizlerine doğru kendini atarak küçük bir ağaca çarptı. Ağaç ikisinin ağırlıklan altında geriye doğru büküldü.

"Kesin şunu!" diyerek Nic'i Alex'ten ayırmaya çalıştım ama kıpırdamadı. Tam

sendelediğim anda Alex öne doğru atıldı ve Nic'e kafa atarak onu iki seksen yere serdi.

"Alex!" diye çığlık attım. "Delirdin mi sen?"

"Onun kardeşi başlattı." Nic'in üstüne geldi. "Siz pis hilekârlarla dolu bir ailesiniz. Nereden geldiyseniz oraya gidin."

Nic yere kan tükürdü. "Ailemle ilgili atıp tutma," diye tehdit etti. Büyük bir çabayla ayağa kalktı ve Alex'in üstüne yürüyerek onun kendisini tekrar yere serme girişimlerine karşı koydu. Doğruldu ve yumruğunu savurdu. Alex başım eğince havaya yumruk atmasına neden oldu. Nic'i tekrar ittiğinde Nic yerinden kıpırdamadı. Onun yerine kollarını savurarak Alex'i başından yakalayarak onu tekrar yere çekti.

Alex küfrederek onun yanlarına doğru yumruklar atarken,

Nic yumruğunu arka cebine sokup bir şey çıkardı. Bileğinin tek bir hamlesiyle nesne iki katma çıktı. Onu sıkıca tutarak neredeyse burunları yere gelecek şekilde Alex'in üzerine eğildi. Ne yaptığını göremiyordum ama mücadele veren bedenlerinin arasından Nic'in elindeki parlayan şeyi gördüm ve durumun farkına varmca çığlık attım.

"Nicoli, ***smettilaV"***

Luca'nm sesini duyunca sıçradım. Bir anda arkamda belirerek kardeşine doğru koştu. Nic'i ensesinden yakalayarak onu Alex'ten ayırdı.

Abisi kulağına çabuk çabuk bir şeyler fısıldarken Nic'in kızaran yanakları normal rengine döndü. Açık ellerini inceledim. Tuttuğu bıçak yok olmuştu.

Yanımızda Gino yavaşça ayağa kalkmaya başladı. Ayağa kalkınca başının arkasını sıvazladı. Yüzünü buruşturarak olan biteni inceledi. Sonra da nehrin kıyısından yukarı, kardeşlerine doğru sendelerken neredeyse beni yere düşürecekti.

Alex de ayağa kalkmıştı ve öfkeden titriyordu. Gino'ya doğru yöneldi.

Luca, "Aklından bile geçirme. Git buradan," dedi.

Alex birbirinden tamamen ayrı duran kardeşlerin etrafmda dolanmaya başlayarak, "İkiye karşı bir adil değil," dedi. Nic, Luca onu Alex'in üstünden çektiğinden beri tek kelime etmemişti. Gino da hâlâ dik durmakta zorluk çekiyordu. Alex'in onları incelediğini, yaralarını incelediğini görebildim. "Bir dahaki sefere kendi mücadeleni kendin vermelisin Gino."

İkisinin araşma girdim. "Alex eve git işte. Bu durumun daha kötüye gitmesine gerek yok."

Seçeneklerini gözden geçirerek gözlerim kısmış önce Nic'e, sonra da Luca'ya baktı. Sonra istemeye istemeye yatıştı. Bana, "Peki. Sen de geliyor musun?" diye sordu.

Göz ucuyla Nic'e baktım. ***Bir açıklama duymadan hayır.*** "Bir dakika."

Alex, "Bela bunlar Soph," derken sesi şaşkınlık doluydu. "Neden onların tarafını tutuyorsun?"

Yüzündeki ihanete uğramışlık ifadesini görmezden gelmeye çalışarak, "Bir dakika içinde geleceğim," diye tekrar ettim.

"Keyfin bilir. Ben gidiyorum." Ancak arkasma doğru işaret parmağını uzatarak, "Şanslısın," dedikten sonra uzaklaşmaya başladı. Kardeşlerden hangisiyle konuştuğundan tam olarak emin değildim.

Luca, "Hayır. Asıl sen şanslısın," dedi.

Alex gözden kaybolduktan sonra dikkatimi Priestly kardeşlere yönelttim. Nic nefes nefeseydi ve etrafımızdaki çimleri incelerken yüzündeki ifade belirsizdi. Onun yanındaki Gino'nun saçları darmadağın bir halde kulaklarma doğru dökülmüştü. Yamuk bir mantara benziyordu. Sahada şahit olduğum o deli gibi bakan gözlerle bakıyordu. Gözleri her yana kayıyordu ve bir yere odaklanamıyordu. Luca da sakince bana bakıyordu.

Sanki bir kavga değil de partiden aynlıyormuş gibi, "Biz şimdi gidiyoruz," dedi.

Onun küstahlığını göz ardı ederek, "Bu da neyin nesiydi?" diye sordum.

Gino sanki hafızası daha yeni yerine geliyormuş gibi yavaşça, "Bana hilekâr dedi," dedi. Beyninin sarsıldığı belli oluyordu ama gözleri yere dikmiş, hiç de karakterine uymayan bir şekilde hâlâ sessiz duran Nic'in sorununun ne olduğunu anlayamadım. "Sahada hile yaptığımı söyledi."

"Eee? Ne olmuş?"

Gino, "Ee'si, o aptal çenesini kapatmak zorundaydım," derken sesini yükseltti ve peltek konuştuğunu ilk defa o zaman fark ettim. Uçları kırık dişleri yüzünden böyle olmalıydı.

Luca gözlerini devirdi. "Sakin ol Gino."

"Kavga etmek birini susturmanın doğru yolu değil," dedim. *'Seni ahmak!'* da ağzımdan kaçmadan kendimi tuttum. Nic'in kolundan tutup onu Luca'nm ellerinden ayırdım. Dikkatini çimlerden alıp başım kaldırdı. Gözlerinde kıvılcımlar çaktı. Sonunda benim farkıma varmış gibi duruyordu.

Nic alçak sesle, "Buna şahit olmak zorunda kaldığın için özür dilerim Sophie. Sadece kardeşimi savunmaya çalışıyordum ve işler kontrolden çıktı," dedi.

"Öyle mi dersin?"

Luca Nic'e peşinden gelmesini işaret ederek, "Biz gidiyoruz. Hadi," dedi.

Geri çekilirken kopkoyu gözleri etrafımdaki çimleri inceledi.

"Dur," diyerek peşinden gittim.

Bana döndü.

"Az önce Alex'e bıçak çektiğini gördüm. Böyle çekip gidemezsin." Bunu söylerken bile doğru olduğuna inanamadım. Bu gerçekten çok korkunç bir şeydi.

Nic başını salladı. "Hayır. Yapmadım."

"Seni gördüm," diye karşı çıktım. "Cebinden çıkardm bıçağı."

Luca dönüp bana bakma zahmetine bile girmeden, "Neden bahsettiğini bilmiyorsun sen. Hadi Nicoli," dedi.

Nic'in alm endişeyle kırıştı. "Bence öyle gördüğünü sanmış olmalısın Sophie."

"Gördüğümü sanmadım," diye itiraz ettim.

Nic beni dinlemiyordu. Bana yetişkinlerin kendinden küçükleri bastırmaya çalışırken attığı o bakışlarla bakıyordu. Başka bir tabirle Bayan Bailey bakışı. "Az önce şok edici bir olay yaşaidın. Bence dinlenmen gerek."

Geri çekildim. "Ben ne gördüğümü biliyorum."

Sinirliydim artık. Nic bir bakmışsm neşeli ve ilgili oluyordu. Bir de bakmışsın en yakm arkadaşımm abisine bıçak çekiyor ve kendisine bu konuda soru sorduğumda bana kendimi deliymişim gibi hissettiriyordu.

"Bu konuda konuşacağız. Tamam mı?" dedi.

Bana başıyla hafifçe selam verdi. Sonra da arkasına dönüp beni başının arkasına öfkeyle bakarak, delirdim mi yoksa o hayatımda karşılaştığım en ikna edici yalancı mı diye merak ederken bıraktı.

Sahaya geri dönüp Millie'yi bulmak üzereydim ki nehrin kenarındaki bir şey gözüme çarptı. Parıltıya doğru gittim ve parmaklarımı çimlerin arasında dolandırıp ânında Nic'in cebinden çıkardığını gördüğüm sustalı çakıyı yerden aldım. Demek aradığı ***buydu.*** Ben de o üzgün ifadesinin bir pişmanlık göstergesi olduğunu sanmıştım. Çakıyı elimde döndürürken tuhaf bir zafer hissi ve mide bulantısı hissettim. Çakı 15 cm uzunluğunda ve jilet gibi keskindi. Kıvırarak kapattım. Sapı ağır ve altındı. Ortasına, bıçağın dibine yakın yerine kazmmış bir sembol vardı. Simsiyahtı ve içinde koyu kırmızı rengkte süslü işlemelerle oyulmuş tünemiş bir kartal vardı. Yarı açık kanatları sembolün dış kenarlarına doğru uzanıycjrdu.

Sembolün altında bir yazı vardı:

Nicoli, 12 Mayıs

Neredeyse elimden düşürecektim. Bu sıradan bir çakı değildi. Bu Nic'in adının ve tahminlerime göre doğum gününün kazındığı pahalı, kişiye özel bir çakıydı. Önemliydi. Anlamı vardı ve o anlamın gerçekten ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Sapı tekrar çevirerek sembolün içindeki kuşa odaklandım. Bir kartalm nasıl göründüğünü biliyordum, ikinci bir kez baktığımda onun şahin olmadığım fark ettim. Şahin olabilir miydi belki? İşte o anda birden kafama dank etti. Sembolün içindeki kuş doğandı. Kızıl bir doğan. Bunun da ne anlama geldiğini bilmiyordum ama artık emindim. Artık emindim, içimden bir ses çakının o kardeşler için bir anlam ifade ettiğini söylüyordu, özellikle de Nic için.

Durumun bu olduğunu anlamam panik olmama neden oldu çünkü buna vereceğim tepkiyi kontrol edemeyeceğimi biliyordum. Amcam Priestly ailesi konusunda haklı olsa bile, Nic'in kopkoyu gözlerini gördüğümde hâlâ kalbimin yerinden çıkacak gibi olmasına engel olamıyordum. Onda bir şey vardı. Göz ardı edemediğim bir şey. Etrafta ellerinde şüphe uyandıran morluklarla dolaşan ve gittiği her yere yanmda bir suç aleti, kullanmaya da çok hazır olduğu bariz olan bir suç aleti götüren birine karşı bir şeyler hissetmeye başlıyordum. Bulmak için geri geleceği ama bulamayacağı bir suç aleti. Mantıksız kalbime güvenemeyeceğimi biliyordum. Bu da ona güvenmek zorunda kalmamak istiyorsam, Nic'ten uzak durmak için elimden gelen her şeyi yapmak zorunda olduğum anlamına geliyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

HANEYE TECAVÜZ

Nic Priestly ve kardeşlerinden uzak durma çabalarım kısa ömürlü olmuştu.

Birkaç gün sonra restorandaki mesaimden eve döndüğümde, âdeta gök delindi ve hatırlayabildiğim en berbat yaz fırtınalarından birini de beraberinde getirdi.

Bardaktan boşanırcasına yağacak yağmurun habercisi gök, bulutların ardından gürleyip ve ensemdeki tüyleri diken diken ederken, ben de evimizin dış kapısına yaslandım. Çantamı bininci kez karıştırdıktan sonra yenilgiyi kabullendim. Anahtarlarımı unutmuştum. Annem de bir müşterinin elbise provası için şehre indiğinden, belirsiz bir süre boyunca dışarıda kalmıştım. Telefonumun şarjı bitmişti. O yüzden annemin ne zaman geri geleceğini de bilmiyordum ama onu beklerken sırılsıklam olarak verandamla bir bütün olmaya da niyetim yoktu.

Yağmurun kot pantolonuma nasıl sızdığını fark etmemeye çalışarak ayağa kalktım. Tekrar sokağa doğru fırladım. Koşarken su göletlerinin üstlerinden zıpladım. Eğer ışık hızının hemen al-

tında bir hızda ve en kestirme yoldan gidersem, Ursula ve yeni garson Alison bu akşam için kapatmadan önce yaklaşık 1,5 km uzaklıktaki restorana ulaşabilirdim. Sonra da içeri girip anahtarlarımı bulur ve tekrar yüzerek eve gitmek için zamanında oradan çıkmış olurdum.

Ben koşarken şimşek çakıp gürleyerek gerilmeme neden oldu. Babam hapse girdiğinden beri bu kadar çok yağmur yağmamıştı. O fırtınanın gerçekten ne kadar kokutucu olduğunu hatırlayınca da bir huzursuzluk hissi içimi burktu. O geceden beri gök gürültüsü sesi ödümü patlatıyordu. Uğursuz, nahoş bir şeyin simgesi olmuştu. Şimdi de, teslimat elemanımızın kendi küvetinde ölü bulunmasının üzerinden çok fazla zaman geçmeden, bu haldeydim. Tamamen yalnız ve Cedar Hill'in şahit olduğu en yoğun yağmura yakalanmıştım.

Sonunda restoranın park yerine ulaştığımda, ayaklarım su içinde yüzüyordu. Burnum da tamamen hissizdi. Restoranın içindeki bütün ışıklar sönüktü. Bütün restoran akşam gökyüzüne karşı küçücük kalmış alçak beton bir binadan ibaretti.

Çok geç kalmıştım.

Restoranın girişindeki tentenin altında sığınacak bir yer bulmayı umarak, otoparkm içinden koştum. Fırtınanın en beter kısmının geçmesini bekleyip sonra Millielerin evine doğru yol alabilirdim.

Gözlerimi normalde olduğu gibi açabilseydim ve fırtına saçlarımı ıslak bir tokat gibi yüzüme vurmasaydı, ona koşarak çarpmadan önce girişteki kişiyi görürdüm.

"Hop! Dikkat et."

Bedenimin yarısı tentenin altında kalacak şekilde geriye doğru sendeledim ama ondan önce yabancının sanki içeriyi gözetli-yormuş gibi ellerini cama yaslamış, kapıya yaslanmış bir halde durduğunu gördüm. Bana dönüp kapüşonunu indirdi.

"Nic?"

"Sophie?"

İkimiz de aynı anda, "Burada ne işin var?" diye sorduk.

"Anahtarlarımı içeride bırakmışım. Dışarıda kaldım."

Nic düşünceli bir ifadeyle başım salladı. Uzunca bir sessizliğin ardından, sessizce cevap verdi: "Seni görmek istedim."

Bir şimşek daha çakarak gökyüzünü aydınlattı ve Nic'in yüzünü tamamen görebildim. Üzgün ve tuhaf bir şekilde savunmasızdı. Onun böyle bir yanı da olduğunu düşünmek tuhaf geliyordu. Kusursuz ve kendinden çok emin olduğunu sanmıştım hep.

İrkilerek, "... ***ve tehlikeli,"*** diye hatırlattım kendi kendime. ***Odaklan Sophie!***

İçgüdüsel olarak ondan geriye çekildim ve şiddetli yağmurun altında

kıpırdamadan durdum.

"Burada olmaman gerek." Sesimin sakin çıkmasına memnun oldum. "Birlikte vakit geçirmemiz iyi bir fikir değil bence."

Aniden temkinli bir haL alan bir sesle, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Bana yalan söylediğini biliyorum." O ânı hatırladım ve çantama uzandım. Çakıyı çıkardım. Kapalıydı ama soğuk metal sapından tutarken parmaklarımın titrediğini hissedebiliyordum. Onu elimden çekip alacağını düşünmedim ama bir yandan da tam da emin olamadım. Nasıl emin olabilirdim ki? Hafifçe geriledim ve üstümdeki kıyafetleri ıslatan yağmuru göz ardı etmeye çalışarak çakıyı daha sıkı tuttum.

Nic bana doğru geldi. Gözlerinin elime kaydığını görebiliyordum ama çakıyı almaya yeltenmedi. Onu, dikkatlice ikimizin arasında duracak şekilde havaya kaldırdım. "Bunu tanıdın mı?"

Bilinçli olarak kımıldamadan beni izledi. Elim titrerken, onun düzensiz nefesleri ve uzakta kopan fırtına dışında hiçbir ses yoktu.

"Eee?" diye sordum.

Sessizlik bozulmadı. Nic'in nefesi sakinleşti ama ifadesi değişmedi. Kararlıydı. Sonunda bana cevap verdiğinde, bütün enerjisini sarf etmiş gibi duruyordu. Dudaklarını sıkıca birleştirdi ve sözcükleri, sanki dili kendine ihanet edermişçesine ağır ağır telaffuz ederek bana cevap verdi: *"o* benim."

"Sen gittikten sonra çimlerin arasında buldum." Detay vermek gereksizdi. Muhtemelen ben gittikten sonra onu bulmak için geri dönmüştü ama ona haklı olduğumu ve beni aksine ikna etmeye çalışmakta hatalı olduğunu hatırlatma gereği duydum. Çakının kendisine ait olduğunu bildiğimi biliyordu ve bana ne kadar az bilgi verirse, ben de o kadar çok şüpheleniyordum.

Aramızdaki perde kalksm diye elimi indirip ona doğru bir adım atarak tentenin altında bedenine iyice yaklaştım.

Nic'in omuzları gerildi.

"Neden yanında bir çakı taşıyorsun?"

Parmaklarını saçlarmda gezdirip tutamlarını kulaklarına yapışacak şekilde çekiştirerek sessiz kaldı. Elini indirdiğinde teslim olur gibi iç geçirdi.

Sanki bir senaryo okuyormuş gibi, "Çakı amcamdan bir hediyeydi," diyerek yavaşça konuşmaya başladı. "O biraz şey olabiliyor... garip."

Elimdeki çakının diğer tarafmı döndürerek başparmağımı doğan sembolü ve altındaki yazının üzerinde gezdirdim. "Öyle de denebilir tabii."

Kendinden daha emin konuşarak, "Bizim ailede, on altı yaşına girdiğimizde amcam bize, üstünde adımız ve doğum tarihimizin yazılı olduğu bir çakı verir," diye anlatmaya devam etti. "Bu onun babasının, yani büyük babamm yaptığı bir şeymiş. O yüzden amcam da aynısını bize yapıyor. Bu sadece bir aile geleneği."

"Bu bana biraz tehlikeli gibi geliyor," derken yargılayan bir ses tonu kullanmamaya çalıştım.

Nic omuz silkti ve alçak sesle, "Evet, Felice'den böyle de bahsedebilirsin."

Bastıra bastıra, ***"Fe-liiğ-çe"*** diye tekrar ettim. "Bana on altı yaşımda küpe verildi. Ama silah yoktu."

Nic başparmağını alt dudağında gezdirdi ve kendimi, onu hafifçe ısırışını büyülenmiş bir şekilde izlerken buldum.

Başımı sallayarak bu düşünceyi uzaklaştırdım ve ondan yine geriye çekildim.

Kendine gel.

"Bunu Alexle kavganız sırasında çektiğini gördüm," dedim. "Şey mi yapacaktın..." Sesim titredi. "Bununla ne yapacakta?"

Öylesine inanarak, "Hiçbir şey," dedi ki ona neredeyse inanacaktım. "Bunu kimsenin üzerinde kullanmam. Özellikle de arkadaşının abisi üzerinde. Ama onu görürse geri basıp abimi yalnız bırakacağını düşündüm. Zaten Gino'yu çoktan yere sermişti ama daha fazlası için hücum ediyordu. Öylesine hırslı, bizim

kazandığımıza öylesine öfkeli ve hile yaptığımıza öylesine ikna olmuştu ki. Diğer abilerim de dahil olmadan ondan kurtulmak istedim sadece."

İnanamadığımı sesimde bariz belli ederek, "Yani onu bir ***çakıyla*** mı tehdit edecektin?" diye sordum.

"Hayır. Öyle değil. Ben sadece... Bilmiyorum. Sadece kavgayı dağıtmaya çalışıyordum..." Cümlesinin gerisini getirmedi.

Gözlerinin içine, benimle aynı seviyeye gelebilmesini sağlayacak kadar bakmak için, çenesini baş ve işaret parmaklarım araşma alma isteğime karşı koydum. Söyledikleri gerçek miydi yoksa önceden planlanmış bir konuşma mıydı?

"Neden yanında taşıyorsun ki hem?"

"Bunu açıklamak güç," dedi. Yüzü birdenbire mahcup bir ifade aldı. "Sanırım güvende hissedebilmek için taşıyorum ve zorunda kalırsam kardeşlerimi koruyabilmek için. Babam öldüğünden beri, hayat bize çok ağır geldi. O olay bizi değiştirdi. Beni değiştirdi. Bu yeri ve buradaki insanları bilmiyorum ve çakıyı, bir çeşit güvenlik hissi duymak için yanımda taşımaya öylesine alışkınım ki onu cebimde tutmak nefes almak kadar doğal bir şey. Onsuz kendimi gerçekten güvende hissetmiyorum." Sesinin titremesine neden olan hisleri bastırarak sertçe yutkundu. "Bir şeyle başa çıkmak için tuhaf bir yol bu, biliyorum ama bana faydası oluyor."

Çakı birdenbire elime ağır geldi. "Bunu bilmiyordum."

Nic omuz silkti. Bir şimşek daha çakarak yüzünü aydınlattı. Hatırladıklarının etkisiyle kasvetli bir ifadesi vardı. Kapıya doğru yığılır gibi oldu. Yenilgiye uğramış gibi duruyordu. Ne tür bir doğruluk oyunu oynuyorduysak, kazanan ben olmuştum. Bu yüzden de midem bulandı. "Durum bu. Yapacak bir şey yok."

Gözlerimi ondan kaçırmak zorunda kaldım. Ben de o ıstırap ve üzüntüyü duymuş, o hislere boğulmuştum. Hem de ne için mi? Olduğu yerde olmayı hak eden ve eninde sonunda bana geri dönecek bir baba için. Nic'in onun benim için uygun olmadığını gösteren özellikleri olduğunu biliyordum ama hayatında değiştiremeyeceği şeyler vardı. Bu da onu kötü bir insan yapmazdı. "Özür dilerim. Başın sağ olsun."

"Hayır. Asıl ben özür dilerim." Sanki birisi tepeden onu iplerle çekiyormuş gibi birdenbire doğruldu ve duruşundaki savunmasızlık buhar olup uçtu. "O bıçağı çekerek aptallık ettim ama Alex'e onunla bir zarar vermezdim. Yemin ederim. Bunu asla yapmam. Lütfen Millie'ye de bunu söyle."

İçim vicdan azabıyla burkulurken, "Millie'ye çakıdan bahsetmedim," dedim. Bu çarpıcı bir açıklamaydı.

Nic alçak sesle, "Öyle mi?" dedi.

"Alex bunu görmedi. Ben de durumu daha da kötüleştirmek istemedim. Ayrıca bana sonrasında ortam bu kadar kızıştığı için özür dilediğini söyleyen bir mesaj attı. O nedenle de bunu kontrolden çıkan tek bir olay olarak rafa kaldırabiliriz ve ikiniz de belki bunu aşabilirsiniz diye düşündüm." Bunları söylerken sözcükleri birbirine karıştırarak hızlı hızlı konuştum. Birdenbire yanaklarım alev almış gibi hissettim. Millie'ye her şeyi anlatmıyordum. Bu beni kötü bir arkadaş mı yapardı? Yoksa sadece aptal olduğumu mu gösterirdi? ***Çünkü*** Nic'e değer vermemem gerektiğini bilmememe rağmen veriyordum ve ondan uzak durmaya çalışsam da, ona açıklama fırsatı vermek için onu görmeyi umuyordum.

İçtenlikle, "Teşekkür ederim," dedi. "Seni korkuttuysam özür dilerim. Sana yalan söylediğim için de özür dilerim. Öylesinin daha kolay olacağını düşündüm ama öyle yapmamın yanlış olduğunu sonradan anladım. Gelip seninle bu konuda konuşmak istedim."

Bu gece ziyaretinin zamanlamasını merak ederek, "Yani o yüzden mi buradasın?" diye sordum.

Nic karanlıkta bir dizi beyaz dişini gözler önüne sererek gülümsedi. "Yakaladın beni."

Çakıyı tekrar çantama sakladım ve onun yaptığı gibi restoranın kapısından içeriyi gözetlemeye koyuldum; içeride birilerinin olduğunu düşündüğümden değil ama birdenbire utandığım ve ne yapacağımı bilemediğim için.

Nic, "İçeri girebilir misin?" diye sordu.

Başımı salladığımda ıslak saç tellerim yüzüme yapıştı. "Herkes eve gitti."

"Belki ben bir şey yapabilirim."

"Beni evime ışınlayabilir misin?"

Titrek bir nefes aldı ve masumca, "Denememi ister misin?" diye sordu.

"Beni ışınlamayı mı?"

"Hayır." Boğazını temizledi. "İstersen kapıyı açabilirim."

"Ne? Nasıl?"

"Denemem için bana izin veriyor musun?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Sonuna kadar."

"Biraz geride durabilir misin?"

"Bunu gerçekten yapacak mısın?"

Dişlerini sıktı. "Evet."

O an onun istediği her şeyi kabul edebilirdim çünkü yağmurun altında inanılmaz görünüyordu. Dalgalı kestane rengi saçları ıslaktı ve yüzünden geriye doğru alınmış, belirgin elmacık kemiklerini tüm görkemiyle gözler önüne sermişti. Ayaklarımı sürüyerek geriye doğru gittim.

Nic bana arkasını dönüp arka cebinden dolma kaleme benzeyen bir şey çıkardı.

"O ne?"

Sadece, "Senin tasvip etmeyeceğin başka bir hediye," dedi. Sonra kapıya yaklaşarak görüntümü kapattı.

Bir anlığına tek görebildiğim kapının önce hafif bir çıtla açılan üst kilidi, sonra da daha uzun zaman alan alttaki ağır kilidi üzerinde çalışırken kollarının hafifçe

kıpırdayışıydı. Sonunda kapımn kolunu aşağı bastırdı ve kapı tepesindeki zili öttürerek açıldı.

. Ağzım açık kaldı. "Resmen restorana zorla girdin."

"Sen bana izin verdin." Kullandığı şey her neyse cebine koydu ve önce ben girebileyim diye geri çekildi. ***"Önden*** buyur."

Alarm çalmadan önce kodu girmek için içeri girerken ona baktım. "Bu senin için bir alışkanlık mı?"

Hemen peşimden gelerek, "Hayır," dedi. "Kardeşlerimle ben küçükken birbirimizin odalarına girebilmek için bazı aletler bulurduk. Bu, yatak odası savaşlarmdan başka bir şey değildi. Bu akşam da bu kapıyı eski bir tornavidanın açabilmesi sadece benim acemi şansımdı. Bu kilitler gerçekten olması gerektikleri gibi değiller."

Bir düğmeye bastım böylece restoranın diğer ucuna kadar aydınlatan bir dizi gömme ışık yandı.

"Onu yanında öylesine taşıyordun çünkü...?"

"Bu akşam, depo olarak kullanmak için amcamm evindeki eski ambara girmeye çalışıyordum."

Nic peşimden geldi. Hayatında gördüğü en büyüleyici yermiş gibi gözleri etrafta gezindi. "Annem yeni ev için bir kamyon dolusu antika sipariş etti ama kendisi birkaç hafta sonra yurt dışından gelene kadar onları içeri almamızı istemiyor. Önce boyanın bitmesini istiyor. O yüzden şimdilik onları saklayacak bir yer bulmaya çalışıyoruz."

Tezgâhın arkasına geçerek anahtarlarımı aramaya başladım. "Yani annen pahalı mobilyalarını, yokluğunda ilgilenmeleri için oğullarına mı emanet ediyor?"

Nic yanıma geldi. Yan yana anahtarları ararken kolu koluma değdi. "Öyle de denebilir."

"Buna tam olarak ikna olduğumdan emin değilim ama kulağa diğer

teorilerimden daha olası geliyor."

"Ne gibi teoriler?"

Çeneme dokundum. "Ünlü bir mücevher hırsızı olmana ne dersin?"

Nic başını hafifçe yana eğerek gülümsedi. Omuzlarındaki gerginlik yavaş yavaş dağıldı. "Aslında bu kulağa çok havalı geliyor."

"Ya da ufak, yaşlı kadınlar yataklarmdayken onları soyuyorsun?"

"Hiç hoş değil."

Bir an aramayı bırakıp ona baktım; kapkara gözlerine, üst dudağının kıvrımına, saçlarının kulaklarınm altına kıvrılışına. Anlaşılmaz bir yanı vardı. Karanlık, belirsiz... Bu, içimde uzun zamandır hissetmediğim bir huzursuzluğu körükledi. Amcamın bulunduğu uyarıyı düşündüm. Aklımda derince bir yer etti. Bu ilk kez de olmuyordu. "Asıl sorun da bu," derken sesim boğazıma takıldı. "...Senin ***ne*** olduğunu bilmiyorum."

Nic doğruca gözlerimin içine baktı. "Belki de bunu en çok ***eğlenceli kılan*** da budur."

Cevap veremeyecek kadar gerilmiş bir şekilde anahtarlarımı aramaya devam ettim. Nic bir kahkaha attı. Kahkahasının baştan çıkarıcı olması için çaba sarf etmediğine eminim ama sesi ve yakınlığımız benim üzerimde öyle bir etki uyandırdı.

Dikkatimi dağıtmak için, "Eee? Annen yurt dışına gidip bütün oğullarını yeni evinde yalnız mı bıraktı?" diye sordum. "Çok güven dolu biri gibi."

Nic tekrar gülerek, "Hiç öyle değil. Sadece Venedik mobilyalarına olan hayranlığı, beş oğluna duyduğu güvensizlikten daha ağır basıyor."

Beş oğul! Yani Beşinci Priestly kardeşi hayal etmemiştim ve o gece kesinlikle hayalet falan görmemiştim.

Nic sonradan, "O uzaktayken isteklerine saygı göstermeye çalışıyoruz," diye ekledi. "Ama bazen ortalığı berbat ediyoruz. Sonunda da erkek kardeşlerin

yaptığı gibi, kavga da ediyoruz tabii."

"Benim kardeşlerim yok. O yüzden bu rekabet meselesine dair hiçbir fikrim yok sanırım."

Nic düşünceli düşünceli başını salladı. "Ne yazık. Kardeşlerim benim en iyi arkadaşlarım."

Kendime hâkim olamayarak, "Luca bile mi?" diye sordum.

Nic anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi. ***"Luca bile."***

"Bu... ***şaşırtıcı*** bir durum."

"Luca pek de fena sayılmaz."

Dilimi ısırdım.

"Aile bağlarmdan daha önemli hiçbir şey yok," diye konuşmaya devam etti. "Büyükbabam hayattayken hep ***'Lafamiglia pri-ma di tutto'*** derdi. Mozolesinde de yazıyor bu."

Zengin misiniz, nesiniz? Yine dilimi ısırdım. "Ne anlama geliyor bu?"

"Aile her şeyden önce gelir."

Dediğim alakasız olsa da, "Güzelmiş," dedim. "Annemin babası öldüğünde mezar taşmda, 'Giyinip kuşandım ama gidecek yerim yok' yazıyordu."

Nic'in kafası karışmış ifadesi hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde sevimliydi.

Açıklama olarak, "Ateistti kendisi," dedim.

"Aaa." Şaşkınlığı alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Komik bir ateist."

"Yaşadığı şekilde öldü. Anneannemi kızdıran şakalar yaparak."

Eğilip tezgâhın arkasındaki dolapları aramaya başladım. İçlerinde katlanmış

önlükler, eski pis kazaklar ve birisinin spor eşofmanı vardı. Muhtemelen benimdi.

Nic tezgâhm üstündeki kâğıtların aralarmı arıyordu. "Restoran müdürü senin bu tarafa geçmeni sorun eder mi?"

Bir dolabı daha açıp içini karıştırarak, "Anahtarlarım burada değil," dedim. Toz kümeleri ve kırık kalemler dışmda hiçbir şey yoktu. "Muhtemelen kıyıda köşede bir yerdedirler."

Başımı kaldırdım. Nic bir menü almış inceliyordu.

Yine, "Bakmam sorun olur mu?" diye sordu.

"Hayır." Başka bir bölmeyi denedim ve parmak uçlarımın tırtıklı metal bir şeye değdiğini hissettim. "Biz çıkmca kilitlerim. Buraya geldiğimizi bile anlamaz."

Nic kâğıtların aralarım karıştırıp arada bir durarak tekrar üst üste koyarken sayfalarm seslerini duyabiliyordum.

"O nerede?"

Bölmenin daha içine uzanabilmek için omzumu büktüm. "Kim?"

"Müdürünüz."

"Arkadaşı ölmüş. O yüzden onun ailesini ziyaret etmeye gitti. Şimdi nerede olduğunu bilmiyorum." Amcamm kızarmış, tombul ve memnuniyetsiz suratı kafamda canlanınca durakladım. İçim sızlayınca onu özlediğimi fark ettim. Umarım beni yakında arardı.

Anahtarı avuçlarıma aldım ve bir zafer hissiyle tanıdık kenarlarım hissettim.

Nic aranmayı bıraktı. "Yani geri dönmedi mi?

Dolabın içinden çıktım. Bir tane pirinçten restoran anahtarı, bir tane gümüş renginde daha küçük bir kilidin anahtarı, mor ev anahtarım ve Millie'nin aldığı gösterişli bir Eiffel kulesi anahtarlığı. Ayağa sıçradım ve zaferle anahtarları

önümde salladım.

"Buldum!" Onları çantama attım.

Nic'in gülümsemesi tek yanağmda daha belirgindi, sağ elmacık kemiğine doğru uzandı. Aramızda bir adım falan vardı. Artık aramayla meşgul değildik ve birbirimizden başka bakacak bir yer yoktu. Birdenbire ortam çok daha samimi bir hal aldı. Restoranda tek başıma, sırılsıklam bir halde dururken, ona duyduğum farkındalık yoğunlaştı. Her verdiğim nefesin olması gerektiğinden daha sesli olduğunun farkmdaydım.

"Seni eve bırakmamı ister misin?" diye sordu. "Dışarıda hâlâ çok yağmur yağıyor. Eriyip gitmeni istemiyorum."

"Benim bir cadı olduğumu mu ima ediyorsun?"

Nic dehşete düşmüş gibi bir ifade takındı. "Kesinlikle hayır. Ben tam bir centilmenim."

"Kızları evinin önünde yere düşürüp gece yarısı restoranlara izinsiz girmen dışında," diye vurguladım. Çakıyla ilgili bir şey daha eklemeyi düşündüm ama babasını ve az önce bana güvenerek anlattıklarını düşünerek kendime hâkim oldum.

Ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Evet. Onlar dışında."

Tereddüt ettim. "Eve bırakılmak harika olurdu."

Kestane rengi saçlarındaki daha açık renkli tutamlara odaklanarak, onun peşinden restoranın diğer ucuna gittim.

Nic kapıya doğru giderken ellerini iyice ceplerine sokup restoranı son bir kez daha inceledi. "Burası çok retro," dedi.

"Zamanla alışıyorsun."

"Anneminki gibi," derken neşeyle hafif kahkaha attı. "Aslında bazen hâlâ alışmakta olduğumu hissediyorum."

"Ben de bazı insanlara karşı böyle hissediyorum." Jack'i düşünüp uyarısını özellikle düşünmeden gülümsedim. Uğraşması güç ve sağı solu belli olmayan biri olabilirdi ama bir kez hayatınıza girdi mi, sizi siz yapan bir ben gibi hep orada olurdu.

"Ama eminim kimse seninle ilgili öyle düşünmüyordur Sophie."

Sadece Cedar Hill'deki bin kadar insan. "Bilsen şaşırırdın."

"Öyle mi?" Nic eşikte duraklayarak tekrar bana doğru döndü.

Kendimi sadece bana bakarak nefesimi kesişine değil, bu çocukla ilgili şüpheli her şeye odaklanmaya zorlayarak, "Gitmeliyiz," diye geveledim.

Hayal kırıklığına uğradıysa da belli etmedi. Onun yerine ka-püşonlu eşofman üstünün fermuarını açtı.

"Al," deyip bana uzattı. "Arabaya koşmak zorunda kalacağız." Kendisi siyah tişört ve siyah kot pantolonla kalarak kolunu bana uzatmış bir halde bekledi. Dişlerini sıktı. Bu jestini reddetmem için bana meydan okuyormuş olduğunu hissettim. "Lütfen."

"Madem bu kadar ısrar ettin."

Eşofman üstünü aldım ve üstüme geçirdim. Bana en az dört beden büyüktü. Fermuarmı çektikten sonra kollarmı ellerim içinde kaybolacak şekilde çektim. Nic'in yüzündeki gerginlik dağıldı. Eşofman üstü pelerin gibi dönsün diye kendi etrafımda dönme isteğimi bastırdım. ***Garip garip davranma.***

Nic bana bilmiş bir ifadeyle gülümsüyordu.

"Ne?" Artık görünmeyen ellerimi bellerime koydum. "Sen büyük boy bir eşofman üstü giymiş sırılsıklam bir sıçan görmedin mi hiç?"

Kahkaha atarak, "Senin gibisini görmedim," dedi.

"O zaman daha çok dışarı çıkman gerek."

"Anlaşılan öyle."

Işıkları kapatıp alarm kodunu tuşladım ve kapıyı arkamızdan kilitleyip Nic'in peşinden dışarıya, şiddetli yağmurun içine çıktım.

Buraya geldiğimde Nic'in cipini görmediğime şaşmamak gerek. Otoparkm sokak lambalarının bile yanmadığı diğer ucuna park edilmişti. Yüzümüze kovalar dolusu yağmuru çarpan rüzgarın şiddeti altında yalpalaya yalpalaya koşarak ona doğru gittik. Arabanın yanma ulaştığımızda kapıyı kapatmak için fırtınayla mücadele vererek arabaya atladım. Soğuk deri koltuğa kendimi bıraktım ve Nic arabayı çalıştırırken kollarımı bedenime doladım. Eşofman üstünün sıcaklığından mahrum kaldığı için dişleri birbirine çarpıyordu.

Yolu, evimi ona tarif ederek ve saçlarım nem yüzünden fazla elektriklenmesin diye ellerimi saçlarımda gezdirerek geçirdim. Nic evimin önünde durduğunda, kendimi aramızdaki akıcı muhabbete ve hoş bir kuruluk hissine daha yeni bırakmaya başlamıştım.

"Bıraktığın için teşekkürler," derken birlikte geçirdiğimiz zamanın bitmesine üzüldüğümü çok belli etmemeye çalıştım. Arabanın kapısını açtım. Rüzgârın etkisiyle kapı dışarı doğru savruldu.

"Sophie." Nic bana doğru eğildi ve bacağımı tutarak belden aşağımı arabanın sıcaklığı içinde bıraktı. "Bekle."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve Nic ne kadar sesli çarptığını duyabilir diye aniden endişelendim. Çok hızlı nefes alıp vermemeye ya da dizimdeki eline bakmamaya çalıştım. Ona baktım ve kollarımı, belimi, benim... kendi eşofman üstünü incelediğini fark ettim.

"Aaa..." Kendime kızarak saçlarımı dışarıya doğru silkeledim. "Eşofman üstün."

Fermuarını açmaya başladım.

Elini dizimden ayırmadan çabuk çabuk, "Hayır. Konu o değil," diye cevap verdi. "Onu bana başka bir zaman verebilirsin."

Ellerimi kucağıma koyup bekledim. Nefesim boğazıma takılmış gibiydi. Nic'in

kendisini başka bir şey için hazırladığını görebiliyordum. Aklımdan binlerce ihtimal geçmeye başladı ve birdenbire kalbim göğsümde delik açıp yerinden fırlayacak gibi oldu.

Nic aniden kendinden emin olamayan bir ifadeyle keskin bir nefes aldı. "Çakı..., dedi yavaşça. "Onu geri alabilir miyim?"

Yüzüm düştü ve içimde, umuda çok benzeyen bir şey sönüp gitti. Çantamın içine uzanıp bıçağı çıkararak acele bir hareketle onun uzattığı eline koydum. "Tabii ki. Unutmuştum."

Onu içine alarak avucunu kapattı ve yüzüne bir rahatlama yayıldı. "Teşekkürler."

"Sanırım en iyisi bu. Yani benim etrafta yanımda bir bıçakla gezmem pek de iyi bir fikir değil. Muhtemelen üstüne falan düşerdim." Duyduğum rahatsızlık hissini dağıtmaya çalıştığım için sözcüklerim damdan düşer gibi, tiz cümleler halinde çıktı. "Muhtemelen kendimi falan öldürürdüm ve ölmek için kesinlikle bundan daha az utanç verici yollar vardır." ***Daha uygunsuz olabilir misin acaba?*** Bu son dediğimden sonra yüzümü ekşittim. Sonra da başka bir patavatsızlık yapamadan arabadan indim. "Her şey için tekrar teşekkürler."

"Sophie?" Nic yüzünde ciddi bir ifadeyle yanındaki koltuğa doğru uzandı. "Benim için bir şey yapar mısın?"

"Ne?"

"Ölmek için çeşitli yollar düşünme."

"Düşünmem."

"Güzel."

Küçük, kontrollü bir gülümsemeyle geri çekildi. Ben de kapıyı kapattım.

Arabası sokağın sonundan dönüp gözden kaybolana kadar yağmurda durup izledim. Sonra da eli morarmış, üzerine ismi kazınmış çakısı olan ve az önce babamın restoranına izinsiz giren çocuğu düşündüm ve neden onu gidişine bu kadar çok üzüldüğümü merak ettim.

ONUNCU BÖLİİM

SANATÇI

Nic'in eşofman üstüyle yapılacak tek bir şey vardı.

Ertesi sabah Millie'yi arayıp ona her şeyi anlattığımda, "Mükemmel. Bunu onun evine gidip onu cumartesi günkü partiye çağırmak için bir bahane olarak kullan," dedi.

Alexle olan kavga yüzünden Millie, Nic'den pek de haz etmiyordu ama kin de tutmuyordu. Erkeklerin hep böyle şeyler yaptıkları göz önünde bulundurulursa, Millie Nic'in potansiyelini kesinlikle görebiliyordu ve hâlâ ev partisine davet edilmesi gerektiğini düşünüyordu. Alex'in Nic'in gelişine nasıl tepki vereceğine dair bir fikrim vardı ama Millie son derece kararlıydı. Alex'in onun misafirlerini veto etme hakkı yoktu. Özellikle de kendisininkilere kıyasla sayıca çok az oldukları için.

Ayrıca Millie benim acınacak aşk hayatımla çok ilgiliydi ve Nic, Cedar Hill'de yeni olduğu ve babamın yakm geçmişiyle ilgili bir şey bilmediği için, Millie onu, âşık olmam için nadir bulunan, beni yargılamayacak bir fırsat olarak görüyordu. Nic'in benim için iyi ya da kötü olmasının bu kararda bir etkisi yoktu. Bu durum, özellikle de Dom basketbol turnuvasından hemen sonra kendisine çıkma teklif ettiği için onu ve ailesini, Millie'nin daha çok merak etmesine neden oluyordu.

Telefonda, "Domla saat altıda randevumuz var. O yüzden eğer ilginç bir şey öğrenirsen bu akşam beni ara," diye cırladı. "Ayrıca o eve girersen fotoğraf çekmeyi unutma. Bunu bana borçlusun. Meraktan ölemeyecek kadar gencim."

Millie'ye Nic'in haberi olmadan, sapık gibi onun evinin fotoğraflarını çekmeyeceğimi söylememeye karar verdim. Onu partiye davet etme fikri bile zaten yeterince korkutucuydu. Ya hayır derse? Ya ever derse, sonra da oraya geldiğinde toplumdan dışlanmış biri olduğumu öğrenirse? "Sadece Dom'un yara iziyle ilgili bilgi alırsan," diye karşılık verdim.

Telefonu kapatmadan önce neşeyle, "O cepte zaten. Bugün için iyi şanslar. Pişman olmayacaksın," dedi.

Priestly Malikânesi'ne ulaştığımda, gerginlikten ölecektim. Eski görkemli haline dönüşeceği şekilde restore edilen malikâne âdeta bir masaldan çıkmış gibiydi. Kavurucu güneşin altında pencereler elmas gibi parlıyorlardı. Duvarlarını saran sarmaşıklar olmadan da dış cephenin tamamı lekesiz bir kaymaktaşı beyazıydı.

Bunu tam olarak nasıl yapacaktım? ***Selam, bana eşofman üstünü ödünç verdiğin için teşekkürler. Bu arada Millie'nin cumartesi günkü partisine neden gelmiyorsun? Tesadüfe bak ki o gün benim de doğum günüm ama oradaki insanların çoğu beni sadece görmezden gelecekler çünkü babam bir katil; bu da şeytanın soyundan olduğum anlamına geliyor. O zaman ne dersin ? Gelecek misin ? Muhteşem;*** Ayrıca ya Nic evde yoksa ve kapıyı Luca açarsa? Kardeşine Millie'nin cumartesi günkü partisine gelmesini ama berbat biri olduğun için senin gelmemeni sağlamasını söylesene. Kapıyı Gino açarsa da parlak bir şeyle onun dikkatini dağıtabilir ve Nic'in eninde sonunda kapıya gelmesini umardım.

Eşofman üstü kolumun üstüne serilmiş bir halde, düşüncelerim bu durumun kötüye gitmesi ihtimallerine kayarken, zili çaldım. Evin içinde yankılandığını duymayınca, emin olmak için pirinç tokmağı kullanmaya karar verdim. Bekledim. Kapıya tekrar vurdum.

Şimdi ne olacaktı? Evde kimse yoksa ne yapacağıma dair fevkalade fikirler bulmamıştım. Eşofman üstünü kapınm dışma bırakıp bu duruma bir nokta mı koymalıydım? Ne büyük bir hayal kırıklığı. Düşünmeden araba yolunun evin etrafını saran ve malikânenin ince bir yol şeklinde daralan yan tarafına yöneldim.

Arkaya ulaştığımda, şaşkınlıkla durdum. Ne beklediğimi bilmiyordum. Belki bir tenis kortu ya da yüzme havuzu olabilirdi ama kesinlikle öyle bir şey bulmadım. Küçük ve çimlerin fazla uzun olduğu bahçeyle, evin etkileyici dış görünümü arasmda dağlar kadar fark vardı. Kenarlarda solmuş gül ağaçlarma dolanmış ot öbekleri vardı. Mahvolmuş bahçenin en gerisinde üstünde taşlara gösterişli kuş figürlerinin oyulduğu bir çeşmenin kalıntıları vardı. Çimlerin ortasmda güvelerin kemirdiği üç ayak üzerinde duran geniş ahşap bir.masa vardı.

Arkamda bahçeye bakan filmli camdan gömme bir çift kanatlı kapı vardı. Hafif aralıktılar.

Yumruğumla cama hafifçe vurarak kapıyı açmış oldum ve geniş mutfağa göz ucuyla baktım. Duvarlar ve dolaplar bembeyazdı. Açık renk parkeden yerler de yeni gibi duruyordu. Siyah döküm bir ocak, spot ışıklarıyla donatılmış yüksek tavana doğru uzanıyordu.

içeriden müzikal bir ses, "Kimsiniz?" deyince gizlice gözetlediğim için irkildim.

Tereddüt ettim. Sesin sahibi tanımıyorsam o da beni tanımazdı. Yani adımın ne faydası olacaktı ki?

Bir an durduktan sonra, "Ben Sophie," dedim.

Cevap gelmedi.

"Sadece bir eşofman üstünü geri getirmiştim."

Kapıları bir parça daha araladım. Mutfağm daha çoğunu görmeye başladım. Beyaz duvarlarda süslü çerçeveli yağlı boya tabloları asılıydı. Bir tanesinin Da Vinci'nin Meryem ve Çocuk tablosu olduğunu seçebildim. Bu anneannemin de en sevdiği tablolardan biriydi. Ama dini bir havası olan diğer tablolar bana yabancıydı. Şaşkınlıkla baktım. Daha önce bir evde böyle sanat eserleri görmemiştim hiç. Ev, galeri ya da kilise gibiydi ve büyüklüğü karşısmda ürktüğümü hissettim. Telefonumu çıkarıp Millie'ye göstermek için bir fotoğraf çekmeyi aklımdan geçirdim ama mantığımın sesi bana engel oldu.

Temkini elden bırakmayarak küçük adımlarla içeri girdim.

Mutfağm ortasında mermer tezgâhlı bir mutfak adası vardı. Onun ötesinde de kâğıtlar ve etrafa yayılmış kalemlerle dolu cam bir masa vardı. Masada bir çocuk oturuyordu ve resim çiziyordu.

Onun orada olduğunu net bir şekilde görebilsem de, "Kimse yok mu?" diye seslendim. -

Başını kaldırıp baktı ve çarpıcı mavi gözleri hemen gözlerimi buldu. İçim bir fena olduğu için kaşlarımı çatarak gözlerine odaklandım. "Luca?"

Cevap vermedi. Sadece kurşun kalemini bırakıp sessizce düşünerek oturdu.

Dirsekleri masanm üstündeydi. Çenesini dua eder gibi uçlarını birleştirdiği parmaklarına yaslamıştı.

Nefesimin boğazımda düğümlendiğini hissettim. "Aaa!"

Luca değildi. Penceredeki çocuktu. Geçen gecede de olduğu gibi gözleri kocaman açıldı ama bu kez beni tanıdığı için. Gözleri, buğday teninde göz kamaştırıcı, çarpıcı bir maviydi. Aynı Luca'nınki gibiydi ama daha farklı görünen bir yanı vardı. Belki de Luca'nm gözlerine kıyasla daha sıcaktılar.

O hoş, canlı sesiyle, "Seni tanıdım," dedi.

İnanılmaz büyülenmiş bir halde ona doğru ilerledim. Lu-ca'nmki gibi insanın içine işleyen gözleri, bronz bir teni ve simsiyah saçları vardı. Ama Luca'nm tutamlar halinde gözlerinin önüne düşen saçları gür ve uzunken, bu çocuğun saçları kısa ve düzgün kesilmiş ve yüzünden tamamen geriye doğru taranarak keskin çenesini ve belirgin elmacık kemiklerini ortaya çıkarmıştı. Luca'ya göre daha zayıftı ve hafif kamburdu. Benden yaşça büyük olup olmadığını anlayamadım. Öyle görünmüyordu ama Luca'ya olan benzerliği öyle olabileceğini düşünmeme neden oldu.

"Geçen hafta evimi gözetliyordun." Ellerini indirip önündeki masaya koydu ama gözleri tedbirli bir şekilde hafifçe kısıldı.

Masaya ulaştığımda durup tereddütle oyalandım. Onun neden bana doğru gelmediğini ve geçen hafta basketbol turnuvasında neden oynamadığını fark ettim. Tekerlekli sandalyedeydi.

"Evet, o bendim," diye cevap verdim. Dik dik bakmaya çalıştım ama Luca'ya öyle çok benziyordu ve ondan bir o kadar da farklıydı ki ikisini birleştirmek güçtü. "Sadece merak etmiştim."

"Sanıyorum sonrasında da çok kötü düştün," diye ekledi ama kabalık etmiyordu.

"Orası tartışılır. Aslında kardeşin bana çarptı."

Gülümsedi. Bu da onun birdenbire çok genç ve âdeta bir çocuksu görünmesine neden oldu. "Umarım özür dilemiştir."

"Eninde sonunda diledi." Ellerim masanın kenarına değene kadar biraz daha yaklaştım. "Ona çok benziyorsun." Nedeni o gözlerdi. Öylesine olağanüstüydüler ki. İki farklı suratta yer almaları bana inanılmaz geliyordu. "Yani Luca'ya. Dik dik bakmak istemiyorum ama gerçekten inanılmaz bir şey bu."

"Eee... İkiz olabiliriz ama aynı değiliz," dedi.

Bu açıklama karşısında sadece kısmen şaşırdım. Benzerlikleri ürkütücü olsa da, bütün Priestly kardeşler aynı yüz hatlarına sahiptiler ve bu çocuğun da Luca'da olmayan masum bir havası vardı. Tatlıydı ve ikizini varlığına tahammül edilemez bir pislik yapan şey her neyse ondan etkilenmemiş gibi görünüyordu.

"Öncelikle o tekerlekli sandalyede manevralar yapmak konusunda benim elime su bile dökemez." Sağ elinin altındaki tekerleğe dokundu ve utangaç bir ifadeyle gülümsedi. "Ayrıca ben ondan daha zekiyim."

"Buna şüphem yok." Bu konuda hemfikir olmama memnun olmuşa benziyordu. "Ben Sophie. Ama zaten söylemiştim adımı."

"Merhaba Sophie." Gülümsemesi insanın içini açan bir görüntüydü. Düşününce, Luca'nm böyle görünme ve davranma ihtimali vardı ama bunu tercih etmiyordu. "Ben Valentino."

One doğru eğildi ve kalemini tekrar eline alarak işaret ve başparmağı arasında döndürdü. Dikkatim ona kaydı ve önümdeki sayfalar aniden canlamr gibi olduğunda ağzım açık kaldı. "Bunlar inanılmaz."

Valentino, elini hiç de hak etmedikleri bir kayıtsızlıkla çizim-lerinin üstünde salladı. Çizimleri baş döndürücüydü ve bunu kesinlikle görüyor olmalıydı. Daha da ötesi, yeteneğine ***sahip çıkıp*** benimle aynı fikirde olmalıydı. Ben eskiden Mickey Mouse'u çizebildiği için babamın iyi olduğunu sanırdım ama bu sanatsal çalışmalar bambaşka bir seviyedeydi.

Gözlerimi çizimlerin üzerinde dikkatlice gezdirdim ve Nic'in yandan bir profilini görünce durdum. Kurşun kalemle çizilmiş, dikkatlice uygulanmış gölgeler çatık kaşları ve elmacık kemiklerinin altında toplanmıştı. Odaklanmış ifadesinde dudakları hafif aralıktı. İleri doğru bakıp bu karenin dışında bir şeye

odaklanırken saçları kulaklarının altında kıvrılmıştı.

"Öyle gerçekçi yapmışsın ki."

Göz ucuyla Valentino'ya baktım. Dudağını ısırarak düşünüyordu. "Ben ilk bakışta her zaman göze çarpmayan özellikleri arıyorum," dedi. "Bizi biz yapan yanımızı ve içten içe gerçekten nasıl hissettiğimizi belirleyen özellikleri. Yüzeyin altına bakmaya çalışıyorum."

Tutkusu sesine hâkim olmaya başladı. Elleri kendilerine özgü bir hararetle canlandılar. "Bu hayat öylesine karmaşık ki gerçekten olmamız gereken insanlar olma şansım nadiren yakalıyoruz. Onun yerine, reddedilme korkusuyla, pişmanlık hissiyle, birinin bizim asıl benliğimizi sevmeyeceği, bizi harekete geçiren şeyleri anlamayabilecekleri fikriyle uğraşmaktan kaçmak için maskeler takıyor ve önümüze duvarlar koyuyoruz. Ben hayatın gerçekliği üzerine çalışmak istiyorum, ışıltısı değil. Her yerde güzellik var. Karanlıkta bile aydınlık var, hem de çok nadir rastlanan türden bir aydınlık."

Hevesinin yüzünü aydınlatışma şahit oldum. "Ben böyle düşünen ve konuşan kimseyi tanımıyorum," diye itiraf ettim. "Bu... her zaman görülenlerden farklı."

Sadece, "Gerçek bu," dedi.

"Diğerlerini de görebilir miyim?"

Kurşun kalemini bırakıp tekerlekli sandalyesini geriye çekti. Eşofman üstünü yanımdaki sandalyenin üstüne serdim ve ağırlığımı avuçlarıma vererek masanın üstüne doğru eğildim.

Gino ve Dom'un oyun oynarken bir çizimi vardı. Küçücük çocuklar gibi yerde oturmuşlar ve bağdaş kurmuşlardı. Oyun kumandalarını ellerinde sıkıca tutmuş, birbirlerine gülüyorlardı. Omuzları birbirine değiyordu. Başlarını tavana doğru, geriye eğmişlerdi. Coşkuyla gözlerini kısmışlar, burunlarını kırıştırmışlardı. Dom boşta kalan eliyle Gino'nun atkuyruğunu dağıtıyordu.

İç geçirerek, "Dünyanın en mükemmel ânı gibi," dedim.

Valentino gözlerini bu sahneye dikmiş yavaşça, "Mutluluk," dedi.

Bakışlarım tekrar Nic'in profiline kaydı. Dişlerini sıkmış, yüzünde odaklanmış bir ifade vardı.

Valentino, "Bu da kararlılık," diye ekledi.

Nic'in çiziminin yanında mutfakta duran bir kadın portresi vardı. Önündeki pencereden dışarı bakarken elleriyle tezgâhın kenarlarından tutuyordu. İnce uzundu ve salaş bir görüntüsü vardı. Üzerinde de ayakuçlarında toplanmış yere kadar uzanan ipek bir sabahlık vardı. Güneş ışığı burnunun ucuna dokunuyordu. Bir tutam siyah saçı beline doğru uzanıyordu. Kaşları sertçe çatılmıştı. "Bu anneniz mi?"

Valentino başını salladı.

"Çok güzel," dedim.

O da serinkanlılıkla, "Çok sinirli," dedi.

Uzanıp bir sonraki portreyi kendime doğru çektim. Luca. Siyah bir takım elbise giymiş, bir çardakta tek başına oturuyordu. Dizlerini göğsüne doğru çekmiş, dirseklerini onlara yaslamıştı.

Düşük omuzları, bedenini Valentino'nunki gibi daha küçük gösteriyordu. Yere boş boş bakıyordu ve parmaklarını sanki kendine zarar vermeye çalışıyormuş gibi saçlarmda gezdiriyordu.

Sertçe yutkundum. Bu çizime bakmak güçtü. Göz ucuyla Valentino'ya baktım ve onun da artık ona bakmadığını fark ettim.

Alçak sesle, "Acı mı?" diye tahminde bulundum.

Valentino, "Keder," diye cevap verdi.

Birdenbire boğazımın daraldığını hissederek, "Bu maskenin altına bakmak zor olmalı," dedim.

Valentino başını kaldırdı. "Onu takmaktan daha zor değil."

İçimi rahatsızlık verici bir his kaplarken, ellerimi geri çektim ve doğruldum. Artık portelere bakmak istemiyordum. Birinin ruhunun en karanlık anlarına, onun izni olmadan bakmak rahatsızlık verici bir histi. "Sen bir maske takıyor musun peki?"

Valentino, "Şu an yüzümde bir tane var," deyip hafifçe gülümsedi. "İkimizin de."

"Bu üzücü bir düşünce."

"Evet," dedi. "Ama bazen alternatifini merak ediyorum. Hiçbir sırrımız olmadığını, gerçeğe hiç ara veremediğimizi hayal et. Ya her şey kendimizi tanıttığımız anda çırılçıplak gözler önüne serilseydi?"

Bu fikir zihnimde dönüp durdu. ***Merhaba ben Sophie. Amcam paranoyak bir kaçık. Babam cinayetten hapiste. Annem de kırık kalbine kafa yormamak için kendini işe boğuyor. Çizgi filmleri gerçek hayata tercih ettiğime oldukça eminim ve sadece bir tane gerçek arkadaşım var. Fırtınalardan ödüm patlıyor ve kedilere karşı yoğun bir şüphe duyuyorum. Tembel hayvanların tatlılığını takıntı haline getiriyorum ve bazen de reklamlarda ağlıyorum.***

"Korkunç olurdu," diyerek onu onayladım.

Valentino sanki az önceki utanç verici içsel monoloğumu dinlemiş gibi bilmiş bir ifadeyle güldü. "Tam bir kaos olurdu."

Tadımm kaçtığmı hissederek başımı salladım. İçten içe aniden ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Valentino bir anlı-ğma beni kendi halime bıraktı. Gözlerim benden alıp çizimlerini, sadece şu an üstünde çalıştığını görebileceğim şekilde üst üste koyarak yeniden düzenlemeye başladı. Çizimde göz kamaştıran siyah bir takım elbise içinde kusursuz görünen belki kırklı yaşlarının ortasında, sayfadan doğruca bana bakan bir adam vardı. Bir an onu tanıyormuşum, onu daha önce bir yerde görmüşüm gibi geldi ama o an geçti ve karşımda onun oğlunu gördüğümü farkettim. Nic'e o kadar çok benziyordu ki sarsıldım. İçinde aynı altın rengi harelerin yüzdüğü aynı kopkoyu gözler, aynı dik, dar burun ve kıvrımlı dudaklar... Saçlarına yer yer aklar düşmüştü ve endişe kırışıklarıyla dolu bir alnı açıkta bırakacak şekilde önlerden dökülmüştü. Yüzünde ciddi ve kasvetli bir ifade vardı.

"Ciddiyet mi?" diye tahmin yürüttüm.

Valentino, "Hayır," derken başını kaldırmadı. "Bu Ölüm." Çizgileri parmaklarıyla dağıtışını izledim. "Onu asla unutmamak için, babamı her gün çiziyorum. Ama artık onda bulunacak bir şey kalmadı. Meleklerin yanında ve artık bir maske takmasına gerek yok. Bütün varlığı uçup gitti."

Cılız bir sesle, "Üzgünüm," dedim. Aklıma gelen, söyleyebileceğim tek şey buydu gerçekten. Yine de yeterli değildi.

Valentino omuz silkti. "Ölümün kaçınılmazlığından uzak duramazsın. Öyle ya da böyle başımıza gelir ve sonunda hepimizi aynı yere götürür. Bu konuda özür dilemek, güneş parladığı için ya da yağmur yağdığı için özür dilemek gibi bir şey."

Ona iyimser olduğu için şanslı olduğunu söylemek istedim ama fırsatım olmadı. Arkamda bir kapı açıldı. Önce kokuyu aldım: Havada hafif tatlı bir koku.

Kokudan sonra berrak ve nazik bir erkek sesi geldi. "Valentino?"

Arkama dönünce ince, orta yaşlı bir adamın şaşkınlıkla bana baktığını gördüm. Buğday tenliydi ve saçları hayatımda gördüğüm en parlak kır saçlardı. Kaşları öyle inceydi ki zor görebildim ama alnında oluşturdukları çukura bakılırsa kalkıktılar.

"Aman Tanrım," derken hafif bir aksam vardı. "Merhaba."

Şık giyimli bir fasulye sırığı gibi bana doğru yaklaştı. Başı tek tarafa doğru hafifçe eğikti. Erkek kıyafetleriyle ilgili fazla bilgim yoktu ama pahalı bir takım elbiseyi gördüm mü anlayabilirdim. Beyaz ince çizgileri olan siyah bir takım elbise giymişti. Altına da parlak gri bir gömlek giyip, fular takmıştı. Sıcaktan ölüyorduysa bile bunu belli etmiyordu.

Elini uzattı. Ben de sıktım. Elimi sıkarken eli soğuk ve sertti. Artık yakında olduğu için tatlı koku daha baskın, hatta neredeyse boğucuydu. Bu koku da bir yerden tanıdıktı ama çıkaramadım.

"Siz kimsiniz?" diye sorarken ağır ağır gülümsemeye başladı.

"Ben Sophie. Sadece şunu bırakmak için uğramışt..."

"Memnun oldum," deyip beni kibarlıkla susturdu ve elimi saygılı bir şekilde bıraktı. .

Yüzünü sarmış kırmızılıklara bakmamaya çalıştım. Sivilce değildiler. İğne batmış gibiydiler. Uzaktan fark etmek, yakından görmezden gelmek zordu. Sanki bir gül bahçesine yüz üstü düşmüş gibiydi.

"İzinsiz girdiğim için affedersiniz. Umarım bir şeyi bölmü-yorumdur. Ben Felice," dedi. Adını söylerken 'liğ-çe' kısmmı belirgin bir İtalyan aksanıyla yuvarladı. "Valentino'nun amcası."

Çakıyı alan kişi. Dudaklarımı tiksinerek büzmemeye çalıştım.

Valentino arkamdan, "Hiçbir şeyi bölmüyorsun," dedi. Sesinde bir kızgınlık belirtisi vardı.

Felice zarif adımlarla, genişten alarak masanm etrafmda dolandı. Parfümlü kokusunun çoğunu da beraberinde götürdü. "Siz çocukların mahallede arkadaş edinmeye vaktiniz olduğundan haberim yoktu."

Valentino keskin bir ses tonuyla, "Uzaktan yakından alakası yok. Sophie sadece bir şeyi geri getirmiş."

Üstümüze çöken tuhaf gerginliği dağıtmak için Nic'in eşofman üstünü havaya kaldırdım.

Felice ona dik dik baktı. "Luca'nm mı o?"

Valentino, "Mümkün değil," dedi.

Felice başını salladı. "Tabii ki değil," diye geveledi. "Onun öncelikleri yerli yerinde."

Bunun bana mı yoksa diğer üç kardeşe mi çarpılan bir laf olduğundan emin değildim.

Felice, bu sanki dünyanın en önemli gizemiymiş gibi kaşlarını çatarak, "Dom'un mu?" diye sordu.

"Hayır. O, şu restorandaki kızla dışarı çıkacaktı."

"Aa! Evet. Tabii ki."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. O zaman Millie'yi çoktan biliyorlar mıydı? Bu olsa olsa yirmi dört saat öncesine ait bir haberdi. Birbirleriyle her şeyi paylaşıyor olmalılardı. Yine de benim kim olduğuma dair hiçbir fikirleri yokmuş gibi davranıyorlardı.

Bir parça hakarete uğramış gibi hissederek, "Bu Nic'in," dedim. "Dün akşam onunla restoranda karşılaştım. Yağmur yağdığı için ödünç almama izin verdi."

Felice kasıldı ve Valentino'ya gizlemekte pek de başarılı olamadığı panik dolu bir bakış attı.

"Nicoli bundan bahsetmedi." Bir anlığına dişlerini göstererek kendisini tekrar kontrol altına aldı.

Cevabı bana âdeta bir yumruk gibi indi. Nasıl oluyor da Millie'yi bilip de bana dair hiçbir şey bilmiyorlardı? Anlaşılan Nic benim, laf arasmda bahsedecek kadar bile önemli olduğumu düşünmemişti. Bu düşünce, buraya geldiğim için bile kendimi bir aptal gibi hissetmeme neden oldu.

"Neyse işte burada," deyip eşofman üstünü gelişigüzel bir şekilde sandalyenin arkasına bıraktım. "Sadece geri vermek istedim ama sonra Valentino'nun çizimleriyle ilgili konuşmaya başladık ve zamanın nasıl geçtiğini anlayamadım."

"Demek öyle." Felice yeğeninin omzuna vurdu ve üst üste konulmuş çizimlere baktı. "Muhteşemler, değil mi?"

Buraya hiç gelmemeliydim diye düşünerek, "Evet," dedim.

Felice ortaya, "Biliyor musun? Sanatsal duyarlılığın yakm zamanda yaşanan çok büyük trajedilerle ilişkisi hakkında çok inanılmaz şeyler okudum," dedi. Valentino'dan uzaklaştı ve masanın etrafmda yürümeye başladı. "Birçok sanatçının en iyi eserlerini özel hayatlarındaki trajedilerin ardından ürettiklerini biliyor muydun?"

İkimizin de cevap vermesini beklemedi ama konuşurken ellerini hareket ettirerek mutfağa doğru yürümeye devam etti. "Ünlü bir İtalyan prens ve birçok kişinin dahi olarak gördüğü Carlo Gesualdo'ya bir bak. Karısını ve onun âşığını yataklarında öldürmüş, vücutlarını parçalamış, sonra da herkesin görmesi için sarayının dışma asmış. Sonra da on altıncı yüzyılın en etkileyici, en karanlık müziklerinden bazılarını bestelemiş."

Valentino sandalyesinde kıpırdandı.

Felice el kol hareketleri yapmayı bıraktı ve tepki vermem için bana odaklandı. "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Planımın nasıl da berbat bir yola saptığım düşünmemeye çalıştım.

Sessizce yer yarılsa da içine girsem ve dünyanın çekirdeğine doğru kayşam diye düşünerek, "Bana göre trajediyi besteci kendi başma getirmiş," diye fikir belirttim. "O yüzden bunu onun başma gelen bir şey olarak saymanız doğru olur mu emin değilim."

"Bir tartışmacısın demek. Anladım." Felice'nin yüzünü neşe dolu bir ifade kapladı. "Ama karışırım yaptıkları yüzünden başına gelenler için, onu aynı şekilde cezalandırmak zorunda olmanın yarattığı bir baskı olduğunu savunabilirsin. Onu cezalandırmak toplumsal bir beklentiydi ama adamın bunu kendi yapmak zorunda olması, bence hâlâ kişisel bir trajedi sayılabilir."

"Ama onu öldürmek zorunda değildi kesinlikle." Keşke Millie, bu on altıncı yüz cinayetinin karmaşasını tartışan şu halimi bir görebilseydi. Son yirmi dört saat içinde olanlar ve mezar taşlarıyla ilgili konuşmalar... Takvim temmuzu gösteriyordu ama kesinlikle Cadılar Bayramı gelmiş gibi hissediyordum.

"Ama karısı sadakatsizdi ve o zamanlarda sadakatsizliğin cezası ağırdı."

"Cinayet kadar ağır mı?"

"Öyle sanıyorum."

On altıncı yüz yıl kadınları adına gücenerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Kadının ihanetinin adamın cevabım haklı çıkardığını düşünmüyorum."

"Demek öyle." Felice sanki çözülmemiş bir bilmecenin cevabını bulmuş gibi işaret parmağını havaya kaldırdı. "Ama verdiği cevabın müzikal mirasına doğrudan yol açtığı gerçeğine bakılırsa, belki de genel olarak değerlendirildiğinde haklı bir sebep olarak değerlendirilebilir aslında. Özetle bence bu, dünyanın daha iyi bir yer olmasma neden olmuş olabilir. Bu noktada da kesinlikle haklı bir sebep var."

"Iu..." diyerek rahatsız bir şekilde konuşmaya başladım. Kafam karışmaya başlamıştı ve kesinlikle bana uzak bir konuya dalmıştım. "Bence bu olay her şeyiyle karman çorman."

Valentino boğazını temizleyerek, "Evet," diye beni destekledi. "Karman çorman. Aynı bu muhabbet gibi."

Felice umursamaz bir tavırla elini salladı. Şimdi de dikkatini arkamızda duran yağlı boya tablolarına vermişti. "Ama asıl mesele müziğin fevkalade olması. İkisi arasında ters bir mantık olması ihtimalini göz önünde bulundurmalısınız. Bu da yapılan karanlık bir şeyin yaratıcı enerjiyle derin bir bağlantısı olduğu, sonuç olarak da güzel bir kompozisyona neden olduğu anlamına gelir."

"Hitler bütün o zulümleri yapmadan ***önce*** bir sanatçıymış." Tarih dersinden kaptığım tek şey bu sayılırdı ve cinayetle ilgili sohbet ettiğimize bakılırsa, Hitler'i neden araya karıştırmayacaktım ki? Bu gün zaten iyice dibi boylamıştı. "O nedenle cinayetin daha ***çok yaratıcılığa*** neden olduğunu ya da tam tersinin olduğunu gerçekten söyleyebileceğinizi düşünmüyorum." ***'Yani ben olsam hemen gidip karımı öldürmezdim'*** tarzında bir şey daha eklemek istedim ama kendime engel oldum.

Felice ellerini kavuşturdu. "Ama bunun düşüncesi bile büyüleyici değil mi? Yani insan ruhunun iki kısmının o şekilde var olabileceğini düşünmek."

Valentino'nun daha önce söylediği sözleri tekrar ederek, "Karanlıkta da aydınlık olabilir," dedi.

Düşünceli düşünceli başını salladı ama huzursuzluğunu hissedebildim. Sandalyenin kenarlarmı öyle sıkıca kavramıştı ki parmakları bembeyaz olmaya başladı.

Ah, şu tuhaf akrabalar yok mu? Nic'in de benim de kafadan hafif rahatsız amcalarımız olmasının oldukça tatlı bir yanı vardı. Belki de bir gün onları tanıştırırdık.

Felice kısa bir sessizliğin ardından, ödünç aldığım özlü söze, "Kesinlikle!" diye cevap verdi. "Bazen de karanlık bir yol büyük bir aydınlığa çıkabilir."

Rahatsız rahatsız kıpırdandım. Yine kafamı karıştırdı ama yeğenlerine bıçak almanın, neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü kesinlikle anlamaya başlamıştım. "Bu, üstünde düşünülmesi gereken bir şey sanırım."

Felice'nin telefonu çalarak odayı kısa süreli etkileyici bir opera melodisiyle doldurdu. Gözlerini kapatarak müzik eşliğinde hafifçe sallandıktan sonra telefonu göğsündeki cebinden çıkararak cevap verdi.

"Ciao, Calvino!" Telefonun mikrofonunu eliyle kapattı. "Bir dakika lütfen," diye fısıldadıktan sonra mutfaktan gitti.

Ardından baktım. "Şey... Kesinlikle... ***çok*** enerjik birisi."

Tekrar Valentino'ya döndüğümde, yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Bitkinlikle, "Sophie, Nic'in eşofman üstünü geri getirdiğin için teşekkürler ama sana karşı dürüst olmak zorundayım. O, burada olmam istemezdi," dedi.

Tokat yemiş gibi hissettim. "Ne?"

Aynı yatıştırıcı hoş sesle, "Niyetim seni kırmak değil," diye konuşmaya devam etti. "Ama çok özel bir aile meselesiyle uğraşıyoruz."

Babalarım mı kastediyordu? Onun ölümü sandığımdan çok daha yeniydi anlaşılan.

"Gidiyorum," deyip yutkundum.

Valentino özür diler gibi gülümsedi. "Lütfen bunu kişisel olarak algılama."

"Önemli değil/' diye yalan söyleyerek ona arkamı döndüm ve aceleyle mutfağı geçtim. Gözlerim kapının solundaki geniş siyah çerçeveye kaydı. Duvarın

ortasında asılıydı ve bu açıdan görmemek imkânsızdı. Çerçevenin içinde Nic'in bıçağının üstünde gördüğüm aynı sembol vardı. Ortasında kızıl bir doğanın olduğu simsiyah bir daire. Sembolün altında, kırmızı el yazısıyla şöyle yazıyordu: ***fa /amigrûa /jı/ma di ûUto.*** Aile her şeyden üstündür. Bunların Nic'in büyükbabasının sözleri olduğunu hatırladım.

Valentino arkamdan, "Sadece zamanlaması...," diye seslendi.

Bütün bedenimin karıncalandığını hissettim. Birdenbire her şey çok fazla geldi. Yanaklarım rengini kaybettikçe daha da karıncalanıyordu. Priestly mutfağmm kapılarını arkamdan çekerek kapattım.

Ben evin sokağımn sonuna daha tam ulaşamadan birisi tişörtümün arkasından tuttu. Geriye doğru sendeledim ve küçük, yumuşak bir bedene çarptım ve nefesim hafifçe kesilir gibi oldu.

Aniden arkamı dönerek beni kavrayan o sımsıkı ellerden kurtuldum.

"Bayan Bailey?" Sesimin tizliği çıkabileceğimi bilmediğim bir oktava ulaştı. "Ne yapıyorsunuz?"

Yaşlı kadın sanki az önce bir limon ısırmış gibi suratını ekşitti. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim Persephone Gracewell. Sen ***ne yaptığını*** sanıyorsun bakalım?"

"Eve gidiyorum. Restorandaki mesaim bir saat sonra başlayacak." Onu sarsmamak için ellerimi sıktım. Bugün geçirdiğim günden sonra, en son ihtiyacım olan şey buydu. "Ayrıca benim adım Sophie!"

"Seni o eve girerken gördüm," diye karşılık verdi. "Sana o aileden uzak durmam söyledim. İçeride o kadar uzun kaldın ki neredeyse polisi arayacaktım."

"Ciddi misiniz siz?"

Bayan Bailey kasıldı. "Sen gazeteleri okumuyor musun hiç?"

"Neden bahsediyorsunuz siz?"

"Son iki haftada yaşanan ***iki tane*** kayıp, ***iki tane*** de esrarengiz ölüm olaylarından

bahsediyorum. Hepsi de bu çevrenin insanlarıydılar ve sen fark etmedin bile. Aç gözlerini Persephone!"

"Gözlerim açık zaten." Ya da ben öyle sanıyordum. Anlaşılan yapacağım bir sürü araştırma vardı.

Bayan Bailey parmağını suratıma doğru uzatmış hâlâ söyleniyordu. "İnsanlar öyle gelişigüzel bir şekilde kendi küvetlerinde boğulmazlar. Biliyorsun, değil mi? Ayrıca kazara çaülardan da düşmezler."

Birdenbire hissettiğim ürpertiyi bir kenara bırakarak, "Ne demek istiyorsunuz yani?" diye sordum.

Bayan Bailey sesini alçalttı. "O evde bir uğursuzluk olduğunu ve senin yanına bile yaklaşmaman gereken bir şey olduğunu söylüyorum."

Sinirimi gizleme zahmetine girmedim. Her gün yeni bir dedikodu çıkıyordu. "Gidip kıyıda köşede böyle şeyler söyleyemezsiniz Bayan Bailey."

Kararlılığını koruyarak, "Bir karanlık var," dedi.

Tekrar yürümeye başladım ve bana yetişmek için acele etmek zorunda kalsın diye hızımı artırdım. "Bahsettiğiniz şey keder. Babalarmm yasını tutuyorlar."

Cevabım karşısında birazcık bile şaşırmış gibi durmuyordu. Hatta alaylı bir şekilde güldü.

Ağzım açık ona baktım. "Bu size ***komik*** mi geliyor?"

"O adam şu an olduğu yerde olmayı hak ediyor."

Aniden durdum.

Nefes nefese göğsü inip kalkarak bana yetişti.

"Az önce ne dediniz siz?"

"Beni dikkatlice dinle Persephone." Kolumdan çekiştirerek, fısıldayabilmek içim

beni kendine çekti. "O adam toprağa girmeyi hak ediyor. Eğer o çocuklar da birazcık olsun ona benzemiş-lerse o zaman onlar da hak ediyorlar."

Ellerimi yanlarımda yumruk yapmış, burnumdan soluyarak uzunca bir süre ona baküm. Onunla ilgili kötü düşünmemek için çok çabalıyordum ama bütün gün altüst olan hislerim yüzünden tek isteğim uzanıp onu ellerimle boğmaktı. ***Benim*** arkamdan da mı ***böyle şeyler*** söylüyordu? Babamla ilgili fikirleri hep çok barizdi. "Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsiniz?" diye sordum.

Bayan Bailey arkasına doğru baktı. Gözleri fıldır fıldır dönüyordu. Titreyen dudaklarıyla "Persephone," diye çıkıştı. "O adama 'Melek Yaratan' demelerinin bir nedeni var."

Melek Yaratan. Midem bulandı ve ayaklarım üstünde sendeledim. Kekeleyerek, "O da ne demek?"

"Sence ne demek?" diye sordu. "Biraz araştırma yaptım da, babalarınm çok kötü bir adam olduğunu söyleyebilirim sana. O çocukların da ondan kalır yanı olduklarını sanmıyorum. Onlardan uzak dur dediğimde bana güvenmek zorundasın. Bundan daha fazla bir şey söylemek istemiyorum."

Bu da ne demek oluyordu ki? 'Bugün daha fazla saçmalık yaymasam iyi olur' deme eşiği mi vardı gerçekten? Ona bitkin bir ifadeyle baktım. Bunu söylemekten ne kazancı olabilirdi ki? Bayan Bailey olay yaratmada uzman biri ve tek kişilik bir ayaklı gazete olarak tanınıyordu. Kaç kişiyi benden uzak durmaları için uyardığmı merak etmeye başladım. Nic kötü değildi. Bundan emindim. Hatta kardeşleri de değildiler. Basketbol ve bilgisayar oyunları oynuyorlardı. Birbirilerine takılıp kızlarla flört ediyorlardı. Birini babasının şöhretine bakarak lekelemek adil değildi. Ben bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum ve birçok eski arkadaşımın yaptıkları hatayı yapmaya niyetim yoktu. Özellikle de Nic'in babası çoktan bu dünyadan göçmüşken.

Tekrar yürümeye başladım.

Bayan Bailey de hızlandı. "Seni uyarmaya çalışıyorum."

"Peki." Beni eve daha çabuk götürebilmeleri umuduyla kollarımı sallayarak, bir sonraki köşeyi döndüm. "Düşündüğünüz için teşekkürler."

"O evde ne yapıyordun ki hem?"

Her ne kadar onun dedikodu bağımlılığını daha fazla beslemek istemesem de, gerçeğin onun susmasını sağlayacağını düşündüm. "Ödünç aldığım bir eşofman üstünü geri veriyordum."

"Bir tuhaf kokuyorsun."

"Teşekkürler."

Beni koklamaya başladı.

Tekrar durakladım. "Ne yapıyorsunuz?"

"Benim altı duyumun hepsi de çok gelişmiş. Bu kokunun ne olduğunu bulmaya çalışıyorum."

Felice'yi ve onun bunaltıcı kokusunu hatırladım. Onun elini sıkarken kullandığım elimi kaldırıp koklarken, "Tatlı mı?" diye sordum. Kokusu parmaklarımda birazcık kalmıştı ama Bayan Bailey'nin yansıttığı kadar yoğun değildi. Belki de alışmıştım.

"Evet," deyip elimi alarak kokladı. Odaklandığında bütün yüzü kırıştı. "Bu yeni bir parfüm mü?"

"Parfüm sürmedim."

Biraz durakladıktan sonra göğsü inip kalkarak, "Demek öyle," dedi. "Ne olduğunu biliyorum."

Sabırsızlanıyormuşum gibi yaparak kollarımı göğsümde kavuşturdum ama mideme soğuk bir şey oturmuştu âdeta. Bu yemi ***yutmadan*** edemezdim. "Neymiş?"

Bayan Bailey suçlar gibi tek kaşını kaldırarak tadmı çıkara çıkara cevap verdi. "Bal."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

İSİM

Günün geri kalanı monotondu. Jack Amca'm sonunda beni yoklamak için restoranı aradı. Bana yeni telefon numarasını verdi ama ben daha ona hiçbir şeyi anlatma fırsatı bulamadan, telefonu kapattı. Mesaimin geri kalanını onun tam olarak ne yaptığını ve neden henüz gelmediğini merak ederek geçirdim. Bal meselesini de, Felice'nin tuhaf kokusunun kasanın yanında bulduğum kavanozla bir alakası olup olmadığım da merak ettim.

Ursula amcamın boşalttığı koltuğu doldurmak ve masalara servis yapmaktan çok, mutfakta öpüşerek zaman geçiren Alison'la Paul'ün boşluğunu doldurmak için, on iki saatlik mesailer yapıyordu. Diğer yandan Millie'yse bugün izin almıştı ve gününü akıllıca kullanıyordu. O akşam restorandan çıktığımda onu aradım ve günlerimizin nasıl geçtiğiyle ilgili karşılıklı rapor verdik.

Abartılı bir nefes alarak, "Yani Valentino seni resmen kovdu mu?" diye sordu.

Bu konuda hâlâ bir parça utanç duyarak, "Öyle sayılır,"

dedim. "Ama her şeyde bir tuhaflık vardı. Sen randevunuzda Dom'dan tuhaf bir

elektrik aldın mı?"

"Hayır!" Sesindeki heyecan hattan âdeta fokur fokur kaynayıp geldi ve Domla onun arasındaki ilişki çok farklı geliştiği için tatsız bir kıskançlığa kapıldım. Millie neşeyle bıcır bıcır konuşarak, "Sadece ***birlikte takıldık*** ve pikniğe gittik," dedi. "İnanabiliyor musun buna?"

Otoparkın sonuna ulaştığımda duraklayarak hangi yoldan gideyim diye düşündüm. "Gerçekten mi? Bu kulağa çok..."

"Semaryodan okunuyormuş gibi mi geliyor? Biliyorum. Sanki filmlerden bir sahne gibi."

"Peki ya yarası?" diye sorarken yolun karşısına geçtim ve kestirmeden gitmeyi tercih ettim. Dostane karşılamalara yabancı olan Priestly Malikânesi'nin canı cehenneme!

Millie esneyerek, "Tekne kazası," dedi.

"Gerçekten mi?" sesimden şüphe duyuluyordu. Dom pek de tekneye binecek bir tipe benzemiyordu. Ama kardeşleri de basketbol oynayacak tiplere benzemiyorlardı zaten ve o konuda da yanılmıştım.

Millie, "Evet, sıkıcı bir anı. Oltanın ucuyla ilgili bir şey," diye geçiştirdi. ***"Her neyse,*** dürüm sandviç ve buzlu meyve suyu alıp Rayfield parka gittik. Saatler boyunca sadece konuştuk. Benimle gerçekten ilgiliymiş gibi duruyordu. Yani sanırım bu iyi bir işaret."

"Kesinlikle." Evime doğru giden yol hafifçe yokuş yukarı çıkmaya başladı ve aynı anda Millie'ye beni rahatsız eden her şeyi açıklamaya çalışırken, zar zor yokuş çıktığımdan göğsüm yanmaya başladı. Babalarının ünlü bir katil olabileceği meselesinden de bahsettim. Bayan Bailey'ye güvenememiş olsam bile, cep telefonumda 'Priestly Katil Chicago' kelimelerini mümkün olan her kombinasyonda Google'da aradığımda Nic'in ailesine dair hiçbir şey çıkmadı. Millie'nin de bunu bilmesini istedim.

Risk alarak, "Onlardan uzak durmamız gerektiğini düşünüyor musun? En azından neler olduğunu öğrenene kadar," dedim.

Millie memnuniyetsizlikle mızmızlandı. "Soph, Bayan Bailey tam bir ayaklı gazete. Saçma sapan dedikodulara bayılıyor. Anneme hamile olduğumu söylediği zamanı hatırlıyor musun? Aklını kaçırmış. Dom'un ya da ailesinin hiç kötü bir yanı yok. Güven bana."

"Bence ortada o kadar da düzgün olmayan bir şey var."

"O zaman ne olduğunu çözelim/' diye ısrar etti. "Bunu bir cinayet romanı gibi düşün. Seksi bir cinayet romanı."

Yine baskın bal kokusu ve Dom'un bir ***tekne kazası*** geçirmiş olması fikri üzerine kafa yorarak, "Ya bu çözmeye çalışmamamız gereken bir şeyse?" diye sordum. Onu güverte ayakkabıları giyerken hayal edemedim bir türlü.

Millie, "Senin Nic'e nasıl baktığmı gördüm Soph. Bana onun çözülmeye değer olmadığmı söyle," dedi.

Belki de haklıydı. İçimde kötü bir his olsa da Nic'in bana hissettirdikleri inkâr edilemezdi. Millie de bunu biliyordu. Ayrıca kulaktan dolma laflarla onun neşesinin de içine etmek istemedim.

Onun yerine, "Peki neden bahsettiniz?" diye sordum.

"Bana eskiden ailesiyle nasıl şehrin merkezinde yaşadığından ve banliyölerin onlara kıyasla ne kadar sıkıcı olduğundan bahsetti. On dokuz yaşında, ki bu seksi ve riskli bir durum, ama şu saç jölesi olaymı biraz abartıyor. Yani Danny Zuko sadece Cadılar Bayramı'nda güzel görünen bir kılık. Tabii bu, o konuşurken benim sersem sersem bakmama engel olmadı. Orası ayrı. Sürekli dediklerini tekrar etmesini istemek zorunda kaldım ki bu rahatsızlık vericiydi. Neyse sonra muhabbet çoğunlukla bana döndü ama ben oldukça hayranlık uyandırıcı bir konuyum zaten. Ayrıca senden de biraz bahsettik."

Yanaklarımın ısındığını hissettim. "Neden ki?"

Yokuş boyunca yanımda dış bahçe kapıları olan evlerin ve sıra sıra vişne ağaçlarının uzandığı dar bir bulvara döndüm. Yolun yarısı Lockwood Bulvarı'yla çakışıyordu.

"Seninle ilgili konuşmayı her ne kadar çok sevsem de, lafı kazara sana getiren Dom'du aslında."

"Öyle mi?" Dom'u, Gino'dan bariz bir şekilde daha az tuhaf oluşu ve 'Ben kibirli bir pisliğim' ölçeğinde Luca'dan çok daha aşağıda yer alışı dışında tanımıyordum hiç. "Benimle ilgili ne dedi?"

"Restoranla falan ilgili bir şeyler sordu. Senin restoranı amcandan muhtemelen yakmda devralacağından ve şenle en iyi arkadaş olduğumuzdan, yani doğal olarak bana ***çok büyük*** bir zam yapacağından bahsettim."

Alay ederek, "Doğal olarak," diye razı oldum.

"Sonra Jackle ve restoranı yönetmek konusunda bu aralar ne kadar berbat bir iş çıkardığıyla ilgili biraz söylendim."

"Mil!"

Lockwood Bulvarı'na döndüm.

"Yapma ama Soph," diye .çıkıştı. "Gerçek gerçektir. Resmen ortalıklarda yok. Yani canın istediği zaman öylece ortadan kay-bolamazsm ki. Bir kere bu kabalık. Ayrıca tuhaf. Bu tam da Bayan Bailey'nin aptalca dedikodularım ***körükleyen türden bir davranış."***

"Peki." Haklıydı. Ayrıca bu konuda onu daha fazla sinirlen-diremeyecektim.

"Neyse, Dom senin yakınlarda altın yumurtlayan bir tavuğa sahip olacağını eminim kardeşine iletecektir ve şüphesiz ki bu seni çok daha çekici kılacaktır."

Nicle Luca'yı restoranda ilk gördüğüm zaman onlara söylediğim beyaz yalanı düşünerek irkildim. Umarım Nic dürüst davranmadığım için ihanete uğramış gibi hissetmezdi. Ne de olsa bu iş teknik olarak benim sadece yazın çalıştığım bir işti. ***Şimdilik.***

Yaklaşırken evlerini görünce midemde rahatsızlık verici bir kasılma hissettim.

Eve bakarak, "Onların para avcısı olduklarını hiç sanmıyorum. Evlerini

görmeliydin," dedim.

"Umarım yakında görürüm." Millie'nin hattın diğer ucunda kaşlarını imalı imalı kaldırıp indirdiğini anlayabiliyordum. "Ka-patsam iyi olur. Kaçamağım beni yordu."

"Bekle! Onu öptün mü?"

"Öpseydim sence ilk başta bundan bahsetmez miydim?"

"Tüh!"

"Ama beni bıraktığında ***elimi*** öptü. O sayılır mı? Çok romantikti."

Nic'in evinin önünden aceleyle geçerken, "Kesinlikle sayılır," diyerek onu rahatlattım. Gökyüzüne doğru uzanan malikâneyi arkamda bırakıp sağ salim diğer tarafa geçtiğimde "Peki. Şimdi kapatabilirsin," dedim. Sola döndüm ve yolum yine yokuş aşağı inmeye başladı.

"Eve gidip güvende olduğunda bana mesaj at."

"Görüşürüz."

Telefonu tekrar çantama koyarken birisi, "Sophie!" diye bana seslendi.

İçimde o tanıdık kıpırtıyı duyarak arkama döndüm. Kapüşonunu takmış bana doğru koşarken onu hemen tanıdım.

Koşarak onun kollarına atlamama neden olmasın diye, duyduğum korkunç coşkuyu bastırmaya çalışarak, ölçülü bir sakinlikle cevap verdim. "Nic?"

Yavaşlayarak durdu ve kapüşonunu indirdi. Gülümsediğinde yüzü âdeta aydınlandı. "Selam."

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Beni gördüğüne pek memnun olmuşa benzemiyorsun," dedi. Kaşlarını çatınca üstlerinde hafif çukurluklar oluştu ve gülümsemesi soldu. "Belki de bir manyak

gibi peşinden koşmamı iyi karşılayacağını düşünerek yanıldım..."

"Niye ki? Yani geçen sefer ***oldukça*** işe yaramışü," diye takıldım.

Yüzüne bir pişmanlık çöktü ama kendinden emin gülümsemesini de gizleyemedi. "Dersimi almalıydım değil mi? Seni korkutmak istemedim."

"Önemli değil," diyerek onu rahatlattım. "Sadece birdenbire ortaya çıktın."

Yüzünü bir rahatlık kapladı. "Restorana gelip seni görmek üzereydim. Sonra senin bizim evin önünden geçtiğini gördüm. O yüzden de fırsatı değerlendireyim dedim," dedi.

"En azından bu kez bana çarpmadın." Yalandan rahatlamış gibi yaparak göğsümü tuttum. "Seni alaşağı edebilirdim."

Hâlâ ***gülümseyerek,*** "Amma korkutucu!" dedi.

"Yaa!" Aramızdaki bu samimiyetin tadmı çıkararak şakayla koluna vurdum. "Çok korkutucu olabileceğimi bilmeni isterim."

"Eminim şu küçük yumrukların çok güçlüdürler."

Ona tekrar yumruk atmaya yeltendim ama bu kez tam hamlemi yaparken elimi yakaladı. "Bugün bize geldiğini duydum." Birdenbire ciddileşti ve gözlerindeki sıcaklık kayboldu. "Bir daha asla bize gelme."

Elimi elinden çektim ve ona arkamı dönerek tekrar yürümeye devam ettim. "Endişelenme. Gelmem."

"Sophie." Peşimden koştu. "Öyle demek istemedim. Özür dilerim."

Yürürken dikkatimi ileriye doğru vererek, "Sadece eşofman üstünü geri getirmiştim," diye cevap verdim. "Kibarlık bunu gerektiriyordu. Yanlış bir karar olduğunu şimdi anlıyorum. Ayrıca sen tekrar konuşmaya başlamadan önce belirteyim. Endişelenme. Abin Valentino zaten o evde hoş karşılanmadığımı oldukça net bir şekilde belli etti. O yüzden senin bu zahmete girmene gerek yok."

"Sadece açıklamama izin ver." Hızını artırdı. Sonra arkasını dönüp bana bakıp aynı anda ayak uydurabilmek için geri geri yürümeye başladı.

Bir tutam saçı gözlerimden geriye doğru alarak ona sinirli bir ifadeyle baktım.

"Varlığının hoş karşılanmadığını söylemek istemedim. Seni görmek gerçekten hoşuma gidiyor. Sadece temkinliyim. Hepsi bu."

"Bana karşı mı?"

"Hayır. Sana karşı değil," diyerek saçını çekiştirdi. "Aileme karşı. Bazıları gerçekten tuhaflar."

Yani utanıyordu. Bu da evinde dolanmamı istememesi için berbat bir neden değildi.

"Felice'yle tamştım. Eğer ondan bahsediyorsan."

Nic yüzünü ekşitti. "Biliyorum. Çok baskm bir karakter."

Bu konuda bir yorum yapmamaya karar verdim.

Onun yerine, "Arıları mı var onun?" diye sordum. O bal kokusunu bütün gün aklımdan çıkmadı. Bazen hâlâ o kokuyu alabildiğime yemin edebilirdim. Kendi balını yapmak suç falan değildi ama amcam Jack'in o gizemli kavanoza verdiği tepkide yine aniden aklıma gelen bir tuhaflık vardı.

Nic yürümeyi bıraktı. "Nereden anladın?"

Ben de durup, "Yüzündeki izlerden," dedim. "Onlar, arı sokmasından kalan izler, değil mi?"

Nic ne diyeceğine karar vermeye çalışırmış gibi bir an tereddüt etti. Sonra sadece "Evet," dedi.

"Ayrıca bal kokuyor." Bir sonraki cümlemin hakaret sayılıp sayılmayacağını merak ederek durakladım ama sonra onu yine de söylemeye karar verdim. "Resmen balda yüzüyormuş gibi..."

Nic güldü. "Belki de öyle yapıyordur. Bal peteğini olduğu gibi yemeyi çok seviyor ve balı kendi üretip topluyor. Bu... onun hobisi." Yüzünden karanlık bir ifade geçer gibi oldu ama ben ne olduğunu anlayamadan yine gülümsedi.

"Ama sizin evde kovan yok, değil mi?"

"Neyse ki," diye cevap verirken sesinde bir rahatlama belirtisi vardı. "Felice Lake Forest'da yaşıyor. Ama annem Avrupa'dayken bize göz kulak olmayı, birbirimizi öldürmediğimizden emin olmayı kendine bir görev biliyor."

Konudan sapmamaya çalışarak, "Yani kendi balmı kendi yapıyor. Öyle mi?" diye üstüne bastırdım. Tekrar Nic'in ailesinin taşmdığı hafta ortaya çıkan siyah kurdeleli bal kavanozunu düşündüm.

Nic bu kez daha yavaş cevap verdi. "Evet."

"Balından birilerine veriyor mu?"

"Neden?" Yüz ifadesi değişti. Bana bakarken takmdığı ifadeyi çözemedim. Sanki benden şüphe duyuyor gibiydi. Ailesiyle ilgili çok fazla soru mu soruyordum? Yoksa bal birdenbire herkes için tamamen hassas bir konu mu olmuştu? Anlaşılan bu haber bana ulaşmamıştı.

Ben de ona, onun bana baktığı gibi dikkatle bakarak omuz silktim. "Geçenlerde restoranda bir bal kavanozu ortaya çıktı. Üstünde siyah bir kurdele sarılıydı."

"Peki..."

"Onun nereden geldiğini ve kime geldiğini merak ettik."

"Onu kim buldu?"

"Ben buldum."

Nic kaşlarını çattı. "Onunla ne yaptın?"

"Eve götürüp tadına baktım. Güzeldi... Sonra yanlışlıkla düşürüp kırdım," diye ekledim. Ona gerçekten ne olduğunu söylememe imkân yoktu. Benim bile

anlayamayacağım kadar tuhaftı ki ben amcamı bütün hayatını boyunca tanıyordum. Bu konuşmaya bir tane kaçık amca yeterdi.

Nic kaşlarını daha da çattı ve başını salladı. "Dediğim gibi Felice yakınlarda oturmuyor."

"Yani bu onun yapacağı bir şey değil. Öyle mi?"

"Hiç sanmam," derken dikkatini tepemizdeki yıldızlara verdi. "Neyse, ben olsam bu konuda endişelenmezdim."

Tekrar bana baksm diye kolundan çekmemek için kendimi zor tutarak, "Ama endişeleniyorum," dedim.

Ne istediğimi fark etmiş gibi gözlerini tekrar bana çevirdi. Yüzünü bir gülümseme kaplarken, "Bal yüzünden mi endişeleniyorsun?" diye sordu.

Kızardığımı hissettim. O böyle deyince, kulağa gerçekten de aptalca geldi. "Sadece bir şeyden haberim yokmuş gibi hissetmekten hoşlanmıyorum."

"Bir de beş kardeşin en küçüğü olmayı dene bakalım."

Yol boyu ağaçların olduğu sokaklardaki sıra sıra dizilmiş güzel evler yerlerini, kare kare gibi görünen daracık sokaklardaki daha küçük, kutu gibi evlere bırakırken, yürümeye devam ettik. Ellerimiz yanlarda sallanıyor, neredeyse birbirine temas ediyordu.

Ben boş bir kavşaktan geçerken peşimden gelerek, "O zaman eve giderken sana birinin eşlik etmesini sorun etmezsin değil mi?" diye sordu.

"Etmem." Başımı kaldırıp ay ışığında Nic'e bakınca utandım. Gözlerinin ışıldayışında, saçlarının dalga dalga dökülerek, kulaklarının altında kıvrılışında ağzımın kurumasına neden olan bir şey vardı.

"Bugün sabah için üzgün olmadığından emin olmak istedim. Valentino'nun kaba olduğunu biliyorum ama muhtemelen seni sadece Felice felaketinden kurtarmaya çalışıyordu."

Açıklaması sayesinde içim rahatlaşa da, önemli değil dermiş gibi elimi salladım. "Geçti, gitti."

"Güzel."

"Valentino'dan bahsetmişken..." Merakımın baskm gelmesine izin verdim. "Ona ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Yani neden tekerlekli sandalyede olduğunu mu soruyorsun?"

Ayakkabılarıma bakarak, "Şey, evet," diye cevap verdim. "Eğer sormamı sorun etmiyorsan tabii."

Nic hakarete uğramış gibi görünmüyordu. Sessizce rahat bir nefes aldım. "Luca'yla ikiz olduklarını fark etmişsindir sanıyorum," dedi. Başımı salladım. "Annem onlara hamileyken Luca'nm rahimdeki pozisyonu Valentino'nun alt bedenine baskı uygulamış. Doğru dürüst hareket edememiş. Bacakları amniyotik kesenin liflerine takılmış. Doğduğunda 'iskeletsi uzuv anomalisi' admda bir rahatsızlığı varmış. Sağ bacağı tamamen ezilmiş ve kalçadan çıkıkmış. Doktorlar o çocukken, onu ameliyat etmişler ama ondan sonra bacağı hiçbir zaman doğru düzgün gelişmemiş. Bastonla kısa mesafeleri yürüyebiliyor ama tekerlekli sandalye kullanmayı tercih ediyor."

Sesli düşünerek, "Bu onun Luca'ya kızmasına neden oldu mu?" diye sordum.

Nic omuz silkti. "Bence Luca onu orada yemeye karar vermemiş diye memnun sadece." Şaşkm ifademe bakarak neşeyle güldü. "Kendisi böyle diyor, ben değil," diye açıkladı. "Bence Luca'ya kızmıyor. Valentino hep en akıllımız oldu. En yaratıcı zekâ onda ve insanları gerçekten çok iyi anlıyor. Luca'ya kıyasla çok daha iyi. Bazen öyle yakınlar ki aynı insan gibi geliyorlar. Her konuda hemfikir oluyorlar. Birisiyle tartışacak olursan, o zaman ikisiyle birden tartışmış oluyorsun ve sen doğru dürüst düşünemeden, seni ezip geçiyorlar." Bir anlığına duraklayarak bir şey hatırlayınca gülümsedi. Kafasmda neler döndüğünü anlamaya çalışarak onu dikkatlice izledim. "Bence Luca sahip olduğu imkânlar yüzünden hep bir suçluluk duyuyor ama Valentino bir kurban değil. Onlar birbirleri için canlarını verirler."

Hiç sahip olmayacağım kardeşler yüzünden tanıdık bir yalnızlık hissine

kapılarak, "Vay be! Öyle bir bağa sahip olmak güzel olmalı," dedim.

Nic yavaşça, "Bence herkes birisiyle öyle bir bağ kurabilir," dedi. "Yaşamanın amacı da bu değil mi zaten?"

"Umarım haklısındır." Onun bakışları altmda alev almamak için tırnaklarımı inceledim.

Nic yürümeyi bıraktı. Ben de durdum. Kararlılıkla, "Haklıyım," dedi.

Utanarak ona tekrar baktım ve içimdeki gerginlik dolup taşarak aklımı yitirmeme neden olmadan önce pat diye, "Şey, cumartesi günü Millielerde bir parti var ve hemen hemen herkese kapısı açık. O yüzden düşündüm de başka bir şey yapmayacaksan gelmek isteyebilirsin belki. Ne dersin?" deyiverdim.

Nic kaşlarım kaldırdı. Onu davet ediş hızım yüzünden mi yoksa bunun aslında ne anlama geldiği yüzünden mi öyle yaptığına emin değildim. "Onun o sevimli abisi de orada olacak sanıyorum, değil mi?"

Dişlerimi sıkarak nefes aldım. "Evet ama kesinlikle davetlisin, eğer o yüzden endişe duyuyorsan. O ikisi bir kural koydular. Birbirlerinin misafirlerini veto edemezler."

Nic yumuşak ve alçak bir sesle güldü. "İzinsiz vetolar sayesinde kurtuldum."

Bu kez daha yumuşak bir sesle, "Aynen öyle. Buna nasıl karşı koyabilirsin ki?" dedim.

"Koyabileceğimi sanmıyorum. Sanırım sen de orada olacaksın, değil mi?"

"Tabii ki. Aslında aynı gün benim doğum günüm."

Gülümseyerek, "Demek öyle," dedi. ***"Buon compleanno'***. Gelmeyi çok isterim."

Yüz ifademin sakin kalmasına özen göstererek içimden bir zafer dansı yapmanm coşkusunu yaşadım. "Güzel."

"Ben de senin eğlenmek için ne tür şeyler yaptığını merak ediyordum," diye

konuşmaya devam etti. "Bugün sabah bunu düşünüyordum."

"Yani o zaman beni unutmuyorsun mu demek oluyor bu?" diye ona takıldım. "Yani sen kardeşlerinle basketbol oynarken ya da devasa malikânende takılırken, ben de restoranda sıkıntıdan ölürken."

"Kesinlikle evet."

"Güzel."

Sanki sonradan aklına gelmiş gibi, "Hem pek unutulabilir değilsin," diye ekledi.

"Birçok insan buna karşı çıkardı bence," diye yanıt verdim.

"Ben birçok insan değilim."

"Kesinlikle değilsin," diyerek onu onayladım.

"Bana kendinden bahsetsene Sophie. Seni tanımak istiyorum."

"Neden?" Kimse beni tanımak istememişti hiç. Özellikle de bronz tenli, heykel gibi insanlar. "Ben çok sıkıcıyım. Garanti veririm."

Nic yine güldü. Gülüşü bu kez yakın ve samimiydi. Bana doğru eğildiğinde nefesinin kulağıma değdiğini de hissettim. "Belki de buna senden başka birinin karar vermesine izin vermelisin."

Cevap vermek yerine, yerdeki bir çakıl taşmı tekmeledim ve yola doğru sıçrayışım izledim.

"O zaman bildiklerimizle başlayalım," diye söze başlayarak ellerini çenesinin altında ovuşturdu. "Biraz çabuk savunmaya geçebiliyorsun..."

"Yaaa!"

"Bu sevimli bir şey," diyerek hemen beni temin etti. "Başka? Fırtınalardan hoşlanmıyorsun? Kötü sözlerden, eleştirilerden etkilenmiyorsun. Biri sana uzun süre baktığında kızarıyorsun..."

Suratımı ekşittim. Demek bunu fark etmişti.

"...ki bu da sana bakmayı daha eğlenceli hale getiriyor." Bilmiş bilmiş gülümsedi. "Sana bakmak normalde eğlenceli değil demek istemiyorum tabii."

Yine kızardığımı hissettim ve zamanlamasına lanet okudum.

Özenle hatta neredeyse yumuşacık bir tavırla, "Evde sadece annen, baban ve sen misiniz?" diye konuşmaya devam etti.

"Sadece annemle ben," diye cevap verdim. "Babam bir süreliğine yok. O yüzden evi yakmamak ya da kötü yemeklerle birbirimize zehirlememek için elimizden geleni yapıyoruz.

Babamın hapiste olduğu kısmı atladığım için suçluluk duydum ama her şeyi bu kadar erkenden riske atmak istemedim.

"İyi anlaşıyor musunuz?"

"İkimiz de evde olduğumuzda evet. Ama birbirimizi istediğim kadar çok görmüyoruz sanırım."

En derin düşüncelerimi, muhtemelen annemle ilişkimi umursamayan bu güzel çocuğa güvenerek anlattığım için, kendimi birdenbire inanılmaz savunmasız hissettim.

Bana düşünceli gözlerle baktı. "Zor olmalı. Ama belki de aranızdaki mesafe asıl önemli olan zamanlarda sizi yakınlaştıran şeydir. Olabilir mi?"

"Belki de." Birdenbire çok duygulandım. Bu Priestly kardeşlerde ne vardı böyle? Daha bu sabah Valentino yüzünden ağlamanın eşiğine gelmiştim. Şimdi de...

"Son sınıf mı olacaksın peki?"

Konu değişikliği sayesinde kurtuldum. Tekrar aynı hızda yürümeye başladık.

"Evet, eylülde başlayacağım. Tamamlayacağım işkence dolu bir lise yılım daha var." Abartılı bir of çektim. Bir önceki konudan uzaklaştığımıza memnundum.

"Ya sen?"

Sesinde bir zafer edasıyla, "Yeni mezun oldum," dedi.

"Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Üniversiteyi bir dönemliğine dondurdum. Çoğunlukla ahilerimle çalışıyorum."

"Cedar Hill'de mi?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Pek sayılmaz. Her zaman değil."

"Seviyor musun?"

"Yaptığım işi mi yoksa yaşadığım yeri mi?"

"Cedar Hill'i." Birdenbire burayla olan bağlantımdan utandım. Özellikle de yaşadığımız kısmından. Nic'in alışkın olduğu yerle uzaktan bile alakası yoktu."

Utancımı sezebilmiş gibi bana gülümsedi. "İlk başta sevme-miştim ama artık seviyorum."

"Ne yapıyorsun burada? Ne tür bir iş?"

Omuz silkti ama omuzları gergindi. "Şimdi mi? Çok bir şey değil..." diye belli belirsiz cevap verdi ve gerisini getirmedi.

"Okulu özleyecek misin sence?"

Nic olumsuz anlamda başını salladı. "Sadece bir dönem. Ayrıca ben aktif olmaktan hoşlanıyorum. Faydalı olduğumu hissetmek istiyorum. Yaptığım şey dünyada küçük bir fark yaratıyormuş gibi. Trigonometriyi gerçek hayatta hiç kullanacağımı sanmıyorum."

"Anlıyorum," diyerek hevesle onu destekledim. "Ya da Shakespeare'i. ***Iyyy!"***

Nic sanki kafasına tokat atmışım gibi tepki verdi. Durup ellerini kollarıma koyarak beni direkt bakışlarına maruz kalacak şekilde kendine çekti. Beni

sarsmaya çalışacağmı sandım. "Sen az önce bize Romeo ve Juliet'i veren adamı mı tiye aldın?"

Suratımı astım. Daha önce bu konuda gerçekten uzun uzun düşünmemiştim. Okulu sevmediğimi biliyordum işte ve benim için Shakespeare, hoş karşılanmadığım okulla eşdeğerdi. "Sanırım ben trajediden pek hoşlanmıyorum."

"Ya aşktan?" Bunu öylesine çarpıcı bir şekilde sordu ki neredeyse nefes almayı unutacaktım.

Ellerini yavaşça kollarımdan yukarı hareket ettirerek, başparmakları ensemi okşayana kadar parmaklarmı omuzlarımda gezdirdi. Beklentiyle tenimin ürperdiğini hissettim.

"Aşk başka," dedim.

"Aşk zayıflıktır." Parmaklarını nazik, tüy gibi dokunuşlarla boynumda gezdirirken onları inceledi.

Boğazımın kuruduğunu hissederek, "Zayıflık bizi insan yapıyor," dedim.

"İnsan olmak da bizi hata yapmaya eğilimli yapıyor." Çok yakındaydı.

"Sen hata yapmaya eğilimli misin Nic?"

Bakışları şimdi dudaklarımdaydı. "Tabii ki öyleyim."

"Ben buna pek inanamıyorum."

"İnanmalısın," diye fısıldadı. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına alarak başparmağını çenemin altına koydu.

Parmak uçlarımda yükseldim. O da beni, burnum neredeyse burnuna değene kadar kendi bedenine doğru çekti. Nefesi kesik kesikti. Sonra ellerini belime dolayıp belime bastırdı ve dudakları dudaklarımdaydı.

Artık hiçbir şey düşünemiyordum. Kendimden geçmiştim ve birdenbire Nic ve onun dudaklarını dudaklarıma bastırışı ve beni asla bırakmak istemiyormuş gibi

tutuşu dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Etrafımızdaki her şey bulanıklaştı ve bir anlığına sanki bütün dünya nefesini tutuyor gibiydi.

Sonra gürültülü bir motor sesi sessizliği deldi. Bir araba yol boyunca hızla ilerleyip bizi tekrar gerçek dünyaya döndürerek öpüşmemizden uzaklaştırdı.

Siyah cip yanımızda sertçe durduğunda, içimi bir hayal kırıklığı sardı. Nic beni bıraktı ve arabanın filmli camına vurmak için öne doğru atıldı.

"Gino? Dom?" diye bağırdı. ***"Cosa vuoi?'"***

Cam şık bir sakinlikle aşağı indi ve şoför yan koltuğa doğru uzandı.

"Luca?" Nic şok olmuş gibiydi.

Luca, buz gibi duruşuyla, "Atla Nicoli," diye bağırdı.

"Neler oluyor?"

Luca kolunu uzatarak yan kapıyı kardeşine çarpacak şekilde iterek açtı. "Bin arabaya. Hemen!"

Nic özür diler gibi bir ifadeyle tekrar bana döndü. "Bazen biraz abartılı davranabiliyor..."

Luca, "O olmadan," diyerek lafa girdi.

"Delirdin mi sen? Yoksa sadece bugün pislikliğin mi üstünde? Sophie'yi sokağın ortasında bırakıp gitmeyeceğim."

Luca eliyle alnını ovuşturarak keskin bir of çekti. "Ne saçmalıklar düşündüğünü bilmiyorum küçük kardeşim ama bu, hiç de komik değil."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Bugün Domla konuştun mu?"

"Hayır."

"Vieni qui."'

Nic açık cama doğru eğildi.

Luca sesini alçaltarak hızla, bitmek bilmeyen bir şeyler saydı. İtalyanca'ya geçtiklerini anlayabilsem de, kollarımı göğsümde kavuşturup dinledim. Duyduklarımın da çoğunlukla bir dizi anlaşılmaz heceden ibaret olduğunu düşündüm. Ama tek bir kelimeyi çıkarabilirdim. O kelime de 'Gracewell'di.

Adımın Luca'nm ağzmdan çıktığını duyduğum an, Nic arkasını dönüp bana gizlemekte hiç de başarılı olamadığı dehşet dolu bir ifadeyle baktı. Dakikalar önce dudaklarıma temas eden yumuşacık dudakları gergin bir çizgi halindeydi. Birdenbire bana kim olduğumu bilmiyormuş gibi baktı.

"Neler oluyor?"

Gergin bir sesle, "Senin adm ne?" diye sordu.

Birdenbire bu kadar yabancı gibi gelmesi karşısında korkarak, "Adımı biliyorsun zaten. Sophie," diye cevap verdim.

"Sophie ne?"

"Nic..."

Sesi korkutucu derecede yükselerek, ***"Sophie ne?"*** diye ısrar etti.

Dudaklarım titrerken, "Gı-Gracewell," diye kekeledim.

Bayılacakmış gibi duruyordu. ***"Cazzo!"***

"Adımın ne olduğunun ne önemi var ki?" Sesimdeki çaresizliğin farkmdaydım ama umurumda değildi.

Başını salladı. "Ama bu hiç mantıklı değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Gitmem gerek," derken sözcükler ağzından zor çıkıyor gibiydi ama onları kararlılıkla söyledi.

Yine, "Adımın ne önemi var ki?" diye sordum. "Luca benimle ilgili ne dedi?"

Luca, Nic'in arkasında ruhsuz bir şekilde yola bakıyordu ama direksiyonu öylesine sıkıyordu ki elleri mermer gibi görünüyordu. "Arabaya bin Nic. Lafı uzatma."

Nic sanki az önce suratına sert bir tokat atmışım gibi bana bakarak durakladı.

Sanki dünyası tersine dönmüş ve yere çakılmış gibi, "Luca..." diyerek yalvardı.

Luca başını çevirmedi ve konuştuğunda sesi öfke yüklüydü. Her kelimenin üstüne bastıra bastıra, "Ondan hemen uzaklaş diyorum sana!" dedi.

Nic'in kolunu tuttum. Nereye gittiğini bilmiyordum ama bensiz gitmesini istemediğimi biliyordum.

Luca bir kurt gibi diş bileyerek, "Şimdi!" diye bağırdı.

Bir an bir hiçlik hâkimdi ve kalbim paramparça oldu. Sonra Nic kolunu elimden çekti ve kendini etrafımızı saran mutluluk gezegeninden çekip aldı ve arabanın yolcu koltuğuna binerek kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Öne doğru atıldım ve motorun çalıştığım hissettiğimde ellerimle açık camı tuttum. Luca'nın gömleğinin her yerinin kanla kaplı olduğunu işte o an gördüm.

İçimi kaplayan korkuyla nefesim kesildi. "Ne oldu?" O kan kendi kam olsaydı, Luca şimdi hastanede olurdu. Ama değildi. Öfkeden kudurarak, kılma zarar gelmemiş bir halde karşımda oturuyordu. ***Son iki haftada yaşanan iki tane kayıp, iki tane de esrarengiz ölüm olaylarından bahsediyorum.*** Bayan Bailey'nin söyledikleri kulaklarımda çınladı. "Bu kadar kan da neyin nesi?"

Luca cevap vermedi. Onun yerine Nic konuştu. "Arabadan uzaklaş Sophie."

"Bunun babamla bir ilgisi var mı?"

Luca ve Nic birbirlerine anlam yüklü gözlerle baktılar ve birdenbire kendimi yine en baştan bir yüz karası gibi hissettim.

Nic'e, "Onun ne dediğini bilmek istiyorum. Söyle bana," diye bağırdım.

Sonunda cevap veren Luca oldu. Başını yavaşça çevirerek bana, buz mavisi gözleri resmen hayat görüşümü ele geçirene kadar dik dik baktı. "Gracewell," diye hırladı. "Arabamdan çekil. Yoksa seni ben kendim çekerim."

Nic sessizce söylendi ama hâlâ bana bakmıyordu. Öte yandan Luca, ben altında ezilene kadar düşmanca bakmaya devam etti. Ellerimi arabadan çektim ve geriye doğru sendeledim.

Motor iki kez kükredi. Sonra da Priestly Kardeşler benden tarafa bir kez bile bakmadan, hızla gecenin içine doğru aktılar. Aklımda bir dizi sorular belirirken boş bir sokağın ortasında tek başıma öylece kalakalmıştım.

II. KISIM

"Sadece ok ve cinayetle
sanatını kaliteye."
—Friedrich Dürrenmatt, *Durusma Gecesi*

OK İKİNCİ BÖLÜM

ARI

Sokağın köşesinde durmuş, birbirimize sıkıca sarılırken ellerimi sıkıca Nic'in boynuna dolamıştım. Kaldırımın ayaklarımızın altında çatlayışını izliyorduk. Kocaman bir yarık, yeri ikiye bölüp içinden yükselerek gökyüzünü yalayan alevlere yol verirken, şiddetli dalgaların sesi kulaklarımdaydı. Sonra Nic yok oldu. Ben de batıyordum. Çığlık attım ama sesim çıkmadı. Hava ciğerlerimi dolduran kumlara dönüşürken, sanki birisi aklımın içine uzanıp bir düğmeye basmış gibi bütün dünyam karardı.

Sonra sadece küt küt atarak göğsüme çarpan kalbim ve Phi-ladelphia krem peynir kokusu dışında hiçbir şey yoktu. Uzaktan gelen bir mırıldanma sesiyle, gerçek dünyaya savruldum.

"Sophie..."

Güneş ışığı göz kapaklarımda dans ediyordu.

"Dünyadan Sophie'ye..."

Gözlerimi aralayarak tavam görmeye çalıştım.

"Bil bakalım, bugün ne?"

Tıkanık boğazımı boğuk sesler çıkararak temizledim ve gözlerimi kırpıştırarak rüyamın etkisinden kurtulmaya çalışüm. İki gündür aynı rüyayı görüyordum. Dirseklerimden destek alarak doğruldum.

"Günaydın Doğum Günü Kızı!"

Annem yatağımın kenarma oturmuştu. Gözlerinin kenarlarında hafif kırışıklıklar vardı ve öylesine kocaman gülümsüyordu ki ağzı kulaklarma varıyordu. Sadece bugünün hatırına olsa da, onun böyle gülümsediğini gördüğüme çok sevindim. Gülümsediğinde gözlerinin parlayışını özlemiştim.

Kucağında üstü yoğun krem peynirle kaplanmış bir ***Red Vel-vet*** cupcake tutuyordu.

Hırıltılı bir sesle, "Günaydın," dedim.

"İyi ki doğdun tatlım."

Hırkasından bir ***Zippo*** çakmak çıkarıp kapağını açtı ve mumu yaktı. "Dilek tut," deyip cupcake'i suratıma öylesine yaklaştırdı ki mum alevinin üstünde yükselen küçük duman çizgilerini görebiliyordum.

Mumun alevi bana meydan okuyarak gözümün önünde dans ederken tereddüt ettim. Sonunda netlikte karar kıldım. ***Sadece netlik istiyorum.*** Bilerek alevin üstüne doğru üfleyerek onu sadece küçük bir nefeste söndürdüm.

Annem diğer cebinden de gümüş rengi bir bıçak çıkardı. Keki tam ortadan ikiye kesti ve kekin iki yarısı, kremanın ağırlığı altında ezilerek birbirlerinden ayrılarak geriye düştüler. Annem bir yarısmı alıp bana uzattı.

Bir ısırık alıp, "Çok lezzetli. Teşekkürler," dedim.

Kendi yarısmı dizine koyarak arkasından ışıltılı mor hediye kâğıdına sarılmış bir

hediye çıkardı. "Sana bir şey yaptım."

Parmaklarımda kalan kek yağını yorganıma silerek gülümsedim. Hediyenin gizlice üstünde çalıştığı elbise olduğundan şüphelendim. Dikkatlice bandı kenarlardan kaldırarak hediye paketini açtığımda elbise mükemmel bir şekilde katlanmış halde yatağa düştü. Katlarını açtım. Açık altm rengi, yumuşak katmanlar halinde dökülen ipekten yapılmış ve sabah güneşinin altında ışıl ışıl parlayan payetlerle süslenmiş elbise değişik malzemelerden oluşuyordu ama zarifti. Parmaklarımı ince askılarında gezdirdim ve havaya kaldırdığımda elbisenin belinin daraldığım fark ettim. "İnanılmaz bir şey bu."

Annem, "Saçma da uyuyor," derken gülümsedi. "Bunu sonra Millie'nin partisinde giyebileceğini düşündüm. Ne dersin?"

"Harika fikir!" Annem, Millie'nin annesiyle babasının evde olmadıklarını bilmediği için bir parça suçluluk duydum. Yine de bilmediği bir şey onu üzemezdi, değil mi?

El çırptı. Yatağımdan sıçrayarak kalkıp, "Sonra öğle yemeği yiyelim mi?" diye sordu. "On yedi yaşındaki kızıma Eatery'de yemek ısmarlamak istiyorum."

"Gerçekten mi?" Sırt üstü uzandım. Uzun ve zarafetten uzak bir esneme hareketiyle tavana doğru gözlerimi kırpıştırarak gerindim. "Kulağa harika geliyor." ***Ayrıca pahalı.***

Annem elbiseyi odanın diğer ucuna götürdü. Giderken de eski uzun kollu tişörtler ve katlanmamış kot pantolonların üstünden atladı. Elbiseyi dolaba astı ve yere son bir memnuniyetsiz, samimiyetten uzak gözlerle etrafa bir bakıp odadan çıkarak beni az önce gördüğüm tuhaf rüyaya kayan düşüncelerimle baş başa bıraktı. Nic'in öpücüğünün uyandırdığı his, tıpkı elektrik çarpması gibi bedenimi sardı ve beni öyle aniden bırakışmı hatırladığımda midem huzursuzca kasıldı. Onu beni terk edişini rüyalarımda da yeniden yaşamamayı umuyordum. Hâlâ aklımda dönen sorular vardı ve çok istediğim cevaplan almamm imkânı yoktu. Kekin rahatsız ettiği midemi tutarak inledim. Belki de bir parti aklımı her şeyden uzaklaştırmak için tam da ihtiyacım olan şeydi.

Siyah atkuyruğu, Gino Priestly'nin başından küçük, siyah bir palmiye ağacı gibi

çıkmışta. Yanındaki Dom'un da aşırı jöleli başında ışıklar dans ediyordu. Ne işleri vardı onlarm burada?

"Ne oldu tatlım? Kiş hoşuna gitmedi mi?"

Dikkatimi tekrar, karşımda oturan anneme verdim. "Güzel. Sadece biraz fazla sıcak."

"Buraya geldiğimizden beri çok sessizleştin. Senin burayı sevdiğini sanıyordum. Fazla mı gösterişli?"

Yüzünde endişeli bir ifade belirmeye başlayınca içimi yine yeni bir suçluluk hissi kapladı. Bu kez başımı daha hararetle salladım. Eatery'nin tek renkten oluşan dekorunu işaret ederek, "Şaka mı yapıyorsun? Burası bir harika," dedim. Siyah granit zeminlere çiçek desenleri işlenmişti. Masalarda pahalı örtülerle kaplıydı ve restoranın her yerinde tavana doğru uzanan romanesk sütunlar vardı. Duvarlar yirminci yüzyıl Chicago'sundan siyah-beyaz fotoğraflarla ve adım başı cam aydınlatma aparatlarıyla süslenmişti. "Bizim restorandan sonra hoş bir değişiklik oldu burası."

Annem gülümsedi ve Chardonnay şarabından bir yudum aldı. "Restorandan bahsetmişken, seninle o konuda konuşmak istiyord..."

Dikkatimin yine Gino'yla Dom'a ya da başlarının arkasına kaymasına izin verdim ve aynı restoranda olmamızın ihtimallerini düşündüm. Burası Cedar Hill'den kilometrelerce ötede, Chicago'nun tam ortasmdaydı ve şehirdeki en iyi restoranlardan biri olduğu için, aşırı pahalı, özel durumlara uygun bir mekândı. Karma tanrıları bu manzarayı keyifle izliyor olmalıydılar.

En azından Nicle Luca kardeşleriyle birlikte değildiler. Kendime Nic'in geçen akşam ne kadar korkunç davrandığını hatırlatmayı denedim ama onunla ilgili diğer bütün o şeyleri, daha yumuşak, komik, nazik yönlerini unutmak zordu. Gülüşünü, dudaklarını dudaklarıma değdirişini... gecenin bir yarısı arkasına bir kez bile bakmadan beni bırakıp çekip gidişini... Yüzümü ekşittim.

"Sophie?"

"Ne?" Neden bunu sipariş verdiğimi merak ederek ***Kış Lor-raine***'imden bir lokma

daha aldım. Ama zaten fiyakalı menünün çoğunu anlamadığım için 'Trüf Mantarı Yatağmda Patates

Kızartması'm normal patates kızartması kadar seveceğime ikna olamamıştım.

"Seninle restoran konusunda konuşmak istiyorum."

"Tamam. Söyle bakalım."

Annemin arkasında Gino, karşılarında oturan kel adamın söyledikleri karşısında öfkeden kuduruyordu. Dom kardeşinin sağında oturuyordu ve onun solunda da arkası bana yarı dönük olan ince, daha uzunca bir adam vardı. Yemeğimin üstüne bahse girerim o adam Felice'ydi. Restoranın diğer ucunda, gözlerden uzak bir köşe masasmda kafa kafaya vermiş olsalar da, havada hafif bir bal kokusu vardı. Bundan emindim ya da aklımı kaçıracaktım.

Gözlerimi kaçırdım.

Annem, ellerini hararetli bir şekilde hareket ettirerek hâlâ konuşuyordu, "...omuzlarına adaletsiz beklentiler yükledik. Daha çok dışarı çıkmalı ve kanatlarını açmalısın. Sence de öyle değil mi?"

Bir vızıltı sesi dikkatimi geçti. Bir arı restoranm içine girmeyi başarmış yanımızdaki masanın etrafında dönüyordu.

Dikkatimi tekrar kendi masama verip bu kadar kolay dağıldığı için kendi kendime kızarak, "Nereye çıkayım?" diye sordum. Ama arıyı yan gözle sarı-siyah küçük bir karaltı halinde hâlâ görebiliyordum.

"Restoran."

Çatalımı kişe batırdım. "Restorana ne olmuş?"

Tanımadığım adam Priestlylerin masasmdan kalktı. Uzun boylu ve keldi. Geniş bir alnı ve kemikli suratında oldukça göze çarpan siyah, gür bıyıkları vardı. Bir garson kızın yanından geçerken homurdandı. Sonra da tuvalet kapılarından geçerek gözden kayboldu.

"Bence işi bırakmalısın. Enerjinden çok fazla çalıyor ve neredeyse hiç boş zamanın yok."

Şimdi annemin dediklerinin tamamını duyduğumda, önerisi karşısında şaşkına döndüm. Çatalımı bırakıp bir ağız dolusu kişi büyük bir hevesle tek seferde yuttum. "Ama restoran babamın. Ben bütün planın o geri dönene kadar onu beni yönetmem olduğunu sanıyordum." Onun fikrine, on sekiz yaşıma bastığımda restorandan kaçma fikrine neden karşı koyduğumu bilmiyordum. Bunun beni çağıran şey olduğunu hep biliyordum zaten.

Arı burnumu bir milimle kaçırıp vızıldayarak yüzümün önünden geçti. Annem çatalmı düşürüp küçük bir çığlık attı.

Kendini toparlayarak utana sıkıla, "Affedersin. Arılar beni hep çok korkutuyorlar," diye açıkladı.

"Bence arılar bir parça tatlılar," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım.

Arı restoranın içinden Priestly masasına doğru zikzaklar çizdi. Felice'nin kır saçlarmı arkadan yine görünce ***muhtemelen efendisine geri dönüyordur,*** diye düşündüm.

"Bugün neyin var senin? Dikkatin çok dağınık." Annem bileğimden tutarak beni çekiştirdi.

"Özür dilerim." Dağılan dikkatimi toparlamak için boş bir girişim olsa da başımı salladım ve elimi geri çektim. "Ne diyordun?"

"Gelecek sene mezun olduğunda, baban gelene kadar neden restoranı amcanın yönetmesine izin vermiyoruz? Böylece de bütün dikkatim üniversiteye verebilirsin ve bu banliyölerde kalmak yerine Chicago'da okula gidebilirsin. Dışarıda bambaşka bir dünya var. Biliyorsun değil mi?"

Ağzıma bir çatal dolusu kiş daha attım. Çiğnerken ağzımı kapatıp alakasız konuşarak, "Hâlâ araba almak için para biriktiriyorum. Paraya ihtiyacım var," dedim.

Gözlerim yine kaydı. Kel, bıyıklı adam tuvaletten geri dönmüş ve sesli bir homurdanmayla oturarak Priestly masasına tekrar katılıyordu.

Annem, "Araba birikimine eklemen için sana her hafta biraz para verebilirim. Restorandan gelen bahşişleri özlemezsin bile," diyerek karşı çıktı.

Ağzım hâlâ yarı doluyken, "Seni zora sokmak istemiyorum. Artık o kadar çok paramız olmadığını biliyorum," dedim.

Annem tabağındaki kare şeklindeki beyaz peyniri parçasmı çatalıyla tabağında gezdirdi. "Sophie, gerçekten restorandan ayrılmanı tercih ederim ben."

"Jack Amca'm sana bir şey mi söyledi? Ondan haber aldın mı?" Yine içime kötü bir his doğmaya başlamıştı. Annem de, hayatımdaki hemen herkes gibi tuhaf davranıyordu.

"Hayır ama belki de onunla aramıza biraz mesafe koymalıyız. Amcan son zamanlarda her zamankinden daha çıldırmış gibi duruyor."

"Bence şimdi onu ekersem, bundan çok kötü etkilenir. Özellikle de arkadaşı daha yeni ölmüşken."

Annem omuz silkti ve .ince bir soğan dilimine çatalını batırarak ağzına götürdü. "Jack artık ortalıklarda bile yok. Ayrıca zaten hep istediği oluyor."

Gözlerim yine Priestly masasına kaydı. Domla Gino, kel, bıyıklı adamla tartışıyorlardı. Felice, (Evet, kesinlikle oydu. Artık onu görebiliyordum) ellerini önünde, masanın üstünde kavuşturmuş hiç kıpırdamadan oturuyordu. Şimdi masalarının yanında dönüp duran arıyı sessizce gözlemliyordu. Diğerleri tartışırken, sesleri yükseldi ve restoranın içinde yayıldı.

"Neler oluyor?" Annem kargaşanın ne olduğunu görebilmek için arkasına döndü ama başladığı kadar çabuk bittiği için ilgisini kaybetti.

"Anne?"

Bana beklentiyle baktı.

"Bana babam ve Jack Amca'mla ilgili söylemediğin bir şey mi var? Ya da sen ve Jack Amca'mla ilgili? Bir şeylerden haberim yokmuş gibi hissediyorum."

Dirseklerine yaslanarak ellerini çenesinin altında kavuşturdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi bilmiyorum. İşte o yüzden soruyoru..."

Gürültülü bir şaplak duyuldu. Oturduğumuz yerde sıçradık.

"Calvino!" Kadın sesi gibi gelen tiz bir çığlık koptu. Ama ses bir kadmdan değil, ayağa fırlamış, elleriyle yüzünü tutan Felice'den gelmişti. Şimdi restorandaki herkes onlara bakıyordu. Kel adam Calvino yerinde geriye yaslanmış avucunu sakin bir şekilde kaldırarak peçeteyle sildi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Arıyı öldürmüştü.

Felice'nin göğsü inip kalkıyordu. Yüksek sesle İtalyanca bir şey söyledi ama Calvino gözünü bile kırpmadı. Elini sallayarak Felice'yi tekrar yerine oturtmaya çalıştı. O ne kadar sakin davranıyorsa, Felice o kadar çıldırıyordu. Anlamsızca ezilmiş arı cesedi olduğunu tahmin ettiği şeyi göstererek, âdeta zehir kusmaya başladı.

Ağzım açık kaldı. Daha önce onun kadar sakin birinin, bu kadar çabuk çıldırdığına hiç şahit olmamıştım.

Felice takım elbisesinin cebine uzanarak Gino'yla Dom'a geriye yaslanmalarını işaret etti. Calvino ayağa sıçradı ve teslim olurcasma ellerini kaldırdı. Çabuk çabuk bir şeyler söyledi.

Felice elini cebinden çıkarıp yanında yumruk yaptı. Diğer elini saçında gezdirdi, durup ensesini sıkıp çimdikledi.

Calvino gözlerini Felice'den ayırmadan yavaşça oturdu.

Felice ayakta kaldı. Normalden daha uzun görünmek için başını kaldırdı ve doğruca Calvino'yı hedef alan ama 1,5 km mesafedeki herkesin de duyduğu son bir küfür daha ederek, narin ama öfkeden kuduran bir iskelet gibi restorandan bir hışımla çıkıp gitti.

Annem fısıldayarak, "Ne kadar da tuhaf bir adam," dedi. Fısıltısı diğer herkesinkiyle karıştı.

Gino'yla Dom'un masalarına tekrar yerleşip sohbete geri dönüşlerini izleyerek /'Tuhaf aile," diye geveledim. Belki de özellikle de bu durumda, dışlandığım için ***şanslıydım*** aslında. Anlaşılan Priestly Kardeşler'in uğraşacakları bir sürü şey vardı. Zaten ben de bana bir ömür yetecek olay kotamı çoktan doldurmuştum. Muhtemelen en iyisi buydu. Öyle hissetmesem bile.

Tekrar anneme döndüm ve alt dudağını ısırdığını gördüm.

"Sophie baban ve Jack Amca'nla ilgili bilmediğin bir sürü şey var," diyerek az önceki abartılı olay hiç olmamış gibi davranarak konuşmamıza geri döndü. "Bazen Jack'in hapiste olmayı babandan daha çok hak ettiğini düşünmeden edemiyorum."

Annemin o geceyle ilgili suçu birine yüklediğini, hatta bu konudan isteyerek konuştuğunu ilk kez duyuyordum. Bu annemle ilişkimizde hep gizliden gizliye var olan ama ikimizin de nadiren açıkça kabul ettiği, o dile getirilmeyen, belirleyici anlardan biriydi.

"Ama amcam orada bile değilmiş ki."

"Biliyorum," diyerek kabullendi. "Ama amcan hep yanlış kişilerle arkadaşlık kuruyor. Paraya aileden daha çok değer veren ve onun paranoyak yanılgılarını körükleyen kişilerle... Baban Cedar Hill'e geldiğinde, hunun nedeni seninle ve benimle yeni bir hayat, büyürken sahip olduğundan daha iyi bir hayat kurmaktı. Saygıdeğer ve başarılıydı ama sonra Jack gelip gitmeye başladı. Onun kendi ailesi yoktu. O yüzden bizi de kendi ailesi gibi gördü. Babanla birlikte büyürlerken hayatlarında sadece ikisi varmış. O iki genç çocuk dünyaya karşı göğüs germişler ve bence baban, uzaklarda bir başına olmasın diye ona bizim hayatlarımızın bir parçasını da borçlu olduğunu hissediyordu.

Ama sonra Jack, babanın akima bazı fikirler sokmaya başladı. Senin kafana da sokmaya çalıştığını görebildiğim fikirler, seni korkutacak ve endişelendirecek fikirler. Bu öyle bir aşamaya geldi ki Jack her şeyi ve restorana gelen herkesi sorgular oldu. Üstünden çok geçmeden de babanı da paranoyaklaştırmaya başladı. Bunun üzerine düşündükçe, eğer Jack babanın akima girmeseydi, o zaman o gece o adamın oraya izinsiz giren tehlikeli biri olduğuna o kadar çabuk inanmazdı diye düşünmeden edemiyorum."

Sakince, "Ve onu öldürmezdi," diyerek annemin sözlerini tamamladım. "Ama bunun için amcamı suçlayabilir misin? Emin değilim."

"Babana silahı o verdi."

"Onun kendini korumasını istedi," diye karşı çıktım. "Onlar hep birbirlerine göz kulak olmuşlar."

Annem karpuz dilimi şeklindeki bir parça domatese çatalını batırdı. Başını sallayarak, "Haklısın," diye çabuk çabuk cevap verdi. "Neyse boş ver. Doğum gününde bu konuyu açmamalıydım. Bu gün, hayatmdaki bütün güzel şeylerle ilgili olmalı."

Birdenbire aramıza bir tuhaflık ve gerginlik çöktü. Diyet kolamdan bir yudum aldım ve yine alışılmadık derecede sessizleşen Priestlylere baktım. Gino başını ellerine yaslamış oturuyordu. Dom'sa geriye yaslanmış, boş boş tavana bakıyordu. Nasıl hissettiklerini anlıyordum.

OH ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PARTİ

Annemin fondotenli nemlendiricisini tenimin iyice emdiğinden emin olmak için kendimi yatak odamın aynasında inceledim. Yüzümün çıkıntılı bölgelerine onun bronzlaştı-rıcı pudrasından, yanaklarıma da bir parça allık sürdüm. Makyaj çantasını karıştırarak siyah bir far aldım ve göz kapaklarıma sürdüm. Sonra kirpiklerime akışkan siyah rimelden sürdüm. Sonra da geriye çekilip modern kozmetik ürünlerin güneşe aç bir tende harikalar yaratışı karşısında büyülenerek aynadaki yansımamı inceledim.

Annem odaya geldi. Gözlerim ellerindeki hediyeye kaydı: ***Disney*** prensesleri desenli hediye paketine sarılmış büyük bir üçgen. "Millie'den mi bu?"

Annem hediyeyi yatağın üstüne koydu. "Sen duştayken bıraktı. Hadi aç. Beklemek beni öldürecek."

İkinci bir kez sormasına gerek yoktu. Hediye paketini yırtıp açınca içinde gri bir ayakkabı kutusu buldum. Üstünde şık siyah harflerle Carvela yazıyordu.

Annem aklımı okuyarak, "Millie'nin bunlara nasıl parası yetmiş?" diye sordu.

İnanamayarak başımı salladım. Nasıl böylesine harika bir en iyi arkadaşım olabilirdi ki? Kutunun kapağını yavaşça kaldırıp ince kâğıdı açınca içinde bir çift ten rengi rugan stiletto buldum. En az 12,5 cm olan topukları hafif bir altın ışıltısıyla kaplanmıştı. Ayakkabının önü aşağı doğru inerek mükemmel yuvarlak bir açık burunla birleşiyordu.

"Sanırım âşık oldum," diye homurdandım.

Annem iç geçirdi. "Ayaklarımın seninkilerden küçük olduğu için daha önce hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım."

Ayakkabıyı çıplak ayağıma giyip tek ayak üstünde yükseldim. "Bunlarla yüz

üstü düşmeden nasıl yürüyeceğim?"

Annem bana ikinci ayakkabıyı verirken sırıttı. "Kimse topuklu ayakkabılarla gerçekten ***yürümüyor.*** Sadece idare ediyorlar."

On beş dakika alıştırma yapüktan sonra, altın rengi elbiseyi giydim. Dolabımın üstündeki aynanın önünde dönerek saçlarım dalgalar halinde sırtıma dökülsün diye saçıma taktığım tokayı çıkardım. Aynadaki yansımamı zor tanıdım ama içimden bir ses onun çok eğleneceğini söylüyordu.

Millie'nin evinin önüne park ettiğimizde, bangır bangır müziğin duvarlardan dışarı doğru yayıldığını duyabiliyordum. Arabalar sokaklara sıra sıra dizilmiş ve garaj yolunu doldurmuştu. Arabadan inip kaldırımda durdum.

"Millie'nin annesiyle babasının bunu sorun etmediklerinden emin misin?" Annemin arabaları dikkatlice inceleyişini izledim.

"Hı-hı." Utanmadan yalan söyleyen yüzümü göremesin diye ona arkamı döndüm.

"Peki..." diye razı oldu. "İyi eğlenceler."

Araba küçük mavi bir noktaya dönüşene kadar gidişini izledim.

Arkama döndüğümde Millie üstünde göğüslerini belirginleştiren ve belini saran kısa siyah bir elbiseyle dış kapıda duruyordu.

Topuklu ayakkabılar yüzünden ağır çekimde ona doğru ilerlerken, "Mil!" diye seslendim. "Ayakkabılar için çok teşekkür ederim."

"Yuuh!" diye cevap verdi. Kırmızı rujlu dudakları aralıktı.

Omuzlarımı düşürerek kollarımla elbisemi gizledim. "Çok mu fazla? Değiştirmeli miyim?"

Parmağını yavaş yavaş bir yukarı, bir aşağı götürerek elbisemi işaret etti. "Bu elbise ***gerçekten*** en güzel yerlerini ortaya çıkarmış." Kurt gibi ulumaya çalışıp başarısız olduktan sonra kaşlarını imalı imalı kaldırıp indirdi.

Onun yanına ulaşarak, "Sapık," diye takıldım.

"Ne?" Ellerini masummuş gibi yaparak havaya kaldırdı. "Yani gözlerinin mavisini gerçekten ortaya çıkarıyor demek istedim... Çok çarpıcılar..."

Alex, "Kiminle konuşuyorsun?" diyerek kapıdaki Millie'nin arkasından geldi. Sarı saçlarını mükemmel bir şekilde havaya kaldırmış ve koyu lacivert kotla, dar mavi bir gömlek giymişti. Elinde kırmızı plastik bir bardakla, şapşal şapşal gülümsüyordu. Benim kapıda dikildiğimi fark edince, ağzı açık kaldı. Yüzünde aynı ifade olan Millie'nin yanında durunca ikiz gibi görünüyorlardı.

Dili dolanarak, "Sophie Gracewell," dedi.

Millie, "Değil mi," diye geveledi. "Değil mi."

Millie'yle ikimiz, ahşap zeminde yüksek topuklarımız üstünde tehlikeli bir şekilde sendeleyerek, ellerimizi havaya kaldırıp saçlarımızı savurarak deliler gibi dans ettik. Etrafımızda çiftler birbirlerine mıknatısla çekiliyormuş gibi yaklaşıyorlardı; birbirlerine yapışmışlar ya da öpüşmek için diğer odalara gitmek için ayrılıyorlardı. Oradaki insanların çoğunu neredeyse hiç tanımıyordum. Çoğunluk Alex'in üniversiteden arkadaşlarıydı ve Millie'den davetiye alanlar da her zaman olduğu gibi beni görmezden geliyorlardı. Bunun bir önemi yoktu. Herkes gülüyor, eğlenceli vakit geçiriyordu ve bu hisler bulaşıcıydı. Rahat ve enerji doluydum. Ama dahası, Millie ailesinin görkemli evinin alt katının tamamını enerji dolu bir mekâna çevirmişti. Bu da doğum günümü çok ihtiyacım olduğu üzere eğlenerek geçirebileceğim anlamına geliyordu.

Girişteki salon çerçeveli fotoğraflardan, süs eşyalarmdan ve Millie'nin annesinin bir takıntısı olan, normalde köşelerdeki cam kutulardan bakan ürkütücü porselen bebeklerden arındırılmışta. Işıklar öylesine loştu ki iki adımdan uzakta duran herkesin yüzü bulanık ve ayırt edilemezdi. Deri koltuklar ve döşemeli tekli koltuklar duvarlara doğru itilmişti. Şöminenin üstünde etraftaki ses sistemi aracılığıyla bangır bangır müzik çalan 50 inç bir televizyon vardı.

Topuklarımdaki sızıyı göz ardı ederek, "Dom nerede?" diye sordum.

"Gelmeyecek," derken Millie'nin yüzü asıldı ama açıklaması önemli değilmiş gibi elini sallayarak geçiştirdi. "Çıktığımızdan beri ondan haber almadım.

Mesajıma bile cevap vermedi.

Müziği bastırmak için, "Özür dilerim Mil," diye bağırdım. "Berbat bir durum."

Başmı dik tutarak, "Önemli değil," diye karşılık verdi ama öyle hissetmediğini anlayabiliyordum. Randevularmdan sonra kafayı Dom'a umutsuzca takmıştı. Onun da sonradan bu işin peşine düşmemesi kaba olması şöyle dursun tuhaftı da.

"Benim yüzümden değildir umarım." Bronz pudralı ve kızarık allıklı suratımın renginin attığını hissederek birdenbire bunu fark ettim. "Belki de Nic ona bir şey söylemiştir."

Millie yüzünü ekşitti. "Senin ***yüzündense*** o zaman Dom da kardeşi kadar karaktersizmiş ve ikisi de babanın kazası yüzünden seni yargılamaktan men edilmeli. Zaten öyle birisiyle birlikte olmak istemiyorum ben."

Onun öfkesinin kendi öfkemi körüklediğini hissederek, "Onun kaybı," dedim. "Tam bir aptal."

"İkisi de öyleler. Umarım o ürkütücü malikânede birlikte yaşlanırlarken, aptal saçlarma şekil verirlerken ve aptal İtalyan kıyafetlerine aşırı para harcarlarken sıkıntıdan patlarlar." Millie, Dom ve kardeşlerinin konusunu temelli kapatıp başını geriye atarak kalçalarını sallamaya başladı.

Ben de ona uyarak gözlerimi kapattım ve bedenimin müziğine kanşsın diye serbest bıraktım. Ama kendime has dünyamda, Nic'in ellerinin belime dolanmış olduğunu, partiye gelip tuhaf davranışları için özür dilediğini ve bu ani kabalığının mantıklı bir açıklaması olduğunu hayal etmeden yapamadım. Ama gözlerimi açıp tekrar kendi etrafımda döndüğümde, tamamı kızarmış suratlı ve nefese nefese olan tanımadığım bir dizi surat gördüm.

Bir süre sonra ayaklarım acımaya başladı. Dans etmeyi bırakıp geniş mermer mutfağa açılan çift kanatlı kapılardan geçtim. İçeride bir grup erkek bir bira fıçısının etrafında toplanmış içeceklerini kafaya dikiyorlardı. Masada koyu renk saçlı, kısa etekli iki cılız kız, çığlık çığlığa ***beer pong'*** oynuyorlardı.

Bir arkadaşının sırtına Hint kınasıyla dövme yapan kızıl saçlı bir kızın hemen dibinden geçtim. Ben buzdolabma doğru giderken, Alex bira bardağını tezgâha

yapıştırıp kollarını zaferle havaya kaldırarak arkadaşlarından geri çekildi. "Ezikler!" diye bağırdı. "Şampiyonu yenemezsiniz."

Gülümsedim. Alex basketbol turnuvasında öylesine gergindi ki onu daha neşeliyken görmek güzeldi. Hâlâ anormal derecede rekabetçi olsa da.

Gözleri bana kaydığında ellerini yanlarına koydu ve omuzlarını düşürerek şapşal bir ifadeyle baktı. Arkasındaki fıçıyı işaret ederek, "Bira ister misin?" diye teklif etti. "Ya da daha sert içeceklerimiz de var. İster misin?"

Parmaklarımm ucundaki ter damlacıklarım hissederek, birbirine dolanmış saçlarımı alnımdan geriye aldım. "Belki daha

*** Amerika'da partilerde sık sık oynanan, içlerinde bira olan plastik bardaklara pinpon topu atılarak oynanan, oyuncunun topu içine attığı bardaktaki birayı rakibinin içtiği bir tür içki oyunu, *-yhn***

sonra," dedim. Topuklu ayakkabılarım üstünde ayakta durmakta zaten zorlanıyordum. Bu karışıma alkolü de eklemeden önce biraz daha alıştırma yapsam iyi olur diye düşündüm.

Alex eskiden okulda hayalini kurduğum bir gülümsemeyle, "İstemediğine emin misin?" diye sordu. Ama artık bir şeyler farklıydı.

"Evet, eminim," deyip buzdolabını açtım ve bir kutu diyet kola çıkarıp arkamdaki çocuklar kendi aralarında gülerken açtım. Bana mı gülüyorlar diye merak ettim ama bu konuda onlarla yüzleşemeyecek kadar ödlektim. Kızardığımı hissederek oradan uzaklaştım ve şimdi de kendi beline yunus dövmesi yapan kızıl saçlı kızın yanından geçtim. Bir pinpon topu başımı teğet geçti ve mutfağın ortasındaki mermer tezgâhın üstünde zıpladı.

Tek parça halinde salona geri dönüp kapıya yaslanmış öpüşen bir çiftin yanından geçtim ve en yakın koltuğa ulaşmak için solucan dansı yapan birinin etrafından eğilip bükülerek sıvıştım. Koltuğa ulaştığımda Millie'yi restorandan Paul ve Allisonla sohbet ederken buldum.

"...sonra boş verip onsuz eğleneceğim diye düşündüm. Selam doğum günü kızı. Gel, otur." Yanındaki küçücük boş yeri işaret etti.

"Selam." Millie'yle koltuğun kolu arasına kıvrılıp ânında topuklarımdaki rahatlamayı hissettim. "Ne zaman geldiniz buraya?" Millie gibi Alison'm kucağına baktım ve Faulle el ele tutuştuklarını gördüm. Anlaşılan resmen bir çift olmuşlardı.

"Daha şimdi geldik. Ursula erken çıkmamıza izin verdi."

Paul neşeyle, "İyi ki doğdun Sophie," diye ekledi. "Harika parti."

"Teşekkürler," deyip omuz silktim. "Benim partim değil. Bu insanların çoğunu tanımıyorum."

Millie araya girerek, "Tabii ki senin," deyip beni geçiştirerek elini salladı. "Ayrıca Alex'in arkadaşları seni bu geceden önce ta-nımıyorlardıysa bile, artık bu elbise sayesinde kesinlikle tanıyacaklar." İçkisini mideye indirdi ve memnuniyetle iç geçirdi.

Paul, Alison'm tırnaklarını kucağına batırmasına neden olarak, "Evet," diye onayladı. "Ahh!" diye bağırdı. "Affedersin. Öylesine söyledim."

"Sanırım içki tazeleme zamanı geldi." Millie ayağa fırladı ve Beyonce'den daha havalı bir şekilde yürüyerek ikiye ayrılan kalabalığın arasından geçti. Onun, yere yatıp ayaklarını kesme isteği duymadan topuklu ayakkabılarıyla hiç çaba sarf etmeden yürüme yeteneğine imrendim.

Ben de banyo aramaya gittim. Alt kattan gelen kusma sesi ikinci kata yönelmeme neden oldu. Orada kapıyı üç kez çaldıktan sonra açtım ve yarı çıplak bir çiftle karşı karşıya kaldım. Bu hepimiz için sarsıcı bir andı.

Kapıyı çabucak kapattım ve üst kat koridorunda daha da ilerledim. Millie'nin annesiyle babasmm odasının dışında durarak kapıyı çaldım. İçeriden ses gelmeyince, yaralayıcı bir sahneyle daha karşılaşmamak için dua ederek yavaşça içeri girdim. Yatak odası boştu.

Sıra sıra dolapların yanındaki ince kapı, hafızamın beni haklı çıkardığı ve onların odalarında gerçekten de oda içi bir banyo olduğu anlamına geliyordu. Ama ona yaklaştıkça kapı kolu içten aşağı doğru bastırıldı ve geriye doğru açıldı. Sıçrayarak yatağa düştüm. Ellerimi kaldırarak gözlerimi kapattım. "Özür

dilerim. Burada birinin olduğunu bilmiyordum."

Açıklamama karşılık derin bir kahkaha geldi. "Sakin ol Sophie. Üstüme bira döktüm. Aradığım diğer bütün banyolar da doluydu."

Gözlerimi açtım ve Robbie Stenson'ı iki elinde birer kırmızı plastik bardakla kapının girişine yaslanmış bir halde buldum. "İster misin? Bir tane fazla var."

"Iı... Teşekkürler." Robbie'nin basketbol turnuvası fiyaskomuzu yüzüme vurmamasına sevindim. "Ama içmeli miyim emin değilim. Ayıkken bile bu topuklu ayakkabılarla yürümek zaten yeterince zor. Bunu sarhoşken yaparak hayatımı tehlikeye atmak istemiyorum."

Kat kat gür saçlarım alnından yana doğru aldı ve bilmiş bilmiş gülümsedi. "Sadece kızılcıklı maden suyu ama seni hafif çakırkeyif yapacaktır. İçindeki şekerden falan sanırım."

"İyi o zaman." Birdenbire üstüme sıcak bastığını hissederek, uzattığı elindeki bardağa uzandım. "Çok susadım."

"Hadi canım!" Kendini küt diye yatağa bırakarak oturdu ve mükemmel kaşlarından birini kaldırarak bana baktı. "Az önce dans pistinde muhteşem hareketler yapıyordun. O yeteneğinin birazım da neden kortta kullanmadın? O zaman belki bir parça şansımız olurdu."

Bardağın içine gülümsedim. "Top sürüp aynı anda robot dansı yapabileceğimi sanmıyorum."

Robbie eğlenerek kahkaha attı. "Rakiplerimizi korkutabilirdi ama." Ben bardaktakini içerken gözlerini kırpmadan bana baktı. "Harika görünüyorsun bu arada."

"Teşekkürler." Birdenbire konuşmamızın ona, bana ifade ettiğinden daha farklı bir anlam ifade ediyor olabileceğine dair bir hisse kapıldım. Elbise yüzünden miydi?

Boş bardağımı şifonyerin üstüne koyarak, "Aşağı geri dönmeliyim," dedim.

"Tuvalete gitmen gerektiğini sanıyordum."

"Artık gerek kalmadı. Sadece fazla sıcak basmıştı." Ayağa kalktım ve ayaklarım yine ağrımaya başladığında kapıya doğru sendeledim.

Peşimden, "Belki sonra görüşürüz," diye seslendi.

"Evet, belki," deyip tırabzanlara tutunarak dikkatlice merdivenlerden aşağı indim.

Tekrar mutfağa döndüğümde Millie'yi kötü bir top sakalı olan bir çocuğa sokulmuş bir halde buldum. Onun omzuna yaslanmış, küçük bir kız gibi kıkırdıyordu. Dom'u unutma girişimleri iyi gidiyordu anlaşılan.

"Sophie." Beni görünce kocaman güldü ve ayağa kalkü. "Gel de Marcus'la tanış. Öylesine harika ki." Bana daha da yaklaştı ve sesini alçaltarak, *"Sıkıcı* Dom'dan *çok* daha eğlenceli. O çocukla ilgili ne düşünüyordum; bilmiyorum. Anlaşılan uyumlu değiliz. *O fazla* ciddi," dedi.

Birdenbire önümde öne arkaya doğru sallanmaya başladı. Ben de kendimi tuhaf hissetmeye başladım. "Sabit durabilir misin?"

"Sen içki mi içtin Soph?"

Gözleri yüzüne fazla büyük gelecek şekilde kocaman açıldı ve ağzı doğal olmayan bir açıyla açıldı. Başımı salladım ve döndüğünü hissettim.

"Emin misin?" Yüzündeki her bir çili görebileceğim kadar yakınıma geldi. Çiller yüzünde bir yapboz gibi kıpırdıyor, sonra da kayboluyorlardı.

"Ta-tabii ki." Kendimi arkamdaki duvara bıraktım. "Ama kendimi pek iyi hissetmiyorum." Aklımda tehlike çanları çalmaya başladı ama gittikçe daha da güçsüzleştiler.

"Bir şeyden fondip yapmadığına emin misin?"

Müzik beynimde zonkluyordu. "Hayır. Ben... ben sadece..." Duraklayıp yüzümü buruşturdum. "Ne diyeceğimi unuttum."

"Bence biri seni eve götürmeli." Etrafımda olup bitenleri çok fazla farkında değildim ama Millie'nin sesindeki neşenin kaybolduğunu anlayabiliyordum. Top sakallı çocuk da ortadan kaybolmuştu.

"Başım ağrıyor. Bu-bunun için bana bir şey getirebilir misin?" Konuşurken sesimin kesildiğini fark ettim ve suratımı ekşittim. Aklımda çok nettiler oysa ki.

"Neler oluyor Sophie?" Aniden Alex belirdi ve önümde durmuş beni tutuyordu. Birdenbire beni bırakırsa yere yığılacağımı fark ettim. Onun bedenine kendimi bırakarak burnumu göğsüne dayadım."

Beni tekrar dik tutarak, "Bence çok fazla içmiş," dedi.

Dilim dilime dolanarak, "İçmedim," dedim ve oda karanlığa gömülmeye başladı. Sonra evin arkasındaki sessiz bir odada yatmış, tepemdeki kristal avizeye bakıyordum. Midem bulandı. "Eve gitmek istiyorum."

"Kahretsin!" Millie uzaktan bir yerden konuştu. "Celine onu bu halde bulursa beni öldürecek."

Birisi, "Onu eve ben götürürüm," diye teklif etti.

"Emin misin Robbie?"

"Evet, yolu biliyorum. Kendi başına gidemez. Bu haldeyken olmaz."

"Bilmiyorum." Alex'in yüzü tepemde belirdi. Gözleri gökkuşağı renginde yuvarlaklar gibi dönüyordu. "Belki de annesini çağırmalıyız sadece."

"Alex, onu ben götürürüm. İçki içmedim. Bu koca partiyi sonlandırmak istemezsin, değil mi?"

Homurdanarak yanlarımı tuttum. Bir yastığa doğru, "Onunla gitmek istemiyorum," diye fısıldadım. "Nic'i çağırın."

Yastık bana cevap vermedi. Nic asla gelmedi.

"Tamam Sophie. Hadi gidelim." Alex kollarını kollarımın altından geçirdi ve

beni koltuktan kaldırdı. Sendeleyerek bedenine yaslandım. Millie, Alex ve Robbie'nin yüzleri bulanık ve tuhaf bir insan mozaiğine dönüşene kadar bütün oda döndü.

Millie, "Bekleyin," dedi. "Eve bunlarla giremez."

Birdenbire önümde iki surat belirdi. Kimin kim olduğunu hatırlayamıyordum. Alex'in saçlarının sarı olduğunu sanıyordum ama mavi gözleri diğer çocuktaydı. Bulanıklıktan kurtulmak için başımı öne, arkaya doğru salladım.

"Ne kadar içti ki?"

"Eminim o tekilayı indirmiştir dostum."

Sonra ayağımda bana ait olmayan bir çift Ugg botla dış kapıdaydım. Çenem göğsüme yapışmışü âdeta ve yer aşağı yukarı sallanıyordu.

"Robbie, eve vardığmda annesi beni arasın. Tamam mı? Unutma."

Sonra da garaj yolundan aşağı doğru koşuyorduk. Önümde siyah bir nehir gibi uzanan boş bir sokağa giden köşeyi döndük.

"İçine düşeceğim."

Kaldırımların çizgilerinin üstlerinden sıçradım.

Robbie kolunu belime dolayarak düz bir çizgi halinde yürümemi sağladı. "Sakin olsana ya. Şu an kafan biraz iyi sadece. Hepsi bu."

'Kafan iyi' dediğinde kulağımda bir vızıltı duyar gibi oldum. Başımı salladım ve suratıma vurdum. "Git üstümden. Git! Git!"

Sonra yumruk yemişler gibi görünen bir dizi kutu gibi evin önündeydim.

Robbie'nin omzuna, "Çok üzgün görünüyorlar," diye mırıldandım.

Gözlerimi kırpıştırdım. Onları yeniden açtığımda kaldırımdan kayarak ilerliyor, gözlerimi kısarak yıldızların göz kamaştırıcı ışıklarına bakıyordum. İleride

gökyüzünde Priestly evi bir kale gibi yükseliyordu.

"Orada bir prenses var.".Birden içimden onu kurtarmak geçti. Sonra da ne düşündüğümü unuttum. "Çok yorgunum." Etrafımda her şeyin sessizleştiğini ve hareketsizleştiğini fark ettim.

Yürümeyi bıraktık.

"Biliyorum." Robbie beni bir duvara yasladı. Sırtımı çizen eğri büğrü taşları belli belirsiz hissettim.

"Neredeyse yüz yıldır uyumadım," diye hatırladım. Başım kaldırıma dönene kadar öne doğru sallandı.

Robbie beni oyuncak bir bebek gibi geri kaldırdı ve belimin üstünde duran ellerini sıktı. "Seni tutuyorum."

Bitkin bir halde, "Evde miyim?" diye sordum. Her şeye konsantre olmak çok zordu ve içimde her an kusabileceğime dair kötü bir his vardı.

"Evet. Sadece rahatla Sophie. Her şey yolunda." Çenemin altında başımı kaldıran bir parmak hissettim. Yüzüme sıcak bir nefes vururken gözlerim geriye doğru kaydı. Kapanan gözlerimle mücadele ederek onları açmaya zorladım. Açtığımda yüzüme bir santim uzaklıktan kartal gibi bakan iki göz gördüm. Bedenim uzuvlarımın kontrolünü tamamen kaybederken, ellerinin elbisemin altından yavaşça yukarı doğru çıktığını hissettim.

OH DÖRDUNCÜ BÖLÜM

KARA ŞÖVALYE

İçimi derinlerden gelen bir panik sarmaya başladı. Nefesim kesilerek, "Dur," dediğimi duydum.

Robbie'nin gözleri şişik suratında iki çizgi gibi görünecek şekilde kısılmıştı. "Sadece rahatla." Başımı sallamaya çalıştım ama sadece yan bir sekiz çizebildim. "İstemiyorum bunu."

Robbie neşeyle güldü. "O zaman neden ***bu*** kılıkta bir partiye geldin ki?" Elbisemin kumaşını çekiştirdi. Tekrar konuşmaya çalıştım ama sözcükleri ağzımdan çıkarmaya yetecek kadar enerji toplayamadım. Sert bir parmağını dudaklarımda gezdirdi. Salyamın boğazımda biriktiğini hissederek inledim. Bana daha da yaklaştı. "Zoru oynamayı kes," derken çatlak dudaklarının kenarlarında tükürükler toplandı.

Elini kalçamdan aşağı indirerek çıplak bacağıma koydu ve birdenbire tek odaklanabildiğim bu oldu. Parmaklarını üst bacağımda kıpırdattı ve bedenini bedenime bastırarak, beni iri bedeniyle soğuk duvar arasında sıkıştırdı. Bir elini saçımda gezdirmeye başladı. Saçımı eline dolayarak başımı geriye doğru eğdi.

Evden ne kadar uzaklıkta olduğumu hatırlamaya çabaladım ama her şey bulanıktı. İçimdeki panik arttıkça başımın ağrısı da kötüleşti. Kollarımı kıpırdatmaya çalıştım ama Robbie, diğer elini elbisemin bitimine doğru çıkarırken, onun ağırlığı altında ezilmiş ve tepkisizlerdi.

Tuzlu dudaklarını dudaklarıma bastırdığında gözlerim geriye doğru kaydı. Bir anlığına Nic'i düşündüm. Sanki her ânm tadını çıkarmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını tereddüt ederek dudaklarıma değdirişini, elleri nazikçe belime dolandığında nasıl da midemde kelebekler uçuyormuş gibi hissettiğimi... Ama bu eller onun elleri ya da bu dudaklar onun dudakları değildi. Sert ve kuru bu dudaklar dudaklarıma sertçe yapıştı ve yılan gibi diliyle onları araladı. Çaresizce Robbie'nin bedenine doğru yığıldım ve böylece ağzımı canımı acıtmaya

başlayacak derecede aralıksız darbelerle yoklayan o ağızm daha da içine girdim.

Sonra bir motor sesi dehşet verici sessizliği böldü ve yakmlarda bir yerlerde tekerler aniden durarak tiz bir ses çıkardı. Robbie'nin dudaklarıma bastırdığı dudakları durdu. Ellerini tekrar belime götürdü. Sersem halimde, gecenin bir yarısında birbirine yaslanmış iki ahşap kukla gibi göründüğümüzü tahmin ettim.

Bir heykel gibi hareketsiz duran Robbie Stenson'a ne kadar süre yaslı kaldığımı bilmiyorum ama bedeni bedenimden çekilip uzaklaştırıldığında gelen soğuk hava dalgasını memnuniyetle karşılayarak çok sevindim. Göğsümün tekrar hava almasını sağlayacak şekilde, üstümdeki ağırlığını da beraberinde götürerek geriye doğru uçarken boğuk bir çığlık attı.

Birisi bağırıyordu. Bedenim duvara doğru yığıldı ve artık his-sedemediğim bacaklarımın altındaki yere düştü. Uzaklardan çakıl taşlarının gıcırtısını ve derin bir çığlık sesinin geldiğini duydum. Yankılanan bir kırık sesi ve ölen bir kedinin çıkardığına benzeyen sağır edici bir inilti geldi. Ayakkabılar yere sürttü. Tiz hıçkırık sesleri çaresiz yakarışlara dönüştü. Anlamaya çalıştım ama bedenim yere doğru kayıp başım kaldırımla buluşurken, sözcükler birbirine girdi ve belirsizleşti.

"Ben kalbini yerinden sökmeden önce defol git buradan."

Benimle mi konuşuyor?

Yine hışırtı sesleri duyuldu.

Hava neden bu kadar karanlık?

Gittikçe daha da uzaklaşan ayak sesleri geldi.

Hâlâ hayatta mıyım ben ?

Öncekinden daha dengeli ve sessiz bir çift ayak sesi daha bana doğru geldi.

"Sophie? Beni duyabiliyor musun?"

Bir şey omuzlarımdan kavradı. Bütün bedenim hafifçe sarsıldı ama gözlerimi açmaya yetecek gücüm kalmamıştı. Dünyayla bağlantım kopmuştu. Her şeyle

bağlantım kopmuştu. Onun sesi dışında...

"Sophie? Hadi." Yine nazikçe sarsıldım. Boynuma bir parmak temas etti. Nabzımın o parmakta attığını hissedebiliyordum. Uzun ve rahatlama belirtisi olan bir iç çekme duydum. "Hadi ama Sophie. Uyan."

Enerji bulmak için çabaladım ama sönük bir balon gibi bitkin düşmüştüm. Yine sessizlik oldu ve kendimi nerede olduğumu, neler olduğunu hatırlamaya çalışırken buldum. Partiden ayrılmış mıydım? Düşmüş müydüm?

"Gözlerini açmayı deneyebilir misin?"

Neden bu sesin kime ait olduğunu çıkaramıyordum? Çok tanıdık ama bir o kadar da uzaktı. Omuzlarıma bir kol dolandı. Diğeri de dizlerimin altına koyularak beni soğuk yerden kaldırdı. Başım sert bir şeye yaslandı. Kulağımda düzenli atan kalp atışlarım duyabiliyordum.

Havada süzüldüm ve sıcak bir yere girdim. Bir araba kapısının boğuk sesi yerini motor sesinin rahatlatıcı uğultusuna bıraktı. Çok geçmeden yumuşak bir şeyin üstünde öne arkaya sallanıyordum. Dakikalar uzun karanlıklara karıştı. Sonra da uzaktan gelen yüzlerce sesin, yanıp sönen ışıkların ve ötüp duran seslerin arasında tekrar kendime gelmeye başladım.

Tek bir parmak yanağımın kenarında gezindi.

Ben nerede olduğumu algılamaya çalışırken uzaktan gelen bir ses o ana hâkim oldu ve ben ne olduğunu anlayamadan bu düşünce de aklımdan çıkıp gitti.

"Annesine ulaştım. O gelene kadar burada kalmak ister misiniz?"

"Yapamam."

Ayak sesleri tekrar zemine temas etti ve duyabildiğim tek ses göğsümde atan kendi kalbimin sesi olana kadar gittikçe alçaldı. Her şeyden yoksun bir halde kendimi güvende hissederek, ben neyin gerçek neyin hayal olduğunu unutana kadar, yarı unutulmuş anıların acı verici kâbuslarla karıştığı hiçliğe karıştım.

Alışkın olduğumdan tamamen farklı bir tavana bakarak uyandım. Büyüktü ve

gözlerimi acıtan floresan ışıklarla kare kare bölmeliydi. Havaya bir dezenfektan kokusu hâkimdi ve uzaktaki bir pencerenin açık perdeleri soluk ve tanıdık olmayan bir yeşildi. Bedenimi kıpırdatmaya çalıştım ama üstüme iyice örtülmüş yorganların altında sıkışmıştı. Yine de içimi saran sıcaklığa rağmen, sol elimden yayılan soğuk bir sertlik hissettim.

Yatağın kenarlarında demir korkuluklar vardı. İlerideki duvarlar da göz kamaştırıcı bir beyazdı. Parmaklarımı hemen bittikleri yerden başlayan sargıların içinde kıpırdattım ve anlık bir korkuyla elimi işgal eden bir serum olduğunu fark ettim.

"Bayan Gracewell, uyandı."

Yatağımın diğer tarafı sallandı. Başımı çevirdim ve ense kökümde hissettiğim ani acının şiddetiyle yüzümü ekşittim. Annemin makyajsız suratı ilk gördüğüm şey oldu. Onun yanında da bitkin görünen, üstünde kocaman bir eşofman üstüyle, dudaklarında şu an sadece kırmızı bir leke gibi duran dün geceden kalma rujla Millie vardı. Sandalyesini yaklaştırarak, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Aklımı tamamen yitirmemeye çalışarak, sırayla uzuvlarımın her birini kıpırdattım. Kırık olmadıklarını fark edince içim rahatladı. Bedenimde sargı bezleri aradım ama bulamadım. Sonra da dikiş olmadığından emin olmak için ellerimi keçe gibi olmuş saçlarımda ve bütün yüzümde gezdirdim.

Çatlayan, boğuk bir sesle, "Ne oldu?" diye sordum. "Bu hayatımda çektiğim en berbat baş ağrısı."

"Bu normal tatlım." Annem içimi rahatlatarak elimi okşadı. "O kadar olacak."

Millie gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi göründü. Fondöteni gözyaşı izleriyle lekelenmişti ve gözlerinin altında siyah maskara birikintileri vardı. Başını ellerine indirerek darmadağın kahverengi saçlarını çekiştirdi. "Çok özür dilerim Soph."

Annem canım acıyana kadar elimi sıktı. "Görünüşe göre partide birisi sana ilaç vermiş."

Bu sözcüklerin bulanık zihnimde anlam kazanması saniyeler aldı. Sonra yüreğim resmen ağzıma geldi. "İlaç mı?"

Millie burnunu çekerek, "Hiçbir fikrimiz yoktu. Bir an çok iyiydin. Sonra da bir de baktık ayakta duramıyordun. Nerede olduğunu unutup durdun ve eve gitmek istediğini söylüyordun."

Onları bulmaya çalıştım ama o anlara ait anılar aklıma gelmiyorlardı. "Yani midemi yıkatmak için beni buraya mı getirdiniz?"

Millie suratını astı ve parmağını hastane yorganındaki şekillerin üzerinde gezdirdi. "Sadece sarhoş olduğunu sandık. Birisi senin birkaç kez tekila fondip yaptığını söyledi. O yüzden de eve Robbie Stensonla birlikte gittin."

Annemin yüzü memnuniyetsizlikle buruştu. "Ama Millie artık beni araması gerektiğini biliyor," dedi. "İçsen de içmesen de, iyi olduğundan emin olmam için yine de bana telefon edilmesi gerekiyordu."

"Çok özür dilerim Bayan Gracewell. Bu aklımın ucundan bile geçseydi, onu eve o halde göndermezdim..." Millie her iç çekişinde bedenini sarsan hıçkırıklara boğuldu.

Annem eliyle geniş daireler çizer gibi yaparak onun sırtını sıvazladı. Onu sakinleştirmeye çalışarak, "Biliyorum," dedi.

"Ne oldu?" Sanki dilimin ucundaki bir şeyi hatırlamaya ça-lışıyormuşum gibi hissettim ama ne kadar çabalarsam, o kadar çok unutuyordum.

"Robbie içki içmediğini ve evin yolu bildiğini söyledi." Millie bir şey saklıyor, lafı dolandırıyordu. Bunu hissedebiliyordum.

Annem araya girerek, "Bana, seni acile getirdiğini söyleyen genç bir çocuktan telefon geldi. Buraya geldiğimde bazı tahliller yaptılar ve kanında ***Rohypnol*** buldular."

Bu sözcükler âdeta bir tokat gibi geldi. "Ro-Rohypnol mü?" diye kekeledim. "Uyuşturuldum mu?" Ellerim hemen iç çamaşırıma gitti.

Millie, "Hayır. Endişelenme," diyerek aceleyle araya girdi. "O sana zamanında yetişmiş."

"Robbie mi?"

Annem Millie'ye bir bakış attı. "Hayır. Robbie değil. Hemşire seni, bronz tenli ve siyah saçlı bir gencin getirdiğini söyledi. Adını vermediğini söyledi."

Başım öylesine zonkluyordu ki düşünemedim. Nic bütün bunlara nasıl dahil olmuştu ki? Ayrıca neden dahil olduğunu bu derece gizlemeye çalışıyordu ki?

"Anlamıyorum..

"Hemşireye seni, senden faydalanmaya çalışıyormuş gibi duran bir çocukla bulduğunu söylemiş. Endişelerini dile getirince o çocuk gitmiş. Sonra o da ne kadar kötü bir halde olduğunu fark edince seni buraya getirmiş."

Elimin serumun altında acıdığını hissettim. "Nic şimdi nerede?"

Bu kez Millie cevap verdi: "Biz buraya geldiğimizde gitmişti. Ama hemşire, onlar annene ulaşmaya çalışana kadar neredeyse bir saat kadar burada kaldığını söyledi. İyi olduğundan emin olmak istemiş."

Annem sandalyesinde geriye yaslanarak biraz rahatlamış gibi göründü. "Millie'yle ben Priestlylere ulaşmaya çalışük ama telefon numaraları rehberde kayıtlı değil. Buradan çıktığımızda o çocukla konuşmak iyi bir fikir olabilir."

"Peki Nic geldiğinde Robbie Stenson nereye gitmiş? Benden faydalanmaya çalışan o muymuş?"

Millie omuz silkti. Kaşları kafa karışıklığının etkisiyle çatıldı. "Sanırım Nic onun servi öpmeye çalıştığını düşündü. Ben de Robbie'nin senden hoşlanıyor olabileceğini düşünüyordum ama sen o derece kendinde değilken bir şey yapmayı deneyeceği aklıma gelmezdi. Yani bizim evden ayrılmadan önce iki kez kustun."

Yüzümü ekşittim. Bunları hatırlamıyordum.

Millie, "Alex ne olduğunu öğrenmek için sabahtan beri Robbie'ye telefonda ulaşmaya çalışıyor," diye açıklamaya devam etti. "Belki de Nic ikinizi birlikte görünce sadece çok sinirlendi."

Nic'in basketbol turnuvasında Alex'e nasıl kıskançlıkla tepki gösterdiğini hatırladım ama aklım hâlâ yorgun ve karışıktı. Dün gece Robbie Stenson'la karşılaştığımı hatırlayamadım. Ama partide kalabalığın arasında bir yerlerde olduğu belli belirsiz gözümün önüne geldi.

Öfkeden bedenimin ısındığını hissederek, "Yani kimmiş?" diye sordum. "İçeceğime kim ***Rohyprıol*** koymuş?"

"Bilmiyoruz Soph. Anlayabildiğimiz kadarıyla tek kurban şendin." Millie gözümün içine neredeyse hiç bakamıyordu. "Alex arkadaşlarından birisinin kuzeni olabileceğini söylüyor. Birkaç yıl önce adı bu tarz bir şeylere karışmış. İlk başta zaten davetli değilmiş. Şimdi de onu bulamıyoruz." Millie'nin sesi gittikçe daha da alçaldı. Gözlerini ovuşturdu ve farmı yayarak bir pandaya benzedi. "Hepsi benim suçum Soph. Partinin bu kadar kontrolden çıkmasına izin verdiğim için özür dilerim."

"Geçti artık," diyerek onun suçluluk hissini biraz azaltmaya çalıştım. "Daha beter olabilirdi, değil mi? Bana bir şey olmadı."

Annem, "Evet, neyse ki," dedi.

Gözlerimi sıkıca kapatıp odaklandım. Dans ediyordum. Mutfaktaydım. Millie'yle birlikteydim. Sonra hiçbir şey yoktu. "Hatırlamaya çalışıyorum."

Annem kolumu sıvazladı. "Tatlım, doktor dün geceyi hatırlamanın pek mümkün olmadığını söylüyor. Bölük pörçük şeyler hatırlayabilirmişsin ama onlar da muhtemelen olanların cevabı olmayacaklar. Yine de neler olup bittiğini iyice öğrenmeye kararlıyız. Artık uyanık olduğun için polis seninle konuşmak isteyecek. Ortaya çıktığında da şu Robbie denen çocukla konuşacağız. Söz veriyorum."

Millie de, "Ne olduğunu öğreneceğiz," diyerek onu destekledi.

Elimdeki iğneye göz ucuyla baktım ve bedenime damla damla giren soğuk

sıvının iyice farkına vardım. "Buradan ne zaman çıkabilirim? Hastaneler beni korkutuyor."

Tam da o anda kısa, küllü sarı saçları olan tıknaz bir hemşire odaya girdi. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Daha önce onun sesmi duyduğuma dair belli belirsiz bir hisse kapıldım.

"Kafam karışık ve başını ağrıyor."

Başını kaldırmadan daha önceden provasını yaptığı bir konuşma yapmaya başladı. "Rohypnol vücudundan atılıyor ve en kötü etkileri geçti. Sonrasında bir ya da iki gün baş ağrıların ve mide bulantın olabilir ama ondan sonra normale dönmüş olacaksın. Doktor kendini yeterince iyi hissettiğinde taburcu olabileceğini söyledi."

"Yeterince iyiyim."

Hemşire dolgun dudaklarını büzdü. "Seni, gelecekte içeceğini hep yanında tutman ve iyi tanımadığın insanların yarımdayken üstünü kapatman konusunda uyarmak istiyorum."

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama kendime hâkim oldum. Çok sinirliydim ama ona değil. Her şeye sinirliydim; bana ilaç veren kişiye, ben hiç kendimde değilken beni öpmeye çalışan çocuğa ve beni gittikçe artan kafa karışıklığımla burada bırakan Nic'e.

Önce kardeşiyle birlikte arabayla çekip giderek beni boş bir sokakta bırakıyor. Sonra da beni kurtarmak için birdenbire ortaya çıkıyor ama ne olduğuna dair bir ipucu vermeden beni bırakıp gidiyor. Yokluğunda bile, benimle akıl oyunları oynuyordu ve öyle ya da böyle bu oyunlar bir son bulmalıydı.

OH BEŞİNCİ BOLUM

UYARI

Dirseklerimi masaya koymuş telefonuma bakıyordum. Ahşabın üstünde titredi ve tabağımdaki bezelyelerin titreşmesine neden oldu. Ekrandaki numara Jack Amca'ma aitti.

"Aramayı bırakmayacak." Annem ağzı bir çatal dolusu kurumuş domuz pirzolası doluyken konuştu.

"Yarın ilgilenirim." Amcamla konuşmak istiyordum ama saat geç olmuştu ve gözlerimi zor açık tutuyordum. Açlığımdan bahsetmiyordum bile. Ağzımdaki koca bir kaşık dolusu patates püresini yutup kaşlarımı çattım. "Ona neden hemen söylemek zorundaydın ki?"

"Ona ben söylemedim. Ursula'ya söyledim çünkü yarm işe gitmeni istemiyorum. Amcan restoranı aradığında, Ursula ona anlatmış." Annem omuz silkti ve çatalla ağzına birkaç bezelye attı.

Telefonum yine titremeye başlayarak ense kökümde hâlâ var olan baş ağrısını daha da azdırdı. Telefonu elime alıp parmağımı ekranda kaydırdım. "Merhaba amca."

"Dışarıdayım. Beni içeri al."

"Ne?"

"Arka kapıyı aç."

Telefonu kapattı. Mutfak penceresine gittim. Amcam çalılıkların arasında, hareket sensöründen özenle uzak duran bir gölgeden ibaretti. O yüzden onu neredeyse hiç göremiyordum. Nereden çıkmıştı?

"Yine mi burada o?" Annemin sesinden öfkeli bir memnuniyetsizlik akıyordu. Ayağa kalktı. "Ne yapıyor?"

Kapının kilidini açtım. İçeri girip kapıyı kapattı ve arkasından kilitledi.

Nefes nefese, "Sophie," dedi. Yanaklarının ikisi de pembeleşmişti.

"Nereden çıktın?"

Sorumu geçiştirdi ve beni omzuna öyle sertçe bastırdı ki nefesim kesilecek sandım. Çocukluğumdan beri amcama sarılma-mıştım. Onun sevgisini, pahalı hediyelerle, son anda değişen mesailerle ya da rastgele zamanlarda telefon etmek gibi başka şekillerde göstermesine alışkındım. Ama sarılmasının bütün onlardan daha iyi hissettiren bir yam vardı. Kendimi koruma altında hissettim. "Güvende olduğuna çok sevindim," dedi.

Beni bıraktı. Elimi göğsüme koyarak geriye doğru sendeledim. Boğazım daralır gibi oldu. Geçmesini umarak yutkundum ama amcamm bana babamın endişe dolu ama bir yandan da rahatlamış gözleriyle bakması ağlamak istememe neden oldu.

Ortamı yumuşatmaya çalışıp başarısız olarak, "Sana bir şey olmasına izin verseydim Mickey sırf beni öldürmek için hapisten kaçardı," dedi.

Boğazımdaki düğümlenme hissinden aklımı uzaklaştırmaya çalışarak çabuk çabuk, "Ne işin var burada?" dedim. Annem arkamda duruyordu. Bedeninden yayılan şüpheyi neredeyse fiziksel olarak hissedebiliyordum.

Amcam kısa kesilmiş saçlarının arkasını ovuşturdu. Normalden daha dağılmış görünüyordu. Her zamanki şık takım elbisesi yerini bol bir kot pantolonla, yazısız siyah bir tişörte bırakmıştı.

Her zamanki halinin yarısı kadar bile önemli ya da varlıklı gibi görünmüyordu. "Bütün gün seni aradım Persephone."

Yüzümü ekşittim. Ciddi olmalıydı. "Hastanedeydim."

"Duydum. Endişeden aklımı kaçıracaktım."

Annem, "Sen mi? Ben mi?" dedi. Lavaboya gidip çay için su ısıtıcısını doldurmaya başladı.

"Nasıl hissediyorsun?"

Ben de aynı anda, "Neredeydin?" diye sordum.

Amcam gözlerini ovuşturdu. Bitkinlikle, "Eyaletin her yerinde," diye cevap verdi.

"Ne yapıyordun?"

"İşle ilgili şeyler."

Lafı kısa kesiyordu. Zaten ticari girişimleriyle ilgili hiç konuşmazdı. Yatırımlar ve faiz oranlarıyla ilgili bir şey olduğunu biliyordum. O yüzden de onu bu konuda sıkıştırma ihtiyacı duymadım hiç. Yoksa sıkıntıya boğulurdum.

"Artık geri mi döndün? Yani Cedar Hill'e?" Sesimdeki umudun kulağa ne kadar da çocukça geldiğini fark edince şaşırdım ve bu yüzden utandım. Anlaşılan onu farkmda olduğumdan daha çok özlemiştim. Hayatımdaki tek gerçek erkek figürü oydu ve o olmadan hayatım olması gerektiğinden çok daha boş geliyordu.

Üzgün bir suratla başını salladı. "Henüz değil. Tam olarak değil."

Annem ocağın başında oyalanıyordu. Amcama bir fincan nane çayı uzattı. Amcam fincanı, emin olmak için tek kaşını kaldırarak aldı.

"Teşekkürler Celine."

"Sen sormadan söyleyeyim. İçinde alkol yok."

Yüzümü ekşittim. Şu ana kadar her şey güzel gidiyordu. Amcam, benim hatırıma anneme cevabını bakışlarıyla vererek bir yudum aldı.

"Bu ziyaret daha makul bir saate kadar bekleyemez miydi Jack?" Annemin sesi memnuniyetsizdi. "Her şeyi hep gecenin köründe mi yaparsın sen?"

Amcam bu kez onu göz ardı ederek fincanı masaya bıraktı. Bana, "Dün gece olan şey gerçekten çok ciddiydi. Hem de doğum gününde/' dedi.

Titremesin diye dudağımı ısırarak, "Biliyorum," dedim.

"İçeceğine kimin ilaç koyduğunu biliyorlar mı?"

Aynı sorudan artık sıkılarak, "Hayır," diye cevap verdim. Zaten polis beni hastanede sorgulamıştı ve bunun pek de bir faydası olmamıştı. Ortada üstüne düşülecek bir ipucu falan da yoktu ve o geceye dair olanları tamamıyla bir daha asla hatırlayamayacağıma oldukça ikna olmuştum. Robbie Stenson'ın da ne zaman ortaya çıkarsa, benden daima uzak duracağını biliyordum. Sonunda Alex'e 'ailevi nedenlerden' ötürü şehir dışında olduğunu ve benim o kadar kendimden geçmiş olduğumun farkında olmadığını söyleyen bir mesaj atmıştı. Gerçekten ondan ***hoşlandığımı*** ve onu ***öpmek*** istediğimi sandığını ve 'erkek arkadaşım' buna çok sinirlenip araya girdiği için özür dilediğini söylemiş. Bu kadar üzgün olsaydı bana mesaj atabilirdi ama hiç zahmete girmedi. Gecemin unutulan kısımlarına dair herhangi bir bilgisi olan diğer bir kişi de, benden uzak durmak konusunda kupa kazanmayı hak eden bir iş çıkaran 'sinirli erkek arkadaşım' Nic'ti.

Amcam anlamsız sorgulamasına devam etti. "İçkine ilaç koyan partideki birisi miydi?"

Ona da polise verdiğim aynı cevabı verdim. "Evet ama orada bir sürü insan vardı. Herkes olabilirdi."

Amcam düşünceli düşünceli başım salladı. "Tanımadığın birisi var mıydı? Lockvvood Bulvarı'ndaki yeni aile mesela?

Kararlılıkla, "Hayır," diye cevap verdim. "Hatta eğer o aile olmasaydı, sonum daha beter olurdu."

"Ne?" diye çıkıştı. Sesindeki yumuşaklık kayboldu.

"Onlardan biri beni eve gelirken bulup hastaneye götürmüş." Robbie Stenson kısmını atladım. Amcamın beni bir çocuğu öperken düşünmesini istemedim. Ayrıca ben bile onu tüylerim diken diken olmadan düşünemiyordum.

Amcam dudaklarını sertçe birleştirerek dişlerini sıktı. "En başında sana ilaç verenin o olmadığını nereden biliyorsun?"

"Neden bahsediyorsun sen?" Gittikçe artan öfkemin sesime yansımasına engel olamadım. Amcamın iyi niyetle yapılan bu davranışı Nic'in ailesine dair önceden edindiği fikirlerle kirletmesine izin vermeyecektim. "Bana ilacı o vermedi. Partide bile değildi."

Amcam, "Bilmiyorum," diye söylendi. Anneme bakü ama onun bu ziyaretinden çoktan sıkılmış olan annem amcamın arkasına doğru bakmaya başlamıştı bile. Amcama karşı elinden geleni yapmıştı. O da sadece dört dakika sürmüştü.

İçimi geçirirken esnedim. *"**Sihirli bir müdahaleyle*** bana ilacı veren o olsa bile, neden beni hastaneye getirsin ve annemi aramalarını sağlasın ki?"

"Eminim onun da kendine göre sebepleri..."

"Lütfen," dedim. "Lütfen kes şunu. Paranoyaklık ediyorsun."

Annem de sinirli bir sesle, "Çok yorucusun," dedi. Kollarmı göğsünde kavuşturarak bana daha da yaklaştı.

Bir kez daha esnerken ağzımı kapattım.

Amcam, "Peki," diyerek razı oldu. "Sadece endişeliyim Sophie. Anlayabiliyor musun bunu? Sadece senin hedef alınmadığından emin olmak istedim."

Yorgun olabilirdim ama amcamm ifadesindeki tuhaflığı fark etmeyecek kadar yorgun değildim. "Neden birisi beni hedef alsın ki?"

Annem yanımda öfkeden kuduruyordu. Amcamın paranoyak konuşmalarına olan sabrı çok uzun zaman önce taşmıştı. Ne de olsa babamı hapse attıran belaya neden olan da amcamın bu huyuydu. "Neden bahsediyorsun sen?"

Bizden çok kendi kendisine, "Bilmiyorum," dedi. Ellerini yüzünde ve saçlarında gezdirdi. Onu, kanlanmış gözlerini, bir haftalık kirli sakalını, kızarıklarla dolu suratını inceledim. Dudakları bile bembeyazdı.

Annem, "Sophie iyi Jack," dedi ve daha eklemek istediği şey her neyse kendini tuttu. Amcamın başıma gelen şeyi kendine dert ettiği çok barizdi ve bu yüzden onu kışkırtmanın bir anlamı yoktu. "Bence senin biraz dinlenmeye ihtiyacın var. Hepimizin var."

"Peki," diye razı oldu. "Gidiyorum."

Sonra bana gülümsedi. Bu, daha karanlık bir şeyin gölgesinde kalan tatlı ve umut dolu bir gülümsemeydi.

"Ne zaman geri geleceksin?" Yine bir çocuk gibi konuştum ama buna engel olamıyordum. Amcamı yakmımda istiyordum. O, ölçülü babamın sağı solu belli olmayan daha çılgın yarısıydı ve şu an bana hem babalık hem amcalık etmek için elinden geleni yapıyordu. Çok başarılı olamıyor olabilirdi ama aramızda hâlâ bir bağ vardı. Annem itiraf etmeye asla cesaret edemese de, babam yokken hepimizin birbirimize ihtiyacımız vardı.

Amcam saçlarımı sevecenlikle karıştırdı. "Yakında," derken sesini alçalttı. "Seni ararım."

Elini kapıya koyup durakladı. "Ayrıca sana dediğimi unutma. Mahremiyetini koru."

Bu kez daha kolayca yalan söyleyerek, "Olur," dedim. Amcamın paranoyası çevremde tam olarak neler olduğunu bulmaya daha kararlı olmama neden olmuştu sadece. Bu cevapların bazılarının da Priestly Malikânesi'nde bulunduğundan şüpheleniyordum.

ON ALTINCI BÖLÜM

YANLIŞ ANLAŞILMA

İki günün ardından, neredeyse tamamen iyileşmiştim ve araştırmama başlamaya hazırdım.

Nic'in hastaneden taburcu olduğumdan beri benimle iletişim kurmaya çalışmamasına da şaşırmamıştım çünkü Nic'in yaptığı ya da yapmadığı hiçbir şey beni artık şaşırtmıyordu.

Öğleden sonra erken saatlerde yürüyerek onların eve gittim. Ferforje demir kapıların dışında durup içime doğan ve gittikçe yoğunlaşan kötü bir şey olacağına dair bir hisle malikâneyi inceledim. Garaj yolunda sadece bir tane araba vardı. Birdenbire Nic'in diğer aile üyeleriyle yüz yüze gelmekten korktum. Onlar gözünde ben hâlâ bir Gracewell'dim, bu onlar için ne ifade ediyorsa artık, ve bu gerçeği değiştiremezdim.

Kendimi iyice hazırlayarak, açık bahçe kapılarından geçtim ve çakıl taşlarına bastıkça gıcırtılar çıkararak garaj yolundan yürüdüm. Kırmızı dış kapıya ulaştığımda, tokmağı çaldım ve tekrar garaj yoluna doğru çekilerek gerginlikle bekledim.

Ebediyet gibi gelen bir sürenin ardından, kapının kilidi üç

metalik çat sesinden sonra açıldı ve arkasındaki gölgeli koridorun karanlığının vurduğu heykel gibi bir kişiyi gözler önüne serdi. Ama ben bu silueti, onun sesini yakından tanıyordum.

"Sophie?" Nic rengi solmuş kot pantolon ve beyaz bir tişörtle kapının girişinde kusursuz bir halde duruyordu. Ayakları çıplaktı.

Dişlerini sıkıp gevşetişini izlerken risk alarak, "Selam," dedim. "Seninle konuşmak istiyorum."

Ellerini kapı çerçevesinin iki yanma koydu, dışarı doğru eğilerek arkamdaki boşluğu aradı. Tekrar, "Sophie," dedi ama bu kez daha yumuşak bir tonda. "Burada ne işin var?"

Gözlerinin gözlerimi inceleyişinden, aramızda hâlâ bir şey olduğunu anladım. Aramıza bir enerji hâkimdi ve bu enerji beni tüketmeden önce konunun ö?üne girmek istedim. "Geçen gece konusunda bir şey bilmiyormuş gibi davranmak zorunda değilsin."

Yüz ifadesi değişti. Gözleri kocaman açıldı. Yavaşça öne doğru geldi. Sonra durup sanki bana doğru gelme isteğine karşı koyuyormuş gibi durakladı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Hemşire anneme senden bahsetmiş. Ondan bahsetmemesini istediğini biliyorum ama bahsetmiş. Yani bu konuda yalan söylemene gerek yok."

Artık oyalanmıyordu. Çıplak ayaklarıyla çakıl taşlarına basarak bana doğru geldi. Sesini bir fısıltı kadar alçaltıp ellerini kollarıma koyarak onları ve beni nazikçe kendine doğru çekti. Tenime temas eden ellerini izledim ve kafa karışıklığıyla dudaklarım büzüldü.

"Sophie." Gözlerimin içine baktı. "Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Ne? Beni geçen gece hastaneye sen götürmedin mi?"

'Hastane' kelimesi geçince, kafa karışıklığı endişeye dönüştü. "Neden hastanedeydin?" Beni baştan ayağa süzdü. "Birisi sana zarar mı verdi?"

Birden utanarak, "Beni gerçekten sen kurtarmadın mı?" diye sordum.

Dehşete düşerek, "Seni ***kurtarmak*** mı?" dedi.

"Ama hemşire anneme demiş ki..."

"Sophie." Sesi sertleşirken ellerini belime koydu. "Lütfen başma ne geldiğini söyle."

Bir an ilk tanıştığım Nic'i karşımda dururken görebildim. Tam orada, uzanıp

dokunabileceğim bir mesafedeydi; ta ki arkasından başka biri ortaya çıkana kadar.

"Nicoli?" Luca'mn kardeşinin benden geriye doğru sıçramasına neden olmak için tek söylediği buydu.

"Ne oldu?" diye sordum. "Sorun ne?"

"Yapamam." Nic geri çekilirken bir yandan da yalvarır gibi "Yapamam işte," dedi.

"Anlamıyorum." Bakışlarım kollarını göğsünde kavuşturmuş evin girişine yaslanan Luca'ya kaydı.

Bana beni görmüyormuş gibi baktı. "İçeri dönmelisin Nicoli. Valentino seni arıyor," dedi. Son kısım üstü örtülü bir tehdit gibiydi ama nedenini anlayamadım.

Nic ellerini yumruk yaparak tereddüt etti. "Luca, onun iyi olduğundan emin olana kadar gitmeyeceğim," dedi. Sinirliydi. Bu içimi rahatlattı ama çok fazla değil. "Ona bir şey olmuş. Hastanedeymiş. Nedenini bilmem gerek."

Luca, "Biliyorum," deyip doğruca birbirlerini yüzüne bakabilmeleri için, uzun adımlarla ve rahat bir tavırla kardeşine doğru gitti.

Luca Nic'ten uzundu ama Nic daha iriydi. Kavga etseler kimin kazanacağını merak ettim. Sonra Luca'mn hastanede olduğumu nereden bildiğini merak ettim.

Nicle ben ona aynı anda, "Nasıl?" diye sorduk.

"Çünkü onu oraya ben götürdüm."

Kekeleyerek, "Sen ne?" dedim.

"Şaka mı yapıyorsun sen Luca? Neden bana söylemedin?" Bir an Nic'in Luca'ya saldıracağını, onu yere serip hepimize bir iyilik yapacağını sandım. Ama yapmadı. Burnundan soluyarak orada öylece durdu.

Luca Nic'i ensesinden tutarak kulağına bir şeyler fısıldamak için kendine çekti. Geri çekildiğinde, kardeşinin asiliği bir parça dinmiş gibi duruyordu.

Nic, "Halletsen iyi olur," dedikten sonra arkasını dönüp eve doğru ilerledi. "Çünkü öylece durup hiçbir şey yapmamam beklenemez..." Ani gidişi yüzünden cümlesinin gerisi de gelmedi.

Onun arkasından alaylı bir şekilde "Iu... Görüşürüz Nic!" diye seslendim ve gidişinin beni yine incitmesine müsaade ettiğim için kendime kızdım. Luca'nm duyacağından emin olduğum kadar yüksek bir sesle, ***"Kaçıklarla*** dolu bir aile," dedim.

Luca'nm kaşları kalkarak kuzguni siyah saçlarının dalgalan altında kayboldu. "Bunun için mi geldin? Çocuk gibi bana isim takmak için mi?"

Kollarımı kavuşturdum. "Buraya Nic'i görmeye geldiğimi sanıyordum."

Luca dudaklarını büzdü. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Üzgün değilsin."

"Haklısın. Değilim."

Ayaklarımı yere vurma isteğime karşı koydum.

"Ne yani ona, sadece ona teşekkür etmeye yönelik acele bir görev mi edindin kendine? Yoksa ben, yani sana asıl yardım eden kişi olarak bir tür minnettarlık görmeyecek miyim?"

Ağzıma türlü türlü küfürler geldi ama yuttum. "Böyle bir şey olamaz."

"Ama oldu." Birdenbire Luca beni kolumdan tutarak sokaktan ve evin pencerelerinin çoğundan görünmeyeceğimiz şekilde cipin diğer tarafına çekti.

"Çekil üstümden!" diye çıkışarak onu ittim. "Senin sorunun ne?"

"Benim sorunum mu ne? Şaka mı yapıyorsun sen?"

Geri çekilerek cipe yaslandım ve birdenbire bir anı aklımda canlandı. ***Bir taş duvara yaslanıyordum.*** Başımı sallayınca o görüntü de kaybolup gitti. "Neden böyle pislik olmak zorundasın?"

Luca aramızdaki mesafeyi yarım adım kadar kapattı. Acımasızca, "Sen neden geçen gece kendini o hale sokacak kadar içki içtin?" diye karşılık verdi. "Güvenliğin hiç mi umurunda değil?"

"Bu ne cüret?" diye çıkıştım. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun sen. O yüzden kapa çeneni."

"Seni kaldırımdan kazıyan bendim."

"Bilgin olsun diye söylüyorum. İçki falan içmedim ben."

Luca dudaklarını büzdü ve bedenimi kızgın metal gibi bir öfke sardı. Kendime hâkim olamadan ellerim onun göğsündey-di. Onu öyle sertçe ittim ki geriye doğru sendeledi. Üstüne saldırarak onu daha da geriye doğru ittim. "Bana ilaç vermişler seni pislik!"

Bir anlığına aramızda öfkemin gücü yüzünden bedenlerimiz temas ederken ve hararetli nefesler alıp verirken öylece durduk. Sonra çok yavaş hareket ederek beni omuzlarımdan tutup kolayca kendinden uzaklaştırdı.

Nefeslerime odaklanmaya ve dengemi toplamaya çalıştım ama nefes nefeseydim.

Sonunda, "Anladım. Bilmiyordum," dedi.

Yenilgiye uğramış bir halde omuz silktim. "Daha dikkatli olmalıydım sanınm."

Luca tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "O da daha saygılı olmalıydı. Sen nasıl bir durumda olursan ol."

Boğazımın düğümlendiğim hissettim ama son iki gündür onu bastırıyordum ve şu an, özellikle de Luca'nın önünde göz-yaşlarıma teslim olmaya niyetim yoktu. "Hiçbir şey hatırlamıyorum," deyip dişlerimi sıktım ve onun arkasındaki çimlere baktım. "Hâlâ hatırlamaya çalışıyorum."

"Yapma." Luca ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Bazı anılar, hatırlandıklarında seni incitirler."

"Robbie'nin yaptıklarmı bilmenin beni inciteceğini mi söylüyorsun yani?"

Luca başını salladı. "Sana zarar vermedi. Tamam mı? Sadece

güzel bir kıza karşı şansını deneyen aptal ve sarhoş bir çocuktu."

Gözlerim onun dolaylı iltifatı karşısında kocaman açıldı.

Luca, "Ben sadece ona haddini bildirdim," diyerek hemen konuşmaya devam etti. "Aptalın tekiydi. Tamam mı? Senden faydalanmaya çalışmamalıydı."

"Ne-nerede oldu bu? Neredeydik biz?" O gece hakkında konuşmanın bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim ve pislik Luca Priestly'yle bu konuda bir daha asla konuşacağımı kesinlikle sanmıyordum ama bilmek zorundaydım.

"Birkaç bina ötede. Onu daha önce de seninle bir kez görmüştüm..." Aniden durdu ve cümlesini değiştirdi. "Tipi pek hoşuma gitmedi. O yüzden sana yapmaması gereken bir şey yapmadığından emin olmak için arabayla etrafta dolandım. Sizi bulduğumda da senin kendinden resmen geçmiş olduğunu gördüm. O yüzden müdahale etmeye karar verdim."

"Ona ne oldu?"

"Hatırlamıyor musun?"

"Hayır."

Luca lafı hiç dolandırmadan, "Ona gitmesini söyledim sadece. O da gitti. Çok uysaldı," dedi.

"Yani gecenin bir köründe beni, öylece seninle yani hiç tanımadığı biriyle bırakıp gitti, öyle mi?"

Bir açıklama yapmasmı bekleyerek Luca'yı dikkatlice inceledim. Güneş, mavi gözlerinin, onu neredeyse arkadaş canlısı gibi gösterecek şekilde parlamasına

neden oluyordu ama bana cevap verdiğinde sesinde hiç bir arkadaşlık belirtisi yoktu. "Ben birine bir şey yapmasını söylersem, genelde ikinci bir kez sormak zorunda kalmam."

"Bu kulağa neredeyse bir tehdit gibi geliyor."

Luca gözlerini devirdi ve omuz silkti. "Sana kimin ilaç verdiğini biliyor musun?"

"Hayır."

"Bu bilgi su yüzüne çıkarsa ben de bilmek isterim."

Birdenbire huzursuzluğa kapılarak, "Neden?" diye sordum.

"Mahalle partilerinde kızların içeceklerini zehirlemenin kabul edilebilir bir şey olduğunu düşünen birinin adını neden öğrenmek istediğimi mi soruyorsun?" Sorduğum çok saçmaymış gibi alaycı bir tonla söylemişti bunu.

Ona dümdüz, "Bunun senin için nasıl bir fark yaratacağını anlayamıyorum," dedim.

"Evet," dedi. "Anlamazsın."

Sesindeki düşmanca tavrmı yine hissediyordum. Nic'e benden uzaklaşmasmı emrettiği geceki gibi tüylerim ürperdi. Buna tahammül edemiyordum. Çok sinir bozucuydu. "Kardeşine benim aleyhimde ne söyledin?"

Luca başını salladı. "Bu konuya girmeyeceğim."

"Bir açıklamayı hak ediyorum."

Sakince, "Şimdi gitmelisin. Senin için yeterince şey yaptım Gracewell," diye karşılık verdi. "Senin kardeşimle günbatımına doğru yürüyüp gitmene yardımcı olmak ilgimi çekmiyor."

Gracezvell mi? Yani artık adıma bile layık değildim. "Sana benden bu kadar nefret etmeni sağlayacak ne yaptım ben?"

Luca yine gözlerini devirdi. "Senden nefret etmiyorum. Sana karşı hiçbir his beslemiyorum."

Cevabı canımı sandığımdan daha çok yaktı. "Berbat birisin. Biliyorsun değil mi?"

İrkilmedi bile.

"Ayrıca kibirli," diye geveledim. "Ve kendini beğenmiş."

"Bitirdin mi?" Bir anda beni kollarıyla cipin araşma sıkıştırdı. "Tek bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Olur mu?" Gözlerinde bir vahşilik vardı. "Bu, seni bu evin yakınlarında son kez görüşüm. Anladın mı? İşten eve giderken, yolun karşısına geç. İçeri bakma. Bu tarafa gelme. Bu tarafa doğru ***nefes*** bile alma. Sana bir şeyi iki kez sormadığımı söylemiştim. Seni bir daha Nic'in etrafında görürsem, ona sadece merhaba diyor ya da kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi peşinden gidiyor olsan bile, gelir seni, o geveze en yakın İngiliz arkadaşım ve anneni bulurum ve inan bana, yapacağım hiç hoşuna gitmez. Beni anlıyor musun?"

Korkunun yüzüme işlediğini hissettim. Şimdi anlıyordum. Sonunda amcamın ve Bayan Bailey'nin beni uyardığı tehlikeyi anlıyordum. Daha önce Luca'nın tişörtüne kan bulaşmasına neden olan türden davranışlardan bahsetmiyordum bile. Belki de paranoyak amcam ve o yaşlı işgüzar, bu aile hakkında başından beri haklılardı. En azından Luca hakkında kesinlikle haklıydılar.

Cüretkâr ya da iğneleyici bir şey söylemek istedim ama Luca bana beni çiğ çiğ yiyecekmiş gibi bakıyordu. O yüzden zombi gibi başımı salladım.

"Şu andan itibaren, kendi yollarımıza gidiyoruz. ***CapisceT"***

Sesim öfke ve korkuyla titredi. "İnsanlarla bu şekilde konuşamazsın."

Ellerini arabadan çekti ve tekrar benden geriye çekildi. "Az önce dediğim her şeyi anladın mı Gracevvell?"

Kollarımı kendime dolayıp başımı salladım.

"Yani her şey açık mı?"

"Çok açık."

"Seni korkutuyor muyum?" diye sorarken başını yana doğru eğdi.

Cılız bir sesle, "Evet," dedim. "Kendinle gurur duyuyor musun?"

Cevap vermeden önce bana bir süre baktı. Öylesine kısık bir sesle, "Hayır. Duymuyorum," dedi ki onu duymak için başımı uzatmak zorunda kaldım. Sonra bana arkasını döndü ve tekrar evine doğru yöneldi.

Mantığım âdeta haykırarak bana karşı çıksa da, "Bekle!" diye seslendim.

Luca yavaşça arkasını döndü.

"Kardeşini benden uzak tutmayı amaç ediniyorsun ama sonra iyi olduğumdan emin olmak için beni hastaneye götürüyorsun. Hemşireye de senin bir parça düzgün biri olduğunu düşünürüm diye kim olduğunu söylemiyorsun. Anlamıyorum."

"Anlamana gerek yok. Sadece bununla idare etmek zorundasın."

"O zaman neden beni ***'kaldırımdan kazıma'*** zahmetine girdin ki? Bana ilaç verildiği ya da verilmediği neden umurunda ki?" Soru aramızda öylece asılı kaldı. Luca iki kez gözlerini kapatıp açtı ve dudağı şaşkınlıkla açıldı. Bir anlığına ikizi gibi genç ve masum göründü.

"Şaka mı yapıyorsun sen?" Afallamıştı. "Ben bir canavar değilim."

"Bana pek öyle gözükmüyor."

Burnunun direğini sıktı ve bir şey söylemek üzereymiş gibi nefes aldı. Ama söylemedi. Onun yerine sadece başını salladı. "Gitmelisin Gracewell."

"Benim bir adım var."

Luca gökyüzüne bakarak deli gibi kahkaha attı. Deliydi zaten.

"Adım Sophie. S-O-P-H-I-E."

Gülmeye devam etti ama dikkatini tekrar bana verdiğinde sesi tamamen kayıtsızdı. "Emin misin bu konuda?"

Rengim attı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ben içimde gezinen huzursuzluğa kafa yoramadan Luca tekrar konuştu. Bu kez sesi rahatsızlık verici derecede alçaktı. "Anlamıyor musun? Sen bir ***Gracewell'***sin. Bizim için hep öyle kalacaksın."

"Ben Gracewell'sem ***size*** ne?" diye sordum.

Bitmek bilmeyen uzunca bir ânın ardından bana düşünceli gözlerle baktı. Sonunda biraz yumuşadığmda, sanki nihayet içinden bir karar vermiş gibi kararlı bir nefes verdi. Garaj yolunu geçip dört adımda yanıma geldi.

"Burada neden hoş karşılanmadığına dair gerçekten hiçbir fikrin yok mu?" derken burnundan soluyordu. "Gerçekten dünyadan bu kadar bihaber misin?"

Aniden kuruyan boğazımı yutkunarak yumuşatmaya çalıştım. "Neden bahsediyorsun sen?"

Luca kaşlarını çattı. Sorusunu anlamadım. O da benim cevabımı anlamadı.

"Cazzo." Beni hiddet dolu bir kafa karışıklığıyla inceledi. Bu ifade yanaklarındaki çukurların daha da derinleştirerek kupkuru biri gibi görünmesine neden oldu. "Bununla uğraşamam."

"Cevap istiyorum," diye karşı çıktım.

"O cevapları buradan alamayacaksın."

Çileden çıktığımı sesime yansıtarak yalvarır gibi, "Nereden alacağım o zaman?" dedi.

Luca çenesini birkaç kez yavaşça çıtlattı. Konuşmamıza karşı kalan biraz sabrı da hızla tükeniyordu. "Git babana sor Grace-well. Muhtemelen ona bir ziyaret borcun vardır."

Sırtımda korkudan kaynaklı, tanıdık bir ürperti duydum. ***Babam.*** Her şey hep babamda bitiyordu. Tabii ki bunun da onunla bir alakası vardı. Onun yaptığı şey peşimi asla bırakmayacaktı. Asla unutamayacaktım. Ama Luca'nm sözlerinin ardında başka bir şey, daha derin bir şey vardı ve içimin düğüm düğüm olmasına neden oluyordu. Babam Priestlylere ne yapmıştı ki? Tutuklanmadan önce hiçbir yasayı çiğnememişti. En azından benim bildiğim kadarıyla.

Luca'nm benim bunu çözmemi beklemeye niyeti yoktu. Bir kez daha bana arkasını döndü ve hışımla eve girip kapıyı küt diye çarparak kapattı.

Yanaklarımın acıdığını ve yandığını hissederek başımı kaldırdım ve Valentino, onu ilk gece gördüğüm yerde gözüme ilişti. Dirseklerini pencerenin denizliğine koymuş aşağı, beni ve az önce olup biten her şeyi izlerken hiç kıpırdamadan duruyordu. Yüzünde üzgün bir ifade vardı. O da mı benden nefret ediyordu? O da mı ikizinin böyle davranmasının doğru olduğunu düşünüyordu?

Elini kaldırdı ve selam verir gibi öyle tuttu. Ben de ona, kalbim kadar ağır gelen kolumla el salladım. Bana gülümsedi. Bu küçük bir nezaket ânıydı; dudaklarında hafif bir kıvrılma. Başka bir anlamı yoktu.

Sonra gitti. Ben de eğer gerçekten cevaplar almak istiyorsam onları, hep kaçındığım bir yerde aramam gerektiği gerçeğiyle baş başa kaldım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ANI

Ertesi gün işten hastalık izni alıp babamı Crest Hill'deki Sta-teville Islah Merkezi'nde ziyaret etmek için otobüse bindim. Anneme söylemedim. Millie'nin partisinden beri zaten stresliydi ve babamın hapis yatmasının, açmam gereken en son konu olduğunu düşündüm. Ayrıca oraya annemin hiçbir bilgisinin olmadığı bir problemin cevaplan için gidiyordum ve durum tahmin ettiğim kadar kötüyse, annemin bundan haberi olmamasını istiyordum.

Islah Merkezi, duvarlarla çevrili on tane gözetleme kulesinin olduğu bir alandaki betondan hücreler, bir tane de ana hapishane binasını kapsıyordu. Duvarlarm ötesinde, hapishaneyi çevreleyen, aralarında babamın da olduğu yaklaşık 400 tutuklu için bir zamanlar normal hayata benziyor olabilecek her şeyden uzakta tutan 10 km kadar boş bir arazi vardı.

Neredeyse on sekiz ay önce hapse girdiğinden beri, bu onu altıncı kez görüşümdü ve her defası bir öncekinden daha zordu.

Önümde bu ziyaretleri yapacağım dört yıl daha olduğuna kafa yormamaya çalıştım.

Kimliğimi gösterip güvenlik kontrolünden geçtikten sonra, babamla ziyaret odasında buluştum. Etrafımızda beyaz masaların önündeki metal sandalyelerde aileleriyle birlikte oturan diğer tutuklular vardı. Bir, iki yaşlarında çocuklar, kısa boylu ve kilolu nineler ve gotikler bir aradaydılar. Gardiyanlar duvarların önüne dizilmişlerdi. Gözlerini kısmış, masaların üstünde ya da altında izinsiz bir dokunuş ya da herhangi bir yasadışı alışverişin izini sürüyorlardı.

Babam beklediğimden daha soluktu ve gözlerinin altında yeni gözaltı torbaları vardı. Daha beter de olabilirdi diye düşündüm. Babamm herhangi bir çeteyle bağlantısı olmadığı için, teknik olarak hapishane jargonunda 'tarafsız bölge'ydi. Bu da saldırgan tutuklularm onu çoğunlukla kendi haline bıraktıkları anlamına geliyordu. Ama az yemek ve kısıtlı fiziksel egzersizin etkilerinden kaçmamıyordu. Kilo veriyor ve uyuyamıyordu.

"Nasılsın?" Serçe parmağımın tırnağını kemirmeye başladım. Bu genelde babamm yamndayken geri gelen gerginlik belirtisi bir alışkanlıktı.

Babam kabarık kır saçlarım sallayınca saçları alnına düşerek gözünün üstündeki rengi solmuş morlukları gizledi. Onu ***çoğunlukla*** kendi haline bırakıyorlardı. Her zaman değil. "İdare ediyorum Soph." Gülümsemeye çalıştı ama gülümsemesi buruktu ve sararmıştı. "Seni görmek çok güzel."

Soğuk metal sandalyeye çökmemek için var gücümle mücadele ettim. Babam nasıl olmuştu da buraya girmişti? Beni nefes kesen masallarla, cesur ve romantik olaylarla dolu macera filmleriyle ve uzaklara yaptığımız doğa yürüyüşü gezileriyle büyüten adamdan eser yoktu. Babamm yaptığı en kötü şeyler sinirlenince bana bağırmak, bulaşıkları yıkamayı unutmak ya da arada sırada Jack Amca'mla geç saatlere kadar dışarıda kalmaktı. O, katillerin olduğu bu yere ait değildi. Bir adamı öldürmüş olsa bile.

"Pek iyi görünmüyorsun Baba."

"Burada çok fazla meyve, sebze yemiyoruz," diye şaka yaptı ama neşesi gözlerine dokunmadı. One doğru eğildi ve elimi ellerinin arasına aldı. Tenimde

sert, nasırlı tenini hissedebiliyordum. "Geçmiş doğum günün kutlu olsun Soph."

Yakınlardaki bir gardiyan, "Masalarda temas yok!" diye bağırdı. Ellerimizi ayırırken başımı masaya vurma isteğime karşı koydum. Onun yerine tırnaklarıma baküm. "Teşekkürler Baba."

"Eee? Evde her şey nasıl?" Gözleri ilgiyle ışıldayarak yüzünün aydınlanmasına neden oldu ve dikkatimi dudaklarının kenarlarında oluşan yeni kırışıklıklardan uzaklaştırdı.

Millie'nin partisinde uyuşturulduğum kısmı bilerek atlayarak, "Her zamanki gibi sıkıcı," diye yalan söyledim. Bunu yakında amcamdan ya da annemden duyacağını biliyordum ama benden duymayacaktı.

"Dün yeni bir kitaba başladım..." diye söze başladı.

Bana okuduğu bütün kitaplardan bahsedişini dinledim. Anlatmayı bitirdiğinde, ben de kendimle ilgili daha tehlikesiz konulardan bahsettim. Annemin Lincoln Park'tan birkaç yeni müşteri kazandığmı ve Millie'nin okuldan sonra Yunan Adaları'nı tek tek turlamaya yönelik yeni ve saçma niyetini de anlattım. Bayan Bailey'nin haftalık ziyaretlerinden konuştuk. Büyük bir hızla yaklaşan son seneme de bir parça değindik. Babam gülümsedi ve konu doğal bir şekilde kapanana kadar doğru zamanlarda sohbete dahil oldu. Daha az riskli konulardan konuşmak istesem de, asıl niyetimi öncelik haline getirmek gerektiğini biliyordum çünkü ziyaret yakında sona erecekti. Zaten onu ziyarete gelmemin asıl nedeninin yakınından bile geçmemiştim.

Babam ağır ilerleyen başka bir konuya giremeden önce, "Baba," diyerek araya girdim, "...bir sorum var."

Babam sandalyesinde doğruldu ve bana ciddi bir ifadeyle baktı. Onun bu yanmı çok seviyordum. Bana her zaman saygıya değer bir yetişkin gibi davranmıştı. Ben küçük bir çocukken bile. "Neymiş o Soph?"

Konuya direkt dalmaya karar verdim. "Sana eski Priestly

Malikânesi'ne yeni bir ailenin taşındığından bahsetmiştim ya? Beş kişiler ve hepsi de genç erkekler."

Babamın göz kapakları titredi ama ağzını ciddiyetle kapatarak lafımı bitirmemi bekledi.

"Bence sen onları tamyor olabilirsin."

Çenesindeki kirli sakalları ovuşturarak, "Bu aileyle konuştun mu hiç?" diye sordu. "Sana yaklaştılar mı hiç?"

"Evet," dedim. "Onlarla konuştum."

Babam yüzünü ellerine gömerek derin bir iç çekti. Yarı boğuk bir sesle, "Tanrım. Yüce Tanrım." dedi.

İçime doğan o korkunç his geri geldi ve gözlerimin acımasına, boğazımın tıkanmasına neden oldu. "Baba?"

Babam, "Sophie," dedi ama bu kez bitkindi ve sesinden hayal kırıklığı akıyordu. Ellerini yüzünden çekti ve küt diye masanın üstüne koydu. "Jack Amca'nın sana onlardan uzak durmanı söylediğini sanıyordum. Söylemedi mi?"

"Sen nereden biliyorsun bunu?"

"Çünkü onların taşındığını öğrenince beni ziyarete geldi. Ve bir karara vardık..."

"Dur bir dakika," diye araya girdim. "Priestlylerin bizim ailemizle ne alakaları var?"

Babam gözlerini iki kez kırpıştırdı. Dudakları gerildi. "Pri-eştlyler mi? Priestlyler de kim?"

"Hani..." Aniden durdum. Bütün beynim harekete geçti. Düşün. Priestlyler kimdi? Biz sadece Nic'in ailesiyle eski ev arasında bir bağlantı olduğunu varsaydık. Ne de olsa hiç satışa çıkarılmamıştı. Yani ya miras kalmıştı ya da aile üyeleri arasında el değiştirmişti kesin. Annem bile bunu sorgulamamıştı. Ama şimdi...

"Sophie," Babam öyle kısık bir sesle konuşmuştu ki onu duymak için ona doğru eğilmek zorunda kaldım. "Bu fikre nereden kapıldığını bilmiyorum ama onlar

kesinlikle Priestlyler değiller; Falconeler."

Suratıma yumruk atsa daha iyiydi.

Saldalyeme çöktüm. Nasıl bu kadar aptal olabilirdim? Bu kadar dünyadan bihaber? Luca haklıydı. Hata bendeydi. Başından beri yanılıyordum. Kendilerini asla Priestlyler olarak tanıt-mamışlardı. Ben bu ismi eski bir mahalle efsanesinden almıştım ve doğru olup olmadığını kontrol etmek hiç aklıma gelmemişti. Farkına vardığım şeyler üst üste âdeta şimşek çakar gibi sarstı beni: Akdeniz insanına özgü tenleri, İtalyanca diyalogları, doğan[1] sembolü, Nic'in suratı, o lanet gözler, o ani nefret.

"Falcone," diye tekrar ettim. Az önce her şeyi değiştiren sözcüğü aklımda '***Fal-ko-ne***' diye tekrarlarken sesim çok uzaklardan gelir gibi oldu.

"Evet." Ağır bir sessizlik oldu. Sonra babam hassasiyetle, "Angelo Falcone'nin kim olduğunu hatırlıyor musun?"

Bu acı verici derecede gereksiz bir soruydu. Bu isim sonsuza kadar zihnime kazınmıştı.

"Tabii ki hatırlıyorum." Başımı soğuk metal sandalyeye yasladım. Angelo Falcone'nin fotoğrafına elli kez bakmıştım. Yine de kafama dank etmemişti. Valentino'nun çizdiği portresini incelemiştim ve onun yüzüyle, olay yaşandığında bütün gazetelerde çıkan adamm suratı arasında bir bağlantı kuramamıştım. Nic'in gözlerine sahip olan adamın... ***Aman Tanrım.***

Başımı kaldırdım. "O, senin öldürdüğün adam."

"Doğru." Babam ellerini göremeyeceğim şekilde kucağına koydu ama onları huzursuzca kıpırdattığını biliyordum. Yeterince odaklanırsam, şakağında, teninin hemen altında atan damarı görebiliyordum. Dişlerini gıcırdatmaya başladı. Bu hapishanede edindiği bir alışkanlıktı. Uzunca bir an, ikimiz de hiçbir şey söylemedik ama azıdişleri her birbirine sürttüğünde, yüzümü ekşittim.

Yaşadığım sürece o ismi ya da günü asla unutmayacaktım. Ama bu konudan hiç bahsetmemiştik. En azından doğru dürüst bahsetmemiştik. Belki de zamanı

gelmişti.

Sessizliği bölerek, "Sevgililer Günü'nde oldu," dedim. O gün okulda Will Ackerman'den bir kart almışüm. Arkasında telefon numarasının yazılı olduğu kartı teneffüste dolabımm içine atmıştı. Kartın önünde kocaman bir kalbi kucağında tutan bir oyuncak ayı, içinde de saçlarımı nasıl da sevdiğine dair kısa bir şiir vardı. Şiir çok etkileyici edebi bir eser değildi ama o an ölmüş de cennete gitmiş kadar olmuştum. Çok uzun zamandır ondan hoşlanıyordum ve bütün arkadaşlarım kıskançlıktan kuduruyorlardı.

Babam da, "Evet. Sevgililer Günü'ydü," dedi.

"Bir fırtına vardı," diyerek konuşmaya devam ettim. Düşüncelerim başka bir zamana ve mekana gitti. "Başım ağrıyordu. O yüzden aspirin almış ve erken yatmıştım. Tam uykuya dalmak üzereydim ki annem birdenbire odama girdi. Ağlıyordu. Bana ne söylemeye çalıştığını anlayamadım..." Gerisini getiremedim. Bunları duymanm babam için zor olduğunu görebiliyordum. Anlatması benim için daha zordu ama anlatacaktım çünkü o gece bir insan hayatını kaybetmişti ve ben bunun gerçek vahametini daha yeni anlamaya başlıyordum. Nic'in babası ölmüştü. Benim tek taktığımsa babamın, restoranda karanlık ve fırtınalı bir gecede korkunun pençesine düşerek yaptığı bir hata yüzünden nasıl da demir parmaklıklar ardına atıldığıydı. "Annem, sen restoranı tek başına kapatırken bir adamın gölgelerin arasından çıkıp geldiğini ve bağırıp çağırmaya başladığını söyledi. Orayı soymaya çalışacağmı sandın. O yüzden amcamın sana Noel'de verdiği silahı ***çıkarıp*** onu vurdun."

Babam, "O da öldü," diyerek devamım getirdi.

"Evet," dedim. "Öldü."

"Görünüşe göre üstünde silah yokmuş."

Tanrım. "Evet."

"Kullandığım silahın da ruhsatı yoktu."

Gittikçe daha beter oluyor. "Evet."

Hayal kırıklığıyla, "O silahı taşımamalıydım," dedi. "Ama geç bir saatti. Ben de gergindim. Amcan o zamanlar Cedar Hill civarlarındaki çeteler konusunda beni uyarmıştı ve fazladan korunmaya ihtiyacım olduğunu düşünmüştü. O adamın bana saldıracağını sandım."

"O yüzden de onu vurdun." Yüz ifadem belirsizdi. İçten içey-se buz gibiydim. "Şimdi de adam öldürmekten tutuklusun ve Angelo Falcone'nin oğulları da..."

"...Cedar Hill'de kızımın yarımda yaşıyorlar," diye cümlemi tamamlayarak küfretmeden önce dudağını ısırarak kendine hâkim oldu.

Yumruklarımı öylesine sıkıyordum ki tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. "Bu çok önemli bilgiyi benimle paylaşmak gelmedi mi aklına?"

"Amcanla ben, şenle annenin bu konuda paniğe kapılmanızı istemedik."

Bunun saçmalığı karşısında neredeyse gülecektim. "O yüzden de Angelo Falcone'nin oğullarmdan birinin boşlukları doldurmasının daha iyi olacağmı mı düşündün?"

"Amcanın onlardan uzak durduğundan emin olacağını sanmıştım," diye karşı çıktı. Gittikçe artan öfkesi benimkine eşdeğer hale gelmeye başladı. Eğer böyle devam edersek, gardiyanlardan birisi bana gitmemi söyleyecekti.

Sesimi alçaltarak, "Bana söylemeliydin," dedim. "Paniğe kapılmazdım. İdare edebilirdim." ***Muhtemelen. Belki. Eninde sonunda.***

"Peki. Ya korkmasaydm o zaman ne olacaktı? Senin onlara yaklaşıp, benim yaptığım şey için özür dilemeye ya da telafi etmeye çalışma ihtimalin de vardı hep. Ben seni tanıyorum Soph. İyi bir kalbin var. Senden öyle bir şey beklememek aptallık olurdu."

"Bu çılgınlık baba!" Belki de değildi ama öylesine sinirliydim ki onun haklı olabileceği ihtimalim gözden geçirmeyecek-tim. "Ayrıca onların benden uzak durması da ne?" diye çıkıştım. "Taşınır taşınmaz restorana geldiler. Daha az şifreli bir uyarı iyi olurdu. Amcamın sadece tuhaf davrandığını sandım."

Babam başım sallayıp iç geçirdi. Yenilgiye uğramış gibi bir ifadesi vardı. "Belki

de bu konuda farklı bir yol izlemeliydik," diye kabullendi.

"Evet," dedim. "Kesinlikle öyle yapmalıydınız."

Beni bir an sessizce izledi. Gözleri bitkin suratına hükmedecek derecede kocaman açıldı. Artık içlerinde maviden neredeyse eser kalmamıştı. Bulanık bir griydiler. "Sophie, artık gerçeği bildiğine göre, lütfen amcanın sana söylediği gibi Falconelerden uzak dür. Bana karşı nefretlerinin ne kadar yoğun olduğunu ya da neden Cedar Hill'e geri döndüklerini bilmenin imkânı yok."

Tek diyebildiğim, "Peki," oldu. Daha fazla tartışamayacak kadar bitkin düşmüştüm. Ayrıca Falconeler de benimle vakit geçirmek için deli olmuyorlardı zaten.

Babam nefesi kesilerek, "Onlar başlı başma tehlikeli bir aileler," diye konuşmaya devam etti.

"Bu da ne demek oluyor?" Olayın yaşandığı zamandan bir şeyi hayal meyal hatırladım. Angelo Falcone örnek bir vatandaş sayılmazdı ama babamın kurbanıyla ilgili her şeyi derinlemesine okumaktan kaçındığım göz önünde bulundurulursa detayları tazelemem gerekebilirdi.

"Bunların hiçbiri hoşuma gitmiyor demek," dedi ve şimdi yüzünü panik dolu bir ifade kaplamıştı. Benden gizlemeye çalıştığı bir ifade. "Kızımın yakınlarında olmaları hoşuma gitmiyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

Zaten yeterince çok şey yaptın, demek istedim ama o kadar zalim olamazdım. "Onlar sadece genç çocuklar," dedim. "Benimle aynı yaşlardalar."

Uç masa ileride duran iri bir gardiyan, "Son beş dakika!" diye bağırdı.

Babam ellerini sıkmaya başladı. "Onlardan uzak duracak mısın? Lütfen dikkatli ol. Jackle bu konuda konuşacağım."

"Onlar sadece çocuklar," diye tekrar ettim.

Babam gözlerini kapattı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Hapishane insanı böyle yapıyor," dedi. Gözlerini tekrar açtığında, yüzü hâlâ endişeyle kaplıydı.

Anlıyormuş gibi yaparak başımı salladım. "Sence belli bir sebepten ötürü mü geri döndüler?"

Babam yavaşça, "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum," dedi. Birdenbire siyah kurdeleli bal kavanozunun yere düştüğü an aklıma geldi. Başımı sallayarak o ânı aklımdan uzaklaştırdım.

[1]

(İta.) Falcone, kitaptaki 5 erkek kardeşin soyadı, aile sembolü, basketbol turnuvasında başına 'Kızıl' ekleyerek kullandıkları isim, *-çrı*

OK SEKİZİNCİ BÖLÜM

MELEK YARATAN

Eve döndüğümde anneme başım ağrıdığı için yatacağımı söyledim. Her şeyi boş verip kendimi uyumaya zorlama isteğime karşı koyarak, babamın eski dizüstü bilgisayarmı çıkardım ve Google'a 'Angelo Falcone, Chicago' yazdım. Chicago Sun-Times gazetesinin 2 Şubat öncesinden bir haberini bulup üstüne tıkladım ve birdenbire mide bulantısı ve şaşkınlık hissinde boğulacak gibi oldum.

MAFYA BABASI ANGELO NAM-I DİĞER ‘MELEKYARATAN’IN CENAZESİNE KATILAN AMERİKA'NIN ADI ÇIKMIŞ AİLELERİYLE BİR KİM KİMDİR?’TOPLANTISI

Ünlü mafya babası Don Angelo Falcone’nin cenaze töreni 18 Şubat Salı günü, Chicago’daki Holy Name Katedralinde düzenlendi. Yer altı dünyasındaki çok sayıda infazı olduğu iddiasından dolayı ‘Melek Yaratan’ unvanına

sahip Falcone, 14 Şubat günü saat akşam 11 sularında ateş edilerek öldürüldü.

Falcone’nin, Chicago’nun Cedar Hill banliyösündeki yerel bir restoran olan

Gracewell'in Yerinin işletme sahibiyle bir anlaşmazlığa girdiğinde, restoranın önündeydi. Üstünde silah bulunmayan Falcone göğsünden iki kez vurularak yaralandı ve hemen öldü. Restoran sahibi Michael Gracewell gözaltına alındı ve mahkemede yargılanmayı bekliyor. Falcone mafya babası olarak tanınmasına rağmen, polis ölümünde yer altı dünyasının bir parmağı olduğunu düşünmüyor.

Angelo Falcone 1990'lı yılların ortalarında Falcone suç ailesinin başına geçtiğinden beri polisin yakından tanıdığı biriydi. Birçok kez tutuklanmasına rağmen, davadaki kilit görgü tanıklarının kaybolması ya da duruşmadan önce ifadelerini geri çekmeleriyle hapse girmekten kurtularak şanslı olduğunu kanıtladı. Midwest'i mesken tutan ünlü uyuşturucu karteli Altın Üçgen Çetesinin iki temel üyesinin vahşice öldürülmesinden sorumlu olduğu da düşünülüyor.

Salı günü Holy Name Katedrali'nin dışındaki kalabalığın arasında sivil polisler ve FBI üyeleri de bulunuyordu. Mafya ailelerinin cenazelerde sergiledikleri saygı geleneğinden dolayı sorun çıkması beklenmese de, emniyet görevlileri, köklü Falcone mafya ailesinin lideri olan Angelo Falcone'den sonra yerine kimin gelebileceğini belirlemek için törene katıldılar. Falcone öldüğü zaman, yokluğunda onun yerine geçen ikinci patronun kim olduğu bilinmiyordu.

Polis Angelo'nun küçük kardeşi Felice Falcone'nin şimdi onun yerine geçebileceğini düşünüyor. Yas tutan diğer kişilerin cenaze töreninden sonra ağızlarım bıçak açmazken, Felice Falcone (üstteki fotoğraf), bu varsayımı destek-lercesine gazetecilerle kısaca konuştu.

Falcone mafya ailesinin şu anki lideri olduğu düşünülen Felice Falcone merhumla ilgili şöyle konuştu: "Angelo Tanrı'nın gerçek bir askeriydi. Dünyada yaptığı iyilikler için cennette ödüllendirileceğine dair aklımızda hiçbir şüphe yok. Kurtarıcımızın yanına onur ve şerefiyle, temiz bir ruhla ve asil bir kalple gidiyor. Onu çok özleyeceğiz ama asla unutulmayacak."

'Melek Yaratan siyah mermerden bir tabuta konularak Graceland Mezarlığındaki aile mozolesine defnedildi.

Geride, rakip Genovese Çetesinin kızı olan eşi Elena Genovese-Falcone ve oğullan (alttaki fotoğraf) Valentino, Gianluca, Giorgino, Dominico ve Nicoli'yi bıraktı.

Son fotoğrafa gözlerimi kırpmadan baktım. Ön planda Nic vardı. Biraz daha küçük, gözleri yaşlı, siyah bir takım elbise giyen bir Nic. Saçları şimdikinden daha kısaydı. Bir teli bile yerinden çıkmamıştı. Dalgaları da alnına düşmüştü. Daha zayıftı. Yanakları neredeyse çökmüş gibi görünüyordu. Dudakları ciddiyetle kapanmıştı. Babasının tabutunun önünü sol omzunda taşıyordu.

Tabutun diğer tarafında, yüzünde aynı odaklanmış ifade ve insanm içine işleyen mavi gözleriyle Luca vardı. Gino'yla Dom da onların arkalarında duruyorlardı. Yüzleri kederle kırışmıştı. Arkada da restorandan tanıdığım kel adam ve füme bir eşarp takmış, yüzünde aynı derecede üzgün bir ifadeyle karıştmlma-sı imkânsız Felice vardı. Valentino, yüzünde, gözlerinde boş bir ifadeyle katedral merdivenlerinin bitimindeydi. Çizdiği portredeki uzun boylu, siyah saçlı kadın, yani annesi de yüzünün çoğunu kapatan siyah bir tülle onun yanında duruyordu. Valentino kardeşlerinin babalarmı götürüşünü izlerken, annesi de bir eliyle onun düşürdüğü omzunu sıkıca tutuyordu.

Kusmamak için elimi ağzıma kapattım. Hazmedilecek çok fazla şey vardı ama her şey üstüme, gerçekliğin kurşunları gibi birden geliyordu. Babam o tabuttaki adamı öldürmüştü. Ağlayan o kadını dul bırakmıştı ve Nic'in babasını ondan sonsuza kadar almıştı.

Ama Nic'in babası da bir katildi. Vasiyeti ailesinin üstüne kara bir bulut gibi çöken, ünlü bir mafya babası, bir melek yaratandı. Şimdi Felice başa geçmişti, 'başa geçmek' de her ne demekse artık ve birdenbire zararsız ya da garip değil, insanın ödünü patlatan biri olmuştu.

Düşüncelerim dönüp durmaya başladı ve ne olduğunu anlayamadan banyoya doğru koşmaya başladım. Orada, klozete sarılmış, bana Cedar HiU'deki hayata bakış açımm sonsuza kadar değiştiğini hatırlatmaya çalışırmışçasına bedenimi şiddetle sarsan her bir öğürüşte nefesim kesildi. Uzun bir süre o halde kaldım.

OH DOKUZUNCU BÖLÜM

ACI GERÇEK

Kaldırımda durmuş, ayaklarımı, üstlerinden akan çamurun arasından çekmeye çalışıyordum. Batıyordum. Gökyüzünden bir doğan aniden inerek, yakınımda dolanıp durdu. Göz bebeklerimden kanlar fışkırıp ben kör olana kadar gözlerimi didikledi.

Tık! Sertçe gözlerimi kırpıştırdım ve ani karanlıkta babamı, başını ellerinin arasına almış, iki büklüm bir halde gördüm. Ona seslendim ama gittikçe benden uzaklaşıyordu ve ne kadar çok denediysem, akciğerlerim o kadar yandı.

Tık! Terli ve nefes almak için mücadele vererek uyandım. Perdemin arkasında cama bir şey değiyordu. Komodinin üstünden telefonumu alıp ekranı açtım. Saat gece l:48'di.

Tık! Yataktan kalkıp yavaşça pencereye doğru gittim. Uzun, karanlık bir siluet yere eğilmiş temizlemediğimiz kırık camların arasından bir şey alıyordu. Kolunu havaya kaldırarak başımın olduğu yeri hedef aldı. Saniyeler önce karanlık perdelerin oldu-

ğu yerde benim durduğumu görünce durakladı. Sonra da elindeki çakıl taşmı bıraktı.

Pencereyi açtım ve yüzüme ılık yaz havası vurdu.

"Sophie?" Daha yakma gelerek mutfak penceresinin üstündeki ışık sensörünü tetikledi.

"Nic?" Gözlerimi kapattım ve bir anda her şeyi hatırlayarak irkildim. Cenaze fotoğrafı, 'mafya' kelimesiyle birlikte aklımda canlandı. Nic'in babası insanları öldürmüştü. Benim babam da onu öldürmüştü.

Benim Nic'in yanma gidip o siyah gözlerine bakıp içlerindeki acıyı görmemin ne faydası olacağını merak ettim. Benden gerçekten nefret etmesine neden olan acıyı...

Tekrar, "Sophie," dedi. "Seninle konuşmam gerek."

Sesimin çatlamamasını umarak sertçe yutkundum. "Tamam. Aşağı geliyorum."

Odamın ışığını açtım ve yerde beliren pembe bir hırkayı alıp omuzlarıma attıktan sonra merdivenlerden aşağı indim. Arka bahçeye ulaştığımda, Nic bahçenin arkasında, karanlıkta beni bekliyordu.

Ben ona doğru yürürken ışık tekrar yandı. Nic'in yüz ifadesi belirsizdi. Gözleri de üzerimdeydi.

Ona yaklaşırken, "Merhaba," dedim. Karanlığın bizi içine almasını bekleyerek kollarımı kendime doladım.

"Burada ne yaptığımı merak ediyorsundur muhtemelen."

"Diğer başka şeylere ek olarak evet." Ona doğruca bakmadım. İçimde yoğun bir suçluluk hissi vardı ve eğer onun gözlerinin içine bakarsam, bu hissi kesin aynı yoğunlukta ***dışa vururdum.***

"İyi olduğundan emin olmak zorundaydım. Luca bana ne olduğunu anlattı..." Cümlesinin gerisini getirmedi. Kendi kendine söylendi. "Ayrıca her şeyi bu şekilde, yani abimin getirdiği halde bırakmak istemedim. Sana öyle şeyler söylemesi yanlıştı Sophie."

Alt dudağımı acıyana kadar ısırdım. "Söylenecek başka bir şey olduğundan emin değilim."

"En azından bana bakar mısın?" Ayaklarmı görebileceğim şekilde bana yaklaştı.

Dikkatimi çimlere vererek başımı salladım. İçimde yoğunlaşan bir sürü his vardı. Onları kontrol etmeliydim yoksa kendimi tamamen kaybederdim. Odaklanmak zorundaydım.

"Sophie lütfen..."

"Yapamam." Yutkunmamın etkisiyle boğazım kalkıp indi. Gözyaşlarıma hâkim olmak için gözlerimi kapattım ama gözlerimin dolduğunu, yaşların akmak üzere olduğunu hissedebiliyordum. Hepsini içimde tutmaya yetecek kadar kararlılığım yoktu. Artık yoktu.

Nic yavaşça, "Neden?" dedi.

"Şu an bildiğim şeyleri bilirken yüzüne nasıl bakabilirim?" Başımı kaldırarak göğsüne baktım.

"Sophie..."

Titreyerek, "Bugün babamı ziyaret ettim," diye konuşmaya devam ettim. "Babanı öldürdüğünü biliyorum. Benden bu yüzden nefret ettiğini biliyorum."

Nic uzanıp işaret parmağını çenemin altına koyup gözlerine bakana kadar hafifçe yukarı kaldırdı.

Sonra da kendimi bildim bileli tuttuğum gözyaşlarını bardaktan boşanırcasına akmaya başladı. Nefes almak için mücadele verip nefesim kesilirken her hıçkırıkta bedenimi sarsarak yanaklarımdan şelale gibi aktı.

İçime attığım her şey, babamm hapse girişi, annemin acısı, amcamın beni bırakıp gidişi, Falconelerin beni sevmemesi ye Nic'e duyduğum yoğun arzu, akan o iri gözyaşlarıma karışarak yüzümden ve boynumdan aşağı doğru süzüldü. Yere çöktüm ve dizlerime doğru eğilip iki büklüm oldum ve başımı ellerimin arasına alarak sonunda bedenimden çıkıp giden acı dışında hiçbir şeyi umursamadan, babam tutuklandığından beri ilk kez kontrolsüz bir şekilde ağladım.

Nic ânında yanıma geldi ve yumru bedenimi kendi bedenine çekerek bütün bedeni bedenimi saracak şekilde kollarmı bana doladı. Başını, başımın üstüne koydu ve saçlarımın araşma fısıldadı: "Lütfen ağlama Sophie. Lütfen ağlama."

Beni şiddetli gözyaşlarını sessizce akana ve nefesimi tekrar toplamaya başlayana kadar uzun bir süre tuttu. Sonra başımı göğsüne koydu. Ben de boynuna sokularak kokusunu içime çektim.

Tenine, "Benden nasıl nefret etmeyebilirsin ki?" diye mırıldandım. "Bana bakıp babamın yaptığını görmemen için insan olmaman gerekir."

Saçlarımı okşadı. Sözcükleri başıma yumuşakça temas etti. "Öyle bir şey yok. Yemin ederim."

Sessizce ağlayarak, "Öyle yapmak istememiş Nic. Bir kazaydı. Babam bir karıncayı bile incitmez," dedim.

Nic, "Biliyorum," diye fısıldadı. "Lütfen ağlama."

"Özür dilerim," dedim ama sözcüklerim birbirine öyle dolanmışta ki ben bile zor anlayabildim.

"Özür dilemene gerek yok."

"Evet, var. Luca dedi ki..."

"Bana bak... Lütfen bana bak."

Yavaşça aym anda hem sersemleyen hem de ağırlaşan başımı kaldırdım. Nic yanaklarımdaki yaşları sildi.

"Dinle beni Sophie. Bu konuda çok açık konuşmak istiyorum. Luca sana her ne dediyse, onları söylemeye hakkı yoktu. Bunun seninle ya da onunla bir alakası yok. O da bunu biliyor. Babamın başma gelen bir kazaydı. Artık bitti."

"Ama bitmedi." Valentino'nun çizimlerini ve babamm çökmüş ve bitkin suratını düşündüm. Asla bitmeyecekti.

"Ama artık eskisi kadar taze değil," diyerek temkinle cevap verdi. "Ayrıca seni bunun için suçlamıyorum. Sana baktığımda mutlu oluyorum." Tekrar çenemi parmağıyla kaldırdı. "Nereden geldiğin ya da kiminle akraba olduğun umurumda değil. Sana sarıldığım o ilk gece, seni bırakmak istemediğimi anladım. Ama

sonra benden kaçtan. O yüzden ben de..." Gerisini getirmedi ve gülümsedi. "İçimde bir boşluk varmış gibi hissettim."

"Anlamıyorum," diye fısıldadım. "Eğer benden uzak durmanın nedeni bu değilse Luca neden öyle dedi?"

"Çünkü senden kurtulmaya çalışıyordu," diye itiraf etti. "Ve bunun işe yarayacağını biliyordu."

Bitkin bir halde, "Ben ona hiç bir şey yapmadım, asla," diye karşı çıktım. "Neredeyse hiç tammadığı birinden nasıl nefret edebilir ki?"

"Dom ona senin kim olduğunu söylediğinde işlerin değiştiğini biliyorum ama Luca senden nefret etmiyor. O sadece fazla korumacı."

Ağlamaktan nemli ve acıyan gözlerimi devirdim. "Seni neden koruyor?"

"Bunun benimle bir alakası yok." Nic tekrar yanağımı okşadı. Sertçe yutkundum. Hayatımda hiç bu kadar çok öpülmek istememiştim. Yine de önce ondan bilgi almak için de yanıp tutuşuyordum.

"Her zaman onun dediğini mi yaparsın?" Sesimdeki sertliği fark ettim.

Nic dudaklarını gergince kapattı. Bu hareket elmacık kemiklerinin altındaki gölgeleri ve gözaltı torbalarını daha da derinleştirdi. "Çoğunlukla."

"Neden?"

Nic ellerini geri çekerek birleştirdi. "Karışık bir durum bu."

Ellerine bakarak ve tenimdeki sıcaklıklarını özleyerek, "O yüzden benim yanımda olamıyorsun," diyerek onu sıkıştırmaya devam ettim. "O öyle dedi diye, değil mi?"

Nic'in yüzünü pişmanlık dolu bir ifade kapladı. "Her şey o kadar basitmiş gibi konuşuyorsun."

"Öyle değil mi?"

"Hayır."

"Anlamıyorum."

Nic başını salladı. "Anlamadığını biliyorum."

Bedenlerimiz artık birbirine temas etmeyene kadar ondan uzaklaştım ve kendimi iyice sıkarak ona mesafeli bir ifadeyle baktım. Tekrar konuştuğumda, onun sandığından daha çok şey bildiğimi ve bildiklerime karşı korunmaya ihtiyacım olmadığını anlayabilsin diye sözcükleri elimden geldiğince yavaşça ve açıkça söyledim.

"Bu mafya içi bir şey sanırım."

Sonrasmda çöken sessizlik kulak çınlatan türdendi. Nic sanki ona vurmuşum gibi bir tepki verdi. Göğsü düzensiz bir şekilde inip kalkıyordu. Dudakları ne yapacağını bilemediğinden seğiriyordu. Sakin bir yüz ifadesiyle onu dikkatlice izledim.

Sonunda, "Ne demek istiyorsun?" dedi ama sözcükleri resmen hiç ses çıkarmadı.

Sakin bir tonda, "Bence ne demek istediğimi biliyorsun," dedim.

Sanki birinin çalılıkların arasından atlamasından korkuyor-muş gibi omzundan geriye doğru baktı. Bakışlarını yanımdaki çimlere çevirdi. Çenesini çıtlattı. Sonra da "Bilmiyorum," dedi.

"Melek Yaratan." Bu bir ifadeydi, soru değil ve ılık yaz havasını söylediğim anda soğutmuş gibiydi.

Nic gözlerini kırpıştırıp durdu. Bu onu tahmin ettiğim gibi yaraladı ve ânında söylediğime pişman oldum.

Onun cevap vermesinden korkarak ama buna ihtiyaç da duyarak, "Yani doğru o zaman. Öyle mi?" diye sordum. "Ailen mafyanın bir parçası mı?"

Nic uzun, ince bir çimeni kopardı ve ikiye bölmeye çalıştı. "Bunu inkâr etmiyorum."

Midemi tanıdık bir bulantı kapladı ama bu kez daha güçsüz bir histi. Uyumadan önce korkumun büyük bir çoğunluğuyla yüzleşmeliydim. Şimdi de zaten bildiğim bir şeyin doğrulanması mideme güçsüz bir yumruk gibi indi.

Ona cevap vermediğimde, sanki beni o sessizlikte kaybetmekten korkuyormuş gibi hızlıca elimi tuttu. Elimi tutmasına izin verdim ve elimden geldiğince temkinle konuşmaya devam ettim.

"Felice sana insanları incitmeni söylüyor mu? Ona da Luca'ya verdiğin gibi hesap veriyor musun?"

"Tabii ki hayır." İma ettiğim şey karşısında hakarete uğramış gibiydi. Buna memnun oldum. Eğer 'patrona' hesap vermiyorsa, o zaman babasının suçlandığı şeylerle bir ilgisi yoktu.

"Senin ve kardeşlerinin mafyanın bir parçası olmamz ne anlama geliyor?" diye sordum.

Nic tereddüt etti. Cevabını kurgulamaya çalıştığını görebiliyordum. "Kötü bir şöhret."

"Ya adınızın çıkması?" Makaleyi hatırlayarak ürperdim.

Nic sanki bu onu, beni rahatsız ettiği kadar rahatsız etmiyörmüş gibi sakince "Evet. Doğuştan beri ailemizin şöhreti üstümüze yapışıyor, geçmiş nesillerdeki liderlerin isimleri bize veriliyor ve yoğun bir sadakat ve şeref anlayışıyla yetiştiriliyoruz..." Gerisini getirmedi.

"İnsanlara zarar veriyor musunuz?"

Ellerini saçlarmda gezdirdi. Saçları gevşek dalgalar halinde gözlerinin önüne düşerek onları gizledi. "Öyle bir şey değil bu."

"Nasıl bir şey?"

Nic iki elimi de ellerinin arasına aldı. "Sophie sana anlatamayacağım bir sürü şey var. Ciddi bir yemin ettim ve o yemini bozmak ailemin her üyesinin uyduğu sessizlik yasasını ihlal etmek anlamına gelir. Ama başka hiçbir şeye

güvenemiyorsan şuna güven: Ben iyi ahlaki değerleri olan, iyi bir insanım. Kardeşlerim de ben de ölümüne sadığız. Annem hayatının her günü mutlu olsun diye onu koruyor ve ona hizmet ediyoruz, babamın yasını tutuyoruz ve ruhuna dua etmek için her pazar kiliseye gidiyoruz. Ben sevdiklerimi ve kendisini koruyamayanları korumak istiyorum. Ama her şeyden çok, dünyada var olarak onu daha iyi bir yer haline getirmek istiyorum."

İçime bir rahatlık çöktü. Onun ne demesini bekliyordum bilmiyorum ama bu beklediğimden çok daha iyiydi.

Neredeyse kendi kendime konuşur gibi, "Sen bu tarz bir yaşamın içine doğdun ama bu, senin onun bir parçası olduğun anlamına gelmez," dedim. Nic bir şey söyleyecekmiş gibi nefes aldı ama sonra kendine hâkim oldu. Bunun doğru olduğunun ilk kez farkına vararak, "İkimiz de babalarımızın gölgesinde yaşıyoruz," dedim.

Nic yavaşça, "Ben sana asla zarar vermem," dedi.

"Biliyorum," diyerek parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim. O ellerin Alex'e zarar verdiğini görmüştüm. Yumruklarındaki morlukları görmüştüm ama söz konusu ben olduğumda durumun farklı olduğuna inanmak zorundaydım. Parmaklarımızı, beyaz tenimdeki buğday tenini inceledim. Elimi kendinden emin bir şekilde, sıkıca tutuyordu. Aramızdaki bu şey doğruydu, hissedebiliyordum.

Bir süre ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Mecazi yaralarımızın üstündeki sargıların çoğu çekilip çıkarılmıştı ve ikimiz de duygu yoğunluğundan bitkin düşmüştük.

Nic sonunda, "Neden .seninle birlikte olamayacağımı biliyor musun?" dedi. "Çekip gitmenin kendi tercihim olmadığını bilmeni istiyorum."

Bunu anlamaya başlamıştım. "Luca kim olduğumu öğrendiğinde, bu her şeyi değiştirdi, değil mi?"

"Bir ismin ne önemi var ki? Değil mi?" Nic'in yüzünde pişmanlık dolu bir ifade belirdi. "Bu iyi bir fikir değil. Yani birlikte olmamız. Özellikle de böyle bir olay yaşanmışken hiç değil. Üstüne gereksiz dikkat çekmek istemiyorum."

"Tehlikede miyim? Beni bu konuda uyardılar..." Amcamı düşündüm ve endişesini anladım. Bir mafya ailesi, liderlerinin ölümünden sorumlu ailenin bir üst sokağına taşmıyor. Sertçe nefes aldım.

"Jack seni uyardı mı?" Söylediklerinin altında yatan belli belirsiz bir düşmanlık vardı.

"Babam da."

"Tehlikede değilsin." Rahat konuşmaya çalıştı ama şimdi sesine yansıyan, onu geren yeni bir şey vardı. "Ama bizden ve... ailemizin daha dengesiz bazı üyelerinden uzak durmanın en iyisi olduğunu düşünüyoruz. En azından şimdilik."

Nic tekrar sessizleşti. Ellerini kollarıma koyarak kollarımı sıvazlamaya başladı. Dokunuşunun sıcaklığını hissedene kadar üşüdüğümü fark etmemiştim bile.

"Korkmalı mıyım?" diye sordum.

Sessizce, "Hiçbir şeyden korkmana gerek yok," dedi.

Hafifçe gülümsedim. Onu kaybetmekten korkuyordum ama bunu dile getiremedim. Bunun hiçbir faydası olmazdı.

Gözlerini dudaklarıma indirdi. "Eğer o gecenin seni öpeceğim en son gece olacağmı bilseydim durmazdım."

Gülümsemem kayboldu. Nic neden başka birisi, bir Falcone değil de başka herhangi birisi olamazdı ki?

Beni değil, kendini ikna eder gibi, "Gitmeliyim," dedi. Ama gitmiyordu. Bana doğru eğiliyordu. Parmaklarımız birbirine dolanmıştı ve beni kendine doğru çekiyordu. Kollarını belime doladı.

Bunu yapma isteğine karşı koyarcasına alnmı yavaşça alnıma değdirdi. "Ama ya... ya şu an... sen Sophie Gracewell olmasaydın, ben de Nicoli Falcone olmasaydım..." Lafın gerisini getirmedi ve dudaklarmı dudaklarımla birleştirdi.

Dudaklarımı onun dudaklarma bastırdığımda içimi yoğun bir arzu kapladı. Dudakları dudaklarıma iyice temas ederken sıcak ve inatçıydı. Dillerimiz buluştuğundaysa, onun öpücüğünün tutkusunda kendimi bütünüyle, tamamen kaybettim.

Çok geçmeden, dudaklarımı nefes almak için büe geri çekmekte zorlandığım yoğun bir hissin tam ortasmda, tuhaf bir titreşim sesi bizi dünyevi bedenlerimize geri döndürdü. Nic nefes nefese benden ayrılıp titreyen telefonunu kot pantolonunun cebinden çıkardı. Titreyen bir sesle, "Valentino," diyerek telefona cevap verdi. "Yoldayım geliyorum." Telefonu kapatıp dikkatini tekrar bana verdi ama gözlerindeki o yumuşaklık gitmişti ve âdeta sarsılarak o an çok farklı bir Nicoli Falcone'ye baktığımı fark ettim.

Hâlâ güçlükle nefes alıp vererek, "Gitmek zorundasın," dedim.

"Özür dilerim." Elimi tuttu. "Sophie lütfen bundan kimseye bahsetme. Bir yemin ettim ve ailem bu yemini birazcık olsun bile bozmamdan hoşlanmaz."

Düşünmek zorunda bile kalmadan, "Bahsetmeyeceğim," dedim. Hâlâ dudaklarının sıcaklığım dudaklarımda hissedebiliyordum ve o an ona her şey için söz verebilirdim.

Elimi dudaklarına götürüp hafifçe dokundurarak, ***"Riguarda-tı*** Sophie," dedi. "Kendine dikkat et."

Hemen gelip geçen bir çılgınlık ânında peşinden koşup onu tekrar kendime çekmeyi gözden geçirdim ama Luca'nm uyarısını hatırladım. Onu Millie'nin ya da annemin yakınlarında bir yerde istemiyordum.

Koşarak merdivenlerden çıktım ve yatağa kıvrılarak hayatımdaki her şeyin baş döndürücü ve mutluluk verici olduğu bahçedeki o ânı düşündüm. Tam hiçliğe karışmak üzereyken Nic'in dediği bir şeyi hatırladım.

Jack seni uyardı...

Amcamın admı nereden biliyordu? Ondan ona hiç bahsetmemiştim. Bahsetmediğimi biliyordum.

Sonra başka şeyler hatırlamaya başladım. Daha yeni mantıklı gelmeye başlayan şeyler: İlk tanıştığımızda Luca'nm restorandaki tuhaf soruları, Dom'un Millie'nin çalıştığı yere olan merakı ve benimle ilgili bilgi edindikten sonra onu bir anda terk edişi, birlikte içeri izinsiz girdiğimiz gece Nic'in restoranm etrafında dolanışı, sanki bir şeyi ya da birini bekler gibi arabasının uzakta gölgelerin arasına park edilmiş olması.

Birdenbire, o bir şey ya da birinin Falconeler geldiğinden beri Cedar Hill'den uzak duran kişinin ta kendisi, yani amcam Jack olduğuna dair içime çok kötü bir his doğdu.

İşte o zaman Falcone-Gracewell hikâyesinin sandığımdan daha fazlası olduğunu fark ettim. Nic bana karşı bir şeyler hissetse de, o hisler onun yalan söylemesine, hem de gözümün içine baka baka rahatça söylemesine engel değildiler.

YİRMİNCİ BÖLÜM

FİLM

Nicle vedalaştığımız gecenin sonrası sandığımdan çok daha zordu. Söylediği şeyler dünyamı altüst etti ve ailemle, kalbimle ilgili bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamama neden oldu. Arada sırada onun siyah gözleri, dalgalı saçlarının duruşu ya da gülümsemesinin nasıl tek tarafta daha belirgin olduğu ufak anlar aklımda canlanıyor ve mideme zaten saplanmış olan bıçağı daha derine sokup beni âdeta ikiye bölecek gerçek bir acıya dönüşene kadar çeviriyordu.

Restoranda üst üste ikişer mesai çalışarak, erken gelip geç saatlere kadar kalıp kasayı kapatarak bu memnuniyetsiz anıları mümkün olduğunca görmezden gelmeye çalıştım. İçimden ufacık bir ses Nic'in içeri girmesini umuyordu ama içten içe gelmeyeceğini biliyordum. İşten sonra eve giderken Priestly ya da Falcone Malikânesi'nden geçerken artık alıştığım o berbat çöküş hissini duyma riskine girmemek için hep uzun yoldan gidiyordum.

Amcamla işler tuhaftan aşın tuhafa dönüştü. Ortalıktan tama-

men kaybolmuştu. Yeni numarasını aramayı deniyordum ama asla cevap vermiyordu. Ona sürekli mesaj atıyordum ama sadece bir kez cevap verdi. Cevap verdiğinde de iki sinir bozucu kelimeden ibaretti: Ben iyiyim. Yine yalan.

Bir sorunu vardı. Hissedebiliyordum ama hâlâ tam olarak ne olduğunu bulamıyordum. Ona soracağım sorular olduğunu biliyordu ve onları mesajla ya da başka bir şekilde cevaplamaya niyeti yoktu. Şimdi de Cedar Hill'den uzak durmakla kalmayıp benden de uzak duruyordu ve bu beni gittikçe daha da endişelendiriyordu. Bir boşluğa doğru haykırıyormuşum ve etrafımda beni duyacak kimse yokmuş gibi hissediyordum.

Millie, Rayfield Park'ın girişindeki taştan kemerden geçerken bana, "Yani ondan hiç haber almadın mı?" diye sordu. Bugün açık hava film gecesiydi ve Millie beni birlikte gitmeye ikna etmişti. Ben endişeden deliye dönmeden önce, en azmdan birkaç saatliğine olsun her şeyi aklımdan atmaya çalışmamı istiyordu.

"Bu hiç Jack'in tarzı bir davranış değil."

"Biliyorum." Amcam, bana göz kulak olacağma dair babama söz vermişti ve onunla iletişim kurma çabalarıma cevap vermemesi iyiye işaret değildi. "Bütün hayatından uzak duruyorsa gerçekten yolunda gitmeyen bir şey olmalı," dedim.

Kenarları kabarık kestane ağaçlarıyla çevirili alabildiğine uzanan yeşilliğin etrafını saran dolambaçlı yollardan birini takip ettik. Önümüzdeki sivilce suratlı bir grup gencin ellerinde battaniyeler, piknik sepetleri ve katlanan sandalyeler vardı.

Millie, "Ya restoranın bütün parasını öylece alıp da kaçtıysa gerçekten?" diye sordu.

"Hangi para?"

ikimiz de güldük.

Millie'yle kafa dağıtmak iyi geldi. Babamm Nic'in babasına yaptığını bilse de, ona durumla ilgili bazı detayları, mafyayla alakalı detayları anlatmayı ihmal ettiğim için suçluluk duymamaya çalıştım. Nic'e söz vermiştim ve sözünü tutmayan biri olmak istemiyordum. Ayrıca Millie'nin bilmemesi onun için daha

iyiydi zaten. Onu tehlikeye atmak istemiyordum, özellikle de Luca'nm tehdidinden sonra.

Millie çenesine dokundu. "O zaman amcan o fiyakalı takım elbiselerin parasını bir yerden alıyor olmalı."

"İnan bana. Hesap defterlerini gördüm. O para restorandan değil."

Millie, "Kahretsin," diye mızmızlandı. "Ben de hâlâ şu zammı bekliyordum."

Parkın ortasındaki meydana çıkan bir bağlantı yolundan giden bir yığın insanı takip ettik. İleride Erin Reyes ve onun sıkıcı üç kopyası okuldan birkaç çocukla flört ediyorlardı. Benimle göz göze geldi ve ukala bir tavırla gülümseyerek saçlarını her zamanki 'ben senden çok daha iyiyim' tavrıyla geriye attı. Kıkır-tılarının sesi daha da arttı.

"Bu yapmacık bir gülüş olmalı."

Millie, "O zaman burnuyla uyumlu olmuş olur," dedikten sonra beni başka tarafa çekiştirdi. Birlikte yürürken elini yakınlardaki bir meşe ağacının gövdesinde gezdirdi.

"Doğayla yeniden bağ kurmaya mı çalışıyorsun?" diyerek ona takıldım.

Beni dürttü. Yoldan saparak kenardaki çamura girdim. "Hey!"

"Sadece seni aklım kurcalayan her şeyden uzaklaştırmaya çalışıyorum."

"Harikasın."

"Teşekkürler Sophie," diyerek bana saçma sapan bir şekilde reverans yaptı.

Sonunda meydana girdik. Çapraz taştan yollarla bölünen kocaman çim alanlardan oluşuyordu ve her yam upuzun ağaçlarla çevriliydi. Kuzey ucunda, kocaman bir ekran dikilmişti.

"Bu yıl taco arabası da var!" diye çığlık atarak beni kot şortumun kemer halkalarının birinden tutarak çekiştirdi. "Hadi burada bir yerlere oturalım."

Çok sayıda insan, çoktan dev ekranın önündeki sandalyelere ve battaniyelere yayılmışlardı. Aileler hiçbir şeyi umursamadan etrafta koşuşturan çocuklarıyla gelmişlerdi. Diğer insanlar da ellerinde yastıklardan, piknik sepetlerine, kutu biralardan, şarap şişelerine kadar çeşitli şeylerle, kalçaları, elleri, dirsekleri birbirine yapışık çiftler halinde geliyorlardı.

Millie battaniyesini ekrana ve taco arabasına eşit uzaklıkta bir noktaya sererken, "Vay canına! İnsanlar Monty Python'u gerçekten çok seviyor olmalılar," dedim. Millie battaniyenin dört köşesini düzelterek, dümdüz olmasını sağladı.

"Bunu hiç izlemediğine inanamıyorum."

Rahatça yere uzandığımızda, üstünkörü ziyafetimizin sıra sıra şeker ve çikolatalar halinde battaniyenin üzerine yayılana kadar çantamın içindekileri boşalttım.

Millie bir ekşi jelibon ambalajını yırtarak açtı ve tek seferde ağzına dört tane tıkıştırdı. Yanakları şişmiş bir halde, "Bunları seviyorum," dedi. "Yemem yasak olsa da." Şeffaf braketlerine yapışan küçük şeker parçacıklarını gözler önüne sererek sırıttı.

Ona güldüm ve gülmek iyi geldi. Nic'e ***âşık*** olduğum geceden beri sorularla kendime işkence edip duruyor ve mutsuzluk içinde yüzüyordum. Bu da bana yarardan çok zarar veriyordu. Değiştiremeyeceğimi bildiğim şeyleri düşünmekten aklımı kaçırmadan önce kendime engel olmak zorundaydım.

Daha kocaman gülümsedim, sonra da Millie'nin yüz ifadesini görünce gülümsememin solduğunu hissettim.

"Şehir dışında olduğunu sanıyordum," derken sesi hiç de doğal olmayan bir şekilde sönük çıktı.

"Hı?" Onun baktığı yere baktım ve gözlerimi kısarak gittikçe artan kalabalığı inceledim. "Kimden bahsediyorsun?"

"Robbie Stenson'dan. O da burada."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

SİLAH

Bütün dikkatimi Robbie Stenson'ın aptal, yuvarlak başma verdim. O geceden hâlâ hiçbir şey hatırlayamıyor da olsam, sadece ona balonca bile sinirleniyordum. O ânı düşününce tenim sanki alev alıyor gibi oluyordu. Beynim de bedenime ayak uydurmaya çalışıyordu. Yaramda Millie'nin gürültülü kahkahası kulaklarımda çınlıyordu. Mutlu mesut bir halde filme kilitlenmişti.

"Sen neden gülmüyorsun?" diye sordu.

Bir dizi İngiliz şövalyesinin komik Fransız aksanlarıyla konuştuğu ekranı inceledim. ***Tuhaf.*** "Kafam dağınık."

"Robbie'nin kafasma öyle bakarak ne başarmaya çalışıyorsun?" Millie ağzına bir avuç karamelli patlamış mısır attı. "Zihninle onu havaya mı uçurmaya çalışıyorsun?"

"Bilmiyorum." Bilincimin hemen dışında duran o ânı hatırlamaya çalışarak yüzümü buruşturdum. "Hatırlamaya çalışıyorum."

Millie ağzına bir avuç daha mısır atıp düşünceli düşünceli çiğnedi. Yapışkan kırıntıları battaniyenin her yerine dökerek,

"Yapma. Sadece unutmaya çalış. Buraya kafa dağıtmaya geldin. Unuttun mu?" dedi.

Onun tavsiyesine uymak için elimden geleni yaptım ama yine de doğru olmayan bir şey vardı.

Neredeyse bir saat sonra ekran kısa bir ara verileceğine dair bir mesajla karardı. Bacaklarımı esnetmeye ihtiyaç duyarak, "Taco ister misin?" diye sordum.

Millie, "Bu kadar ısrar ediyorsan, bana da iki tane al," diyerek geriye doğru uzandı.

Mısır kırıntılarını kıyafetlerimden silkerek çimlerin üzerinden yürüyüp taco sırasının sonunda yerimi aldım. Çok geçmeden fosforlu pembe saçlı bir kızla, kilolu bir adamm arasında sıkışıp kaldım.

Titrek sesli birisi, "K&sa açık!" diye bağırdı. Arkamdaki bir grup insan sıradan ayrılarak ikinci bir sıraya geçtiler ve birdenbire Robbie Stensonla neredeyse yan yana duruyordum.

Bana göz ucuyla baktı. Sonra hemen gözlerini kaçırdı ama ondan önce gözlerinin etrafındaki ve geniş çenesi boyunca uzanan sararmış morlukları fark ettim. Ona ne olmuştu?

Kasa öttü ve sıra öne doğru ilerleyerek beni de götürdü. Robbie de kendi sırasmda ilerledi. Elinde kırmızı plastik bir bardak tutmuş, içindeki içeceği çalkalıyordu. Bardağı kaldırıp dudaklarına götürdü ve içindekileri büyük bir hevesle içti. Kırmızı plastik bardağın ağzına gidip gelişini gördükçe, bu görüntüye o kadar çok odaklandım.

Sonra her şey bir anda aklıma geldi.

Millie'nin annesiyle babasının odasına gittiğimi ve Robbie Stensonla karşılaştığımı hatırladım. "Üstüme bira döktüm," dememiş miydi? Ama elinde iki tane bardak vardı. O tatlı, asitli içecek aklıma gelince yüzümü ekşittim. Bu

da, birlikte yatağm üstüne oturduğumuzda beni onu içmeye nasıl teşvik ettiğini hatırlamamı sağladı. Bana bakışlarından rahatsız olmuştum. Sonra hafızamdaki her şey karardı. Kasa tekrar öttüğünde zihnimde çalan tehlike çanlarıyla o gece beni Robbie Stenson'ın uyuşturduğunu, sonra da bana tecavüz etmek için eve birlikte yürümemizi ayarladığını fark ettim. Bunun masum ya da saf hiçbir yanı yoktu.

Daha da kötüsü, Luca o anda müdahale etmeseydi, durum kötüden berbata giderdi.

Sıra ilerledi.

Arkamdaki şişko adam, "İlerle," diye söylendi ama kıpırda-yamadım. Olduğum yere çakılmıştım. "Hadi ama ya!" diyerek beni dürttü.

Midem ağzıma gelir gibi oldu. Hizamda Robbie öne doğru ilerliyor, boş kırmızı bardağı elinde öne arkaya doğru sallıyordu. O bardak benim için zihnime bir bir hücum eden anıların simgesi olmuştu ve ben daha ne yaptığımı anlayamadan, onu sıradan itiyordum.

"Ne oluyor ya?" İri bedeni yana doğru sendeledi. Ayağı takıldı ve yere düşerek kaburgalarmı tuttu.

"Nasıl yaparsın?" diyerek yine üstüne saldırdım ama bu kez hazırlıklıydı. Ayağa kalkıp benden, kalabalıktan geriye doğru çekildi. Peşinden gittim.

Dişlerini sıkarak, "Senin derdin ne?" diye çıkıştı.

Öfkeden kudurarak, "Bana tecavüz etmeye çalıştın!" diye bağırdım.

Öyle rahatça, "Hayır, yapmadım," dedi ki zihnimde bu kadar net canlanmasaydı, hafızamın beni yanıltabileceğinden şüphe duyabilirdim. "Erkek arkadaşın ortada hiçbir neden yokken canıma okuduğunda seni eve götürüyordum ben. Ondan ***şikayetçi*** olmadığım için şanslısın."

Yani Robbie'nin morluklarına Luca neden olmuştu ve görünüşe bakılırsa hiç de elini esirgememişti. Ama Luca'nm bir psikopat olma olasılığından daha tuhaf olan, bilinçaltımda bir yerde, bir parça tatmin olduğumu fark etmemdi. Robbie

Stenson bana tecavüz etmeye çalışıp bundan öyle kolay kurtulmamıştı.

"Bana ilaç verdiğini biliyorum." İçimde gittikçe yoğunlaşan cinnet geçirecekmişim hissinin çok az farkmdaydım. Luca Falcone sayesinde Robbie yaptığının bedelini ödemiş olabilirdi ama yapmayı planladığı şeyin bedelini ödememişti. "Her şeyi sen planladın. Bana ne verdiğini hatırlıyorum."

Robbie bir pislik gibi sırıttı ve yüz hatları birbirine karıştı. "Öyle mi?" Hâlâ kaburgalarını tutarak, avımn etrafmda dolaşan bir leş kargası gibi etrafımda döndü. "Bunun mahkemede kabul edileceğinden şüpheliyim."

Öfkeyle, "Yani bunu kabul mu ediyorsun?" diye çıkıştım.

Omuz silkti. Yine üstüne saldırdım. Göğsüne küt diye çarptığımda sol omzumda keskin bir acı duydum. Ellerini göğüs kafesime bastırarak beni tuttu.

"Kes şunu!" Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Ellerini uyarı anlamında daha da sıktı. "Kendini küçük düşürüyorsun. Bu işin peşini bırak."

Kollarında mücadele ettim. "Çekil üstümden!" Tırnaklarımı yumrukları bedenimden çekilene kadar var gücümle batardım.

"Peki," diye cevap verdi. "Sadece çekil karşımdan."

Tekrar sıçrayarak aramızdaki mesafeyi kapattım. "Sen ruh hastası bir ucubesin," diye bağırarak damarlarımda akan adrenalinin etkisiyle ona yumruklarımı kaldırdım. "Bana bunu nasıl yapabilirsin? Herhangi birine nasıl yapabilirsin?"

Robbie'nin sırıtışı, mor yanaklarını kulaklarına doğru yaklaştırdı. "Hadi ama ya! Micheal Gracewell'in kızıyla yatmanın insana inanılmaz puan kazandırdığını biliyor olmalısın."

Etrafında dönerek, "Ona ***tecavüz*** etmenin demek istiyorsun," diye çıkıştım.

"Bana benimle dövüşmeye çalışacağını söyleme sakın. Öyle mi yapacaksın?" derken dişlerini göstererek sırıttı.

Hayatımda karşılaştığım en çirkin insandı. "Senden nefret ediyorum."

"Sakin ol Sophie. Artık sana elimi bile sürmem."

Adımı pis bir kelimeymiş gibi söyleyiş tarzı midemi bulandırdı. "Bunun bedelini ödeyeceksin." Yüzünün renginin atışmı memnuniyetle izledim. Gözleri kocaman açıldı ve kaburgalarını daha sıkı tuttu. Ama sözcüklerimin onu aniden korkutmaya başladığını düşünmekle hata etmiştim çünkü Robbie artık bana bakmıyordu. Omzumdan arkaya doğru bakıyordu.

Birdenbire üçüncü bir ses konuşmamıza dahil oldu. Hararetli tartışmamıza kıyasla ürkütücü derecede sakin bir ses.

"Ciao' Robert. Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Luca Falcone'ye ait olduğundan çok emin olmasaydım, bu ses bana tanıdık hatta arkadaş canlısı olarak gelirdi. Luca birdenbire çimlerin arasından belirmiş gibi arkamdan çıkarken Robbie'nin ellerini kaldırıp gerileyişini izledim. Ne kadar zamandır oradaydı ve dinliyordu? Arkamı dönerek kardeşlerini aradım ama yalnızdı. Sakince, "Konuşmanıza kulak misafiri oldum," dedi. "Umarım bölmüyorumdur."

"Benden uzak dur dostum. Yoksa polisi ararım."

Robbie'nin sesi titreyerek normalden bir ton daha yüksek çıktı ve ukala tavrı çabucak yüzünden kayboldu.

Luca, "Robert, bence sakinleşmen gerek. Çok gergin görünüyorsun," dedi.

"Kaburgalarımı kırdın."

Luca umursamaz bir tavırla, "Sadece birkaç tanesini," dedi.

"Ne istiyorsun?"

Luca'nm sahte sevecen ses tonu, tehditkâr ses tonundan neredeyse daha rahatsız ediciydi. "Seninle bir konuda konuşmak istiyorum sadece. Olur mu?"

One doğru bir adım daha attı. Robbie sendeleyerek geriledi. "Seni tanımıyorum. Neden konuşacakmışız ki?"

"Babanın mobilya dükkânı vardı sanki."

Robbie'nin gözleri kocaman açıldı. "Nereden biliyorsun bunu?"

Luca aralarındaki mesafeyi kapatarak bir adım daha attı. "Bu herkesçe bilinen bir şey, değil mi?"

"Sanırım."

"Sen de onun yanında çalışıyorsun, değil mi?"

Şimdiye kadar, benim varlığımı tamamen görmezden gelerek

öne doğru ilerlerken Luca'nm sadece başının arkasını görebiliyordum.

Robbie bir parça kendinden emin konuşarak, "Evet, çalışıyorum," dedi.

"Güzel." Luca kollarını kavuşturdu. "Kısa geçmişimizi bir saniyeliğine bir kenara bırakalım. Tamam mı? Geçmiş geçmişte kalmıştır. Bence bunu ardımızda bırakıp ilerlemeliyiz. Zaten bu konu beni gerçekten hiç ilgilendirmiyor."

Robbie arabaların gövdelerindeki o kafa sallayan köpekler gibi başını salladı.

"İster inan, ister inanma ama bazı yeni mobilyalar arıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Ben de bir süre önceki talihsiz karşılaşmamızı telafi etmek için," deyip parmağıyla vurgu için daireler çizerek Robbie'nin morarmış suratını işaret etti. "Hatırlıyor musun bunu?"

"E-evet."

"Ya şunu?" diyerek kaburgalarım işaret etti.

"Herhalde," diye tıslayarak etli kollarını bedenine doladı.

"Durumu telafi etmek için, size iş gönderebilirim diye düşündüm. Bir sürü şeye ihtiyacım var."

Robbie'nin omuzları gevşedi.

Luca, "Ben kötü biri değilim," diyerek konuşmaya devam etti ve gülümsediği hissine kapıldım. Bu güneş tutulmasından daha nadir rastlanan bir durumdu. "O yüzden neden bu konuda görüşmüyoruz?"

"Şimdi mi?" Robbie tek kaşını kaldırdı. "Film yeniden başlamak üzere. Bunu neden ben işteyken yapmıyoruz?"

"Bu mesele için kısıtlı bir zaman söz konusu. O yüzden şimdi konuşalım." Luca Robbie'nin ensesine vurdu. "Hadi gel." Onu parktan uzağa, ağaçlara doğru çekti. "Gracewell'e el salla," diye ekledi hemen. "O burada kalacak."

Söylediklerindeki uyarıyı hissettim ama taco arabasının arkasına doğru giderek gözden kayboluşlarını izlerken, kendimi beklenmedik bir ikilemde kalmış bir halde buldum. Kendi kendime, ***Film başlamak üzere,*** diye hatırlattım. Yine de ayaklarım beni Millie'nin artık ona almaya hiç niyetimin olmadığı tacola-rı bekleyerek sabırsızca oturduğu çimlere doğru değil ağaçlara doğru götürdü.

Luca'mn kolunu Robbie'nin omuzlarına atışı onlarm neredeyse arkadaş gibi görünmelerine neden olmuştu ama onunla konuşmasında inkâr edilemez derecede ikna edici bir şey olduğunu kabul etmek zorundaydım. Ben saldırganımın aksine bu tuzağa düşecek kadar aptal değildim. Ben Luca'mn arkadaşlara ihtiyaç duymadığını birçok kişiden daha iyi biliyordum. Tabii mobilyalara da... O ağaçların arasında ne olacaksa bunun bir iş görüşmesi olması ihtimali yoktu. En azından Robbie için. Ama tam bir ***geri zekâlı*** gibi, Luca'mn kendisini uzaklaştırmasına izin verdi. Ben de onları takip ***etmeden*** yapamazdım.

Onları tamamen kaybetmemek için hızımı attırıp beni fark etmeyecekleri kadar geride kalarak, arkamda film başladığı anda çaktırmadan taco arabasının arkasına doğru döndüm. İleride Luca'yla Robbie'nin sarkık iki ağacın arasından geçerek gözden kaybolduklarını görebiliyordum. Onların seslerini takip ederek, yine dallar ve kuru yaprakların üstünde parmak uçlarımda yürüyerek geriden gittim.

Birkaç dakika gizli gizli dolandıktan sonra, küçük bir aralıktan konuştukları kulağıma geldi. Yürümeyi bıraktılar. Ben de durdum. Ağaçların arasındaki

boşluktan, karşılıklı durduklarını görebiliyordum. Robbie ellerini kaburgalarına dolamıştı. Luca'mn elleriyse rahatça yanlarında duruyordu.

Çaktırmadan biraz daha yaklaştım.

Robbie, "Ama mobilyalarla ilgili bilgi almak istediğini sandım," diyerek karşı çıkıyordu.

Luca, "Şimdi hatırladım da," diye cevap verdi. "Mobilyaya ihtiyacım yok."

"O zaman biz neden...?" Robbie cümlesini bitiremeden nefesi kesildi.

Sessizce dehşete düşerek Luca'nm yumruğunu Robbie'nin karnına indirerek, onu iki büklüm yere serişini izledim. Robbie yan dönerek ağzı toprakta inledi.

"Buradayız Robert çünkü Sophie'ye dediğini duydum." Luca'nm sesi ürkütücü derecede sakindi. Robbie'nin ayağına sertçe bastı ama toprak onun çığlığını kesti. "Ve nefret ettiğim tek bir şey varsa, o da birilerini ilaçla bayıltanlardır." Etrafında dolanarak onu gölgesiyle kararttı ve omzuna sertçe tekme attı. ***"Özellikle*** de bir ***kıza*** ilaç verip sonra da ona ***tecavüz*** etmeye çalışan biri." Ayağını geri çekti. Bu kez de kamına tekme attı. Çat diye bir ses geldi. Luca ayakkabısıyla onu kamının üstüne döndürürken Robbie toprağın içine çığlık attı. "Yani senin ona sadece asıldığını düşündüğümde de yeterince kötüydü zaten ama ya şimdi?" Robbie'nin sırtyıa bastı. Robbie toprakta ve otlarda boğulur gibi oldu. "Şimdi alçağm da alçağısın. Rezil itin tekisin."

Korkudan biraz donup kalsam da bir şey yapmaya kararlı bir tavırla sendeleyerek ilerlemeye başladım. Ama hıçkırıklara boğulmuş kırık kaburga torbasma yardım etme girişimim, o boşluğa başka birinin daha girmesiyle kısa soluklu oldu.

"Ayağa kalk!" diye haykırdı ve sesi olduğum yerde donup kalmama neden oldu.

"Nicoli, sana geride kalmanı söylemiştim."

Ama Nic Luca'yı dinlemiyordu. Ona bakmıyordu bile. Robbie'nin dağılmış suratına bakıyordu. One doğru atılırken gözleri nefret doluydu.

Zar zor tanıdığım bir sesle, "Kalk ayağa Stenson!" diye bağırdı. Sesi, hayatımda hiç şahit olmadığım bir öfkeyle cam gibi keskindi. "Ayağa kalk da gözümün içine bak. Yoksa oraya gelip seni deşerim."

Robbie yavaşça yerden kalktı. Parmaklarını gövdesine bastırıp dizlerini önüne doğru kırarak bir ağaca bir parça yaslanmayı başardı. Luca ellerini ensesinde kavuşturup başını bir kukla gösterisi izler gibi eğerek onlardan uzaklaşırken, Robbie güçlükle nefes alıp verdi.

Kıpırdamaya çalıştım ama yapamadım. Bacaklarım altımda büyük bir şiddetle titriyorlardı ve korkudan yere düşmemek için tırnaklarımı bir ağaca bastırmak zorunda kaldım.

Nic öfkeden kudurarak, "Ayağa kalk dedim sana," dedi.

Luca, "Nicoli," diyerek onu uyardı ama yerinden kıpırdamadı. "Dikkatli ol."

Robbie homurdanarak doğruldu. Kendini zorladığından yüzü buruştu. "Kaburgalarım," diye ağladı. "Lütfen."

Nic onu tutup ağacm gövdesine itti. Robbie'nin suratı kanamaya başladı. Elleriyle onun boğazını sıkıca tuttu. "Sence senin kendisine dokunmanı istemeyen birine el sürmen kabul edilebilir mi? Şimdi aynı durumda sen ne hissediyorsun?" deyip onun boğazını iyice sıktı.

Luca, "Nicoli," dedi. Yaklaşıp bir gözetmen gibi elini kardeşinin omzuna koydu. ***"Stai attento'."***

"O da ne?" Yüzü morarmaya başlarken Robbie ağzında su var gibi konuştu. "Bu bir..."

Sonra bir dizi telaşlı hareketlilik oldu. O yüzden sadece iki şeyi ayırt edebildim. İlki Robbie'nin başının yanındaki siyah metal bir nesneydi. İkincisi de ***çıt*** diye bir sesti.

Sonra da ölçülü bir cevapla Nic'in az önce şahit olduğum her şeyi doğrulayışmı duydum. "Bu bir silah siktiğimin geri zekâlısı."

Robbie çığlık atmaya çalıştı ama Nic silahın namlusunu öyle hızlıca onun ağzına soktu ki çığlığı kesildi.

Nic dişlerini bileyerek, "Dinle beni seni rezil pislik," dedi. "Bu senin son uyarın. Seni izliyor olacağım. Eğer tekrar uyuşturucu falan satmaya çalıştığını duyarsam o zaman ölürsün. Eğer bir kıza isteğiyle ya da istemeden, herhangi bir uyuşturucu hap verirsen ölürsün. Eğer bir daha birine zorla sahip olmaya çalışırsan ölürsün. Eğer Sophie Gracewell'e bir daha göz ucuyla bile bakarsan, kalbini söküp çıkarıp sana yediririm. Anlıyor musun?"

Robbie başım salladı.

"Polisin seni tecavüz girişiminden dolayı tutuklamak için yeterli delili olmayabilir ama benim var. Ben jüri tarafından yargılanmaktan pek hoşlanmam Stenson. O yüzden sana bu son uyarıyı Tanrı'nın bir lütfü olarak görmeni tavsiye ederim. Hayatını değiştir. Eğer bundan polise tek kelime edersen, uyumadan önce kardeşlerimden biri seni vurur. Bunu garanti edebilirim." Nic ağır çekimde gibi öne doğru eğildi. "Ya da belki ben seni vururum ve dünyaya bir iyilik yaparım."

Olmak üzere olan şeye engel olma niyetiyle, zayıf düşen bacaklarımı ileri doğru hareket ettirmeye çalıştım ama Luca oraya daha önce vardı.

"BastaV diyerek Nic'in elini Robbie'nin ağzından çekti. Nic isteyerek elini çekti ama silahı bırakmadı ve kot pantolonunun beline soktu. Bu hareket onun îçin çok doğal gibiydi ve beni en son kollarında tuttuğunda üstünde silah var mıydı diye merak ettim. Saçlarını savurdu ve göğsünü tutarak geri çekilip Robbie'ye arkasını döndü. "Luca, ben fikrimi değiştirmeden ondan kurtul."

Luca öne doğru bir adım attı ve Robbie'nin yanağına tuhaf bir arkadaşlık gösterisi gibi tokat attı. "Bütün bunları anladın mı Robert?"

Robbie yanaklarından süzülen gözyaşlarını elinin tersiyle silmeye başladı. "Sö-sö-söz veriyorum," diye bocaladı.

"Güzel." Luca kolunu kaldırıp Robbie'nin arkasını, parkın geri kalanının alabildiğince uzandığı yeri işaret etti. "Şimdi hayatın buna bağlıymış gibi koş. Çünkü gerçekten de buna bağlı."

Robbie de aynen öyle yaptı. Bir saniye bile kaybetmeden, öne doğru atıldı ve aksayan bir nokta gibi karanlığın içine karışana dek beceriksizce, hızla ağaçların arasından ilerledi. Düzensiz adımlarının sesleri tamamen kesilince Luca gözlerini ağaçların arasındaki boşluktan alarak dikkatini Nic'e verdi.

"Sana geri durmanı söylemiştim." Sinirliden çok bu davranışlara alışkın gibi bitkin bir şekilde konuştu.

"Bana onun ondan faydalanmaya çalıştığını söyledin. Ona ilaç vermeye çalıştığını söylemedin."

"O zaman bilmiyordum. Sen de gizli gizli dinlememeliydin."

"Sen de benim bu işe karışmamamı beklememeliydin."

"Sei un pazzo*, Nicoli."

"Bu farklı."

"Her zaman böyle söylüyorsun."

"Bu ***gerçekten*** farklı."

"O senin değil."

"O kızı korumak benim görevim."

Luca, "Onu ***öldürebilirdin,"*** diye çıkıştı.

Nic de aynı şekilde neredeyse rahat bir tavırla, "Hak ediyor," dedi.

"Dikkat çekmemeye ne oldu? Her şeyi mahvedebilirdin. Ayrıca sana söyledim. Bu seni ilgilendirmez."

"O ***kız beni ilgilendiriyor."***

Luca sesinde ani bir uçarılıkla, "Zaten artık seninle hiçbir alakası olmasını

istemeyecek," diye konuşmaya devam etti.

Nic başını kaldırdı. Gözleri fıldır fıldırdı. "Nedenmiş o?"

Ne olacağını fark ettiğimde kalbimin acıyla sıkıştığını hissettim ve artık çok geçti. Buna engel olmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Luca doğruca ağaçlarm arasındaki aralığı işaret edecek şekilde kolunu kaldırdı. "Çünkü tam şurada duruyor."

Nic Luca'nm parmağını takip etti ve benimle göz göze geldi. Adımı öğrendiği gece olduğu gibi, birbirimizden uzakta öylece dururken yüzünü bir korku sardı. İkimizin de kalbi farklı nedenlerden dolayı kırıldı.

"Sophie..." diye fısıldadı ama çok geçti.

Konuşamadım. Öylesine donup kalmıştım ki ağzımı bile açamadım. Gerilemeye başladım.

Nic sendeleyerek ilerledi.

Luca, "Bırak gitsin," diye uyardı. "Çok korkmuş."

Tekrar ağaçların arasındaki gölgelerin içine karıştım. Geri çekilişim umursamaz bir kaçışa dönüştü. Yalpalayarak parkın içinden geçtim ve aceleyle hareketliliğin olduğu ekrana doğru gittim. Son ağaç öbeğini de geçtikten sonra hızla taco arabasına doğru koştum ve Millie'yle çarpıştım.

Ben, geriye doğru sendeleyip az önce ona çarptığımda elinden düşürdüğüm tacolarm yanmdaki çimlerin üstüne düşerken, Millie, "Dikkat et Sophie!" diye bağırdı. Homurdanarak elini uzattı ve beni yerden kaldırdı. "Neredeydin sen ya?"

Öne doğru atılarak, "Gitmemiz gerek," diye açıkladım. "Eğer az önce gördüklerimi görseydin..."

"Neler oluyor?"

"Hadi gel," deyip onu çimlere doğru çektim. Nic'i e Luca'nm geri dönmesini bekleyerek birkaç saniyede bir ağaçlara bakarak, her şeyi tekrar çantama doldurdum. "Buradan gittiğimizde her şeyi anlatacağım." Sonra tekrar harekete geçerek Millie'yi do-, lambaçlı yollardan aşağı doğru çekiştirdim.

Nefes nefese, "Neler oluyor?" diye mızmızlandı. "Böyle koşmak için hiç formda değilim."

"Hadi ama!" Rayfield Park'ın girişi ufukta belirene kadar ikimizi yürüyüş yollarından geri götürdüm.

Kemerden geçmeden önce Millie durdu ve karmna yumruk yemiş gibi yanlarım tuttu. Hırıltılı bir sesle, "Dur," dedi. "Bir... dakika... dinlenmem gerek."

"Yürümeye devam edebilir miyiz lütfen?"

"Sanırım... ayaklarım... kanıyor." Terden ıslanmış parlayan saçlarını yüzünden geriye aldı. "Neler oluyor... sana?"

Ben âdeta bir volkan gibi patlayarak az önce şahit olduğum her şeyi anlatamadan, birisi kolumdan tutarak beni Millie'den çekti.

Nic beni kendine doğru çekerken, "Hey!" diyerek karşı çıktım.

Sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle, "Millie'ye ne söylemek üzereysen, söyleme," diye ısrar etti. Bileklerimden sıkıca tutarak beni kendine çekti. "Lütfen."

Arkamızda Millie koltuk altlarında beliren ter lekelerini ve sandaletlerinin şeritlerindeki kanı fark etti. "İğreeenç!" diye inleyerek nefes nefese çimlere çöktü.

Nic'i üstümden iterek, "Sen bana en yakın arkadaşıma neyi söyleyip neyi söyleyemeyeceğimi söyleyemezsin," diye çıkıştım.

"Söz verdin," derken sesi alçaktı. "Bunun bir anlamı olmalıydı."

"Ben senin mafyanın pasif bir üyesi olduğunu sandığımda bir söz verdim ki

görünüşe göre öyle değilsin. Bu tamamen farklı bir durum. O söz beni bağlamaz."

Güçlükle konuşarak, "Sophie, gerçekten az önce gördüklerin konusunda konuşmaman gerek," dedi.

Yüzümün öfkeden ısındığını hissedebiliyordum. Gömleğinden tutup onu kemerin yanına doğru çektim. "Bana yalan söyledin sen!"

Ellerini teslim olurcasma havaya kaldırdı. "Yalan söylemedim Sophie. Sadece... bazı şeylerden bahsetmedim. Açıklamama izin ver."

Onu ittim. "Beni iyi olduğuna inandırdın."

"İyiyim zaten."

"Hayır, değilsin/' deyip onu tekrar ittim. "Bana masum olduğunu düşündürdün. Beni bütün o mafya çılgınlığının bir parçası olmadığına inandırdın."

Nic temkinle ellerimi göğsünden çekti. "Asla öyle bir şey demedim."

"Yanlışı düzeltmek için bir sürü vaktin vardı." Ona tokat atmak istedim. Ellerimi yanlarımda yumruk yapmak için kendimi kontrol etmek bütün enerjimi aldı.

"Biliyorum."

"Ama yapmadın."

Gözlerinde bir kararlılık ve başkaldırı ifadesi belirdi. "Her şeyi açıklamak için yeterli zamanım yoktu. Ama sana yalan söylemedim. Söylediğim her şey doğruydu ama sadece senin algıladığın şekilde olmayabilir."

"Sana insanlara zarar verip vermediğini sordum. Hayır dedin."

Bana yaklaştı. "Öyle bir şey olmadığını söyledim. Değil de. Benim yaptığım her şey koruma amaçlı."

Alaylı bir tavırla, "Koruma demek," dedim. *"Silahını* birinin *ağzına* soktuğunda

kendine de böyle mi diyorsun?"

Beni kendine çekti. "Dinle beni."

"Yapma," diye bağırdım. Gözlerimin dolmaya başladığını hissettim. "Korkuyorum senden."

Ona gerçekten tokat atmışım gibi geri çekildi. "Sana seni asla incitmeyeceğimi söyledim."

"Nereden bileceğim bunu?"

Bana öyle derin baktı ki nefesim kesildi. Istırap dolu bir ânın ardından sessizce cevap verdi. "Çünkü sen iyi bir insansın."

Ona öfkeyle çıkıştım. "Birimiz öyle en azından."

"Ben de iyi bir insanım."

Sinirle, "Sen daha az önce Robbie Stenson'm ağzına silah soktun," diye karşı çıktım.

"Buna şahit olmak zorunda kaldığın için özür dilerim ama kaçınılmazdı."

"Öyle bir saldırı nasıl kaçınılmaz olabilir ki?"

Nic'in bakışları derinleşti ama cevap vermedi.

"Yaptığının kesinlikle kabul edilemez olduğunu bilmelisin. Bunu polise bildirmeliyim."

"Sophie, senin içindi o. Sana ne yapmaya çalıştığını öğrendikten sonra onun öylece çekip gitmesine nasıl izin verebilirdim?"

Ondan yine geriye çekildim. "Deli misin sen Nic? Gidip benim için insanlara silah çekemeyeceğim biliyorsun. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

Nic burnunun kemerini sıkarak iç geçirdi. "Yaptığım topluma bir hizmetti.

Stenson tek bir kızla yetinmeyecek bir tip. Aslında kafasını patlatmak dışında tek yapabileceğim şeyi yaptım."

Ağzım açık kaldı. "Nasıl böyle açık konuşabilirsin?"

Nic ellerini saçlarına gezdirdi. "Üzgünüm."

"Öyle olduğunu sanmıyorum."

Artık bana bakmıyordu. Haklı olduğumu biliyordum. Üzgün değildi. Ben gördüğüm için üzülüyordu. "Senden hiçbir şey istemeye hakkım yok ama lütfen gördüklerinden kimseye bahsetme. Bahsedersen sorun çıkar."

"Hadi canım. Bir suça şahit oldum. Kurban, nefret ettiğim biri olsa da bu, o suçu haklı çıkarmaz. Bunu bir sır olarak saklamayacağım. Senin suç ortağın olmayacağım."

"O zaman en azmdan bekle." Ellerimi tuttu ve ben geri çekemeden kendi ellerinin arasına aldı. Derin bakan gözlerinden kaçınmaya çalıştım. Telaşla, "Sophie, yemini bozmuş olurum. Sana mümkün olduğunca çok şey anlatmaya çalışacağım," diye fısıldadı. "Benim kim olduğumu anlaman gerek. Lütfen sana göstermem için bana bir şans ver."

"Artık çok geç," dedim ama kararlılığım da sesim gibi gelip gidiyordu.

Hızla atan kalbini hissedebilmem için elimi kalbine götürdü. "Ben kötü bir insan değilim. Bunu hissedebildiğini biliyorum. İstediğine inanmana izin vererek sana yalan söylediğimi kabul ediyorum. Senin mutlu ve güvende hissetmene ihtiyacım vardı ve babalarımızla ilgili öğrendiğin şeylerden sonra bunu elinden almak istemedim. Kimliğimden ya da geldiğim yerden utanmıyorum ama senin bunu bilip de gerçekten ne anlama geldiğini sana göstermeye çalışmam için bana şans vermeyeceğinden korkuyordum. Gerçeğin senin bana bakışmı değiştireceğinden korkuyordum. Ama sen her şeyi hak ediyorsun ve bana izin verirsen sana her şeyi vereceğim."

İsyankârlığım zayıf düşüyordu ve ikimiz de bunu biliyorduk. Ellerimi onun ellerinin arasından çektim ve göğsümde kavuşturdum. Başka cevaplar olması gerektiğini biliyordum ama bana bu kadar uzun süre yalan söyledikten sonra

Nic'in bunu rahatça kabul edeceğini hiç düşünmemiştim. Şimdi beni ikna etmeyi başardığına bakılırsa, bütün doğru kartlarını oynuyordu. Beni tam da istediği konuma getirmişti. Bundan hem nefret ediyordum hem de bunun için yanıp tutuşuyordum.

"Tek bir şansın var."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

FALCONELERİN MEŞGALESİ

Nic beni parktan eve bırakmayı teklif etti ama onun yerine Millie'yle yürümeyi tercih ettim.

"Ah! Bir âşık atışmasıydı az önceki demek," diye varsayımda bulundu. Yanılıyor sayılmazdı ama tam anlamıyla da haklı değildi. Ona Rayfield Park'taki tartışmanm nedenini, Shrews-bury Bulvarı'nda kendi yollarımıza gitmek üzere ayrıldıktan sonra Niclere gideceğimi söylemememle aynı nedenden dolayı anlatmadım. Bütün olanlar hakkındaki düşüncelerimi toparlamaya hazır değildim ve bunu yapana kadar, Millie'nin güvende olduğundan emin olmak istedim. Ne kadar az şey bilirse, o kadar iyiydi.

Niclerin garaj yoluna döndüğümde, Nic kapıda durmuş bekliyordu. "Geldin."

Sessizce ona yaklaştım. Yanından geçip girebileyim diye açık kapıya yaslandı. Ona değdiğimde farkmda değilmişim gibi yapmaya çalıştım ama yüz ifadesinden belli oluyordu. Evin ön kısmı arkadaki modern mutfaktan tamamen farklıydı. Şimdi duydu-

ğum her korku hikâyesinin geçtiği yerde duruyordum ve içerisi aynı hayal ettiğim gibiydi.

Yüksek tavandan hâlâ örümcek ağlarıyla kaplı bir avize sallanıyordu. Geniş antredeki parke zemin soluk ve eğri büğrüydü. Her adımda da çıtırdıyordu. İleride birden sağa dönen ve yukarı, ikinci kata çıkan kalın bordo halı serilmiş bir merdiven vardı. Ahşap kabartmalı duvar kâğıdı da şeritler halinde kavlamıştı. Koridor merdivenin solundan ileri doğru devam ediyor, dar kapıları olan bir dizi odaya açılıyordu. Sağ taraf yeni verniklenmiş ağır pirinç kolları olan kocaman kapılarla iyice göze çarpıyordu.

"Sophie?" Arkamı döndüğümde Nic'in bana beklentiyle baktığını gördüm. "Bu taraftan beni takip etmek ister misin?" Beni gösterişli bir şöminenin etrafında iki koyu kırmızı koltuğun olduğu geniş bir salona götürdü.

Koltuklardan birine oturdum. Nic de diğerine oturmayı seçti. Bir gram bile şaşırmadan evde televizyon olmadığını fark ettim. Sadece deri bir ayak taburesi, şömine rafının üstünde eski bir saat ve ilerideki duvarın tamamını kaplayan gömme bir kitaplık vardı. Kitaplık Dickens, Defoe, Twain, Swift ve hayal edebileceğim göz korkutan bütün diğer büyük yazarlarla doluydu. Şöminenin üstündeki yağlı boya tablo bütün mekana hâkimdi. Etkileyici koyu renklerle çizilmiş ve işlemeli bir çerçeveye konulmuş bir tür intikam meleği tablosuydu. Bütün şömine rafı genişliğince uzanıyordu.

Nic gözlerimi takip ederek, "Valentino'nun resimlerinden birisi," dedi.

"İnanılmaz."

"Bir parça dramatik."

Dramatik. Nic'in Robbie Stenson'm başına silah dayadığı an aklımda canlandı. "En azından vaktini güzel, yaratıcı bir işe harcıyor."

Nic rahatsızca boğazını temizledi.

Bilmem gerekenlere odaklanarak, "Geldim işte," dedim. "Konuşmaya başla."

Oturduğu koltuğun köşesine doğru eğilerek bana dikkatli gözlerle baktı. "Sana anlatacaklarım kalbi zayıf olanlara göre değil. Ailemi birisiyle konuşmak rahatlıkla yaptığım bir şey değil ve bunu bana karşı, bize karşı kullanmayacağım bilmem gerekiyor."

Tereddüt ettim. O da sessizliğimi anladı.

"Bir kere anlattıktan sonra geri alamam ve zaten daha şimdiden çok fazla şeyi riske atıyorum."

Benden istediği şeyi ve karşılığında bana teklif ettiği şeyi, yani saf gerçeği ciddi anlamda gözden geçirerek uzunca bir an düşündüm. Onun güvenine ihanet

etmek istemiyordum ama bana anlatacağı, kaldırılması çok güç bir şeyse ona sessizliğimi sunmaktan korkuyordum. Ama bilmek zorundaydım. Nic bana kendini açmak istedi. Bana güvenmek istedi. Hem de her şeye rağmen. Ben de ona izin vermek istedim.

"Peki," dedim. "Söz veriyorum."

"Her şeyi anlatmayacağım. Anlatamam."

"Sadece anlamama yetecek kadarını bilmem gerek Nic."

Sanki gözlerimde bir şey okumaya çalışıyormuş gibi, beni bir anlığına izledi. Sonra geriye yaslanıp sonunda, bunca zamandan sonra teslim olarak iç geçirdi. "Sophie ailemle ben koruma işin-deyiz. Bu da bazen birilerine zarar vermek zorundayız ve bazen de birilerini öldürmek zorundayız demek oluyor."

Bu, sonunda ortaya çıkmıştı. Dile getirmediğim korkum somutlaşmıştı. ***Babasının oğlu.*** Nic de bir ***'melek yaratan'âa.*** Ağzımı elimin tersiyle kâpattım ye nefesimi düzenlemeye odaklandım. Konuşamadım. Midem bulandı.

Nic, "Açıklamama izin ver," deyip bana uzandı ama geri çekildim. O da elini indirdi. Sonra bomba etkisi yaratan bir şey söyledi: "Biz sadece ölmeyi hak eden insanların peşine düşüyoruz."

Ona ağzım açık baktım. Elimi hâlâ ağzıma kapatarak, "Bu bir tür sapkın şaka mı?" demeyi başardım. "Çünkü hiç komik değil."

Onun ağzından çıktığını duyduğum en çılgınca şeyi başkaldırıyla savunarak öylece bana baktı.

Bir parça durakladıktan sonra konuşmaya devam ettim. “Yani Robbie Stenson gibi insanların peşine mi düşüyorsunuz?"

Sakince başını salladı. Fazla sakince.

"Luca seni durdurmak için orada olmasaydı onu öldürür müydün?"

Hiç duraklamadı. "Hiç tereddüt etmeden."

Ayağa kalkıp kaçmayı, kapıyı arkamdan çarpıp koşarak uzaklaşmayı düşündüm. Ama yapmadım. Bilinecek daha çok şey varken yapamadım. "Bunun ne kadar çılgınca olduğunu göremiyor musun?"

Nic bu kez değişen bir yüz ifadesiyle benden başka tarafa baktı. "Başına gelenden daha kötüsünü hak ediyor... Luca orada olmasaydı..."

Soğuk bir tavırla, "Muhtemelen hapiste olurdun," dedi.

"O da yerin yedi kat dibinde olurdu."

Ellerimi indirdim ve öfkemi kontrol altında tutmak için deriye sürttüm. "O polisin görevi Nic. Sen ve Luca gibi silah kullanmakta usta normal vatandaşların değil."

Bir çıkmaza girmiştik. Boğazımdan yukarı doğru acı bir tat yükselirken kucağımı inceledim. Nic'in bana hiçbir borcu olmasa da, onun asıl kişiliği yüzünden incindiğimi, hayal kırıklığına uğradığımı hissettim ve buna rağmen içten içe ona hâlâ beslediğim hislerden korkuyordum.

Yine gitmeyi düşündüm. Huzursuzluğumu hisseder gibi, Nic koltukta bacağı, çıplak üst bacağıma değecek şekilde yanıma oturdu. Yakınlığı gerilmeme neden oldu. Dirseklerini dizlerine koyarak bana döndü. Böylece tek odaklanabildiğim sesindeki tutku ve gözlerinde ateşti. Alçak sesle, "Sende işe yaramadı diye Robbie Stenson'm başka birini asla incitmeyi denemeyeceğini mi sanıyorsun?" diye sordu. "Çünkü ben sanmıyorum. Sana yapmaya çalıştığını başka birine, senin kadar şanslı olamayabilecek birine daha yapmaya çalışmadan önce birinin ona haddini bildirmesi gerekiyordu. Bizim işimiz bu Sophie."

"Ne demek bizim yaptığımız iş?" Afallamıştım. "Bana ailenin kendi yasalarını kendi koyan, kendini beğenmiş bir tür bir topluluk olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Nic beklenmedik bir şekilde güldü. Bu öylesine yabancı, öylesine yersiz bir tepkiydi ki konuştuğumuz konu göz önünde bulundurulursa onun nasıl böyle neşeli olabildiğini merak ettim. "Belirli bir soruna karşı savaşmaya karar verdiğimizde, bunu yasaların sınırlan dahilinde yapmıyoruz. Bizim için durum bu kadar basit. Polisin ulaşamadığı bir ton yer altı dünyası suçu var. Kârlarına

engel olan herkesi öldürmekten kaçınmayacak, cebinde paradan daha çok savcı ve avukat olan türden suçlular da. Kurallara göre oynamıyorlar onlar. Biz işte bu tür insanlarla uğraşıyoruz."

Anlamam istenen her şeyin ağırlığı altında homurdanarak koltuğa yaslandım. "Ama neden insanların peşine düşmek zorundasınız ki? Bunun sizinle ne alakası var?”

Nic sesini alçalttı, büyük ve korkunç bir sırrı açıklar gibi kısık sesle "Bunun bizimle çok alakası var Sophie. Bu, kanımızda var."

"Restoranı yönetmenin benim kanımda olduğu gibi mi?" Dehşete kapılmamış olsaydım kahkaha atardım.

"Sayılır." Nic gülümsedi. "Benim ailem Sicilya'dan geliyor. En başından beri ailemin her üyesi mafyanın içine doğdu. Sonradan dahil edilmedi. Doğdu. Bizim için başka seçenek, başka alternatif bir yaşam şekli yok."

içimde bir huzursuzluk belirdi. Bu, hayatı boyunca bu halde sıkışıp kaldığı anlamına mı geliyordu? Aynı benim bir Gracevvell olmamın matematikte kötü olmam anlamma geldiği gibi, bir Falcone olmak da öldürmenin onun kaderinde yazdığı anlamma mı geliyordu?

Nic sessizliğimden hiç etkilenmeden devam etti. "Falcone gelenekleri kendi içlerinde eşsizler. Üyeliğimiz kanla mühürlenir, davranışlarımıza şeref ve dayanışma yön verir. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için buradayız. Aile için, dolaylı olarak da iyilik için her şeyimizi veririz."

Bir an düşündükten sonra, "Bütün bunlar çok şairane," dedim. "Ama öldürme kısmını ne zaman açıklayacaksın?"

"Şimdi." İnanılmaz bir rahatlıkla hareket etti. Gözlerini bile kırpmadı. Sadece elini elimin üstüne koydu ve parmaklarımızı dizinde birleştirdi. Ben de yapmasma izin verdim. Neden bilmiyorum ama ona atalarının etkisi ve yetiştirilme tarzının sonucunda ortaya çıkan bir ürün olarak bakmaya çalıştım. Bunun gerçekten ne anlama geldiğini anlamadan önce onu cezalandırabilir miydim? Emin değildim. Orada onunla birlikteyken güvende olup olmadığımı bile bilmiyordum ama dokunuşu beni rahatlattı ve bana kaçmamı söyleyen her

şeye rağmen kaçmadım.

"Sicilya'da Mafya yerel halkı koruma ihtiyacından doğmuş. Şu ankiyle alakası yokmuş. Şimdi farklı aileler davranışları kontrol eden zalim yasalarla ve yasadışı para kazanma dümenleriyle yönetiliyor. Asıl gerçek Mafya, ***La Cosa Nostra*** farklıydı." Sesi değişti. Sanki bir zamanlar parçası olduğu bir şeyi hatırlayarak üzülmüş gibi oldu. Belki de öyle hissediyordu. "İtalya on dokuzuncu yüzyılda Sicilya'yı aldığında, kilise ve devletin elindeki topraklar alınıp özelleştirilerek vatandaşlara verilmiş.

Alım satım çoğalmış; ticaret de öyle ve ticaretten kazancın çirkin yüzü ortaya çıkmış; hırs, suç, cinayet. Gerçek polis kuvvetleri yokmuş. Kasaba halkının evlerini, işlerini hatta ailelerini koruyacak kimseleri yokmuş. O nedenle başka çare aramışlar. Büyükbabam bunun basit bir arz-talep dengesi olduğunu söylerdi. Önce Sicilya'nın çeşitli yerlerinde küçük gruplar halinde erkekler ortaya çıkmışlar. Para karşılığında, parayı yok etme tehditleri savuranları öldürerek güvenlik sağlamışlar. Bu, ağızdan ağıza yayılmış ve bir süre sonra bu küçük gruplar kendi kişisel intikamlarını almak ve ek koruma sağlamak için daha zengin insanlar tarafından tutulmuşlar."

"Yani bu gruplar, Mafya'nm ilk üyeleri, kendi kanunlarına göre mi davranmışlar?" diye sordum. ***Bir yerden tamdık geliyor.***

Nic, "Sorun da buymuş işte," diye cevap verdi. "Kendi kanunları dışında kanun olmadan, şeytana uyma isteği birçoğunu alt etmiş. Bazı gruplar, şiddet uygulamış olmak için şiddet uygulamaya, haraç kesme, kara para aklama ve şantajın cazibesine kapılarak korudukları insanlara düşman olmuşlar. Bütün bunlar mafyanın günümüzde kötü bilinmesinin nedenleri.

Ondan sonra, kendi içlerinde en nüfuzlu ailelere dönüşenlerin çoğu Amerika'ya göç etmişler. Büyükbabamın ailesi yirminci yüzyılın başlarındaki ilk göçmenler arasındaymışlar." Nic bir an durakladıktan sonra sessiz ama kendinden emin bir şekilde konuşmaya devam etti. "Ama Falconeler hiçbir zaman etraflarındaki yolsuzlukların yolunu tercih etmemişler. Ne Sicilya'da ne de burada. Biz her zaman kendini koruyamayanları korumaya, doğruyla yanlışın doğru tarafmda kalmaya çalıştık. Bazen de doğru olan, yanlış türden bir adamı öldürmektir."

Birdenbire yaşı çok daha büyükmüş gibi göründü. Bir yandan onun için ve hiç sahip olmadığı masumiyet için ağlamak istiyordum ama öte yandan bu kadar aptal olduğu, hayatta yapması gereken işi benim gördüğüm gibi çılgınca canına susamak olarak görmediği için onu sarsıp ona çığlık atmak istiyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Seninle alakası olmayan intikamların peşinde koştuğun için on yedi yaşında ölebileceğim düşünüyorum ve hâlâ nedenini gerçekten anlamıyorum."

"Bu benim işim," dedi sadece. Sonra da dehşet verici sözcükler çıktı ağzından: "Benim işim suikastçılık."

Göz kırpma becerimi yitirdim. Birdenbire ciğerlerimde nefes alacak yer kalmamıştı. O anda herhangi bir küfür hatırlasaydım, hepsini birden kullanırdım. Ben 'suikastçı' kelimesini iri kahverengi gözleri ve hoş bir gülümsemesi olan on yedi yaşındaki bir çocukla bağdaştırmaya çalışırken, Nic kibarca bekledi.

Dilim dolanarak, "Ne kadar?" diye sordum. Zihnimde sayılar dönüp duruyordu. Beş kişi mi? On mu? On beş mi?

Nic gözlerini yavaşça kırparak bana baktı ama anladığını biliyordum. Onun için açıkça dile getirdim. "Kaç kişi öldürdün?"

"Bilmiyorum." ***Yalan.***

"Tahmini bir sayı ver/' diye talep ettim ama sesim titredi. Gerçekten bilmek istiyor muydum? Tahminlerimden daha beter miydi?

"O kadar çok değil." Gözleri kocaman açıldı ve içlerindeki altın rengi çizgileri fark ettim.

Kafamı tekrar topladım. Onun etkileyicilikle bundan paçayı kurtarmasma izin vermeye niyetim yoktu. "Sıfırdan büyük her sayı 'çok'."

Hissetmesi gereken utancı gerçekten hissediyormuş gibi bakışlarım başka tarafa çevirecek kadar akıllıydı.

Tekrar, "Yani kaç tane?" diye sordum.

Neredeyse yalvarır gibi, "Bu konuda konuşamam Sophie. Başım belaya girer," dedi. "Sadece onların kötü insanlar olduğunu bil. Stenson'dan çok daha beter insanlar ve bu benim işim."

Sonunda, "Bu ***nasıl*** senin işin olabilir?" demeyi başardım ama göz yaşartan tiz bir sesle.

Nic sadece, "Başka bir şey olamazdı," diye cevap verdi.

"Başka bir sürü şey olabilirdi Nic!" İstemeden tiz bir sesle bağırıyordum. "Bir öğretmen olabilirdin; bir doktor, barista, balıkçı, muhasebeci, bir..."

Nic, "Sophie," diyerek nazikçe araya girdi. "Sakin ol."

Cinnet hissi yatışana kadar ağzımı sıkıca kapattım. Sonunda nefesim sakinleştiğinde, "Korkuyorum," diye itiraf ettim.

Sessizce, "Sana seni asla incitmeyeceğimi söyledim," dedi. "Bu sadece bir iş."

"Hayır," derken başımı salladım. "Nasıl olabilir ki?"

"Falconeler Amerikan Mafyası'nın en şerefli ve en saygıdeğer soylarmdan biri olarak bu konumu kazandılar. Diğer aileler hep şu ya da bu nedenden dolayı bize gelirler. Biz de hep cevap veririz. Bu bizim yeraltı dünyasındaki işimiz ve ***omertâ***'ya uygun işleyişimiz." Son sözcüğü dilinde yuvarladı.

"Omertâ ne?" derken dilim o sözcükte dolandı.

Nic başarısız girişimim karşısında gülümsedi. "Bir tür sessizlik yemini. Bizim insanlarımız hukuka hesap vermezler ama biz, birbirimize hesap veririz ve işleri bu şekilde hallederiz. Bazı problemleri bu şekilde... çözeriz."

"Yani insanları," diye belirttim.

"İnsanları," diye doğruladı.

Risk alarak, "Yani senin ailen Mafya'nm bir tür özel kolu gibi mi?" diye sordum.

Bir an düşündükten sonra sevecen bir şekilde gülümsedi. "Sanırım artık öyle oldu. Biz mafyanın, sokaklarda uyuşturucu satmaması, insan kaçakçılığı yapmaması ve gelip geçen masum insanları öldürmemesi gereken insanların icabma bakan kısmıyız." Sesi sertleşti. "Rezil pisliklerin icabma bakıyoruz."

Ben onun çizdiği tabloyu görebilmek için aklımda parçaları birleştirmeye başladığımda, Nic beni dikkatlice inceledi. Ailesi, hayattaki amacı masum insanları incitmek ve öldürmek olan insanlara zarar veriyor ve öldürüyordu. Bu onun işiydi. Ama ondan da ötesi bu onun mirasıydı da. Ama kendini nasıl haklı çıkarabilirdi ki? Ben de onun bunlara yönelik anlayışını nasıl haklı görebilirdim ki? Bir suikastçının yanında oturma fikri beni sersemletiyordu. Yine de Nic'e baktığımda korktuğumu hissetmedim. Kafamm karışık olduğunu hissettim. "Bunun için de ***para*** mı alıyorsunuz?"

"Evet. Alıyoruz."

"Mafya'daki diğer ailelerden mi?"

"Evet."

"Yüksek miktarda tahmin ediyorum."

"Orası önemli değil." Haklıydı. Cevabı önemli değildi. Malikâneye bakmca başka söze gerek yoktu zaten.

"Bekle." Açıklamasında doğru olmayan bir şey vardı. "Mafya üyeleri de yasaları çiğnemiyorlar mı? Yasalara pek de uymadıklarım biliyorum. Bazı şeyler duydum: at kafaları, gizli cinayetler, kara para aklamalar ve kan davaları..." Nic'in filmlerde gördüğüm bir dizi şeyi saydığımı fark etmemesini umarak cümlemin gerisini getiremedim. Ne de olsa filmlerdeki o hikâyeler biraz da olsa gerçeklere dayanıyor olmalıydı.

Dişlerini sıkarak nefes aldı. "Evet, aileler pek de ***melek*** sayılmazlar."

"En azından onlardan birkaçının peşine düşmek zorundaysanız, onları nasıl koruyorsunuz o zaman?"

Nic bana birdenbire boynuzlarım falan çıkmış gibi baktı. "Sophie," derken hakarete uğramış gibi konuştu. "Biz ***asla*** kendi kültürümüzden insanların peşine düşmeyiz; ne yaparlarsa yapsınlar."

Birdenbire kendi gezegenime geri dönmüştüm ve onu uzaktan izleyerek bedenindeki bütün aptallık dökülsün diye onu sarsma isteğine karşı koyuyordum. "Yani sadece sıradan, alelade suçluların mı peşine düşüyorsunuz? Kendi tarafınızdakilere değil, öyle mi?"

"Yapamayız," derken bana siyah, gür kirpiklerinin arasından baktı.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü o zaman şimdiye kadar ölmüş olurduk." Bunu öyle ciddiyetle söyledi ki beni olması gerektiğinden daha çok şaşırttı.

"Ama çete aileler sürekli birbirleriyle çatışmıyorlar mı?" Yine filmlere dayandırdığım bir çıkarım ama bu konuda haklı olduğuma dair bir hisse kapıldım.

"Evet ama bizimle çatışmıyorlar. Biz dokunulmazız."

"Çünkü çoğu zaman onlarm işlerini yapıyorsunuz, değil mi? Onlara bir hizmet sunuyorsunuz. Karşılığında da onlar sizin lüks içinde yaşamanızı sağlıyorlar," diye karşılık verdim. "Bu berbat bir şey."

Nic kıpırdanarak daha dik oturdu ve yine aynı hizaya geldik. "Biz toplumdaki en berbat insanları ortadan kaldırıyoruz. Göremiyor musun bunu?"

Başımı salladım. Nasıl bu kadar saf olabilirdi ki? "Siz sadece onlarm rakiplerini öldürüyorsunuz Nic. Mafya hâlâ istediğim yapabilir."

"Yine de topluma bir hizmet bu."

"Tercihe göre bir hizmet."

"Hiç yoktan iyidir."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu? Bütün bunların ikiyüzlülüğünü düşünmüyor musun? Başka katilleri öldürtmek için para ödeyen katilleri?" Beynim yine dönmeye başladı.

"Bu konuda düşünmemeye çalışıyorum."

"Düşünmelisin."

"Ne yani?" derken sesi yaralıydı. "Bütün ailemin Chicago'yu insanlar için daha yaşanılabilir bir yer kılmak için cehenneme gideceğini mi düşünmeliyim? Ne kadar özgürlük ve güvenliğe sahip olsak da kendi kültürümüzdeki diğer insanlar tarafından ellerimizin bağlı olduğunu mu düşünmeliyim?"

"Evet," diye onu teşvik ettim. "Böyle düşün."

"Sophie, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok." Sesi öfkeyle yükseldi. "Bu benim hayatım. ***Tek*** bildiğim bu. Doğru olduğunu bildiğim şey bu."

Ellerimi kucağıma koydum ve verdiğim savaşı kaybetmeye başladığımı fark ederek ondan geriye çekildim. "Ya hep ya hiç olmamalı."

Sinirli sinirli, "Biliyorum," diye itiraf etti. "Ama ne yapabilirim ki?"

"Bırakıp gidebilirsin."

Kan dondurucu bir kesinlikle, "Bu hayatı terk etmenin tek yolu tabutta olur," dedi.

Bir sessizlik çöktü. Bir yanım anlıyordu. Onun için ve bağlı olduğu gelecek için ağlamak istedim ama ağlamadım. Uyuşuktum ve Nic'in belki bu yaşam şeklini bırakıp gitmek ***istemediği,*** insanları cezalandırmaktan, onların önünde titreyip yalvarışlarını izlemekten hoşlandığı ihtimalini göz önünde bulunduramayacak kadar korkuyordum. O beni incelerken ben de tırnak etlerimi inceledim.

"Bu intihar resmen," dedim.

Nic geriye yaslanıp gülümsedi ve bir anlığına olması gerektiği gibi genç göründü. Mutlu ve kaygısız, karanlık ve taş kalpli değil. "Kardeşlerimle ben

yürüyebildiğimizden beri bu hayat için eğitiliyoruz," dedi. "Biz durumları herkesten daha iyi görebiliyoruz. Bir adamın boynunu on farklı şekilde kırabiliyoruz. Çetelerin içine sızmamızı sağlayacak kadar bilgimiz ve otuz metre öteden liderlerini öldürme becerimiz var." Sanki özgeçmişindeki günlük becerilerini sayıyor gibi konuştu; özel mafyayla alakalı faaliyetlerini değil.

"Ailenizin liderine hesap vermek zorunda mısınız?" diye sordum.

Nic sanki bir şeyi fark etmeye başlamış gibi "Evet," dedi. "Onun talimatlarma uyuyoruz."

"O kim?"

Bulanık kafasını toplamak istercesine başını salladı. Tereddüt ederek, "Sophie," dedi. "Zaten çok fazla şey anlattım. Dalıp gittim... seninle hep böyle oluyorum sanırım..." Gerisini getirmedi. "Artık beni mahvedebilirsin."

Otomatik olarak, "Etmeyeceğim," dedim. Üstüne düşünmedim bile ama kalbim cevabı çoktan biliyordu. Her şeye rağmen onu mahvetmek istemiyordum. Etrafındaki insanlar tarafından, kendi ailesi tarafından mahvediliyordu zaten. Bunu bir görebilseydi, belki de bir şeyleri aklına sokabilirdim.

"Başka hiçbir şey söyleyemem."

Önemi de yoktu. Liderin kim olduğunu biliyordum zaten.

Babası hayattayken bunu nasıl onaylamış olabilirdi ki? Benim babam bir keresinde, şekerden sigarayla sigara içiyormuş gibi yaptığımı görünce, bu yüzden neredeyse beni cezalandırıyordu. Ama Nic'in babası muhtemelen ona ilk silahını almış, içine nasıl mermi koyacağmı, nasıl nişan alacağını, onunla nasıl öldüreceğini öğretmişti. Ya Felice? Şimdi bu çocuklara göz kulak olmaktan sorumluydu kesinlikle. Onları insanları öldürmek için kullanmak için değil.

Birdenbire çok bitkin hissederek koltukta geriye yaslandım. Yavaşça, "Başka hiçbir şey söylemene gerek yok," dedim.

Nic de yaslandı. Bana baktığında gözlerimiz aynı hizadaydı. "Korkuyor musun Sophie?"

Ne kadar yakında olduğunu göz ardı etmek için elimden geleni yaptım. "Bilmiyorum."

"Kaçmadın."

"Henüz değil."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyordu.

Yine sarhoş gibi hissetmeye başladım. Arzunun etkisiyle sersem... Onun gözlerine bakmak gibi bir hata yaparak kendi kendime yüksek sesle, "Sen kötü şeyler yapıyorsun," dedim. Kaç tane insan bu dünyadaki son saniyelerim o gözlere bakarak geçirmişlerdi acaba?

Sessizce, "Sadece bazen," dedi.

"Bu konuda bu kadar rahat olmak zorunda mısın?"

"Yaptığım şey yüzünden kendimi kötü hissetmiyorum." Parmağım boynumda gezdirdi ve sırtımda bir titreşim hissetmeye başladım. O parmaklarla kaç tane boynu kırmıştı? "Ama bu yanımdan hoşlanmadığın için kendimi kötü hissediyorum. Bu yanım neredeyse her şeyim Sophie."

"Ama senin içinde çok fazla iyilik var Nic," diye fısıldadım.

"Doğru insanlar için iyilik." Parmağım altlarında gezdirirken dudaklarımı inceledi. "Senin gibi insanlar için."

Aramızda tanıdık bir isteğin belirdiğini hissettim. Dikkatinin dağılmasına izin verme. Demek istediğim bütün o şeyler nelerdi? Birdenbire bir tanesini bile hatırlayamadım. "Yasaları çiğne-memelisin."

Çenemi kendine doğru çekti ve burnunu burnuma değdirdi. Dudaklarıma, "Biliyorum," diye mırıldandı. Nefesi benimki kadar düzensizdi. Dudakları dudaklarımdayken yumuşakça, ***"Bel-la mia,"*** diye inledi ve bu tek başına kararlılığımın uçup gitmesi için yeterliydi.

Bu kez daha öncekinden daha derin öpüştük. Nic ellerim saçlarıma dolayarak

beni bedenine çekti ve bedenimi bedenine oturttu. Dudaklarım tenimde gezdirerek öpücükleriyle beni sarhoş etti. Boynumda, "Senden uzak durmak çok zor," diye homurdandı. "Artık iyi olmak istemiyorum."

"O zaman olma," diyerek onu daha sıkıca tutarak sırtındaki kaslarm parmaklarımın alfanda kasılıp gevşeyişini hissettim. Yavaşça başımı geriye doğru eğerek yine dudaklarımı buldu ve beni alfana alıp koltuğa yatırarak diliyle dudaklarımı araladı.

Ön kapmm menteşelerine çarpış sesi altımızdaki koltuğun titremesine neden oldu. Şok olup gerçek dünyaya geri döndük. Kendimi tam da Nic'in suratındaki dehşet ifadesini görecek zamanda geri çektim. Aniden doğruldu. Yanakları kızarmıştı. Gözleri fıldır fıldır dönüyordu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İKİNCİ PATRON

Luca ağır adımlarla içeri girdi.

"Nic, Val'den haber aldın m... Onun burada ne işi var?" Cümlesinin başı tiz bir sesle yükselen sonundan aşırı farklıydı.

Nic bir polis memuruna teslim olurcasma ellerini havaya kaldırarak korumacı bir tavırla önüme geçti ama bu hareketinde başka bir şey daha vardı; ne olduğunu bulamadığım bir şey. "Nic kalbini söküp sana yedireceğim seni aptal..." Cümlesi tek nefeste duyduğum en berbat küfürlerin bir kombinasyonuyla sonlandı.

Nic ayağa sıçrayarak abisinin üstüne yürüdü. "Gördüğünü açıklamak zorundaydım."

Luca'mn buz mavisi gözleri öfkeyle parladı. ***"Sen de onu buraya mı getirdin?"***

Nic ellerini yumruk yaptı. "Başlatma şimdi."

Aklımı kaçırmaya çok yaklaşmıştım. Ayağa fırladım ve Luca'yı itip geçtim. Beni sorularla deliye döndürecek kadar yakında olup da, şüphesiz ben yokmuşum gibi yapılacak bir konuşmada kenarda duramazdım. Zaten orada onlarla birlikte ol-

mamam gerekiyordu. Şimdi aklım tekrar yerine geldiğine göre, onu kullanacaktım. "Buradan gidiyorum."

Nic bana uzandı ama Luca onun eline vurarak uzaklaştırdı. "Bırak gitsin," diye uyardı. "Tabii bu meselenin daha kötüye gitmesini istemiyorsan."

Nic karşı çıkmadı. Ben de nedenini merak ettim. Ondan geriye çekildim. İkisine de bir kez daha bakmadan Luca'mn gergin bedenini yanından geçtim ve kendi çapımda bir düşmanlık gösterisi olarak dış kapıyı arkamdan çarptım.

Çakıl taşlarıyla döşenmiş garaj yolunda ses çıkararak yürürken, zihnim aynı duruma yine en başından nasıl düştüğüme dair sorularla dolup taştı. Tam yeni ilerlemeye başlamıştım ki, benim için bir şırmga dolusu zehir ne kadar iyiyse o kadar iyi olan bir ***mafioso'*** tarafından kafam-karıştırılmış ve birdenbire reddedilmiş bir halde yine başladığım noktaya geri dönmüştüm.

Ayaklarımı taşlara sürterek koşmaya başladım ama çok uzak-laşamadan bir şey koluma dolandı ve kabaca görmek istediğim en son kişinin dimdik duran bedenine doğru döndürüldüm.

Göğsüne yapıştığım Luca'mn bedeninden kendimi geri çektim. Omuzlarımdan tutup sırtım garajm sonundaki taş yola gelene kadar beni itti ve daha önce yaptığı gibi ellerini iki yamma koyarak beni sıkışürdı. Yüzü çok alışkın olduğum öfkeli, vahşi ifadeye bürünmüştü. "Sana seni bir daha asla evimde görmek istemediğimi söylediğimi sanıyordum." O kadar yakmdaydı ki dudağının sağ tarafının üstündeki küçük beyaz yara izini görebiliyordum. Çok uygunsuz olsa da o yara izinin orada olduğunu bilen şu hayattaki sadece birkaç kişiden biri olduğumu fark ettim.

Bir tutam saçı gözlerimden geriye üfledim. Şimdi de masum bir kıza zarar vermeyeceği bilgisinin koruması altında, onunla nasıl konuşabileceğime dair bir parça daha rahat hissettim. "Nic beni çağırdı."

"Seni Papa davet etse bile umurumda değil. Burada istenmiyorsun."

"O zaman git, bu meseleyi kardeşinle konuş. Ben senin otoritene saygı duymuyorum."

Cevabım kaşlarının üstünde derin çukurlar oluşturan öfkesini daha da körükledi. "Onunla birlikte olmaman gerektiğini biliyorsun."

"O durumu ben idare edebilirim."

"Edemezsin."

"Bana zarar vermeyeceğini biliyorum."

Luca'nm gözlerinde beni uyarır gibi ışıldadı ama tekrar konuştuğunda sessiz,

hatta neredeyse nazikti. "Bu, senin zarar görmeyeceğin anlamına gelmez." Hüsranla gözlerini sıkıca kapattı. Onları tekrar açtığında bakışları alev alevdi. "Babanın suçunu tekrar önüne sunmanın faydası olmadığına göre, bana senden kurtulmak için ne yapmam gerektiğini söyle o zaman."

Yüzümü öne doğru götürdüm ve dişlerimi sıktım. "Bana Ce-dar Hill'de ne işiniz olduğunu söyle."

Luca bana tereddüt ederek temkinle baktı. Sonra da, "Hayır," dedi.

"O zaman ben de buralarda takılacağım."

"Senin yerinde olsam öyle yapmazdım," diye beni tehdit etti.

"Ne yapacaksın Luca?" Ellerimi yanlarımda yumruk yaptım. "Bana silah mı çekeceksin?"

"İşi görecekse evet."

"Ne kadar da cesursun!" diye patladım. Artık birbirimize çok yakındık. "Sözcüklerini kullanamıyorsun ama silahını kullanmaktan çok mutlu oluyorsun."

"Senin masumiyetini mahvetmekten ben sorumlu olmayacağım."

Korkmadığımı ya da bariz bir şekilde sandığı kadar masum olmadığımı göstermek için başımı ona doğru eğdim. "Hadi," diye fısıldadım. "Paramparça et masumiyetimi." Burun buru-naydık. "Geçen sefer bana babamdan bahsettiğinde ***neredeyse*** işe yarıyordu."

Luca kararlılıkla, "Umurumda değil," dedi. ***"Bambi***'nin[1] suratına yumruk atmayacağım."

Tekrar sesimi yükselttim. "Bana Cedar Hill'de ne işiniz olduğunu söyle!"

Luca hiç kırpmadığı gözlerini dudaklarıma indirdi ve akimdan her ne geçtiyse başını sallayarak uzaklaştırdı. Sakince, "Hayır," dedi.

Göğsünü dürterek onu ittim. "Mafya'nın içinde olduğunuzu biliyorum. Bununla

başa çıkamayacağımı düşünüyorsan, o zaman yanılıyorsun."

Luca inanamayarak yine başım salladı. Sesi benimkinin yansıması olan bir öfkeyle titriyordu. "Tabii ki sana anlattı. Ah o aptal! Ve hâlâ buradasm. Yani bu senin ondan daha akıllı olmadığın anlamına geliyor."

Ona öfkeyle baktım. "Sizin masum insanlara zarar vermediğinizi biliyorum. Ne kadar çarpık olsalar da... 'şeref' ve 'ahlaki değerlerin' sizin için çok önemli olduğunu biliyorum," diye eklerken nefret kustum âdeta.

Luca geri çekildi. Birdenbire yüz ifadesinden hiçbir şey okunmuyordu. Anlık bir sessizlik oldu. Sonra soğuk, ölçülü bir sesle, "Bir de 'intikam'," dedi.

"Ne?"

Gözlerini kıstı. "İntikamı unuttun."

"İntikama ne olmuş?" derken babamı, babasını, geçmişimizi düşünerek sesim titredi.

Luca aniden gülümseyince elmacık kemikleri belirginleşti. "Aa... Nicoli o kısmı atladı mı? Seçici olması anlaşılabilir bir durum."

Az önce çağırdığım cesareti içimde arayarak dudağımı ısırmaya başladım ama hepsini Luca'nm suratma bağırırken harcamıştım. "Sizin diğer ailelerden farklı olduğunuzu söyledi."

"Evet." Luca beni avmın etrafında dönen bir şahin gibi izleyerek hiç kıpırdamadan durdu. "Söz konusu intikama gelince hariç tabii. Diğer aileler gibi, Falconeler de ahlaki anlamda onaylanmış olsun ya da olmasm ***her zaman*** intikam alırlar."

"Hayır," diyerek çenemi kaldırarak başımı salladım.

"Hayır mı?" Luca rahatça güldü. Bunun onun gerçek kahkahası olduğu çıkarımına vardım. Tuhaf, berrak bir sesti. "Gra-cewell, sen gerçekten bambaşka bir şeysin. Ne sanıyordun ki?" diye sorarken eğlendi. "Hatasız ya da günahsız silah çeken, bıçak kuşanan intikam melekleri olduğumuzu mu? Nic'in Robbie

Stenson'm ağzına o silahı soktuğunu gördün. Horozu kaldırdığını duydun, intikam fikrinin, kendilerini, bu dünyada kimse tarafmdan kontrol edilmemesi gereken türden bir kaderin yeraltı dünyasmdaki belirleyicileri olarak atamış bir ânı bir ânına uymayan, kanı kaynayan, kendi alanları söz konusu olduğunda aşırı korumacı olan suikastçılardan oluşan bir aileye yakışmadığını mı? Yaptığımız her şeyin doğru şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

Inanamayarak başını salladı ve saflığıma söylendim. Nic'in kendi kurallarım koyan bir tür süper kahraman olduğuna, romantik bir fikir karşısında büyülenecek kadar aptallık etmiştim. O resmen bir katildi. Geriye kalan biz insanlar gibi onun da sinirli anlan ve cazibesine kapıldığı şeyler vardı.

Duvardan aşağı doğru eğildim ve Luca'nm altından çıkmış oldum. O da bana izin verdi. Bir parça rahatladım. "Bana zarar vermeyeceksin..."

"Hayır," dedi. "Vermeyeceğim."

"O zaman neden bu kadar abartıyorsun bu meseleyi?"

Luca'nm sesi aşırı alçaldı. "Söylemek üzere olduğum şeyi çok dikkatlice dinle." Konuşurken dudaklarını izlemek zorunda kaldım çünkü gözlerindeki cam parçalarım andıran turkuazlar birdenbire çok çarpıcı geldi. "Ben bütün Falcone ailesinin ikinci patronuyum ve sana başını eğip buraya gelmeyi bırakmanı söylediğimde, çok iyi bir nedenim olduğuna inansan iyi edersin. Bu evden ve Cedar Hill'den mümkün olduğunca uzaklaşman gerek. Nic kendini, seni olacaklardan koruyabileceğine dair bir yanılgıya kaptırmış olabilir ama koruyamaz. Babam mafyanın asil bir üyesiydi. Bu da senin ailenin bize bir kan borcu olduğu anlamına geliyor Sophie."

Kan borcu. Ciğerlerimdeki hava tek seferde boşaldı. Luca'mn yüzü düşer gibi oldu ama ben ardındaki gerçek hissi yakalaya-madan bana arkasmı döndü. Tekrar kapıya ulaştığında, arkasına döndü. Ben aynı noktaya çakılıp kalmıştım. Sanki bu halde olacağımı biliyor gibiydi.

"O bal kavanozunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu.

Ses tonu ve baldan haberdar olduğu gerçeği yüzünden yüreğim ağzıma gelir gibi olcTu. Bir bağlantı olduğunu içten içe hep biliyor olsam da, şimdi birdenbire

tahmin edebileceğimden çok daha uğursuz bir şey gibi geldi.

Başımı salladım.

"Bir hediye değildi."

"Öyle olduğunu sanmadım zaten," diye yalan söyledim.

Luca'mn sesinde ya da yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu artık. Hissizdi. Arkama, akşam karanlığına doğru baktı. "Yeraltı dünyasında amcam Felice'ye 'İğne' demelerinin bir nedeni var."

Cevap vermedim. Amcasınm arı sokmuş suratı zihnimde canlanırken, bacaklarımı hareket ettirmeye çalışarak orada öylece durdum.

"Felice Falcone siyah kurdeleli balından eşantiyon verdiğinde, kavanoz için geri geleceği anlamına gelir."

Yutkunarak boğazımdaki düğümden kurtulmaya çalıştım ama kıpırdamıyordu.

"Geri geldiğinde de, silahını getirir. Bal kavanozu Falcone Ölüm Hediyesi'dir." Luca'nuı bakışları yine yön değiştirerek bana kilitlendi. "Bu senin son uyarın. Hazır gidebiliyorken buradan git."

Beynim deli gibi dönüp dururken bembeyaz oldum. Bütün parçalar elimdeydi. Tek yapmam gereken onları oturtmakta. "Ama biz ne..."

"Amcanla konuş Gracewell," diye araya girdi. "Yoksa ***Persephone*** mi demeliyim?"

Ben cevap veremeden, beni baştan ayağa titrerken bırakıp, kapıyı şiddetlice çarparak kapattı.

[1]

AvustralyalI yazar Felix Salten'in hayat verdiği masum Bambi karakteri için çekilen 1942 yapımı Amerikan animasyon filmi, *-çn*

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DAVETSİZ MİSAFİRLER

Telefonumu çıkarıp amcamın numarasını çevirerek eve doğru yola koyuldum. Telefon çaldı, çaldı ve telesekretere düştü.

Hadi ama! Sinirden telefonumu parçalayabilirdim. Üst üste dört kez daha aradım. Hâlâ bir şey yoktu. İki sesli mesaj bıraktım. Sonunda da bir mesaj gönderdim:

Balın ne anlama geldiğini biliyorum. Falconeler hakkında konuşmamız gerek. ACİLEN beni ara.

Neredeyse eve varmıştım ki telefonum çalmaya başladı.

"Jack!" diye cevap verdim. "Sanırım tehlikedeyim."

"Sophie, mesajını yeni okudum. Her şey yolunda mı?" Sesinde bir panik belirtisi vardı ve onun paniği bana da bulaşıyordu.

"Neredeydin sen bunca zamandır? Seni arayıp durdum," diye patladım.

Amcam, "Odaklan Sophie!" diye çıkıştı. "Bütün her şeyi sonra açıklayacağım. Neredeler onlar şimdi?"

"Bilmiyorum," dedim. O kadar çoklardı ki herhangi bir yerde, herhangi bir şey yapıyor olabilirlerdi. Ona Luca'nm tehditlerinden, kan borcundan ve baldan bahsettim. Konuşurken nefes nefese kaldığımdan dilim dolandı.

Ben anlatmayı bitirince amcam, "Şimdi neredesin?"

Garaj yolumuza doğru döndüm. "Evdeyim," dedim.

"İçeri girip bütün kapıları kilitle. Senin için birini gönderiyorum."

"Jack Amca?" Anahtarlarımı düzgün tutamıyordum. Bir anahtarlıkta sadece üç tane anahtarım vardı ama titreyen elimden kaçıp duruyorlardı. "Bana zarar verecekler mi?"

"Hayır," diye cevap verdi hemen. Bir an sonra, "Tabii ki hayır," diye ekledi.

"Neler oluyor?" İşte büyük ödüllü soru da buydu ve ben hâlâ bütün parçaları birleştirmemiştim.

"Açıklamak için pek yeterli zaman yok Sophie." Arkadaki birine emir yağdırışını duyabiliyordum.

Anahtarı kilide soktum. Kilidin çıt sesi içimi rahatlattı. "Tehlikede olacağımı biliyordun madem, o zaman neden öylece çekip gittin?"

Korkum dağılmaya başladığı için öfkeleniyordum şimdi de. Amcam kendi güvenliği için Cedar Hill'den cüzamlı gibi uzak duruyordu ama anneme ya da bana aynısını yapmamızı söyleme zahmetine girmemişti hiç. Babama verdiği söz laftaymış demek. Amcamla işim bitince annemi aramayı aklımın bir köşesine not ettim. Yarın akşama kadar bir dizi gelinlik provası için şehirdeydi ama bir şeylerden, özellikle de bundan haberdar olmadığmı bilirse çıldırırdı.

Amcam, "Sophie, sana zarar vermeyecekler. Öyle olacağını düşünseydim seni geride bırakmazdım. O çocuklar sadece boşboğazlık ediyorlar. O aile kendi seslerinin tonunu çok sever," derken sözcüklerinin her birinin ardmda kocaman bir ***of*** var gibiydi.

"İntikam istiyorlar Jack." Kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve zinciri taktım. "Babamın yaptığı şey için kan borcu istiyorlar. Luca bana kendisi söyledi." Mutfağa döndüm ve tezgâhın üstüne çıktım. Pencereleri kapatabilmek için telefonu omzumla kulağımın arasına aldım.

Hat amcamın karşı koymalarıyla titredi âdeta. "Luca'nm ne dediğini boş ver. O sadece seni korkutmaya çalışıyor."

Tezgâhtan kayarak indim. "Ama neden?"

"Dinle. Falconelerin derdi benimle. Sadece benimle. Seninle değil."

"Benimle derken ne demek istiyorsun?" Kilitli olduğundan emin olmak için kapı kolunu kıpırdattım.

"Şimdi bu konuya giremem. Senin için Eric Cain'i gönderdim. O senin güvenliğini sağlayacak. Onunla birkaç yıl önce benim doğum günümde tanışmışta."

İmrenilecek koyu kızıl saçlı, küçük, efemine bir adam belli belirsiz aklıma gelince, "Hatırlıyorum," dedim. Bu adam benim güvenliğimi tam olarak nasıl sağlayacaktı ki?

"Seninle Cedar Hill'in dışında bir yerde buluşacağım ve bu konuda konuşacağız."

"Ya annem?" diye sordum.

Amcam saygısızca güldü. Elimi tırnaklarım avucuma batana kadar yumruk yapüm.

Umursamazca, "Celine'e yaklaşmazlar," dedi. "Onun benimle bir alakası yok. Annenin benim bastığım topraktan bile nefret ettiği herkesçe bilinen bir gerçek. Babanı cezalandırmak da umurlarında değil Sophie. Kapılan kilitledin mi?"

"Evet." Yine koridordaydım. Her ihtimale karşı ikinci kat pencerelerinin hepsini de kapatmaya karar vererek merdivenleri ikişer ikişer çıktım. "Tehlikede değilsem neden beni götürüyorsun? En azından bana bir şey anlat ki hazırlıklı olayım."

"Bu sadece bir önlem Sophie." Önlem kelimesini sanki kendimi iyi hissetmemi sağlayacakmış gibi söyledi. Ama iyi hissettirmedi. "Babanın yaptığı şey yüzünden asla senin peşine düşmezler. Bunun düşüncesi ***bile*** saçma. Düşseler bile ki ***düşmezler*** ama, Falcone mafyası masumlara zarar vermez. Bu onların yüce, saçma sapan, kibirli kurallarından birisi. Ayrıca kibirli olmayı çok severler."

Amcamın konuşmasındaki nefretin tadını alabiliyordum âdeta. Yaptığım her şeyi biliyordu ve bilmezlikten gelmeye karar vermişti. Bu da onun masum olmadığı anlamına mı geliyordu? 'Ölmeyi Hak Edenler' listesine girmek için tam olarak ne yapmıştı ki? "Görünüşe göre sen onlarla ilgili çok fazla şey biliyorsun.

Uyardığın için teşekkürler." ***Beni zaman kaybından ve hayranlıktan kurtarabilirdin.***

"Seni uyardım zaten."

"Evet. Berbat bir şekilde."

Koşarak merdivenlerden aşağı indim. Ayaklarım merdivenlere küt küt değiyordu.

"Sophie, şu an gerçekten bu konuya giremem." Sesi bitkindi. "Sadece otur oturduğun yerde. Birini yolladım."

"Deniyorum." Açık kapıdan salona girdim ve pencereyi kapattım. Perdeleri çekerken arkamdan bir ses duydum.

"Merhaba Sophie."

Telefonu düşürdüm. Gino ve Dom Falcone koltuktan aynı anda kalktılar ve uyumlu adımlarla bana doğru geldiler.

"Evime nasıl girdiniz?" Telefonumun nereye düştüğünü bulmaya çalıştım ama içerisi neredeyse zifiri karanlıktı. İkisi de omuz silktiler. Yüzleri karanlıkta gölgeliydi. Bunun provasını yapmışlar mıydı acaba?

"Gitmelisiniz." Kollarımı, başkaldırı gibi görünmesini umduğum bir tavırla göğsümde kavuşturdum. Amcamın hâlâ dinliyor olduğunu umarak sesimi de yükselttim. "Misafirlerim gelecek."

Gino'nun kahkahası kulak tırmalayan gürültülü bir ses çıkardı. Dom aramızda iki adım kalacak şekilde durdu. Kardeşi de onun peşindeydi. Atkuyruğu boyuna rahat bir 5 cm daha ekliyordu. İkisi de bana aynı tehditkâr gülümsemeyle ukala ukala güldüler.

"Ne istiyorsun Dom?"

"İdeal bir dünyada Jack'i," dedi. Gino da arkasından hızlıca başını salladı. "Ama onu bulmak için daha fazla zaman harcayamayız. Kovalamaya bir son verdik."

Gino da, ifadesiz gözlerinin üstündeki tek kaşını çatarak, "Seni takip etmek de bizi bir yere götürmedi," diye ekledi. "Çok sıkıcıydı."

Geriye doğru sendeledim. Dizlerim pencerenin denizliğine çarptı. ***"Beni takip mi ediyordunuz?"***

Telefonum nereye düştüyse Jack'in hâlâ dinliyor olması için dua ettim.

Dom ciddiyetle, "Evet," dedi. "Kim olduğunu öğrendiğimizde, şans bize güldü. Bizi eninde sonunda amcana götüreceğini düşündük..." Yerine getirdiğimden haberdar olmadığım bir görevde başarısız olduğum içinJıayal kırıklığına uğramış gibi konuştu. "Ama götürmedin."

Gino burnundan kıs kıs gülmeye başladı.

"Beni takip ediyordunuz," diye tekrarladım. Sesim çok uzaktan gelir gibi geldi. İnanamamanm etkisiyle titriyordu. "Ne kadar zamandır?"

İkisi de aynı anda, "Çok uzun zamandır," dedi.

Dom alaylı bir sempatiyle, "Eğer hazmetmeni daha kolaylaştıracaksa Nic buna karşı çıktı. Seni buna bulaştırmamamız için bizimle mücadele etti," dedi. "Ama durum bu."

"Başka ne olabilirdi ki?"

Gino sorumu duymazdan gelerek, "Mücadele etti ve ***kaybetti,"*** diyerek sırıttı.

Dom, "Ama eğer seni takip etmeseydik o gece dünyanın en sıkıcı partisinden sonra muhtemelen tecavüze uğrardın," diye ekledi.

"Aman Tanrım!" İçimi bir dehşet sardı. "Luca da beni bu şekilde buldu."

Dom birdenbire memnuniyetsize dönüşen bir tonda, "Müdahale etmemesi gerekiyordu," dedi. "Amcan ortaya çıkana kadar gününü bölecek herhangi bir şey yapmamız yasaktı ama Luca her zaman yaptığı gibi kuralları çiğnedi. Sen gelip bizim garajın önünde bağırana kadar bundan haberimiz bile yoktu."

Bembeyaz kesildim. Gino aramızdaki konuşmadan kopmuş gibi duruyordu. Dikkatini karanlık odada etrafa verdi. Dışarıdan bir ses gelince Dom perdelerin arasındaki boşluktan arkama doğru baktı. Kardeşlerin anlık dikkat dağınıklığından faydalanarak duvarı dönüp dış kapıya yaklaştım.

Onlar da iz süren insansız hava araçları gibi peşimden geldiler.

Gino peltek konuşarak, "Senin yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi. "Bir kıza vurmak istemiyorum. Bu kız sen olsan bile."

"Bizimle birlikte gelmek zorunda kalacaksın," derken Dom neredeyse özür diler gibiydi ama ona karşı duyduğum yavaş yavaş artan nefretimi hiç dindiremedi. Sadece evime izinsiz girip beni istemediğim halde bir yere götürmeye çalışmakla kalmayıp, görünen o ki Millie'yi de kullanıp onu terk etmişti ve bu onu kocaman, ***affedilemez bir pislik*** yapıyordu. Açık koridora çıktım ama Gino ânında önümü kesti. Kolunu uzatarak aramızdaki boşluğu kapattı.

Dom da diğer tarafımdan dolanıp beni sıkıştırdı. Kardeşine bakarak ona imalı bir ifadeyle başım salladı. Gino elleri ve dizleri üstüne çöküp bir sürüngen gibi yerde süründü. Sürünürken de eliyle yerde arandı. Bu tam anlamıyla gereksiz ve abartılı bir hareketti.

Koşmaya çalıştım ama Dom kolumdan tutup beni geri çekti. "Yapma."

Sonunda Gino telefonumu tekli koltuğun altından çıkarıp ayağa kalktı. Aramızda sallayarak Dom'a zafer kazanmış edasıyla, "Buldum," dedi.

Dom telefonu alıp kulağma tuttu. Sırıtarak, "Oğlum Jackie?" dedi. Uzaktan gelen bir bağırış sesi kulağıma geldi. "Bence bunu bitirmemizin zamanı geldi."

Gino kendi kendine gülerek yanıma geldi. "Sophie'nin bay-bay demesinin zamanı geldi." Gülümsediğinde kırık iki dişinin altından gözüken dili ortaya çıktı. Gino'nun elleri gözümün önünden kaybolduğunda Jack'in ne dediğini duymak için boynumu uzatıyordum.

Dom ahizeyi kapattı ve kardeşine, "Acele et," diye yine talimat verdi.

Nemli bez aniden ortaya çıktı.

III. KISIM

"Sa, nevdyc, pradžia bukim baltas vaiga įvaiz."

– William Shakespeare, *Hamlet*

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

SEVGİLİ İNTİKAMI

Vızıltıları duyabiliyordum. Arılar kafatasımın içinden çıkıyormuş gibi gelene kadar dünyayı titretip kulaklarımın içinde zonkluyordu. Sıçrayarak uyandım. Havaya beni tamamen içine alan karanlıktan çıkmaya çağıran çok tatlı bir koku hâkimdi. Gözlerimi beyaz bir tavana açtım ve göğsümde korkunç bir sıkışma hissettim.

İnledim.

"Aa, sonunda uyandın. Bu şeyin etkisinin geçmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum ben de."

Sesin kime ait olduğunu anlamak için başımı geldiği tarafa çevirmeme gerek yoktu. Bu ses alışılmadık derecede yumuşak bir erkek sesiydi ve her heceyi hafif İtalyan aksamyla çelişerek aşırı netlikle telaffuz ediyordu.

"Felice," dedim. Doğrulmaya çalıştım ama yapamadım. Kollarım ve bacaklarım kablolarla bağlanmıştı. Bileklerimi kesiyor ve çıplak ayak bileklerimin aşağısını rahatsızlık verici derece sıkıyordu. "Neredeyim ben?"

"Genel olarak mı? Lake Forest'tasın. Özel olarak mı? Benim koltuğumda uzanıyorsun."

Birleştirilmiş ellerimi, bağlı bacaklarıma doğru kaldırıp doğ-rulurken deri gıcırdadı. Dizlerimi koltuğa ellerimi kucağıma koyarak bedenimi döndürdüğümde, gözüme beyaz bir güneş ışığı gelerek onları kırpıştırmama neden oldu.

Odanın karşısındaki açık bir cumba penceresiyle neredeyse aynı seviyedeydim. Güneş pembeleşmiş gökyüzünde batmaya başlamışta. Uzun bir zamandır baygın olmalıydım. En az bir kat yukarıda olduğumu anlayabiliyordum. Dışarıda, boş arazilerin arka planda kaldığı canlı çiçeklerin olduğu geniş bir bahçenin arkasına düşen eski ahşap bir ambar vardı. Çimlerin üstünde on beş kadar küçük kulübe düzenli sıralar halinde dizilmişti.

Farkına vardığım şeyi, "Arı kovanları," diyerek dile getirdim. Uzakta havada dönüp duran sürüler halindeki anları yeni seçebiliyordum ve odamn içinde bir yerde en az iki tane daha vızıltı vardı.

Felice, "Güzel tespit Persephone," dedi. Tam karşımda duran bir tekli koltukta, inanılmaz uzun bacaklarını birbiri üstüne atmış dimdik oturuyordu.

Ona gözlerimi devirdim ve suratımı astım. Geriye taranmış kırçıl saçları, Akdeniz insanlarına özgü ten renginden tut pahalı, dik çizgili takım elbisesine kadar her yanı ***ürkütücü mafya üyesi*** diye bağırıyordu âdeta. Evine bakılırsa da, zengindi. Evin bulunduğu yerden bahsetmiyorum bile.

"Adım Sophie," diye cevap verdim.

"Görünüşe göre öyle. Keşke bunu daha önceden fark etseydik. Kafa karışıklığından bizi kurtarmış olurdu. Seni baştan beri tanırdık."

Görebildiğim kadarıyla odada bir tek ikimiz vardık. Üstünde oturduğum deri koltuk, Felice ve arıları dışında hiçbir şey yoktu. Onu savunuyorlarmış gibi başının etrafında geniş dairler çizerek uçuyorlardı ve bu görüntü karşısmda tüylerim huzursuzlukla diken diken oldu.

"Hâlâ çığlık atmamana şaşırdığımı söylemeliyim." Dirseklerini koltuğun kollarma yerleştirip ellerini her bir parmağı denk gelecek şekilde birleştirdi.

"Çığlık atmanın bir anlamı olur muydu?"

Felice başını salladı. "Medeniyetten çok uzaktayız. Sadece sen ve arılar varsınız Persephone."

İçimde bir yerlerde korkuya benzer belli belirsiz bir his duydum ama kafam hâlâ beni uyutan şeyin etkisiyle bulanıktı. Duygularımı ayırt etmek zordu. Yanlış şeyi söylememek daha da zordu. Kaçırıldığımı biliyordum ama buna verilecek doğru cevabı bulamıyordum. Felice'nin boynundaki ve yüzündeki çiçek izlerine benzer izlere baktım. Parlak ve kırmızılardı. Yer yer de kıpkırmızı olup kabarmışlardı.

"Arılarınla yaşadığın yet burası mı o zaman? Amma romantik." Bunu dememem gerektiğini biliyordum ama beynim düzgün davranmamı sağlamayı bırakmıştı. "Seni bu kadar sokmaları talihsizlik."

Felice kaşlarmı kaldırarak alnının kırışmasına neden oldu. "Anlarımın yarundayken tül bir peçe takmamak benim kişisel tercihim. Bizi gereksiz yere ayırdığını düşünüyorum. Onlara yakın olmayı, onları tenimde hissetmeyi tercih ediyorum." Bakışları başma en yakın uçan arıya kaydı ve gururlu bir ebeveyn gibi gülümsedi. "Böyle asil yaraüklar tarafından sokulmak bir şereftir. Bir anlığına dikkatimi çekebilmek ***için*** hayatlarını feda etmeleri olağanüstü bir şey. Bal anlarmdan daha muhteşem bir yaratık yok."

Ne dediğimin farkında olmadan, "Eğer sen öyle diyorsan," dedim. Zihnim çok bulanıktı ve vızıltı onu daha da beter yapıyordu.

"Öyle diyorum. Bal arılarının nesli çoktan tükenmeye başladı ve doğanın bu asil çocuklarını korumak için elimizden geleni yapmamız gerektiğini iddia ediyorum."

Doğanın asil çocukları mı? Sırf önümdeki çılgınlıkla başa çıkmaktan kaçınmak için kendimi tekrar bayıltabilirdim. "Benden ne istiyorsun?"

Felice dudaklarım büzdü. Bu hareket çenesinin aşırı keskin görünmesine neden oldu. Cevap vermedi. Sadece bana baktı. Arılar konusunu değiştirdiğim için onu gücendirdiğim hissine kapıldım.

"En azından bu bağları gevşetebilir misin? Gerçekten acıyorlar." El bileklerim ve ayak bileklerim kıpkırmızı olmuştu ve acıyordu.

Felice başını salladı. Bu kez neredeyse fark edilmezdi. "Henüz olmaz Persephone."

"Benim adım Sophie. Ben sana Fabio demiyorum."

Felice başını geriye doğru eğerek gözleri yaşarmaya başlayana kadar güldü. "Sinirlenebileceğin onca şey arasmdan bu," deyip elinin tersiyle gözlerini sildi. "Komik bir tipsin."

Ben komikmişim gibi hissetmiyordum. Uyuşturulmuş gibi hissediyordum. "Bu arada balını aldım. Çok teşekkür ederim."

"Bence ikimiz de onun senin için olmadığını biliyoruz ama aptalı mı oynuyorsun yoksa ***gerçekten*** aptal mısın anlayamadığım için açıklığa kavuşturmak adına izah edeyim. Bal amcan içindi."

"Değerini bildiğini sanmıyorum."

"Aa öyle mi?" Felice hayatımda gördüğüm en özenli gülümsemeyi takındı. Samimiyetten uzak olduğu kadar korkutucuydu da.

Ciddi bir ses tonu takmarak, "Onu kırdı/' dedim. Bilmişlik taslamaya yönelik nasıl bir çılgınca arzum varsa etkisini yitiriyordu. Tekrar kendime geliyordum.

"Olur böyle şeyler." Felice umurunda değilmiş gibi elini havada salladı. "Kurbanlarını uyarmaman gerektiğini biliyorum ama abartılı davranmadan edemedim. Balı kendim hazırladığımı bilmeni isterim ve kimse deneme zahmetine girmese de gerçekten çok lezzetli."

"Ben denedim. Tadı bir tuhaftı/' diye yalan söyledim.

"Söylediğin çok nezaketsiz bir şey." Felice sözlerine devam etmeden önce yüzünü ekşitti. "Yine de işi görüyor. Herkesin işlerini yoluna koyabilmesi için adil bir şekilde uyarılması gerektiğini düşünüyorum."

"Onları öldürmeden önce mi?" diye sordum. Ama zaten biliyordum. Onun açıkça söylemesini istedim ki bulanık zihnimi harekete geçirsin.

Felice iki sıra halindeki keskin dişlerini gösterecek şekilde gülümseyerek, "Tabii ki," dedi. "Önceden başlasalar da başlamasa-lar da, sonunda hep yakalıyoruz biz. Bazen de kovalamacamn en eğlenceli kısmı olduğunu söyleyebilirim."

Sırtımdan yukarı bir ürperti duydum. Sonunda durumun vahameti hiç de hoş olmayan bir şekilde kafama dank etti. Sadece kendimden başka düşüneceğim insanlar vardı. "Amcama neden Ölüm Hediyesi'ni gönderdin?" derken sesim çatladı ve üzerime bir korku çöktü. "Babamın yaptığı yüzünden intikam almak içinse, babam bilerek öyle yapmadı."

Felice beni susturmak için bir parmağım kaldırdı. "Sevgili abim Angelo'nun babanın ellerinde ölümü tabii ki üzücüydü ama babanın kötü bir niyeti olduğuna inanmıyorum."

Omuzlarımın düştüğünü hissettim. "İyi bir şey bu."

"Ama bu durumun intikamla alakası olmadığı anlamına da gelmiyor. Çünkü...," deyip dimdik durdu, "...tabii ki var."

Felice'nin boyu birdenbire çok daha heybetli göründü. Volta atmaya başladı. Bunun, yani abartılı davranarak insanları korkutmanın her zaman yaptiğı bir şey olduğu hissine kapıldım. Muhtemelen her duruma özel takım elbisesi vardı. O, bir o yana bir bu yana yürürken boynundaki fular arkasından dalgalandı.

"Amcan Jack Gracewell'in Ortabatı'daki en büyük uyuşturucu çetesinin çok önemli bir üyesi olduğunu bariz bir şekilde bilmediğinden emin olmamız mantıklı sanırım. Kendi süslü deyişleriyle Altın Üçgen Çetesi. Bilmediğini düşünmekte haklı mıyım?"

Ona ağzım açık baktım. Bu doğru olamazdı. Felice'nin 'abartılı davranışlarının' bir parçası olmalıydı.

"Başka şeylere ek olarak, son zamanlarda, alındığında alkol komasına benzer etkiler yaratan ve paranoya, hafıza kaybı, felç ve en sevmediğim 'ölüm' gibi bazı arta kalan etkileri olabilen karma bir uyuşturucu satmaya başladılar." Dış dünyaya bakarak sanki kuşlar ve çiçekler onu hep bir anda hayal kırıklığına uğratmış gibi başını salladı.

Tek diyebildiğim, "Hayır," oldu. Dilim tutulmuş gibiydi. Afallamıştım ve Felice de bunu görebiliyordu. Daha da kötüsü, iyi giyimli bir parazit gibi bundan güç alıyordu.

Tekrar volta atmaya başladı. "Tabii ki amcam ve onun hiç saygı değer sayılmayan iş ortaklarını, tam da sıcak bir yuva hissi uyandıran bir işletme olan restoranınızı sevkiyatlar arasmda kalan zamanlarda uyuşturucu gönderilerim zula etmek için kullanmaya başladığı zamandan beri, yani neredeyse dört yıldır izliyorduk."

Bocalayarak, "Ne?" diye sorarak tekrar canlandım. "Jack babamın restoranmı uyuşturucu kaçakçılığı için mi kullandı?"

"Ee, ben bu iki noktayı birleştirmenin kolay olacağım sanırdım ama belki de duruma fazla yakınım. O yüzden belki de benim için daha kolay." Felice bana daha yakm olabilmek için eğildi. "İlk başta Altın Üçgen Çetesi'nin Atlantik tarafmda faaliyet gösteren üç tane temel üyesi vardı. Her biri Midvvest'te farklı önemli bir noktaya yerleştirildi. Harita üzerinde birleştirildiğinde mükemmel bir üçgen oluşturan..." Parmaklarıyla havada bir üçgen yaptı, "...haksız kazanç noktaları."

Bir arının kulağıma aşırı yaklaştığını hissettim ve refleks olarak başımı geri çektim.

Felice, "Dikkat et," diye uyardı. Ayağa fırladı. "Falconelerin lideri olarak abim Angelo bu yasadışı faaliyetleri sonlandırmakla sorumluydu. Bu çok basit bir iş değildi ama hep dediğimiz gibi: 'doğanlar sinekleri avlamazlar.' Birlikte Midwest'in uyuşturucu temelli yer altı dünyasımn yüzünü değiştirecektik."

Felice'nin hareketleri kusursuzlaştı. Efkârlı bir ifadeyle, sanki sessiz bir sokakta akşam yürüyüşüne çıkarmış gibi bir elini arkasına koydu.

"Abim Altın Üçgen Çetesi'nin birinci ve ikinci kurucu üyelerinin üst üste ölümlerini organize etmek konusunda başarılı oldu. Diğer bazı çok önemli üyeler ve onların adamlarından bahsetmiyorum bile." Renksiz gözlerini kocaman açıp sanki ötesindeki biriyle konuşuyormuş gibi tavana baktı. "Ve belirtmem gerekirse, aile onlar üzerinde oldukça sanatsal bir iş çıkardı ama senin

duyarlılığına rahatsızlık vermek istemem hiç Persephone, o nedenle detaylara girmeyeceğim."

Gazetedeki haberi irkilerek hatırladım. Altın Üçgen Çetesi'nden bahsediyordu. Onların cinayetlerinin, vahşice katledilişlerinin ardından Angelo Falcone olduğundan şüphelenil-mişti ama hiç yargılanmamıştı. Buna inanmaya içim elverebilir miydi bilmiyordum ama kendime engel olamadan, "Jack de üçüncüydü," dedim.

Felice ciddi bir ifadeyle, "Jadc Gracewell söz konusu bu çetenin üçüncü bulunması zor üyesiydi," diye doğruladı. Parmaklarım bir bir çıtlattı. Onların da yüzündeki yaralar gibi acıyıp acımadığını merak ettim. "Bayan Gracewell, amcamz kadar kaypak ve insafsız bir üyeye daha rastlamadım."

Midemde yoğunlaşan bulantıyla ben de rastlamadığımı fark ettim. Felice'nin dediği her şey doğruysa, amcamı hiç tanımıyordum. Tabii benim tanıdığım Jack de yoldan çıkabiliyordu. Çok içiyordu, çabuk sinirleniyordu ve bazen ortadan kaybolabiliyordu. Ama bu suçlamalar bambaşkaydı.

"Neredeyse yapmıştık biliyor musun? Hepsini ortadan kaldırmak üzereydik ve o zaman her şey bitmiş olurdu ama tabii ki bitmedi. Çünkü Angelo o felaket sevgililer gününde yanlış kardeşle karşılaştı ve sonra her şey aniden değişti."

Ağzıma doğru çıkan safrayı hissedebiliyordum. Babamı restoranın dışında karanlıkta tek başma düşündüm. Angelo Falcone bağırarak kendisine yaklaştığında ne kadar da korkmuştur. Karşısma kimin çıktığına dair hiçbir fikri yoktu. Olamazdı. O asla böyle bir şeye karışmazdı, değil mi? Ellerimin titremesine engel olmak için yumruklarımı sıktım. Hayatımdaki kaç kişi daha söyledikleri kişi değildi?

"O gece abimi vurduğunu görene kadar, Jack'in ona bu kadar benzeyen bir kardeşi olduğunu bilmiyordum. Bu berbat bir araştırma yapmışız demek, değil mi? O talihsiz karşılaşmanın ardından bir kişinin başının gittiğini söyleyebilirim sana." Felice anlık bir gülümsemenin ardından, "Gerçekten," diye ekledi.

"Sen de mi oradaydın?"

Atıp tutmayı bırakarak iç geçirdi. "Hava karanlıktı ve Angelo yanlış Gracewell'e

yaklaştı. Plan abimin Jack'i etkisiz hale getirip onu gizlice vurabilmem için restoranın arkasına çekmekti. Senin anlayacağm bu benim kişisel ricamdı ama iş hiç o aşamaya gelmedi ve bu da sonunda senin de bildiğin bir şey."

Onun Jack'i vurması fikri karşısmda irkildim.

Felice bir metronom gibi parmağını bana doğrultarak, ben onu kopartıp kendi yüzüne tükürmek isteyene kadar bir o tarafa bir bu tarafa salladı. "Beni aklında bir canavar olarak canlandır-mamalısın. Canavar olan ve toplumun savunmasız kesimine en kötü şekilde katkıda bulunan Jack-. Babanı böyle talihsiz bir duruma sokan da ***Jack***'ti. Ben uyuşturucu ticareti yapacak olsaydım, ki tabii de yapmam ama abimin ailesinin işletmelerinden birini depo olarak kullanmazdım kesinlikle."

"Jack'in öyle şeylerle işi olmaz." Şüphe yüzünden kelimelerim titredi. Ağzımdan güçsüz ve zorlama çıktılar. "Babam onun böyle bir şey yapmasına asla izin vermezdi. Sana inanmıyorum." Elimde olsa kollarımı göğsümde kavuşturup hışımla çekip giderdim. Sadece sinirli olduğum için değil, gerçekten ve aile anlayışım için ne demek olacağmdan, doğru ve yanlış anlayışım için ne demek olacağmdan korktuğum için.

"Neyse ki senin bana inanıp inanmamanın bir anlamı yok. Meselenin gerçekliğini değiştirmez."

Bu konu üzerinde düşündükçe olayların onun anlattığı haline daha çok ikna oluyordum. Ne de olsa Angelo Falcone'nin gecenin köründe küçük bir banliyö restoranının etrafında silahsız bir halde sinsi sinsi dolaşması tuhaftı. Daha tuhaf olan da Jack'in şehirdeki gizemli işiydi; her zaman olan parası, fiyakalı arabaları ve enfes ta-kim elbiseleri de. Her zaman tuhaf bir tarafı vardı; annemin onunla araya mesafe koymasına neden olan, onun kendi ailesini kurmasına engel olan bir şey. Ayrıca onun Falconelere karşı beslediği yoğun nefret vardı. Her şeyi bir araya getirdikçe, kulağa daha az saçma gelmeye başladı. "Yani eğer doğruysa..." diye söze başladım.

Felice, "Doğru," diye açıklığa kavuşturdu.

"Bunun babamla bir ilgisi yoksa o zaman ben neden buradayım? Ben yanlış bir

şey yapmadım."

"Sevgili abimin talihsiz ölümünden sonra Jack'in faaliyetleri büyük bir gerilemeye girdi. O kadar ki Altın Üçgenin tamamen bittiğine inandık. Tabii ki münasip bir yas süresinin ardından onunla başladığımız işi bitirecektik. Angelo'nun ölümünün hepimizi, özellikle de çocukları çok etkilediğini kabul etmek zorundayım. Ama istihbaratımız yanlıştı ve Jack çetenin tamamım artık şehirden yönettiği için, onu bir an önce ortadan kaldırmak zorunda kalacağımızı fark ettik. Cedar Hill'de bir adres bulduk ve oradan da amcanın önemli ortaklarının işlerini bir bir bitirdik."

Bu boğulan teslimatçı Luis'nin de bunun bir parçası olduğunu mu açıklıyordu? Ayrıca Bayan Bailey'nin o çok dikkat çekmek istediği, benimse hemen göz ardı ettiğim gizemli kayıpların. Bunca zamandır gözümün önünde insanları öldürüyorlarmış.

Sersemlediğimi hissederek, "Berbat bir şey bu," dedim.

Felice, "Aslında buna rekabet denir," diyerek beni düzeltti. "Şimdi Jack'in yapbozun son parçası olduğu netleştiğine ve en güvendiği suç ortakları da olmadan zayıf düştüğüne göre, tekrar güç kazanamadan önce işini bir an önce bitirmeliyiz. Bu sonunda abimin tasarladığı' şekilde bir son bulmalı."

Jack'e yapacaklarını düşününce paniğe kapıldım. Geçen birkaç ayda onun kaç tane iş 'ortağının' öldürüldüğünü merak ettim ve kaç tanesinin ecelini Nic'in silahından bulduğunu düşün-memeye çalıştım. "Yani onu öldüreceksiniz."

"Evet." Felice dikkat etmezse kemikleri kırılacakmış gibi özenle koltuğa oturdu. "Ah sevgili Persephone, işte sen tam da burada devreye giriyorsun."

Tüylerim diken diken oldu. "Benim adım o ***değil.***"

"Bu ismi neden devre dışı bırakmayı seçtiğini anlamıyorum." Benim için artık katlanılmaz derecede önemsiz bir şeyi açıklığa kavuşturmamı bekler gibi durakladı. Cevap vermediğimde de bariz bir şaşkınlıkla konuşmaya devam etti. "Neden yer altı dünyasının muhteşem ve güzel kraliçesi harika Ölüm Tanrıçası'yla bir bağlantın olmasım istemezsin ki? Sophie ona kıyasla çok basit."

"Gerçekten buna cevap vermemi bekliyor musun?"

"Bu ismin önemi bana oldukça eğlenceli geliyor. Hades'ini bile buldun." Bilmiş bir ifadeyle gülümsedi ve Yunan mitolojisi konusundaki bilgilerinden etkilenmemi beklediği hissine kapıldım. Ama etkilenmedim.

Cevap vermediğimde konuşmaya devam etti. "Senin kim olduğunu, Jack'i e ilgili bilgi toplamaya çalışırken o önemsiz İngiliz garson kızla görüştüğünde öğrenen Dominico'ydu. Nicoli kim olduğunu öğrendiğinde ***Persephone Gracewell,*** aslında senden uzaklaşmaya çalıştı ama çok geçti. Sabrımızın tükenmek üzere olduğu bir anda, birdenbire bizi planladığımız hedefimize götüren en elverişli yol sen oldun."

Nic'i düşündüm ve kaşlarımı çattım. Bunca zamandır güvenliğim için arzularına karşı koyuyormuş ve kaybediyormuş. Bir de yalan söylüyormuş.

"Ama tehlikeyi görmedin değil mi? Çünkü görmek istediğin diğer kısımları görüyorsun ve başka her şeye gözlerin kapalı."

Ona öfkeli gözlerle baktım. "Hiçbir şeye gözlerim kapalı değil." Amcamın bir uyuşturucu çetesi elebaşı olarak, hoşlandığım çocuğun da bir katil olarak sürdüğü gizli hayat dışında.

Felice umursamayarak, "Tabii, tabii," diye cevap verdi. "Benim gibi yaşlı bir ahmak bu konuda ne bilir ki? Senin sırılsıklam ***âşık*** olduğuna ve Nic'in tetiğindeki bütün gedikleri sevecenlikle saydığına hiçbir şüphem yok." Bana pis pis güldü ve bu yüzden ondan nefret ettim ama her şeyden çok, haklı olduğu için ondan nefret ettim. Nic'in o yanıyla uzlaşmamıştım. O yanını göz ardı etmeye çalışmıştım; hatta haklı çıkarmaya bile çalışmıştım.

OQQ

Felice titreşimli sesiyle, "Yani görüyorsun ya Jack kaçtığmda, aptallık ederek seni, mahvoluşuna neden olacak şeyin ta kendisini arkada bıraktı. Senin bizi ona götürebileceğini bekliyorduk. Ama amcan cansız bir nesneye kıyasla daha zeki olduğu ve bu kadar zamandır bizi açıklanamaz bir şekilde atlatabildiği için, senin yem olduğun daha gelişmiş bir plana geçmek zorundayız." Ellerini çırptı. "Jack bu gece olmadan Hegewisch'teki terk edilmiş araba parçaları deposuna gelip

kendini bize sunmazsa, o zaman işler çok talihsiz bir hal alacak."

İçimde büyük bir boşluk varmış gibi hissederek, "Yani beni öldürecek misiniz?" diye sordum. Bu gerçekten böyle mi bitecekti? Bir yalanlar tüneline düşmüştüm ve şimdi de başıma dayanmış bir silah mı vardı?

Felice bana ifadesiz gözlerle baktı. "Genç bir kızı öldürme fikri bana pek cazip gelmiyor ama bu soruyu cevaplamasmı bence daha vasıflı birinden istemelisin gerçekten Persephone."

"Kim gibi?"

Felice tekrar ayağa kalktı. "Bizim patron."

Ağzım açık kaldı. "Patron sen değil misin?"

"Ben mi?" Yüzü düşer gibi oldu ama ben odaklanamadan önce çocuk çizgi filmlerinden bir karakter görmüş gibi yüzü aydınlandı. "Değilim ama öyle düşündüğün için teşekkürler. Gururum okşandı."

"Sen nesin o zaman?"

"Ben mi? Ben basit bir anayım." Felice bunu derken arılarından biri, sanki bunu yapmaya programlanmış gibi görüş alanıma girdi. Yüzüme 30 santim kadar uzaklıktaydı.

"Ve bir katil," diye ona hatırlattım.

"Ben hepimizin birden çok şeyle nitelendirilebileceğimizi düşünüyorum."

"Bir katil değilsen tabii. Yoksa seni büyük ölçüde niteleyen o olur."

"Belki de bunu babana söylemelisin. Ya da öpüşmelerinizin arasında yakışıklı Hades'ine."

Eğer yerimden kalkıp o anda yüzünü parçalayabilseydim, bunu yapardım.

"Her neyse," diyerek dominant bir şekilde konuşmaya devam etti. "Ben sadece

Falcone ***consigliere***'siyim. Genelde göz ardı edilen tavsiyelerde bulunuyorum. Soruna cevap vermek için daha donanımlı birini bulacağım. Dürüst olmak gerekirse, senin ergen ergen iğneli laflar sokmandan bıktım."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

PATRON

Onu görmeden önce sesini duydum. Görüş alanıma doğru kayarak gelirken parke zemin çıtırdadı. Elleri kıpırdatmak için tekerleklere neredeyse dokunmuyordu bile. Bir dizi usta hareketle döndü ve sonra tam karşımdaydı. Bedeni inceydi ama hatırladığım kadar kambur değildi. Siyah bir pantolonla, omuzlarına oturan siyah jilet gibi bir gömlek giymişti. Özel bir durum mu vardı? Evet, benim sonum.

Sol bacağını yere sürterek bana doğru uzanacak şekilde hareket ettirdi. Kemikli ve kalçadan içe dönük sağ bacağı, belden aşağısını yamuk gösterecek şekilde cansız bir halde sol bacağına yaslıydı. Ellerini tekerleklerden çekti ve parmaklarını kucağında kavuşturdu. Onu ilk gördüğümde bir masanın arkasında, orada fiziksel olarak mevcut olmayan öznelerinden duygu alarak kalemleriyle bana farklı bir dünya gösteriyordu. Şimdiyse dudaklarını ciddiyetle birleştirmiş, o duyarlı bakan deniz mavisi gözleriyle beni izliyordu.

"Beni mi görmek istedin?" O melodik ses. Bu sesin bir dizi

katil ordusunu kumanda eden ses olabileceğine inanmakta zorlandım.

Şaşırtıcı derece sakin bir sesle, "Valentino," dedim. Onu yıllardır tanıyormuşum gibi konuştum ama yüzündeki ifade değişmedi. Hiçbir şey belli etmiyordu. "Lütfen bana bunun doğru olmadığını söyle."

Tekerlekli sandalyesinde kıpırdanarak doğruldu. Birdenbire daha uzun, omuzları daha öncesinden daha geniş oldu. Onun zayıf olduğunu düşünerek aptallık ettiğimi fark ettim. "Ne doğru değil?"

"Senin bu şeyin patronu olduğun."

Valentino simsiyah kaşlarını kaldırdı. "Bu şeyin derken aileyi mi kastediyorsun?"

"Evet."

"Buna inanmak o kadar zor mu?" diye karşı çıktı.

Aramızdaki görünmez duvarı delmeye çalışıyormuşum gibi öne doğru eğildim. "Evet. İnanmak ***zor.***"

Parmağıyla sağ tekerleğine dokundu. "Bu yüzden mi?" Cevabında bir alınganlık belirtisi vardı.

"Hayır. Çünkü daha önce çok... anlayışlı göründüğün için."

"Anlayışlıyım zaten," diye cevap verdi. "Bu benim en önemli özelliklerimden birisi."

"Ama insanları öldürüyorsun," derken sesim titriyordu.

Yine açıklama olarak tekerlekli sandalyesine dokundu. "Ölümlerin emrini veriyorum."

"Bunun da ondan geri kalır yanı yok."

Sakince, "Bu, çoğunluğun iyiliği için gerekli bir kötülük," diye cevap verdi. "Durum bu. Yapacak bir şey yok."

"Beni gerçekten öldürecek misin?" Sesim çatladı ve yanaklarımdan boynuma birkaç damla yaş süzülerek rahatsızlık verecek şekilde ıslattı. Yine de başımı dik tuttum. Hiç değilse cesur ola-caktim.

Valentino hemen cevap vermedi. Pencereden dışarı doğru baktı. "Evet."

"Jack gelse bile mi?" Bunu sorduğuma inanamıyordum. Başka birinin hayatının benimkiyle takas edilmesi olasılığını aklımdan bile geçirmemeliydim ama görünüşe göre hayatta kalmaya yönelik içgüdülerim sandığımdan daha zalimdi.

Valentino tekrar bana döndü. Birazcık gülümsedi. "O zaman bile."

Konuşmak için ağzımı açtım ama boğuk bir hıçkırık kaçtı. Titreyerek başımı bağlı ellerime indirdim ve her şeyi içimden tek seferde atmaya çalışarak hıçkıra hıçkıra ağladım. Kendime gelip, buradan çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışmalıydım ama omuzlarım sarsılıyordu ve nefeslerim çok boğuk ve kesik kesik çıkıyordu.

"Açıklamama izin verirsen," dedi. Ona bakamadım ama ses tonundan geçirdiğim sinir krizinden hiç etkilenmediği belli oluyordu. "Ben, bana verilen bu rolde sadece adil olmak istiyorum. Ölüm kalım meseleleriyle ilgili kararlar verirken elimden geldiğince mantıklı olmaya çalışıyorum."

"Ama adil değilsin," diye ağladım. "Bunların hiçbirisi adil değil. Ben bir uyuşturucu satıcısı değilim. Sadece bir kızım."

"Soyadı Graceweli olan bir kız ve üzgünüm ama yarım kalan bir işsin."

Sessizce ağlamama izin verdi ve sonunda başımı kaldırana kadar konuşmadı.

"Jack, yoğun uyuşturucu faaliyetleri ve onun yıkıcı, yaygın kitlelere ulaşan sonuçları yüzünden borçlu. Bunu görmek çok kolay. Ama baban bize babamı öldürdüğü için borçlu."

"Senin baban onu öldürmeye çalışıyordu!" diye bağırdım. Öyle çok titriyordum ki infilak edeceğimden korktum. "Tabii ki kendini savundu. Her şey bir kazaydı. Felice bile babamın kasıtlı olarak bir şey yapmadığını itiraf etti.

"Nereden biliyorsun?" Valentino'nun cevabındaki umursamazlık beni hazırlıksız yakaladı. O akşam yemeği için pizza siparişi veriyor olsaydı konuşacağı şekilde konuşabilirken, ben böylesine şiddetli bir tepki verdiğim için, bir anlığına, kendimi aptal gibi hissettiğimi fark ettim.

"Ne demek istiyorsun?" Sözcükler boğazımda titredi.

Tepkimi inceleyerek, "Nereden biliyorsun babanın masum olduğunu?" diye sordu. "Amcanın ona sırrmı söylemediğini, onun ailesini savunmak için akla gelmeyecek şeyler yapmaya hazır olmadığını?"

"Çünkü..." Gerisini getiremedim.

Valentino gözlerini kıstı. Birdenbire çok üşüdüğümü hissettim.

Yenilenen bir kendinden eminlikle, "Çünkü benim babam birini kasıtlı olarak asla incitmez," dedim. Çok fazla şeyden emin değildim ama bundan emindim. "O böyle bir şey yapamaz."

"Amcanın kocaman bir uyuşturucu çetesinin tamamını yöneten kişi olabileceği bugünden önce akima gelir miydi?"

Tereddüt ettim.

"Şu an kendimizi içinde bulunduğumuz durumdan önce benim katillerden oluşan bir aileden sorumlu olabileceğimi ***düşünmüş müydün?"***

Başımı ondan başka tarafa çevirdim ama geri adım atmadı.

"Seni ilk kez öptüğünde Nic'in bir adamı küvetinde boğabileceğim düşünmüş müydün?"

Her an kusacakmışım gibi hissederek, "Dur," diye yalvardım. "Lütfen dur."

"Maskeler... Onları çıkardığımızda ne olduğuna bir bak."

"Korkunç bir şey bu." Sözlerinin içimi yakıp kavurduğunu izlemenin memnuniyetine varamasm diye yüzümü tekrar ellerime gömdüm.

Sanki ailemin şerefini az önce yok etmemiş gibi sakin bir tavırla, "Tam bir kaos," diye hatırlattı. "Bu çoğunlukla benim kararım olduğu için bence amcanı depoda ele geçirdiğimizde, izlenecek doğru yol babanın kan borcunun tek kalemde ödenmesi olur."

Başımın döndüğünü ve midemin bulandığını hissederek tekrar başımı kaldırdım. "Yani onu tuzağa düşürmek için beni kullanacaksınız, sonra da beni her halükarda öldüreceksiniz, öyle mi?"

Valentino omuz silkti. "En iyi plan bu."

Annemle Millie'yi düşündüm ve yine gelen hıçkırığımı bastırmak zorunda kaldım. Annem bunu sağ atlatamazdı. Zaten şu anda bile zor dayanıyordu. Millie'yse babam hapse girdikten sonra benim yanımda olmak için bütün arkadaşlıklarından vazgeçmişti. Başka kimsesi yoktu artık. Sadece birbirimize sahiptik.

Valentino tekrar konuştuğunda sözcüklerinin dalgalanmasına neden olan müzikal bir alt ton hâlâ var olsa da sesi soğuk ve ilgisizdi. "Nic senin için gelmeyecek Sophie. Bunların hiçbirinden haberi yok."

Hiçbir şey söylemedim. İçimdeki boşluğun sertleştiğini hissederek orada öylece oturdum.

"Mendil ister misin?" Gömleğinin cebinden kırmızı kare bir ipek mendil çıkardı. Adının baş harfleri köşesine siyah harflerle işlenmişti.

Bu jestini görmezden geldim. "Beni sevdiğini sanmıştım. Birbirimizi anladığımızı sanmıştım."

"Seviyorum zaten." Reddimden etkilenmeyerek mendili tekrar yerine koydu. "Şartlar farklı olsaydı bence iyi arkadaş olurduk."

"Ama beni öldürmeye hazırsın, öyle mi?"

Gerçekçi bir tavırla konuştu. "Babam tarafından bu göreve seçilmemin nedeni benim kişisel hislerimi Falcone misyonundan her zaman ayrı tutabilmiş olmamdı. Ayrım yapma yeteneğim var."

Öfkeyle, "Tebrikler," dedim.

"Nic'in sana benimle ilgili ne söylediğinden emin değilim." Sağ bacağma yaslı sol bacağı birden kasıldı. "Ama Luca'yla ben birlikte seçildik. Bunu biliyor muydun? ***İki tane patron.*** Bu yeraltı dünyasında duyulmamış bir karardı ama bizim ailemiz için mantıklıydı. Doğduğumuzdan beri her şeyi birlikte yaptık. Bir elmanın iki yansıyız. Ben uzaktan kararlar verirken sakin ve aklım başımda kalırım, o da o kararlarm etkili bir şekilde uygulandığından emin olur. Bu kararm nedeni bu zaten. Birlikte mükemmel patronlar olacaktık; adil ve etkin. Kendini olaydan ayrı tutabilen ama yine de olayla son derece ilgili."

"Ama o patron değil, ikinci patron," diyerek anlamsızca karşı çıktım.

Valentino alt yapılarına dair bilgilerim karşısında şaşırdıysa da belli etmedi. "Doğru." Dişlerini bir parça göstererek gülümsedi. "Babamızın ölümünden sonra çok geçmeden bana boyun eğdi. Bu görevdeki rolünü bıraktı."

"Neden?" Ağzım açık kalmıştı. Beş kardeşten mafya babası tanımına en çok uyan biri varsa o da Luca'ydı. Ya da bana öyle gelirdi.

Valentino ellerini kaldırıp odayı ve içindeki her şeyi, yani beni, kendisini, siyah deri koltuğu ve eli kulağındaki ölümümü işaret etti. "Belki de bu yüzden. Bu tarz hamleleri hazmetmek özellikle güçtür." Bir anlığına bir şey düşünüyormuş gibi durakladı. "Ya da," diye fikir yürüttü, "...belki de bana borçlu olduğunu hissetti." Parmaklarını rahat bir tavırla yamuk bacağına doğru salladı ama yüzünde başka bir ifade vardı. "Her halükarda Luca'yla ben, bu durum başımıza gelene kadar hep mükemmel bir uyum içinde çalıştık. Tabii ben Nicle hep tartışıyorum,

o yüzden onu buna karıştırmamamız şaşırtıcı değil ama bu, ikiz kardeşimle herhangi bir konuda ilk kez ters düşüşüm. Bunun Gracewell ailesinden onun doğru dürüst tanımadığı bir kızın kaderiyle ilgili olmasını da aklım bir türlü almıyor."

Göğsüm beklenmedik bir şekilde kabardı.

Valentino sesinin o şarkimsi tonuyla ifadesindeki ruhsuzluğu gizleyerek, "Ama patron benim," diye çıkarım yaptı. İçimdeki umut ışığının daha da alevlenmesini istemediği hissine kapıldım.

"Yani son karar senin," diyerek sesli düşündüm.

Ciddiyetle, "Öyle," dedi. "Ve Luca buna saygı duyacaktır."

İçimdeki umut ışığı da böylece söndü.

"Amcamdan haber aldınız mı?" Jack'i arayıp ona benim için gelmeye zahmet etmemesini söyleyebilmeyi diledim. Beni her halükarda öldüreceklerse, bütün bunlar sadece bir tuzak olacaktı.

"Doğuştan bencil olan bir uyuşturucu baronunu kendisi için çok değerli bir şey olsa da başka birinin hayatma karşılık kendi hayatını ortaya koymaya ikna etmek güç. Ama seni çektiğimiz videoyu görünce, durumun asıl vahametini anlayacaktır."

"Ne videosu?"

Valentino başını eğerek benden başka tarafa döndü. "Calvino karşısında cesur davran yoksa daha çok üstüne gelir."

Gitti ve ben yine yalmz kaldım.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

VİDEO

Bir süre sonra arkamda bir kapı açılıp kapandı ve tok ayak sesleri sessizliği delip geçti. Siyah gür bıyıklı, kel, ciddi görünümlü bir adam odanın içinde ağır adımlarla yürüdü. Onu o gün restoranda gördüğüm zamandan hatırladım: Calvino.

Felice'nin boş tekli koltuğuna oturarak keskin hatlı yüzünü protez gibi görünecek bir ifadeye sokarak doğruca bana baktı.

Bir muhabbet açmanın bana yapmayı planladığı şeyden bir kaçış yolu olabileceğini umarak, "Seni birkaç hafta önce The Ea-tery de gördüm. Arıyı öldürdün," dedim.

Ukala gülümsemesi yerini buruşuk bir surata bıraktı. "Ve hâlâ onun bedelini ödüyorum."

Sesi tınılı ve derindi. Ne kadar absürt olsa da ondan iyi bir radyocu olabileceğini fark ettim. Tabii insanları öldürmek meyve vermezse.

"Bana ne yapacaksın?"

"Aşağı yukarı aynı şeyi." Yüzü karanlık bir ifadeye büründü ve bakışlarını arkamdaki tam da o anda açılan kapıya yöneltti.

On iki yaşlarında bir çocuk gelip elini ürkütücü bir aile fotoğrafı pozu gibi onun omzuna koyarak Calvino'nun yanında durdu. Çocuk anlaşılan onun oğluydu.

Aynı ince, soluk dudaklar ve yüzlerinde en çok göze çarpan şey olan kanca gibi burnun altındaki aynı sivri çeneydi. Gözleri siyah ve hafif aralıkta. Bütün Falconeler gibi onların da buğday teni vardı.

Calvino çocuğa işaret etti. O da karşılığında cebinden bir telefon, benim telefonumu çıkardı.

"Heey!" diye bağırarak kendimi korkuttum. İkisi de aşırı uzun suratlarında tamamen aynı şaşkınlık ifadesiyle bana doğru döndüler. "O benim telefonum seni küçük pislik. Geri ver."

Çocuk hırlayarak, "Hayır," dedi.

Babası, "CJ," diyerek onu uyardı. "Onunla konuşmak yok dedim."

CJ suratım asta. Babasma, "Bana ne zaman kayda başlamamı istediğini söyle," deyip telefonumun kamerasını açarak arkadaki flaş ışığını yaktı.

Tabii ki. Jack'e videoyu kendi telefonumdan göndereceklerdi. Calvino ayağa kalkıp siyah gömleğinin kollarım sağ pazısında bir dövme görünene kadar geriye kıvırdı. İçgüdüsel olarak koltukta geriye çekildim ve bacaklarımı iki büklüm bedenimin önünde daha yukarı kaldırdı.

"Başlayayım mı?" CJ bir o ayağı, bir bu ayağı üstünde zıplıyordu.

"Evet." Calvino cebinden bir bıçak çıkardı ve bıçak açıldı. Onun bir Falcone çakısı olduğunu tamdım. Nic'inkiyle aynıydı.

Bana yaklaşırken oğlunu işaret ederek, "O buna şahit olmalı mı? O sadece bir çocuk," dedim.

Calvino, tırtıla benzeyen bıyığıyla çok uyumlu gür kaşlarmı kaldırdı. "O bir Falcone."

Sorum karşısında çok alındığım gösterircesine, şaşkın yüz ifadesini beş saniye boyunca korudu. Ben de o zamanı koltuğa tutunarak değerlendirdim. Bacaklarımı gövdemin geri kalanını gizleyecek şekilde kaldırdım ve eli bıçaklı delirmiş bir adam ve oğlu bana doğru gelirlerken kendimi koltuğun üstünden

iterek düşürmeye çalıştım.

Oğlu, "Onu tanıtmak ister misin?" diye sordu.

Calvino CJ'in bariz pratik zekâsı karşısında şaşırmış gibi duruyordu. "İyi fikir."

Çocuğun sivilceli suratında kocaman bir sırıtış belirdi.

Calvino ne kadar çabalarsam çabalayayım beni alt edeceğini biliyormuş gibi rahatlıkla bana odaklanırken, bağlı ayaklarımla koltuğu ittim. Bıçağı kapattı ve kolumdan tuttu. Tek bir sert çekişiyle koltuğun ortasına geri gelmiş oldum. Sonra ikimiz de telefonun kamerasına gireceğimiz şekilde yanıma geldi. Çömeldi ve CJ görüntüyü yaklaştırabilsin diye beni tişörtümün yakasından tutup çekti.

Keskin bir tıraş losyonu kokusu burnuma geldi. Dehşetle ve bastıramadığım bir parça ilgiyle Calvino'nun bir zamanlar saçının başladığı yer olabilecek yer boyunca iri beyaz bir yara izi olduğunu fark ettim. Bana doğru edildiğinde, yara izi ışığın altında parlayarak başının bir kapak gibi görünesine neden oldu.

"Jack Gracewell," derken sesi her hece boğazım zımpara kâğıdıyla aşındırmış gibi çıktı. "Umarım bu video sana bir felaket gibi ulaşır."

CJ ona telefonun arkasından başparmağını kaldırarak onay verdi. Babasının parlak başından uzaklaşmaya çalıştım ama boynumu, derimi tırnaklarıyla yaralayana kadar sıktı ve acı dolu bir çığlık attım.

"Gördüğün üzere sevgili yeğenin Bayan Persephone Grace-well elimizde." Saçımı elini kaydırarak uzun bir hamleyle okşadı. Yine başımı çekmeye çalıştım ama çenemden tutup çıt diye bir sesle yerinden çıkacak şekilde çekti. Çenemi ıstırap dolu bir hamleyle tekrar yerine oturturken gözlerimi kapattım ve çığlık atmamaya çalıştım.

Sallanan ellerime can yakıcı bir hamleyle vurup indirerek, "Bildiğin üzere," diye kameraya konuşmaya devam etti, "...daha önce yaptığımız sohbetten memnun değiliz ve senin tereddüt etmenin bizim tarafımızda olaylarm kızışmasına neden olacağını hissediyoruz."

Kızışmak mı? Bu sözcük bir araba alarmı gibi zihnimde çınladı.

Calvino saçımdan tutup parmaklarmı arasına daldırarak sertçe çekti. Kollarımı göğsüne doğru götürerek var gücümle vurdum ama benden uzaklaştı. Böylece havaya vurmakla kaldım sadece.

"Lütfen," diye çığlık attım.

Parmaklarını saçlarımın arasında döndürmeye devam etti. Öyle şiddetlice çekti ki kafatasımı kopartmaya çalışıyormuş gibi geldi.

"Yaptığın işler ve kızm serbest bırakılması meselelerinin şartlarını konuşacağımız, Old Hegewisch'in dışmdaki terk edilmiş depoya yalnız ve silahsız bir halde gelmek için gece yarısına kadar süren var."

Yani onu iki konuda kandırıyorlardı. İlki kendi kaderi, İkincisi de benim kaderimdi. "Sizi yalancı pislikler," diye haykırdım.

Calvino elini suratıma yapıştırdı. Tokadı canımı o kadar yaktı ki gözlerim yaşardı. Deli gibi sarsılarak onun omzuna vurdum. Geri çekildi ve sessizce söylendi. Dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek, koltuktan yuvarlanarak indim ve ayağa kalkmaya çalışarak kapıya doğru atladım.

Calvino öne doğru atılarak omuzlarımdan tuttu. Beni kendine ve o lanet koltuğa geri çekti. Burnundan kesik kesik soluyarak üstüme çökerken bağlı ellerimle yüzümü kapattım. Nefesini saçlarımda hissedebileceğim kadar eğildi. Saçlarımı alnımdan geriye alarak ellerimi zorla yüzümden çekti.

Elinin kökünü burnuma indirdi. Üst dişlerim dudağımın içine geçti. Diş etlerimden tuz ve pas tadı gelerek burnumdan akan kana karıştı. Kan dudaklarımdan akıp çenemden aşağı dökülürken hırıltılı nefes alıp verdim.

"Dur," diye yalvardım. Koltuğun başına doğru çekilmeye başladım ama Calvino beni geri çekti. Başım küt diye göğsüne çarptı. Onu orada öylece tuttu.

"Eğer gelmezsen Jack," diyerek psikopat video seslendirmesine kaldığı yerden devam etti, "onu öldüreceğiz. Sonra da sen restoranımn tepesinden sallanana kadar bütün adamlarımızla senin peşinden geleceğiz." Beni itti. Ağrı içinde ve titreyerek koltuğa düştüm.

CJ telefonun kamerasıyla aramızda 30 cm'den daha az bir mesafe kalana ve ben onun yüzündeki iltihap dolu her bir sivilceyi görebilene kadar aceleyle bana yaklaştı.

"Bana ne yaptırdığını görüyor musun Gracewell?" Calvino Jack'in cevap vermesini bekler gibi durakladı. Ağlama seslerim sessizliği bozdu. Kendi sesimi duyana kadar ağladığımı fark etmemiştim bile. CJ'e kamerayı kapatmasını işaret etti.

Oğlu coşkuyla, "Harika," dedi. "Çok güzel oldu." Sanki on yedi yaşında savunmasız bir kıza taciz edilmesini videoya almamış da bir sınavdan A almış gibiydi.

Calvino'nun gömleğine bir ağız dolusu kan tükürdüm. "Bir canavarsın sen."

Bana elini kaldırdı. İrkilerek geri çekildim. "Diline hâkim ol," diye uyardı. "Yoksa onu koparırım." Sonra ayağa kalkıp oğlunun omzuna bastırdı. "Videoyu Felice'ye götür ve gönder. Birazdan Gracewell'in gelişi için hazırlık yapmak için çıkacak. Ben de kızla sonradan geleceğim."

CJ heyecanla, "Ben de gelebilir miyim?" diye sordu.

"Bir dahaki sefere."

Bu tür şeylerin Falcone ailesinde rutin şeyler olduğunu bilmek güzeldi.

Çocuk beni işkencecimle baş başa bırakarak ortadan kayboldu. Tekrar oturur pozisyona geçtim ve uzuvlarımı gövdeme doğru çektim.

Calvino abarttığımı ima eden bir tavırla, "Hiçbir yerin kırılmadı," diye bilgi verdi. Aylak aylak dolanarak tekrar tekli koltuğa gitti ve derince iç geçirerek rahatça yerleşti.

Ona küfürler yağdırmak istiyordum ama her nefesle enerjim biraz daha tükeniyordu. Kaçmak zorunda olduğumu biliyordum.

Kendim için değilse bile, annem için ve en yakın arkadaşım ve babam için. Hatta Jack için bile. İçten içe bunu açıklayacak, olduğundan daha az korkutucu kılacak

bir şey olmasmı umuyordum.

Calvino göz kırpmadan beni izliyordu. Odada etrafa bakınmaya başladım. Pencereden atlayabilirdim ama muhtemelen yere düşünce bacağımı kırardım. Bir de düşünülmesi gereken şu arılar vardı. İpleri bir şekilde çözebilsem bile, arkadaki tarlalardan koşmak ya da evin önünden gitme riskini almak zorunda kalacaktım. Kapı arkamdaydı. Şansım yaver giderse Calvino belki sıkılıp uyuya kalabilirdi. Dışarıda hava kararmıştı artık.

Tekrar ayağa kalktığında, aklımda düşünceler dönüp duruyordu. Kollarını sıvadı.

"Ne yapıyorsun?" Koltuktan zıplayarak inmeye çalıştım ama bacaklarımdaki bağlar takılıp düşmeme neden oldu.

Ben yere yapışıp ondan kaçmak için popomu ve bacaklarımı bir tırtıl gibi sürünmeye çalışırken, "İşim henüz bitmedi," diye cevap verdi. "Sadece dinlenmeye ihtiyacım vardı."

Etrafımdan dolanarak önüme geçti. Başımı duvarlardan birine vurana kadar geri geri emekledim. Ayağmı sanki bir topa vuracakmış gibi savurdu ama son anda yuvarlandım.

Ellerimle kendimi yerde çektim. Yine tekme attı ve bu kez sağ tarafıma isabet etti. Ciğerlerimdeki hava boşalırken bir çıt sesi duyar gibi oldum. Sert parke zemine tırnaklarımla tutunurken gözümün önü karardı. Yukarıdan bir yerden nefes nefese sesler geldi. Bir darbe daha alarak iki büklüm oldum.

Midem aşırı derecede bulanmaya başladı. Dizlerimi göğsüme doğru çektim ve bedenimden kontrol edilemez acı dolu çığlıklar âdeta içimi parçalayarak çıkarken cenin pozisyonu aldım. Calvino etrafımda dolanmaya başladı. Bu kez tekme atmak yerine beni ayakkabısıyla kendi bedenimin gücüyle yere yapışacağım şekilde çevirdi. Topuğuyla sırtıma basmaya başladı.

Hırıltıyla, "Dur," dedim. Parkeye tırnaklarımla tutunarak ilerlemeye çalıştım ama sırtıma daha sert bastırdı. Sonra tepemde bir yerde çakısının sesini duydum.

Nefes nefese, "Lütfen," dedim ama kime bilmiyordum. Kendi başımaydım ve çok geç olmadan bir şey yapmak zorundaydım.

Beni tekrar tavandaki parlak ışıklar altında sırt üstü yatacak şekilde çevirdi. Gözlerimi kıstım ve keskin hatları olan suratı tekrar gözümün önüne geldi.

Bıçağı açarak başparmağını kenarına değdirdi. Yavaşça kendimi yana çektim, bacaklarımı da dizlerimi biraz bükerek arkama aldım. Bu son umudumdu. Ben ayaklarımı tekrar öne doğru savuramadan önce kıpırdamaması için dua ettim ve kıpırdamadı. Tepemde ışıldayan bıçağına hayranlıkla bakmakla fazlasıyla meşguldü.

Bu benim tek şansımdı. Bağlı ellerimle yere bastırdım ve kendimi savurmak için dirseklerimle kalçalarımdan güç alarak, bedenimin alt kısmını bütün gücümle öne doğru savurdum. Bacaklarım yarım daire halini aldı ve Calvino benim ne yapmaya çalıştığımı fark ettiğinde, çoktan ayaklarını yerden kesmiştim.

Ağır çekim gibi gelen bir hamlede, upuzun boyuyla sendeleyerek geriye doğru devrildi. Bıçak omzumun yanına düştü. Calvino'nun başı küt diye arkasındaki duvara sertçe çarptı. İki büklüm oldu ve benden birkaç adım ötede yere yığıldı. Sonra bacağındaki anlık bir seğirmenin ardından, hiç kıpırdamadan öylece yattı.

Ben de içimde yükselen ıstırap çığlıklarına engel olmak için alt dudağımı iyice ısırarak doğruldum. Bıçağı alıp ipleri mümkün olduğunca çabuk keserek ve üstüme atlamayacağından emin olmak için her birkaç saniyede bir Calvino'ya bakarak bacaklarımdaki bağlarla uğraştım. Gözleri kapalıydı ama göğsü hâlâ inip kalkıyordu. Yani az bir zamanım olduğunu anladım. Bileklerimdeki bağlar çıktı.

Elimi bıçağa doladım ve ellerimdeki bağları arkaya doğru kesmeye çalıştım ama doğru açıyı bulamadım ve her girişimim boşa çıktı. Ama bileklerim bağlı olsun ya da olmasm, başarısız olamayacak kadar gelişme kaydetmiştim. Bıçağı ellerimin arasında tuttum ve ayağa kalkabilene kadar öne arkaya doğru sallandım.

Ayağa kalktığımda göğsümdeki acı âdeta içimi yakıp kavurdu. Bıçağı avucumda tutarak eğildim. Duvardan destek alıp, kendimi sıkarak çığlıklarımın nefesimi tuttuğum hıçkırıklar halinde çıkararak ufak adımlarla, kaya kaya ilerledim. Kapı dokunacağım kadar yakmdı. Arkamda Calvino'nun nefesleri daha düzenli çıkmaya başladı.

Yavaşça duvara doğru çökmeye başladım. Bağlı ellerimle kaburgalarımı tuttum ama bedenimdeki güç tükeniyordu. Acıdan kıvranıyordum ve birdenbire kaçmak imkânsız gibi geldi. Beni yakalayacaktı.

Başımı kaldıramadım ve artık kapıyı göremiyordum. Ama kapı önümde açıldığında içeri giren hava dalgasını hissedecek kadar yakınındaydım. Kalan tüm gücümle, çenemi göğsümden kaldırarak öne doğru baktım.,

"Sophie?"

Bağırmak için ağzımı açüm ama sözcükler kesik kesik nefesler halinde çıktı. "Seni... Pis...lik..."

YİRMİ SEKİZİMİ BOLÜM

KAÇIŞ

Istırap dolu, uzunca bir an, Luca'yla birbirimize baktık.

Yüz ifadesinin ciddileştiğine şahit oldum. Tekrar konuşmaya çalıştım ama yapamadım. Bilincimin kapanmak üzere olduğunu biliyordum. Kaburgam acıyla sancıyordu ve her nefes bir öncekinden daha zorlaşıyordu. Ama zihnimi yavaşça içine çeken karanlığa kendimi bırakırsam, o zaman bir daha asla uyanama-yabileceğimi de biliyordum çünkü Luca, Valentino'dan sonraki patrondu ve benden kan borcu almaya yönelik emir almıştı.

Elimi yumruk yaptım ve bıçağı bedenimden elimden geldiğince uzak tutup dik durmak için omzumdan destek alarak öne doğru atıldım.

"Çekil yolumdan." Çakıyı açarak, göğsüne saplamaya çalıştım.

Luca bir eliyle arkama uzanıp diğer eliyle bıçağı kolayca elimden aldı. Kapatıp uzanamayacağım şekilde koltuğun üstüne attı. "Beni geçemezsin."

Ona öfkeyle baktım. İnsanın içine işleyen bu gözleri bana bir asır yetecek kadar çok görmüştüm zaten. "Bırak beni."

Bırakmadı. Odanın içine doğru baktı ve Calvino'nun yerde iki seksen uzanmış bedenine odaklandı. Sakince, "Ona bunu sen mi yaptın?" diye sordu.

Başımı salladım.

Beni inceledi; önce çenemdeki kurumuş kanı, sonra da tuttuğum kaburgalarımı. Başını sallayarak, ***"Cazzo,"*** diye söylendi.

Dizlerimin bağı çözüldü ama Luca beni yakaladı. Oturacağım şekilde beni yere indirdi. Ona ellerini üstümden çekmesini söylemek istedim ama söylemedim çünkü çok küçük bir anlığına, acıya ara vermişim gibi hissettim. Bu pozisyonda

acım neredeyse katlanılabilirdi ama bu halde kalamayacağımı biliyordum. Kaçmak zorundaydım.

Luca gözlerini benden ayırmadan telefonunu çıkardı ve bir numaraya basıp kulağma götürdü. "Hâlâ burada." Kısa bir sessizlik oldu. Sonra, "Bir saat," dedi. Telefonu kapatıp tekrar cebine koydu.

"Bir saatte ne olacak?" Sesim acıyla kesik kesik nefesler halinde çıktı.

Luca cevap vermedi. Göğsüme yayılan bir sancı daha duyduğumda yüzümü ekşittim. Luca ayağa kalkıp Calvino'nun yerde kıpırdanmaya başladığı yere gitti.

Ayakkabısıyla omzunu dürterek, *"**Svegliati,**"* dedi. Calvino homurdandı ama gözlerini açmadı. Yarı baygın, inleyen bir adamla konuşmak çok normalmiş gibi, "Onu depoya ben götürüyorum," diye devam etti. "Elleri bağlı, eğitimsiz, on yedi yaşında bir kızın seni bayıltmayı başardığmı herkese anlatmamaya çalışacağım. Bu arada, uyuyarak bunu atlatmak isteyebilirsin."

Luca ondan uzaklaşırken Calvino'nun bacağı seğirdi. *"**Pezzo di merda**,"* diye söylendikten sonra tekrar bana döndü.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," dedim.

"Buna sen karar veremezsin."

"Nic seni asla affetmeyecek," derken sesim çatladı ve zayıf

*** (İta.) Uyan,** *-çn*

**** (İta.) Seni rezil herif,** *-çn*

göründüğüm için kendi kendime söylendim ama Luca bunu fark etmemiş gibiydi ya da umursamıyordu. Tekrar Calvino'ya baktı. "Nic şu an beni ilgilendirmiyor."

Açık kapıdan diğer odaya doğru baktı. Arkasını döndüğünde tekrar ayakta sallanıyordum. Öne doğru sendeledim.

Luca başmı eğdi. "Benimle geliyorsun Sophie."

İnleyerek, "Hayır," dedim ve bir kez daha kapının eşiğinde yan yana durana kadar ilerledim. "Sana otoritene saygı duymadığımı söyledim." Ayağım takıldı. Neredeyse düşecektim.

Luca beni yine yakaladı. Omzuna vurmaya çalıştım ama gücümü kaybettim ve beni belimden tutarak yarı havada yarı ayakta olacağım şekilde kendi bedenine yasladı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Serbest kalmaya çalıştım ama beni bırakmıyordu. Boğuk nefeslerle, "Senden nefret ediyorum," dedim.

"O zaman muhtemelen bu da durumu daha iyileştirmeyecek," diye cevap verdi. Ben cevap veremeden bacaklarımı kaldırdı ve altına kolunu koyarak diğer koluyla bedenimi bedenine çekti. Var gücümle tekmeledim ama beni sadece daha sıkı tutarak göğsüne bastırdı.

Beni kucağında ikinci daha geniş bir odamn içinden geçirdi. Etrafta boş pizza ve kola kutularının olduğu loş bir oturma odasıydı. Geniş deri koltuklarla çevrili kocaman bir düz ekran televizyonda sessiz bir poker turnuvası vardı.

Acı bedenime dağılırken ses tellerimi ölüm perilerininkilere benzer çığlıklarla zorlayarak mücadele etmeye devam ettim.

Luca temkinle bir kapıyı daha açarken, "Kapa çeneni," dedi ve ikinci kat koridoru boyunca uzanan karanlığın içine girdik. Sesim çatlayana, boğazım acıyana kadar çığlık attım.

İki tamamen aynı yola ayrılan geniş merdivenlerin başına geldik. Luca merdivenlerden çabucak aşağıya, beyaz taş bir zemini olan geniş, yuvarlak bir hole indi. İnerken ayak sesleri mermer merdivenlerde yankılandı. Benim tekmelerim de gittikçe daha güçsüzleşti.

Başımı kaldırıp ona bakarak, "Lütfen," dedim. Üstüme bir bitkinlik çökerken başım omzuna düştü. "Lütfen yapma bunu."

Luca ağzını ciddi bir ifadeyle sıkıca kapatmıştı. Bu da dudaklarının üstündeki küçük yara izinin gerilmesine neden oluyordu. Bana bakmadı.

Evin giriş kapısına ulaştık ve dışarıya, gecenin içine çıktık. Ev arkamızdaki gökyüzüne doğru uzanıyordu. Beyaz taştan yapılmış üç katlı kocaman bir malikâneydi. Ortasındaki yarı silindirik kolonlarla desteklen çatı döne döne evin geri kalanından ayrılıyordu.

Garaj yolu aşırı uzun ve karanlıktı. Sonunda durduğumuzda Luca beni bedeninden uzaklaştırarak cipinin kapısını açtı ve beni yolcu koltuğuna oturtarak ben inmeye çalışamadan kapıyı üzerime kapattı. Sürücü koltuğuna geçti ve motoru çalıştırdı. Motor altımızda kükreyerek çalıştı. Gösterge tablosunda saat 10.04'ü gösteriyordu.

"Nereye gidiyoruz?" Cevabı biliyordum zaten. Sadece onun benimle konuşmasını, yaptığını kabullenmesini istedim. Bağırması bile üstümüze çöken ağır sessizlikten daha iyiydi. Sessizlik, onun yapmak zorunda olduğu şeye fazla odaklandığı ve yakarışlarımın onu tereddüt etmesine neden olmadığı anlamma geliyordu.

Uzun bir süre tanımadığım boş yollardan, sessizlik içinde hızla gittik. Ta ki sonunda medeniyet kırıntıları tekrar açığa çıkana kadar. Tetikte olmaya çalıştım ama acı gelip gittikçe bilincimin kapanır gibi olduğunu hissedebiliyordum.

Luca'yı etkilemek için her şeyi denedim. Ağladım, yalvardım, bağırdım ama hiç bana mısın demedi. Bana bakmadı bile. Sadece gözünü yola dikip, dişlerini gıcırdatarak ve direksiyonu parmakları bembeyaz olacak kadar sıkarak önüne baktı.

Saat 10.57'yi gösterdiğinde, Lake Forest'tan ayrılmamızın üzerinden neredeyse bir saat sonra, durduk. Luca otobandan çıktı ve küçük bir benzinliğin arkasına çekti. Arabayı park etti ve arabaya bindiğimiz andan beri ilk kez bana döndü. Onun o derin mavi gözlerine baktım ve yerinde kıpırdanışmı izledim. Arka cebinden bir şey çıkardı ve bana doğru uzandığmda korkuyla irkildim. Acı hissetmedim. Sadece şaşırdım. Uzattığı şey elli dolarlık kâğıt bir paraydı.

Sonra çabuk ve alçak sesle konuştu: "Seni Felice'nin evinden zorla aldım. Şehre geldiğimizde kırmızı ışıkta durdum. Sen de kaçtın. Bir benzinliğe koştun. Peşinden gelemedim çünkü içeride çok fazla insan vardı. Yakalanmayı göze alamazdım. Seni alması için bir taksi çağırdın. Eve annene gittin ve ikiniz de

hemen Cedar Hill'den kaçtınız."

Titremeye başladım; önce ellerim, sonra da bedenimin geri kalam... Beni serbest bırakıyordu. Beni öldürmeyecekti. "Ya amcam..." derken gözlerim doldu.

Luca'nm yüz ifadesi sabit, sesi sertti. "Amcanın cenazesinden sonraya kadar eve dönmeyeceksin. Valentino bizi sırf senin için Cedar Hill'de tutmayacaktır. Kaçmandan hoşlanmayacak ama Jack Gracewell'in borcu kapandıktan sonra bunu atlatabilecektir."

"Ama ya..."

Luca, "Sophie," diyerek sözümü kesti. "Amcam bir daha asla görmeyeceksin."

"Lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen, ona yardım etmek zorundasın."

Sakince, "Sadece bazı hataları yapma lüksüm var," diye cevap verdi. "Bir de yapamayacağım bazı hatalar var."

"Yani ona yardım etmeye çalışırsan seni öldüreceklerini mi söylüyorsun? Ama onlar senin ailen."

Ruhsuz bir şekilde, "Öyle bir şey yapmaya çalışmayacağımı söylüyorum," dedi.

Ağzıma gelenleri yuttum. Luca sadece Jack'e yardım edemeyecek değil, etmeyecekti. Onun ölmesi gerektiğine kalpten inanıyordu ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kötü insanlar tarafından yetiştirilen bir çocuk, kötünün içinde de iyi olabileceğini ve daha da önemlisi iyi olma ihtimali olabileceğini nasıl anlayabilirdi ki? Luca ve ailesi dünyayı siyah-beyaz görüyorlardı.

Luca arkama doğru kısa bir bakış atarak cebinden çakısını çıkardı ve bileğimdeki bağları kesti. İplerin gevşeyerek düşüşünü izledim. Çakının sapını elime tutuşturdu ve parmaklarımı sıkıca üstünden kapattı. "Çakımı çaldın ve korumaya ihtiyacın olabilir diye yanında götürdün."

Üstündeki işlemeye baktım:

Gianluca, 20 Mart

Gerçekten çakısını bana veriyordu; kendi kişisel çakışım. Dahası, ona karşı kullanmayacağıma güveniyordu. Ellerime çok soğuk geldi ama elimde tutup elli dolarla birlikte şortumun cebine tıkıştırdım.

"Teşekkürler," dedim çünkü başka bir şey diyemedim. Minnettar mı olmalıyım yoksa dehşete mi düşmeliyim bilemedim. Bitkindim, hissizdim ve titriyordum. Ama Luca beni serbest bırakıyordu ve etrafımızda başka her ne oluyorsa olsun, bunun bir anlamı vardı. Ailesine karşı çıkıyordu. Bana hayatımı geri veriyordu.

"Bizi bir daha asla görmeyeceksin Sophie." Sözcüklerinde sarsıcı bir kesinlik vardı ama yüz ifadesinden hâlâ hiçbir şey okunmuyordu. Her zaman olduğu gibi son derece kontrollüydü.

Ben cevap veremeden, kapımm kolu tık etti ve dönüp baktığımda, benzin istasyonunun arkasındaki küçük otoparkta Nic'i benim için kapıyı açmış dururken buldum. Arabadan indim. Birbirimize baktık ve o siyah gözlerindeki kalp kırıklığının her bir zerresini görebildim.

Beni inceledi; moraran yüzümü, yamuk duruşumu ve kaburgalarımın altım sıkıca tutan ellerimi. Gözlerini kapattı. Sertçe nefes aldı ve o anda ikimizin kalbinin de bir parça kırıldığına yemin edebilirdim.

Tekrar gözlerini açarak, "Özür dilerim," dedi.

Ona sorun değil diyemedim. Bu durumun sorun olmamakla uzaktan bile alakası yoktu. Ama yine de onun için ***küçük bir şey*** yaptım. Beni daha önce hiç öpülmediğim gibi öpen o çocuk için yaşlı gözlerle, hafifçe gülümsedim. Hayatını dayadığı kuralların altında gömülü olsa da, onun içinde iyilik vardı.

Ondan geri çekildim. Bana değerek yanımdan geçip arabanın içinde Luca'mn yanındaki yerini aldı. Elimi tutmak için uzandı. Ben de ona izin verdim. Elimi sanki porselenden yapılmış gibi dikkatlice tuttu ve başparmağını bileğimdeki kırmızı izler üzerinde gezdirdi. Sonra elimi dudaklarma götürüp öptü. Tenime ***"Riguardati,"*** diye mırıldandı.

Sonra da Falcone kardeşler yanımdan öylece çekip gittiler. Ben de yerde iki büklüm ve nefesim kesilene kadar deli gibi ağladım.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

DEPO

Ağladıkça olan her şeyi de o kadar çok düşündüm ve kararlılığım, yavaş yavaş içinde yüzdüğüm acıdan daha baskın gelmeye başladı. Falconelerin yaptıkları tek şey insanları öldürmekse, o zaman ikinci şansların önemini ve insanı nasıl değiştirebileceğini nasıl bilebilirlerdi ki? Bir insan içindeki iyiliği bulmadan önce o kişinin potansiyelini koparıp alarak ne kadar iyilik yapabilirlerdi ki?

Luca ve Nic'in Jack'i öldürmek konusunda bir tercih hakları olmayabilirdi ama ***benim*** vardı. Onu aramak için numarasını bilmiyordum. Telefonumun şu an, mafya eğitimi gören CJ'in elinde olduğundan bahsetmiyordum bile ama nereye gittiklerini biliyordum. Bir silahım vardı ve oraya gidecek kadar param vardı. Eğer amcamı şimdi terk edersem, kendimi bir daha asla affetmezdim ve Nic'i tiksinmeden başka hiçbir şekilde düşünemezdim. Jack'e göz kulak olacağıma dair babama söz vermiştim ve kardeşi bu şekilde Ölürse, babamın bunu asla atlatmayacağını biliyordum. Zaten şimdi bile zor dayanıyordu.

Ama hâlâ zaman vardı. Hâlâ bir şey yapabilirdim. Nic'i e amcamın arasında durabilir, onun onu öldürmesine engel olabilirdim. Luca'yı ikna edememiş olabilirdim ama Nic'in beni dinleyeceğini biliyordum. Ailemi böyle yerle bir etmezdi. Birbirimizle paylaştığımız onca şeyden sonra yapmazdı.

Yerden kalktım ve çenemdeki kanı silip, morardığını gizlemek için saçlarımı gözlerime doğru çekerek yüzüme çeki düzen vermek için elimden geleni yaptım. Bedenimi dik tutmaya çalıştım ve benzinliğe girip taksi çağırmak için sadece bir çeyrekliğim olsun diye elli doları bozdurdum. Taksi gelene kadar benzinliğin tuvaletinde durup yansımamı izledim. Dolaşık saçlarımı suratımdan geriye doğru aldım ve şoktan nefesim kesildi. Şişmiş gözlerimin altları mosmordu. Burnumun kemeri yamulmuştu ve yanaklarımla çenemin kanı sildiğim yerleri kıpkırmızıydı. Kaburgalarımdaki acı yoğunlaştığında lavabonun kenarlarından tuttum. Birkaç hafta önce, en büyük derdim temmuz ayının boğucu nemiydi. İşler nasıl bu hale gelmişti?

Bir yerlerde büyük bir yanlış anlaşılma olmuştu. Her şey kontrolden çıkmıştı. Amcamın iyi yanlarını, var olduğunu bildiğim yanlarını da düşünmeden sadece uyuşturucuları, parayı ya da amcamın ruhunun karanlık yanlarını düşünemezdim. Amcam Falconelerin sandığın tek bir yüzü olan kötü bir karakter değildi. Nasıl kendi kendilerine bazı imtiyazlar verip amcama vermiyorlardı? Bu doğru değildi. Onları çok geç olmadan ikna edemezsem bile, yine de denemeliydim.

Yirmi dakika sonra, taksiciyi şaşırtarak Old Hegewisch'in dışında boş bir park yerinde indim. Yan gözle poşetlerin alışveriş arabalarımn üstünden hayaletler gibi uçtuğunu görebildim. Eski araba deposu, otoparkın ortasmdaydı. Kocaman, ne olduğu meçhul bir yapıydı. Çatlak duvarlarında pas ve güvercin pisliği lekeleri vardı. İki yanında turuncu, bej ve mavi nakliyat konteynerleri LEGO parçaları gibi tehlikeli bir şekilde üst üste dizilmişti. Tepede, üstünde 'GREENE'İN OTO YEDEK PARÇA DÜKKÂNI' yazılı, onu asılı tutan son vidadan her an düşecekmiş gibi sallanan eskimiş bir tabela vardı. Olması gerektiğinden daha az korkarak hızlıca ona doğru yürüdüm. Artık tamamen adrenalinin etkisiyle hareket ediyordum ve nabzımı parmak uçlarımda hissedebiliyordum.

Bir dizi, yüzeyleri kıvrımlı çelik konteyner boyunca yürüdüm. Sonra bir arabadan ancak birazcık daha büyük olan bir yol buldum. Kapkaranlıkta ve park yerinin girişinden hiç görünmüyordu. Yolun sonundan sağa döndüm ve Falconelerin iki cipini park edilmiş ve içleri boş bir halde buldum. Yani Luca ve Nic çoktan gelmişlerdi ama diğer arabayla kim gelmişti? Bu mekânı niye seçtikleri barizdi. Onlara gizli bir giriş sunacak ve Jack geldiğinde de ânında avantajlı durumda olacaklardı.

Deponun arkasında üst üste yığılmış ahşap kasaların arkasında gizli, küçük bir kapı vardı. Hafif aralıktı. Kilit kırıkta ama zaten gerekliliği şüpheliydi. Kapının kendisi kenarlardan dökülüyordu ve muhtemelen bir çocuk tarafından bile tekmelenip parçalanabilirdi.

Parmak uçlarımda kasalarm arasından ilerleyerek kapıdan içeri sıvıştım. İçerisi çoğunlukla boştu. Soğuk, pis ve nemliydi. Havaya bir küf kokusu hâkimdi. Kenarlarda yine güvelerin kemirdiği kasalar rastgele, üst üste atılmıştı. Aralarından plastik ambalaj parçaları çıkmıştı. Tek bir kabloya bağlı ampul

lamba ileride yuvarlak bir alanı aydınlatıyordu. Başka bir tane daha küçük ampul de, göğüslerine kadar gelen kasalar yüzünden kısmen görünen Falconelerin durduğu ortaya yakın bir yerden sarkıyordu. Luca Felice'yle tartışıyordu. Gino'yla Dom da arkalarında durmuş silahlarıyla oynuyorlardı. Nic birkaç metre ötede, girişin hemen içerisinde bekliyordu. Onun dikkatini bir çekebilseydim, belki kardeşlerinden etkilenmeden beni dinlerdi.

Kutuların arkasında eğilirken yanlarımı sıkıca tutarak, deponun yanından dolanarak ilerlemeye başladım. Kasalarm içlerine fareler girip çıkıyordu. Arada bir spor ayakkabılarımın üstünden her geçtiklerinde çığlık atmamak için dilimi ısırmak zorunda kalıyordum.

Gizlenerek ilerlemeyi bıraktım ve uzaktan gelen bir araba sesinin yaklaşmasmı dinledim.

Deponun içindeki hareketlilik, yerini aranda mutlak bir sessizliğe bıraktı.

On girişin ilerisinde bir motor durdu. Bir araba kapısının kapandığım duydum. Jack. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Birdenbire tek düşünebildiğim, başma doğrultulmak üzere olan silahların ortasma girdiğinde amcamın yüzünün alacağı ifadeydi.

Sonra beklenmedik bir şey oldu. Bir kapının daha kapandığını duydum. Sonra bir tane daha ve sonunda dördüncü bir kapı daha kapandı. Jack yalnız değildi.

Nic deponun girişine doğru baktı ve başım hemen geri çekti. Durduğu yerden geri çekilip Luca'nm yanına gelip durarak diğerlerine, "Yanında birileri var," dedi. İkisi de huzursuz görünüyorlardı ama kimse ***çok*** şaşırmış gibi durmuyordu. Ben neden şok olduğumu bilmiyordum. Karanlık bir depoya yalnız başma girmek intihardı. Jack bundan daha akıllıydı ve hoşuma gitmese de anlaşılan bu dünyaya ve içinde işlerin nasıl döndüğüne de alışkındı.

Dom sakince, "Silahları vardır," dedi.

Felice ruhsuz bir kahkahayla, "Her zamanki Gracewell işte," dedi. "Onun anlaşmalarında şereften eser olmaz hiç. Hazırlıklı geleceğini biliyorduk zaten. Kaç kişiler?"

"Çok karanlık. Anlayamadım." Nic'in gergin sesinden bozulduğu belli oluyordu. Silahını çıkarıp dolu olduğundan emin olmak için iki kez kontrol etti. Kardeşlerine bu kadar yakınken ona nasıl ulaşabilirdim ki şimdi? Belki içeri girmeden Jack'e ulaşabilirsem, girmesine tamamen engel olabilirdim. Şu ana kadar amcam için o kadar çok endişelenmiştim ki durup onun da hazırlıklı gelebileceği ihtimalini düşünmemiştim. Bu da Nic1e Luca'nm ondan daha güvende olmadıkları anlamına geliyordu.

Aptal intikam!

Kasaların sayısı azaldıkça ve araları açıldıkça adımlarımı daha bilinçli atmaya başladım. Arkalarına saklanmak daha güç hale geliyordu ve her ağır nefes kırık kaburgama bıçak gibi saplanırken, çaba sarf etmek de daha zorlaşıyordu. Kimse içeri girmeden o ön kapıdan bir çıkabilseydim, bu katliamı durdurabilirdim.

Felice, "Ortalığın karışacağım biliyordum," diye söylendi. "Artık kızın elimizde olmadığını görürse o zaman önce ateş etmekte tereddüt etmeyecektir. Tetikte olmalıyız. Avantajımızı kaybettik."

Dom ve Gino'nun siluetleri de onayladıklarını dile getirdiler. Luca'nm sesi duyulmayacak kadar alçaktı ama ellerinin hareketlerine bakılırsa, masum olduğunu savunuyor gibiydi. Benim açımdan, ikna edici görünüyordu. Umarım öyleydi de.

Felice, Luca ve Nic'in göğüslerine işaret ederek, "Tam anlamıyla güvende bile değilsiniz," dedi. "Yaralanmadan önce arkaya geçin. Valentino zaten yeterince öfkeli. Başka bir şeyin daha yanlış gitmesi gibi bir lüksümüz yok."

İkisi de yerlerinden kıpırdamadılar. Luca, "Bunun sonunu görene kadar buradayız," dedi.

Nic boynunu çıtlatana kadar döndürdü. Omuzlarmı doğrult--tu ve dişlerini sıktı. Eğer bu onun asker moduna geçmiş haliyse, inanılmaz etkiliydi. Öyle olması da saçlarımı kafatasımdan çekip kopartmak istememe neden oldu çünkü amcamı öldürmeye hazırlanıyordu.

Falconeler konuşmayı bıraktı. Artık hiçbirisi tartışmak istemiyordu. Sessizleştiler. Her birisi Jack'in hamlesini yapmasını bekleyerek, bakışlarıyla

kapıda âdeta delik açıyordu. Onun orada olduğunu biliyorlardı. O da onların içeride olduklarını biliyordu. İki tarafın da yanında birileri vardı ve iki tarafın da muhtemelen silahlan vardı. Ben de değer verdiğim insanlardan hangisinin önce öleceğini ve ölmeyenleri affetmeye yetecek kadar uzun bir süre hayatta kalıp kalamayacağımı merak ederek, dağın başında bir depoda, bir dizi küflü kasanın arkasında, sıçan pisliğine eğilmiş bir halde mahsur kalmıştım. Eğer bu da içinde bulunulabilecek en kötü durum değilse, daha kötüsü ne olur düşünmek bile istemiyordum. İki devrilmiş kasanın arasındaki boşluktan sıvışmaya çalışıyordum ki deponun kapısı önce biraz, sonra biraz daha aralandı. Donup kaldım. Falconeler silahlarını girişe doğru kaldırdılar. Çok geç kalmıştım. Başarısız olmuştum.

Alçak, ürkek bir kadm sesi, "Merhaba," dedi.

Bütün bedenim buz kesildi âdeta.

Ona kimse cevap vermedi.

Tekrar, "Merhaba," dedi. Bu sözcük, bu kocaman, boş mekânda çınlayarak yayıldı.

Yankılanan çıt sesleriyle silahlarını ateş etmeye hazırlayıp annem depoya girerken ona doğru yönelttiler.

OTUZUNCU BOLUM

TERCİH

S açlan dağınık dalgalar halinde bembeyaz suratına dökülmüştü, Pijamasımn üstündeki hırkasını çekiştirdi. Ayağında hâlâ ev terlikleri vardı.

Birdenbire bütün kâbuslarım birbiriyle çarpışıyor ve korkunç bir görüntü yaratarak patlıyordu. Ve bu... işte bu içinde bulunup bulanabileceğim en berbat durumdu.

Daha önce öfke ne biliyorum sanırdım ama bu bambaşka bir şeydi. Bedenimi bir alev sardı ve çığlık atmamak için kendimi zor tutabildim. ***Jack ne düşünüyordu ki?*** Bunu kendi anneme nasıl yapabilirdi? Kendi abisinin ***karısına?*** Midem bulandı ve birdenbire artık hangi tarafta olduğumu bilmediğimi fark ettim. Luca haklıydı. Eve gitmeliydim. Annemle birlikte Cedar Hill'i terk etmeliydim. Onun güvende olmasını sağlamalıydım. Ailemde güvenebileceğim tek insan oydu ve bundan farklı herhangi bir şey düşünerek aptallık etmiştim.

Kendisine doğrultulan silahları gördüğünde, ani bir nefes aldı ve sesi kesildi. Ellerini ağzma götürdü ve geriye doğru sendeledi.

Falconeler birbirlerine bakarak tereddüt ettiler ama silahlarını indirmediler. Onu nasıl bir tehdit unsuru olarak gördüklerini anlayamadım. 1.52 boyunda, 45 kilo biriydi ve bir yaprak gibi titriyordu.

Elimin arkasmı ısırarak kendimi sakinleştirmeye çalışüm ama içten içe çığlıklar atıyordum. Gittikçe seyrekleşen kasalarm arkasına saklanamayacak hale gelene kadar ona doğru çaktırmadan yaklaştım. Yine de yeterli değildi. Gölgelerin arasından fırlayıp onu oradan çekmeyi çok istiyordum ama muhtemelen ben ona

ulaşamadan vurulurdu.

Annem ellerini kendine dolayarak ilerledi. "Kızım için buradayım." Korkudan sesi tanınmaz bir halde gelmişti. "Sophie için buradayım."

Luca süahmı indirdi. "Gracewell ne halt ettiğini sanıyor?"

Diğerleri kıpırdamadılar.

Felice, "Gardınızı indirmeyin. Bu bariz bir tuzak," diye uyardı.

Nic dönüp yere tükürerek, "Onun annesi. Jack onun annesini kullanıyor," dedi.

Felice, "Dışarıda başkaları da var," dedi. Gözlerini kıstı ve bir göz yanılgısı olmadığından emin olmak istercesine annemi incelemeye başladı. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama Jack Gracewell seni vurmayacağımızı düşünüyorsa o zaman çok yanılıyor."

"Kı-kızım nerede?" Annem odaklanamıyordu. Dikkati silahlardan uzaklaşmıştı. Başını etrafa çevirerek deli gibi depoyu arıyordu. Beni arıyordu. Nefes nefese sesinden korku akarak, "Nerede o?" diye sordu. "Jack burada olduğunu söyledi. Ona ne yaptınız?"

"Jack Gracewell şu an nerede?" Felice silahını onun alnına doğrultarak ona doğru ilerledi. "Bana onun ne planladığını söyle yoksa seni hemen şimdi öldürürüm."

Nic, "Dur!" diye bağırdı. Kolunu amcasının göğsüne koydu ve Felice beklenmedik bir şekilde durakladı.

Burnundan soluyarak, "Nicoli, kime karşı savaşacağını iyi seçmen gerek," dedi.

Nic, "O bunun bir parçası değil," diye çıkıştı.

"Tabii ki bunun bir parçası. Tam da burada duruyor işte."

"Başka masumlar olmayacak dedik. Sen de Valentino kadar kötüsün."

"Saçmalık," derken kızgındı. "Tabii ki onu öldürmeliyiz."

Luca Nicle Felice'nin arasına girdi. Son derece kontrollü bir sesle, "Bu ailenin düzenini daha fazla bozmak istiyor musunuz gerçekten?" diye sordu. "Babam bunu istemezdi ve hepimiz de bunu biliyoruz."

"O zaman belki de onun son isteğini geri çevirmemeliydin. Muhtemelen konumun şu an itiraz etmeye daha müsait olurdu."

Luca'nm yüz ifadesi bir parça daha saldırganlaştı ama sesi değişmedi. "Kararım ne olursa olsun, konum olarak hâlâ senden üstte olduğumu hatırlatmama gerek olmadığından eminim Felice."

Felice suratını buruşturdu ve yavaşça silahını indirdi. Bağları çözülecek gibi olan dizlerime yeniden can geldi.

Annem, "So-Sophie?" deyip önündeki kasaların arkasını görmek için boynunu eğerek hafifçe ilerledi. Ama beni orada bulamayacaktı. Ne kadar çok uğraşırsa, o kadar çok başarısız olacağını görmek de zordu. Yanaklarından sessiz gözyaşları süzülüyor, hafif ışıkta parlıyordu. "Sophie?"

Felice, "Jack Gracevvell nerede?" diye tekrar etti. Onu incelemeye o kadar odaklanmıştı ki deponun arkasından gelen hafif küt sesini duymadı. Hiçbirisi duymadı.

Sıçradığımı hissettim ve kaburgamdaki acı, sanki görünmez bir el iç organlarımı örmeye karar yermişçesine yoğunlaştı. Popomun üstüne oturarak sesin geldiği yere baktım. Dört kişi gizli arka kapıdan çaktırmadan içeri gidiyorlardı. Yere eğilerek kasaların arasından ilerlemeye başladılar. Bir tutam kızıl saç Eric Cain'in nerede olduğunu anlamamı sağladı. Tabii Jack'in en yakın arkadaşı da bu işin içindeydi. Onun yanındaki kişinin de yürüyüşünden amcam olduğunu tanıdım. Yerde ilerleyerek sinsice Falconelere doğru ilerliyordu.

Bağırıp Nicle Luca'mn dikkatini Jack'e çekmekle, Jack'in annemi Felice'nin silahının gittikçe daha netleşen hedefinden kurtarabilmesi için sessiz kalmak arasında gidip gelerek paniğe kapılmaya başladım. Belki amcam bunu hak ediyordu ama annem etmiyordu. Elimi Luca'mn cebimdeki bıçağına değdirdim ve en öfkeli yanım onu Jack üzerinde kullandığımı hayal etti. Zarar göreceğini

bile bile kendi annemi kullanmaya hazırsa beni kurtarmaya gelmesinin ne anlamı vardı ki?

"Yeter bu kadar!" Konuşan Gino'ydu. Dengesiz Gino. Öne doğru atılarak Felice'yle Nic'in yanından hızla geçip silahını kaldırdı.

Annem ufak bir çığlık atarak geriye doğru sendeledi. Neredeyse ayağı ayağına dolaşıyordu.

"Gino!" Nic'in çığlığı benimkini bastırdı ve kimse ikimizin seslerinin karıştığını fark etmedi. Luca da aynı anda aüldı ve ânında annemin önüne geçerek avuçlarını kardeşine doğru kaldırdı.

"Gino, hayır," diye tekrar etti ama daha sakince.

Gino silahını deli gibi havada sallayıp peltek peltek konuşarak, "Dikkat dağıtıyor," dedi. "Ayrıca Micheal Gracewell'in karısı! Bu şekilde en azından Calvino'yla senin mahvettiğiniz kan borcunu kapatabiliriz."

Luca yerinden kıpırdamadan, "Söylediklerine dikkat et Gino," dedi.

Arkadaki gölgeler daha da yaklaşıyorlardı. Benden birkaç kasa ötede Jack'in kısacık kesilmiş saçlarını fark ettim. Onun yanma gitmeye karar verdim. İyi olduğumu bilirse belki gizlice uzaklaşabilirdi. Sonra Luca da onları annemi bırakmaya ikna edebilirdi.

Arkama doğru bakıp mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yerde sürünerek beton zeminde bedenimi ileri doğru çektim. Annem yüzünü ellerine gömmüştü ve hıçkırıkları depoda yankılanıyordu. Luca'mn dönüp ona bir şey fısıldadığını gördüm.

nno

Annem doğruldu ve titreyen ellerle yüzünü silmeye başladı. O da karşılığında bir şey dedi. Luca başını salladı. Annem de gözü yaşlı bir ifadeyle gülümsedi. Yüzü rahatlayarak kasılıp gevşedi. Hayatta olduğumu biliyordu.

Arkama döndüğümde, amcam artık görüş alanımda değildi ve gizlenen gölgeler

artık gölge değildiler; insandılar ve kollarını uzatmış, ellerinde silahla ayağa kalkıyorlardı. Avazım çıktığı kadar bağırdım ama çok geçti.

Filmlerde birisi vurulduğunda, o an hep çok dramatik olur. Zaman yavaşlar, müzik o ânın etrafında yükselip alçalır. Kurşun değdiğinde beden sarsılır ve havada geriye doğru dalgalanırken her uzuv mükemmel bir uyum içinde tepki verir. O ânm dehşet verici bir an olması gerekirken, her zaman sessiz sanatsal bir yanı da vardır.

Luca için durum böyle gerçekleşmedi. Sadece yere çöktü. Bir an ayakta, annemin önündeydi. Sonra bir de bakmışsın, yerde kendi kan gölü içinde yatıyordu.

Annem çığlık atmaya başladığında, patlama sesi hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Sonra da bağırış çağırış oldu ve kıyamet koptu.

Luca'yı vuran adam olan Eric Cain yere düştü ve bir dizi kırık kasaran arkasma yuvarlandı. Dom ona ateş etmeye başladı. Birden sıçrayıp delikler açtığı kasaların arasından fişek gibi gelip geçerek deponun arkasma doğru gitti. Beyaz saçlardan oluşan bir perdeyi andıran başka bir adam Gino'nun etrafında daireler çizerek kurşunlardan kaçmaya çalışırken Felice de dördüncüyü köşeye sıkıştırmıştı. Hepsi kasaların arasından birbirine ateş ediyordu.

Nic silahını hazırlayıp doğruca Jack'e gitti ama Jack önce ateş etti. Kurşun Nic'in başının yarandaki kasaya saplandı. O da ateş etti ama Jack üst üste yığılı kasaların arkasma atlayarak gözümün önünden kaybolarak kaçmayı başardı. Sonrasında hiçbir şey göremedim ama onların bağırış çağırışlarıyla diğerlerininki karıştı.

Luca'nm kanmı bir yol gibi izleyip kaburgamdaki zonklayan acıyı göz ardı ederek, soğuk betonda ilerledim. Annem çoktan çömelmiş, tek eliyle Luca'yı kaostan uzaklaştırmaya, diğer eliyle de başını kurşun yağmurundan korumaya çalışıyordu. Birisi adımı haykırdı ve kurşunun yaratacağı etkiye kendimi hazırladım ama hiç gelmedi.

Arkamızda bir kapı çarpıldı ve bağınşmanm çoğu dışarı taşındı. Luca'ya ulaştım. Yan tarafında kurşunun girdiği yaradan çok miktarda, hızla akan kanı durdurmak

için ellerimi beline koydum. Kan ellerimin alfanda âdeta fokurdayarak parmaklarımın arasından süzülüyor ve onları yapışkan bir sıcaklıkla kaplıyordu.

Annem, "Sophie," diye haykırarak omuzlarımdan tuttu. "Sophie, gitmen gerek."

"Hayır." Ellerimi daha sertçe bastırdım ve kaburgalarımın zorlamaya karşılık acı içinde kavrulduğunu hissettim. Luca'nm göz kapakları titriyordu ve rengi bembeyaz olmuştu. Onu bu kadar soluk görmek tuhaftı. "Bir ambulans çağır."

Annem beni bırakıp telaşla hırkasında aranmaya başladı. Telaşa kapılarak, "Telefonum yok. Düşünmedim," dedi. "Her şey o kadar çabuk oldu ki. Jack hemen çıkmak zorunda olduğumuzu söyledi. Eğer bir ihtimalimiz varsa... ah.... o kadar endişelendim ki düşünemedim bile..." Sözcüklerinin gerisi anlamsız gevelemelere dönüştü. Artık deponun önüne yakmdık. Annem yakınımızdaki kasaları etrafımıza doğru çekerek, uyduruk bir bariyer oluşturdu.

Nic ya da Jack görünürlerde yoktu. Biraz önce onlarm birbirlerine bağırdıklarını duyabiliyordum ama artık hiçbir şey yoktu. İçerideki kurşun yağmuru sona ermişti. Birisi kargaşayı bizden uzaklaştırmayı akıl etmişti. Hangi tarafın bunu yaptığından ya da bunun benim iyiliğim ya da Luca'nm iyiliği için olup olmadığından emin olamadım ama o anda içtenlikle minnettardım.

Dışarıda üç el daha ateş edildi ve bir motor çalıştı. Birisi deponun önündeki bir arabayla gidiyordu. Rahatlasam mı, ödüm mü kopsa bilemedim.

"Yardım çağırmamız gerek." Luca'yı boşta kalan elimle girişe doğru çekmeye başladım. Boğuluyormuş gibi sesler çıkardı ve rengi solmuş dudaklarından kan akarak bembeyaz tenini boyadı.

Annem, "Çok tehlikeli Sophie," diye fısıldadı. "Dışarıda neler olduğunu bilmiyoruz."

Başka bir araba sesi beni korkuttu. Daha uzaktan, deponun arkasından geliyordu. Tekerler patinaj yaptı ve bunun en az bir Falcone'nin buradan gittiği anlamma geldiğini biliyordum.

"Adi pislikler," diye çıkıştım. "Onu burada ölüme terk ediyorlar."

"Muhtemelen çoktan öldüğünü sanıyorlardır." Annemin bu cümleyi söyleyiş tarzı, istemese de kendisinin de Luca'mn durumuna dair umutsuzluğunu belli etmiş oldu. "Ölmek üzere zaten."

Gözlerim yaşlarla doldu ama dökülüp daha net görebilmemi sağlasınlar diye gözlerimi kırpıştırdım. "Eğer sen yarayı tutarsan ben bir şey bulmaya çalışı..."

Ön kapı tekmelenerek açıldı. Jack ayaklarını yere vura vura depoya girdi. Gömleği ter içinde kalmıştı; suratı şişmiş ve kırmızıydı. Silahım önünde kaldırdı. Gözleri olası tehditler için deponun etrafmda gezindi.

Annemle bana bakmadan, "Güvendesiniz," dedi. Hâlâ depoyu inceliyordu. "Gitmek zorundayız."

"Diğerleri nerede?" diye sordum.

"Carter öldü. Başına iki el ateş ettiler. Grant hâlâ dışarıda onlardan biriyle. Cain kolundan vuruldu ama kaçtı ve..."

"Falconeler," diye araya girdim. "Falconeler neredeler?"

Jack sorumdaki telaşı algılayamadı. Muhtemelen korkudan olduğunu sandı. "Cain onları şehre doğru götürerek oyalıyor. O kuş beyinli ahmaklar benim peşimden gittiklerini sanıyorlar. Çok kolay olacağım sandılar ama bir kez daha beni hafife aldılar. Neyi başlattıklarından haberleri bile yok. O adi rezillerin işini bir bir bitireceğim. Kimse yeğenime el sürüp de bundan paçayı kurtaramaz." Sesindeki gurur belirtisi dehşet verici derecede yersizdi. Ahlaki değerlerin akıl almayacak derecede çarpık olduğu bu tuhaf yer altı dünyasında çoğu şeyin yersiz olduğunu düşünebiliyordum. "Diğer Falconeler buraya gelmeden önce ikinizi güvenli bir yere götürmemiz gerek. Hamish'i aradım. Yolda. Geliyor. Onunla otoparkın kenarında buluşacağız. Sadece Grant'i gözden çıkarmamız gerek. Zaten yeniydi..."

Jack telaşla konuşurken birden durdu. Kasalarm arkasmdaki yığma benzer halimiz ilk kez dikkatini çekti. Luca'ya odaklandı. Gözleri kocaman açıldı. "Kahretsin!" diyerek suratını ekşitti. "Kenara çekilin."

Silahını Luca'nm başma doğrulttu.

"Dur!" diye çığlık attım. Hedefinin önüne geçecek şekilde yer değiştirdim.

Luca'nm kanma sanki bir su birikintisine basar gibi basarak daha da yaklaştı. Beni yatıştırmaya çalışmak için sesini yumuşattı. "Bakmak zorunda değilsin."

Annem çılgınca, "Jack!" diye çığlık attı. "Çocuğu vurma."

Jack anlamadı. Luca devrilen satranç piyonlarından bir başkasıydı sadece ve dikkatimizi dağıtarak kaçışımıza engel oluyordu. "Celine, Sophie şimdi gelmezse, onu güvenli bir yere götü-remeyeceğiz."

Luca baygındı ama hâlâ güçlükle aldığı hırıltılı nefesleri duyabiliyordum. Bedenimi bedenine siper ederek alınlarımızı birleştirdim. Saçlarım başımn etrafına dökülerek onu gizledi. Boşta kalan elimi bedeninde gezdirerek kalbine götürdüm. Diğer elimle de yarasına sıkıca bastırıyordum. "Hayır."

"Gitmesi gerek Sophie. Bu çocuk ikinci patron." Amcamın sesindeki naziklik sinir bozukluğuna dönüşüyordu; sabrı da telaşa. " Seni onun üstünden zorla almaya mecbur etme beni."

Annem yine, "Jack, ona yardım etmeliyiz," dedi.

Amcam yanıma çömeldiğinde dizlerinin çıtladığını duyabildim. "Saçmalama Celine."

Daha sıkıca tutundum.

"Gel hadi Soph." Omzumdan tuttu ve beni sertçe tek seferde Luca'nm bedeninden ayırdı. "Arkam dön."

Ellerimle yerde ileri doğru emekledim ama amcam beni geri çekip, çıplak bacaklarım Luca'nm kanına bulanana ve onu durduramayacak kadar uzakta kalana kadar yerde ileri doğru itti. Silahını onun başma doğrulttuğunda çığlık attım.

Pat diye bir ses geldi. Bu kez daha yüksek bir sesti ve etrafımdaki hava partiküllerini küçük titreşimler halinde birbirlerine doğru iterek değiştirmiş gibiydi. Annemle ben çığlık attık ama artık Luca'dan eser kalmayan Luca olduğu

gibi durdu.

Jack'in elindeki silah uçtu ve yerde yanımdan kayarak gitti.

"Lanet herif !" diye söylendi. Yüzünde sersem bir ifade vardı ve başı yana doğru eğildi. Kurşun sağ elini delip geçti ve şimdi o yaradan koluna aşağı kan fışkırıyordu. Jack kıpkırmızı parmaklarını tutarak nefes nefese yere çöktü. Silahını tekmeleyerek uzaklaştırdım. Kurşun delikleriyle dolu kasalarm arasında, Jack'in ulaşamayacağı bir mesafede durdu.

Nic, deponun arkasından kirlenmiş yüzü, kıyafetleri başka birine ait olduğu anlaşılan bir kana bulanmış kıyafetleriyle bize doğru koşuyordu. Silah hâlâ elindeydi. Sanki ona yine ateş etmeyi planlıyormuş gibi amcama doğru hafifçe kaldırmıştı. Muhteşem nişan almak konuşunda şaka yapmıyordu anlaşılan.

"Arkadaşlarının ikisi de öldüler," diye bağırdı.

Jack sağlam eliyle kendini çekerek kapının girişine doğru geri geri sürünmeye başladı. "Sophie!" diye bağırdı ama odaklanmıyordu. Beni göremiyordu. Ama ben onu görebiliyordum. Soluk suratında dehşete kapılmış bir ifade vardı ve yerde sürüklenirken kendi kanı Luca'nm kanma karışmıştı.

Nic koşmayı bıraktı ve tekrar silahını kaldırdı. "Dur!" diye emretti.

"Nic yapma!" diye bağırdım. "Silahı yok. Bırak gitsin."

Nic'in başı sanki etrafında bir şey vızıldıyormuş gibi irkildi. Tereddüt etti. Jack artık kapıya ulaşmıştı. Sağlam elini aradan soktu ve ayağa kalkmaya çalıştı. Neredeyse çıkacaktı.

O anda Nic ona ateş etti.

Annemle ben çığlık attık. Jack kapıya yaslanarak yığıldı ve gömleğinin solunda kan kırmızısı bir yıldız belirmeye başladı.

Nic sendeleyerek Luca'nm yanında durdu. Jack'e bakmadı bile. Silahını kaldırdı ve abisinin yanma çökerek boynundan nabzını kontrol etti. Anneme, "Onu hastaneye götürmemiz gerek," dedi. Annem gözle görülür bir şekilde titriyordu

ama hâlâ yaranm üstüne bastırıyordu.

Ben kıpırdayamayacak kadar donuktum. Hâlâ amcama ve gözlerinde yeni beliren korku ifadesine bakıyordum. Hâlâ hayattaydı ve bana bakıyordu. Bedeninin yarısı deponun içine yarısı deponun dışına yığılmıştı. Kurşunun girdiği yarasını inceledim. Sol omzunun hemen aşağısmdaydı. Kalbi değildi ama gayet de olabilirdi. Annemle Nic'in kafa kafaya verdiği yerden bakılırsa amcam ölmüş gibi duruyordu ama ben ifadesindeki şoku, gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Nic onu öldürmek mi yoksa yaralamak için mi vurmuştu acaba? Ve o an bildiğim şeyi, yani kurşunun amcamm kalbine isabet etmediğini bilseydi, o zaman işi bitirir miydi?

Annem nefes nefese, "Sophie," dedi. Nicle Luca'yı kaldırmaya başlamışlardı. "Bize yardım edebilir misin? Biz onu taşırken yaraya baskı uygulaman gerek."

Jack affımı hak ediyor muydu? Hayır. Ölmeyi hak ediyor muydu? Bu kararı vermek bana düşmezdi. Kimseye düşmezdi. Düşünecek zamanım da yoktu. Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktım ve onlara doğru giderken amcamı görmelerine bedenimle engel olmaya çalıştım. Sonra üçümüz de telaş içinde, deponun arkasına, kandan uzağa hızlıca hareket ettik. Jack'in hâlâ orada olup olmadığma bakmak için arkama dönmedim.

Annemle Nic, Luca'yı geride kalan cipe taşırlarken ben de yanlannda bir elimle kaburgalarımı tutup, diğeriyle Luca'mn yarasına bastırıp sendeleyerek yürüdüm. Sonra da yola çıktık. Luca'yla arka koltukta yan yana yatıyorduk. Zar zor aldığımız nefesler birbirine karışırken elimle bedenine iyice bastırdım.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

HASTANE

Bu yaz ikinci kez bir hastane odasında uyandım. Etrafımdaki her şey tuhaf ve rengi soluktu. Zihnimde çizgi film gibi görüntüler dönüp dururken, kendimi dünyadan milyonlarca kilometre yukarıda gibi hissederek öylece yatıyordum. Elimi göğsüme doğru götürdüm ve bir batma hissi duyduğumda gözlerim geriye doğru kayar gibi oldu.

"Sophie?" Bir titreşim bulanık zihnimi aşarak bana ulaştı.

Başımı çevirdim ve sanki acım bedenimden dışarı çıkmış da bana oradan bakıyormuş gibi hafifçe sızlayan sağ yanağımm üstüne yattım. İnlemeye çalışüm ama sesim boğazıma takıldı ve hiçbir şeye benzemeyen zavallı hırıltılar çıktı.

"Canım?" Gözlerim daha net görmeye başladığında annemin yüzünün yüzüme sadece birkaç santim mesafede durduğunu gördüm. Gözleri yaşlıydı ve yüzü bitkin düşmüştü. "Nasıl hissediyorsun?"

Konuşmaya çalıştım ama sözcükleri bulamadım. Bulabilsem bile ağzımdan çıkaramayacağımı biliyordum. Yüzümü buruş-

turdum ve annemin hareketleri dağınık görünene kadar gözlerimi kırpıştırdım.

"Doktor sana morfin verdi. İki kaburgan ve burnun kırılmış. Kendini biraz tuhaf hissedersen endişelenme." Boştaki elime uzanıp sıkıca tuttu. Gıdıklamadan hallice bir his duydum sadece.

Orada kafam hem iyi hem de depresif hissederek yattığım her an boyunca hatıralar bulanık zihnimde canlandılar. Calvino'nun her darbesinin uyandırdığı acıyı, Luca'yla Felice'nin evindeki tartışmamızı, Tann'mn unuttuğu o yere giden uzun, dolambaçlı araba yolculuğunu hatırladım. Ellerimi yorganın altma çektim ve giydiğim hastane elbisesini belli belirsiz fark ettim. Yanımdaki komodinin üstünde, askılı üstüm ve kısa kot şortum katlanıp üst üste konulmuş bir halde duruyordu. On cebimden bir çakının ucu görünüyordu. Yine aklım karıştı. Sonra gerçek bir şey, kopuk bir aru daha zihnimde canlandı. Luca'mn bıçağıydı o. Ama niye bendeydi ki? Gözlerimi sıkıca kapattım ve zihnimin en karanlık köşelerine ulaşmaya çalıştım.

Gözlerimi açtığımda, Nic odamn içinde belirdi. Çok uzun zamandır uyumamış gibi görünüyordu. Saçları alnına düşmüş, gözlerinin altları kararmıştı. Anneme kâğıt bardakta bir kahve verdi ve yüzleri yan yana gelecek şekilde onun yanma oturdu. Bir anlığına, onların havada uçan kafalardan ibaret olduklarına yemin edebilirdim ama morfin kafası gerçekliği bir parça algılayabileceğim kadar dağıldı.

Nic, "Uyanmışsın," deyip hafifçe gülümsedi.

Cevap olarak güçlükle nefes alarak inledim.

Nic, siyah gözleri kısıtlı görüş alanımda tek görebildiğim şey olana kadar eğildi. Hafifçe kızarak, "İnatçısın Sophie Gracewell," dedi. "Sana bir şey olsaydı ne yapardım bilmiyorum."

Daha fazlasını hatırlamaya çalıştım. Hayal meyal bağırış sesleri vardı ama tekrar kaybolup gittiler. Nic'e öyle dikkatlice baktım ki gözlerimin yaşarıp, gözyaşlarımın saçımm içine doğru aktığını hissettim.

İşaret parmağını nazikçe şişmiş gözümün altında gezdirdi.

Dokunuşu hissetmek için yanıp tutuşuyordum ama hissedemedim. "Bunu düzelteceğim," dedi. "Söz veriyorum."

Gözlerimi kapatıp irkilerek deponun eski, küflü kokusunu hatırladım. Karanlıkta önümde etrafa saçılmış bir dizi kasa gördüm. Nic ve kardeşleri kafa kafaya vermiş, tartışıyorlardı.

Gözlerimi açtığımda, Nic elini yüzümden çekiyordu ama dikkati hâlâ üzerimdeydi. "Beni affet," diye fısıldadı.

Bulanık gözlerimle annemi yandan görebiliyordum. Gözlerinin kenarlarından yaşlar akıyordu. "Çok üzgünüm tatlım. Bunların hiçbirinden haberim yoktu. Jack gelip kapıyı yumruklayana kadar senin Millie'nin yanında olduğunu sanıyordum. Onun ne iş yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. Bunların hiçbirinden haberim yoktu."

İşte o anda onu başka bir zamanda, başka bir yerde, üstünde aynı pijamalarla ve ona Noel'de aldığım ev terlikleriyle şimdiki gibi ağlarken görebildim.

Uzandım ve içini rahatlatmasmı umduğum bir şekilde kolunu okşadım ama kendi hareketimi morfin yüzünden hissedemi-yordum bile. Bu etkisiz girişimimden tatmin olarak doğrulmaya çalıştım.

Nic elini elimin üstüne koyarak, "Dur. Henüz kıpırdamaya çalışma. Tamam mı?" dedi.

Dur. Nic depoda da böyle bağırmıştı. Jack'i vurmadan hemen önceydi bu. ***Jack.*** Hırıltılı bir sesle, "Jack," dedim. Pek sesim çıkmadı gibi ama annem anladı.

"Anlaşılan amcan sağ kurtulmuş," derken sesinde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Rahatladı mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradı anlamadım. Dikkatlice Nic'e baktım. Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu. Bu haber karşısında şaşırıp şaşırmadığını anlayamadım ama artık bana bakmıyordu. Ben de gözlerimi ondan aldım ama parmaklarımız birbirine dolanmış duruyordu hâlâ.

Başım tekrar yastığa değdiğinde zihnimdeki duman dağılır gibi oldu. Gözümün önünde bir şeyler canlandı. Ben **annemle** yerde birbirimize doğru sokulmuşken etrafımda bir **kurşun yağ*** muru vardı. Jack'i elinde bir silahla, sonra da kolundan aşağı kanlar fışkırdığında elini tutarken gördüm. Altımızda Luca'nm göz kapakları titredi. Göğsü düzensiz inip kalkıyordu. Kendi kan gölünde

yatıyordu. Benim parmaklarım da bedeninin içinde, onu bir arada tutuyordu.

Birdenbire Luca'nm yere çöküşü gözümde canlandı ve kaçışımıza dair her bir am geri geldi. Öyle sertçe nefesim kesildi ki göğsüm acıdı. Ellerimi kaldırarak Nic dikkatini tekrar bana verene kadar çaresizlikle çırpındım. Ellerimi tuttu ve parmaklarıyla parmaklarımı okşayarak kollarımı yanlarıma koydu. "Geçti," diyerek beni yatıştırdı.

Hırıltıyla, "Luca? Luca nerede?" dedim. Nefeslerim kalp atışlarım kadar hızlandı ve birdenbire oda dönmeye başladı. Nic cebindeki bir şeye uzandı. Kaburgalarımdaki acı tekrar canlandı ve tenime yayıldı. Göğsümden boğuk bir çığlık koptu.

Annem ayağa kalkarak beni yatıştırmaya çalıştı. "Kurtuldu," dedi. "Yaşıyor canım. Hayatta."

Nic elinde tuttuğu bir parça kâğıdı açti. "Koridorun ilerisin^ de. Çok kan kaybetti ama iyileşiyor. Onu buraya tam zamanında getirdik."

Gülümsediğimi hissederek, "Onu kurtardın," dedim. Artık endişelenmemek çok rahatlatıcı bir histi. "Jack'i elinden vurarak silahını düşürmesini sağladın."

Annem, "Gerçekten inanılmazdı," diyerek beni destekledi. Ses tonundan etkilendi mi yoksa kmıyor mu anlamadım.

Nic, "Onu sen kurtardın," dedi. Yüzünde mahcup bir ifade vardı. Gözleri derindi. "Kanamayı durdurdun."

"Çok cesurdun canım." Annem almmı okşamaya başladı. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Al." Nic bana çoktan açtığı notu verdi. "Henüz ayağa kalkıp dolaşamıyor ama uyandığında sana bunu vermemi istedi," dedi.

Notu istediğimden daha sertçe, neredeyse yırtacak gibi aldım. Not basit ve kısaydı; siyah harflerle yazılmıştı. Okumak biraz zamanımı aldı:

Sırıttığımı hissettim. Nic beni dikkatlice izliyordu. Kaşlarını çatmaktan

üstlerinde iki çukur belirmişti. Dudağı da büzülmüştü. Gözlerine baktım ve gerginliği dağıldı. Beni cesaretlendirecek bir tavırla gülümsedi.

"Kalem alabilir miyim?" diye sordum.

Annem çantasını karıştırdı ve bana bir kalem verdi. Notu çevirdim ve arkasına yazdım. Yazı yazmam normalde olması gerektiğinden daha uzun sürdü ve bitirdiğimde morfin etkisiyle yazılmış yazı, altı yaşında bir çocuk yazmış gibi sayfanın aşağısına doğru yamulan kargacık burgacık ve kesik kesik bir yazıydı.

0t°RiteTl? -nnr\<>n/Y\o'n

ojlmc^ciırt ttu? (§)

Notu katladım ve Nic'e verdim. "Bunu ona. verir misin lütfen?"

Kaşlarını yine çattı ve bu kez bu ifadesini gizlemedi. Odadan çıkarken nota bakarak, "Tabii ki. Hemen geleceğim," dedi.

Annem bana doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Biraz önce polis gelip sorular sordu. Geri geleceklerdir muhtemelen."

"Yorum yok," diye cevap vererek başımı tekrar yastığa bıraktım. Daha çok şey söylemek istedim ama yine enerjim tükeniyordu.

Annem cevabım karşısında şaşırmış gibi durmuyordu. Başını salladı. "Evet, bence de yok," dedi.

*"**Omertâ***'ya hoş geldin," diye geveledim. Dilim ağzıma kaim ve ağır geldi.

Annem sessizce, *"**Omertâ,**"* diye tekrarladı ve ses tonundan bunun ne demek olduğunu zaten bildiğini anladım.

TEŞEKKÜRLER

Teşekkürler Samantha Eves. Sen bu yolcuğun çok önemli bir unsuru oldun. Bitmek tükenmek bilmeyen hevesini, dürüst yorumlarını ve kitabı her aşamada tekrar tekrar... ve tekrar okumaya hazır oluşunu ne kadar takdir ettiğimi

anlatamamam. Kitabın kahramanlarının ve onların yolculuklarının şekillendiği gece yarısı Skype seansları ve Niagara akşam yemekleri için teşekkürler.

Siz okuyucuların kitabımı kabullenmeyeceğinize dair korkumu var gücünüzle reddettiğiniz ve ilk okurlarım olmakta ısrarcı olduğunuz için teşekkürler Jessica Hanley, Katie Har te ve Susan Ryan. Baştan beri, isteyip isteyebileceğim en iyi arkadaşlar, destekçiler oldunuz.

Teşekkürler baba, çok ikna edici derecede bir Mafya patronu gibi düşündüğün ve bu sürecin her aşamasında heyecanımı paylaştığın için. Sadece kapakta senin çok istediğin gibi göz kırpan bir arı çizimi olamadığı için üzgünüm.

Teşekkürler anne, çocukken beni kütüphanelerde düzenlenen 'çok-oku' etkinliklerine götürdüğün ve ahilerim gibi kitapları sadece listemden bir bir çıkarmak yerine onları gerçekten okuduğumdan emin olduğun için. İki yıl önce gittiğin o yaratıcı yazarlık kursuna yanında gelmem için beni alttan alttan ikna **et**tiğin için sana özellikle minnettarım. Şimdi kendin için **gitmedi***

ğini açıkça görebiliyorum. Ödevlerini bile yapmadın ki hiç. Sen aslında beni hep bir parçası olmak istediğim ama yalnız başıma girmeye çok korktuğum bir dünyayla tanıştırıyordun. Harika bir anne ve gerçekten çok yetenekli bir işgüzarsın.

Abilerim, size de teşekkürler. Connor kendi teşekkürünü kendin yazmak istediğini biliyorum ama bununla idare edeceksin artık. Harika bir CEO oldun. Kendi kendini Benim Hayatımın Patronu olarak atadığın için teşekkürler. Yaymeviyle anlaşmaya vardığımı söylediğim ilk kişi sensin ve benimle kutlama yapmadan önce bir sandviç yapmak konusunda ısrar etmiş olsan bile, senin dışında ilk söylemeyi tercih edeceğim başka bir insan düşünemiyorum. Gerçekten harika bir abisin ama fazla havalara girme. Colm, bana istisnasız hep inandığın için ve bırakmak ister gibi olduğumda beni hep teşvik etmekteki ısrarın için teşekkürler. Londra gezilerimde bana neşeli bir yol arkadaşı olduğun, bana yatağını, zamanını ve iyimserliğini sunduğun için ve havaalanında o kuşların beni yemesine izin vermediğin için teşekkürler.

Claire YVilson, hayalimin gerçekleşmesini sağladığın ve harika bir yayın temsilcisi olduğun için teşekkürler. Lexie ve Rogers, Coleridge & White'taki

herkes, bu kitabı böylesine desteklediğiniz için teşekkürler. Damlarım Alice Oseman, Lauran James ve Melinda Salisbury, kendi yolculuklarmızı benimle paylaştığınız ve benim yolculuğumun bir parçası olduğunuz için teşekkürler. Gelecekte Pimm's Plajı'nda daha çok büyülü anlar görüyorum.

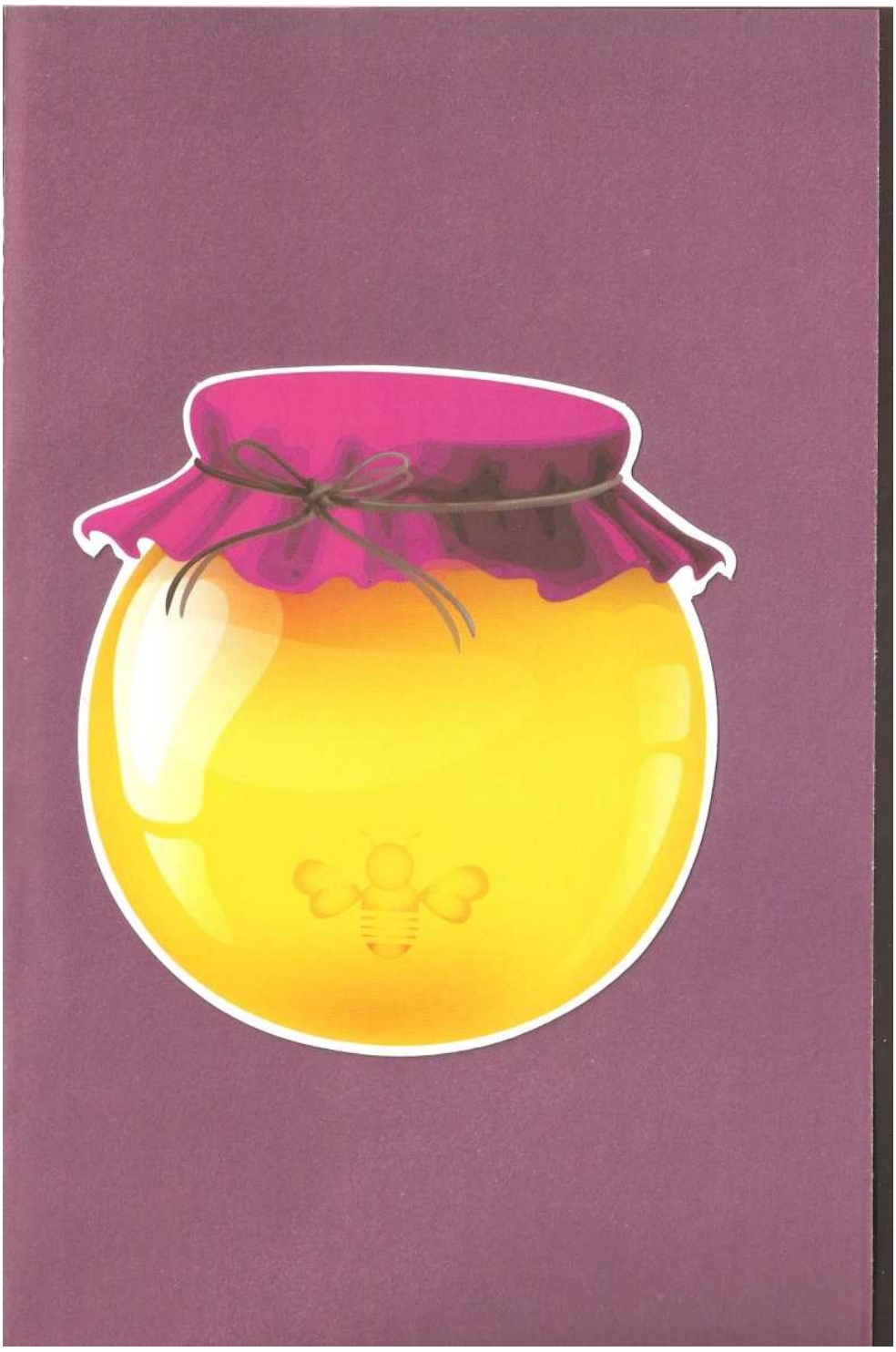
Chicken House'taki herkese teşekkürler. Barry Cunningham ve Rachel Hickman'a beni böylesine muhteşem karşıladıkları ve kitabıma inanılmaz bir yuva sundukları için teşekkürler. Rachel Leyshon'a bu kitaba fevkalade editörlüğünü kattığı ve olabileceğini sandığımdan çok daha iyi olmasını sağladığı için teşekkürler. Jasmine Bartlett, Laura Myers ve Laura Smythe'e bu kitabı dünyaya tanıttıkları ve bu süre boyunca harika oldukları için teşekkürler.

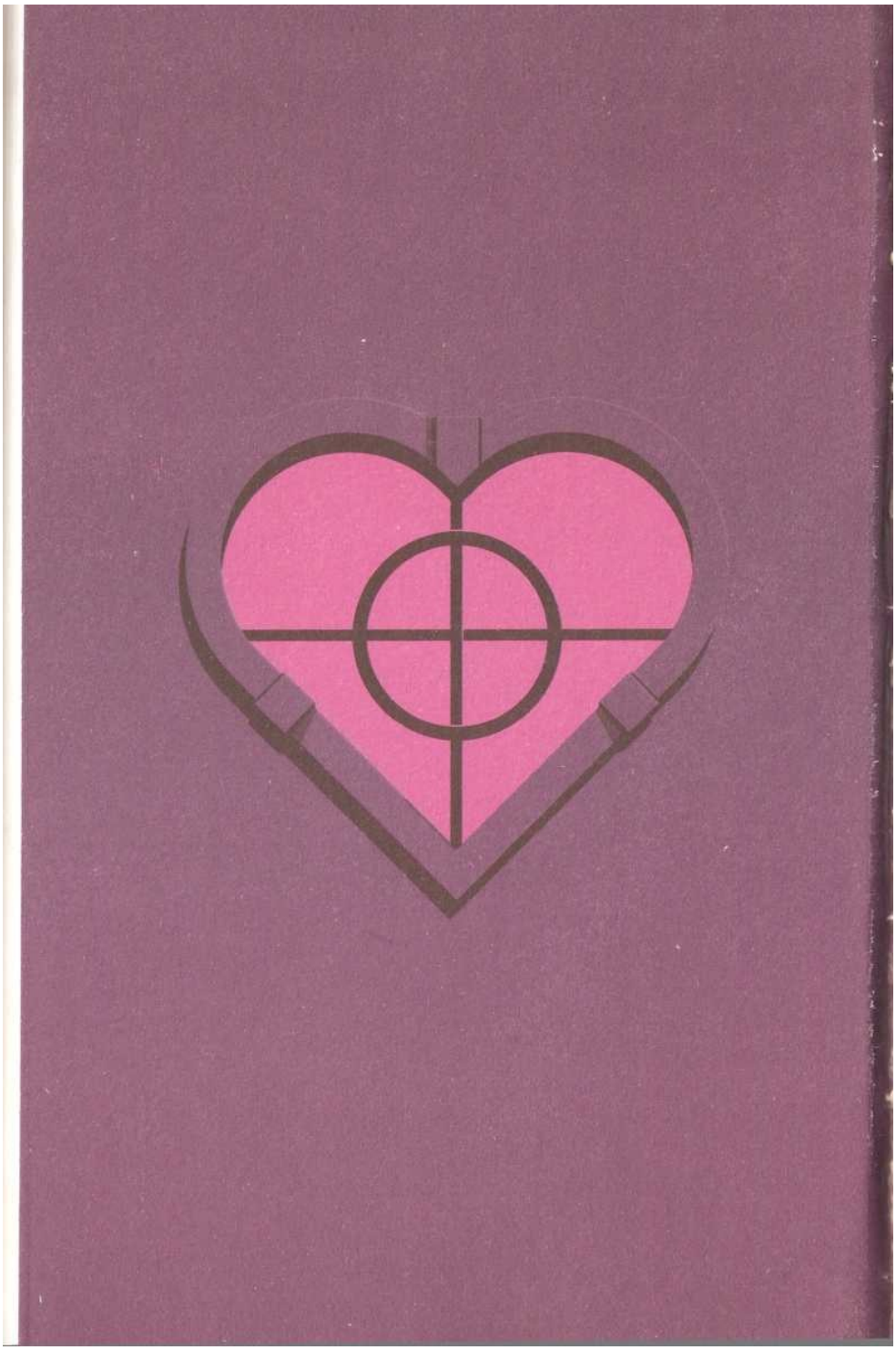
Siobhan McGowan, esprili ve anlayışlı redaksiyonların için,

Emellia Zamani ve Scholastic ekibi, bu kitabı Atlantik'in diğer tarafında temsil ettiğiniz için teşekkürler.

Ruh kız kardeşim-kuzenim ve yazar meslektaşım Aoife, arılar, ejderhalar ve arada kalan bütün her şeyle ilgili bütün o gece sohbetleri için teşekkürler. Sinead, beni yıllar önce okulda Genç Yetişkin türüyle tanıştırdığın ve hâlâ geri vermem gereken bütün o kitaplar yüzünden başımın etini yemediğin için teşekkürler. Aidan, o cümle ve gelecekte senden ödünç alacağımdan emin olduğum bütün cümleler için teşekkürler. Anlaşmamızı unutma. Beni dava edemezsin.

Son olarak Salmon Poetry'deki herkes ve harika arkadaşlarımla uzak akrabalarım, bu yolculuğun bir parçası olduğunuz için ve her aşamada heyecanıma ortak olduğunuz için teşekkürler. Hayatımda olduğunu^ için kendimi çok şanslı hissediyorum. V

Fotoğraf © DIVULGAÇÃO

CATHERINE DOYLE

Batı İrlanda'da büyüyen yazar bugünlerde Dublin'de yaşamaktadır. Lisansını Psikoloji Bölümü'nden yapan Doyle, lisansüstü eğitimini yayıncılık üzerine yapmıştır.

Beş erkek kardeş mahallelerine taşınınca Sophie Gracewell'in hayatı değişmişti. Nicoli'ye karşı dayanılmaz bir çekim hisseden Sophie, kendini güçlü aileler tarafından yönetilen bir yeraltı suç ağının içinde bulmuştu.

Fakat kardeşlerin karanlık sırları ortaya çıktıkça, Sophie de kendi ailesi hakkında acı gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Savaş halindeki iki aile arasında seçim yapması gerekiyordu. Seçimini yaptığında ise kan dökülecek ve kalpler kırılacaktı.

"Okurlar, Sophie ve Nic'in talihsiz aşkına, kaçamak öpücüklerine ve birbirlerine bakışlarına eriyecekler."

—Kirkus Reviews

Çeviren: Pınar Polat

YABANCI

9 786059 585514

24 TL

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
instagram.com/yabanciyayinlari
internet satış: ilknokta.com